

Giới thiệu Hương Yêu

Số chương: 59 chương (Bao gồm ngoại truyện)

Nội dung: Nhà điều chế hương liệu, thương giới, đô thị tình duyên, ngọt, gương vỡ lại lành, HE.

Tri Tịnh có niềm yêu thích với mùi hương nên cô có thể nhớ hết tất cả khoảng một nghìn mùi hương dù cho mùi hương đó cô có thích hay không thích.

Tuy nhiên lại có một loại mùi hương đã thâm nhập xương tuỷ, đâm tim xuyên phổi, cô muốn quên cũng không thể quên.

Thư Luật nói lòng cà vạt: “Thực ra, tôi càng thích dùng một phương thức khác để em phải nhớ đến tôi.”

Thư Luật- người nắm quyền Thư thị, đối nhân xử thế hiểm độc hận thù, sát phạt quyết đoán.

Đòi anh chỉ ngã một lần, lại vì lần đó mà chôn vùi cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Mùi hương gợi lên tình cảm ký ức được gọi là hiệu ứng Proust*.

**Marcel Proust (1871-1922) là nhà phê bình, nhà văn đồng tính người Pháp, ông là người đầu tiên dùng cụm từ “involuntary memory” (ký ức vô thức) trong tiểu thuyết của mình. “Hiệu ứng Proust” là sống động hồi tưởng lại những sự kiện trong quá khứ thông qua kích thích giác quan.*

Tri Tịnh đẩy ra cửa gỗ ban công màu lam, đập vào mắt là nhấp nhô xen vào nhau những toà kiến trúc thời trung cổ. Chúng san sát trong đám cây cối xanh um, được vây quanh bởi bờ biển xanh thẳm, giống như một bức tranh đầy màu sắc.

Gió hiu hiu thổi, kèm theo mùi đặc biệt của Glasgow* tiến vào xoang mũi, như là ai đó không cẩn thận làm đổ chai hương liệu đậm.

**Glasgow: thành phố lớn nhất của Scotland*

Tri Tịnh giờ tay làm mây động tác đuổi người, nhìn thấy hình ảnh quen thuộc gần như khắc ở trong đầu này, trong nháy mắt tâm trạng trở nên vô cùng tốt.

Trong phòng làm việc, hai người bạn đồng nghiệp người Pháp đã bắt đầu bận rộn, Tri Tịnh đến ngồi vào chỗ của mình, kẹp lấy giấy thơm bắt đầu phân tích nồng độ.

Việc quen thì dễ làm, mỗi ngày vẫn phải làm. Đây là nền tảng, giống như bức tranh trứng chim của Da Vinci.

Bên bàn làm việc hình tròn, ba người đều tự làm việc của mình, yên tĩnh hài hoà, chỉ có mùi hương không an phận lảng đãng xung quanh.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân chậm mà nặng, ba người đồng thời ngẩng đầu, cười chào hỏi ông cụ.

Brisbane tuổi gần bảy mươi, tóc đã bạc trắng, toàn thân là bộ âu phục thời thượng màu lam, vô cùng hợp với gương mặt nghiêm túc kia của ông.

“Jing.” Giọng trầm thấp của ông ta đã có chút khàn khàn. “Theo tôi vào đây.”

Nhận lấy ánh mắt “chúc may mắn” của đồng nghiệp, Tri Tịnh cong môi, đi theo phía sau Brisbane.

“Đã quyết định rồi?” Brisbane hỏi cô với một giọng đậm âm Pháp.

Tri Tịnh ngồi đối diện ông ta, cười nhẹ: “Ở đây có nhiều người rồi, con đã quyết định về đền đáp tổ quốc.”

Brisbane hừ một tiếng: “Nhìn xem ông già kia đã dạy dỗ ra một người có lòng ái quốc cỡ nào.”

“Thầy Brisbane.” Tri Tịnh nhắc nhở ông. “Con ba năm nay là thầy dạy dỗ.”

Tri Tịnh là một nhà điều chế hương người Á Đông đầu tiên mà Brisbane dạy dỗ, từ ban đầu không muốn biến thành bây giờ không muốn buông tay.

Nhưng mà không thể tùy theo ông.

“Đi đem những phế phẩm này xử lý hết đi.”

Trong phòng điều chế hương chỉ giữ lại tác phẩm thành công, đối với Brisbane mà nói, thất bại không có gì đáng để lưu luyến.

Tri Tịnh cười không nói.

Nhưng mà có một số thất bại phẩm cô thật là không nỡ.

Một tuần sau.

Tháng tư của thành phố S là một mùa xuân về hoa nở. Chim én đã bắt đầu thưa thớt bay trở về, nhưng sáng sớm vẫn còn hơi lạnh.

Tri Tịnh mệt mỏi kéo hành lý xuống xe, làm thủ tục vào ở khách sạn đã đặt trước.

Cánh cửa bằng i-nốt sáng choang của thang máy phản chiếu rõ ràng dung mạo của cô: mặt mày như tranh vẽ, tươi đẹp động lòng người. Tuy nhiên trên gương mặt xinh đẹp lại không thoát được vẻ bi ai của cún con cô đơn—từ nơi thật xa trở về nước, ngay cả một người tiếp đón cũng không có.

Quẹt thẻ phòng, Tri Tịnh bỏ đồ đạc xuống, chuyện đầu tiên là vọt vào phòng tắm tắm nước ấm một cái cho thoải mái.

Hơi nước quán quanh thân thể trơn bóng của cô, dòng nước tinh mịn chậm chậm chảy dọc theo xương sống xuống thất lưng, ngoằn ngoèo xuống chân thon dài. Dưới ánh đèn êm dịu mờ mờ có thể thấy được một hình xăm xinh xắn gợi cảm trên xương bướm của cô.

Tiếng nước chảy đột ngột ngừng, Tri Tịnh lau khô thân thể, lấy bộ đồ lót bằng ren đen trên giá, khi khom lưng hình dáng xương sống nổi rõ.

Thân hình lồi lõm bởi vì tắm bằng nước ấm mà trở nên trắng hồng, cùng vài màu đen tạo thành tương phản cực kỳ. Mặc áo choàng tắm vào, lác đác vài lọn tóc xoăn đã khô phân nửa, trong tiếng vo vo, Tri Tịnh dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Không dày vò với những chai chai lọ lọ, mặt cô cũng không lau đã trực tiếp chui vào trong chăn.

Chăn trắng tinh mang chút mùi chanh nhàn nhạt, mùi hương quen thuộc thường có thể gọi lên tâm tình ẩn sâu của người ta. Vì sao lại bỏ gần tìm xa mà chọn khách sạn này? Tri Tịnh giương giường khoé miệng, có chút tự giễu.

Tin gọi đến suốt đêm, chiều ngày hôm sau lúc Tri Tịnh phát hiện thì điện thoại đã tự tắt máy.

Cắm vào nguồn điện sạc pin, di động suýt nữa bị chết bởi những tin nhắn ào ạt.

Cô chọn trả lời hai cái quan trọng, điện thoại của bạn thân gọi đến như là đoán được đúng lúc.

“Ngủ rồi chưa? Đừng quên mình còn đang chờ đó, muốn qua đón cậu hay không?”

Hà Nhuế ở bên kia cười không tìm không phổi.

Tri Tịnh gom mái tóc dài lại, vén chăn xuống giường: “Mới vừa dậy, cậu đi trước đi, mình tới ngay.”

Thành phố S là một thành phố lớn sầm uất hội tụ với quốc tế, thời gian ba năm không có thay đổi gì lớn.

Cuộc sống của mọi người xa hoa rực rỡ. Thành phố vào ban đêm được tô điểm bởi những ánh đèn sắc sỡ, bày ra vẻ quyến rũ thần bí của nó.

Ánh đèn trên đường đan xen vào nhau, nói rõ cho Tri Tịnh biết: cô đã trở về nơi đã rời đi ba năm, nơi mà cô có bạn bè, còn có người đó nữa.

Thật sự là đã lâu.

Nơi Hà Nhuế chọn là một câu lạc bộ trước đây bọn họ thường xuyên tới. Có hệ thống có cấp bậc, xem như là một nơi rất thượng lưu.

Tri Tịnh mang giày cao gót bảy phân đi vào đại sảnh, đèn thủy tinh trên trần phản chiếu bóng của cô trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, cao gầy mảnh mai.

Cô quen thuộc đi thang máy đến chỗ phòng Hà Nhuế bao. Tay đang tính đẩy cửa còn chưa chạm đến cửa thì bên trong đã có người mở cửa.

“Nghe thấy tiếng bước chân là biết cậu tới rồi.” Hà Nhuế cười đến lòi cả lợi.

“Sao đầu cậu biến thành thế này?” Tri Tịnh nhìn tỉ mỉ cô ta cả nửa ngày mới hỏi một câu như vậy.

Toàn bộ đầu tóc ngắn kia biến thành màu vàng, trên người là bộ âu phục trung tính, khác xa vạn dặm với bộ dáng ban đầu.

Hà Nhuế tùy tiện gảy mái tóc hai cái, vắn cái giọng điệu kia: “Không đẹp à? Mình cảm thấy rất được. Nếu mình có được bộ dáng của cậu thì mình cũng không đến nỗi gây kinh hoàng.”

Bộ dáng của Trì Tịnh xinh đẹp, chẳng những đẹp mà còn quyến rũ, cái loại quyến rũ đến ra nước, mỗi một cử động đều là phong tình. Không trang điểm thì thôi, một khi trang điểm là giống như một yêu tinh.

“Mình đến bây giờ cũng không hiểu nổi cái người kia làm sao mà thả cho cậu đi được? Một khi đi còn đi lâu như vậy.”

Trì Tịnh nghĩ rằng cô ấy đã nói ngược.

Thật ra đến bây giờ cô cũng không biết khi ấy dừng khí từ đâu, vừa đi là ba năm, đi xa như vậy.

Xa đến rớt cuộc không nhìn thấy anh ấy nữa.

Hà Nhuế rót một ly rượu cho mình, uống một ngụm.

“Nghe nói mấy năm qua Thụ Luật rất vất vả, đại gia tộc rất phức tạp, chuyện lộn xộn một đống. Thật ra sau khi cậu đi mình liền cảm thấy anh ta thay đổi, có mấy lần mình tình cờ gặp được thì cũng chỉ lạnh lùng gật đầu coi như chào hỏi, tựa như không thích nhìn thấy mình.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Khoé miệng tươi cười của Trì Tịnh có vài phần khó hiểu. “Người anh ta không muốn gặp có lẽ là chỉ có mình.”

Bữa cơm đầu tiên sau ba năm, hai người phụ nữ ăn gần hết ba tiếng đồng hồ.

Trì Tịnh chỉ nhấp môi rượu, một mình Hà Nhuế uống hơn phân nửa chai Hennessy. Cô muốn ngăn lại, Hà Nhuế khoé mắt đỏ bừng nói với cô: “Mình và Khương Thừa đã chia tay. Những cam đoan lúc trước của anh ta bây giờ tất cả đều trở thành một đống rắm. Hợp thành một liên hoàn rắm dài nhất thế giới.”

Trì Tịnh nhờ người phục vụ chạy xe đến cửa chính, tự mình đỡ Hà Nhuế.

“Mình đỡ cậu đi ra ngoài nhé.”

Cậu trai cao lớn mặc áo sơ mi trắng với áo ghi lê không tay màu đen cho là mình còn vững chắc hơn Trì Tịnh.

“Không cần, cô này khó tính, không thích người lạ gần quá.”

Người phục vụ đi ra, Trì Tịnh cố sức kéo Hà Nhuế từ trên ghế lên.

Hà Nhuế lão đảo dựa vào cô, trên mặt mang theo nụ cười ngà ngà say.

Một đường đi này cổ chân của Trì Tịnh đã mỏi nhừ. Người trong hành lang không nhiều lắm, nhưng khó cái là mắc phải người uống say, mình đi bên trái thì nó đi bên phải, giống như là khiêu vũ.

“Những thê thốt tình yêu khi xưa cực kỳ giống như một cái tát, mỗi khi mình nhớ lại một câu liền lần lượt một cái bạt tai...”

Thế nhưng người này còn không ngoan, vừa cong cong vẹo vẹo đi vừa gào khóc thảm thiết.

Hai người theo cửa xoay tròn đi ra, người phục vụ vậy mà còn chưa lái xe lại đây.

Trì Tịnh dừng bước, đỡ Hà Nhuế đứng ở bậc thềm chờ.

Một chiếc Bentley sáng đèn rẽ tới, mắt Trì Tịnh chợt híp lại. Cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài bước xuống, giày da sáng bóng, ống quần phẳng phiu buông xuống.

Người Trì Tịnh đột nhiên cứng đờ, tay đang nắm Hà Nhuế vô thức siết lại.

Người đàn ông kia bước đi vững vàng lên bậc thềm, từng bước từng bước, như là giẫm ở trong lòng cô, giẫm đến sinh đau.

Mặt mũi anh ta sắc bén, hàm dưới rõ nét, đôi môi đẹp với độ cong nghiêm cẩn. Dưới áo khoác màu đen là một thân hình cao lớn, tuy nhiên lộ ra một luồng cảm giác xa cách.

Trì Tịnh thấy anh ta càng đi càng gần, lúc cách một bậc thềm thì tầm mắt hai người đụng nhau.

Hà Nhuế nói đúng, anh ta thật sự thay đổi không ít.

Trong đôi mắt sâu thẳm kia là một mảnh lạnh lùng nhìn cô, không hề có chút phập phồng nào. Như là đêm khuya mùa đông, vừa yên lặng vừa lạnh.

lẻo.

“Hey! Thư Luật...”

Ánh mắt mơ màng của Hà Nhuế vào lúc nhận ra người thì bỗng như tỉnh táo vài phần. Cô ta hé miệng cười, cất cao giọng: “Trì Tịnh của anh đã trở về rồi đó!”

Trì Tịnh không ngờ cô ta lại đột nhiên làm loạn, bị cô ta đẩy một cái bất ngờ trở tay không kịp. Dưới chân lao đảo một cái ngã vào trên người Thư Luật.

Hơi thở quen thuộc trong nháy mắt đông đầy khoang mũi. Cô bỗng nhiên nhớ đến mình đã từng nói với anh: “Chỉ cần anh xuất hiện trong vòng một thước quanh em, em nhắm mắt lại cũng tìm được anh.”

Cô quén luyến mùi hương trên người anh, nhất là mùi hương tự nhiên giấu dưới lớp quần áo kia.

Mùi hương đó đặc biệt, độc nhất vô nhị, khiến cô chỉ khẽ ngửi liền cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Cũng là mùi hương mà cô vọng tưởng muốn khắc ra.

Lúc này, chớp mũi cô là mùi đàn hương mà anh thích dùng nhất. Rõ ràng là mùi hương trầm tĩnh an bình nhưng không biết sao đã khiến xoang mũi cô cay cay.

Hơi thở ấm áp trên cổ khiến Thư Luật hơi nhú mảy.

Anh quay đầu đi, cứ nhìn thẳng, giống như đang đợi lực đè trên vai tự động biến mất.

Trì Tịnh chậm rãi đứng thẳng người lên, tay đang vịn lấy cánh tay anh hơi hơi run rẩy.

Thời gian vài giây giống như kéo dài vô tận, vài ở đầu ngón tay đang tách rời từng chút một. Trì Tịnh níu chặt nhưng chỉ càng cảm giác được rõ ràng nó tan biến đi. Cô vô thức cong ngón tay lại, chỉ còn một khoảng không trống rỗng.

Thư Luật kéo cánh tay lại, không liếc nhìn Trì Tịnh thêm một cái nào, giẫm lên bậc thềm, đi qua bên người cô.

Trì Tịnh đứng tại chỗ, tham lam nhìn theo bóng lưng anh.

Trước cửa xoay có người tiến lên chào hỏi anh, anh nhếch khoé miệng, cười cười.

“... Tiểu Tĩnh.”

Hà Nhuế nhìn cô, giọng có chút dè dặt.

Trì Tịnh chớp chớp đi nước trong mắt mình, thu hồi ánh mắt, túm túm áo bành tô trên người. Trong mấy giây đó đã chinh đốn lại tâm trạng của mình.

“Ừ. Chúng ta về đi.”

Khi đó anh đã nói rất rõ ràng.

Anh sẽ như cô mong muốn, cắt đứt sạch sẽ gọn gàng, sẽ không quay đầu lại. Anh cho tới bây giờ nói được làm được.

Có điều, trong lòng cô vẫn không kèm chế được ảo tưởng không thực tế kia.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Do nhầm lẫn, ban đầu chương 1 Cat đang thiếu một phần, đã sửa lại nhưng vẫn đăng kèm theo đây cho các bạn nào không biết.

Hơi thở ấm áp trên cổ khiến Thư Luật hơi nhú mảy.

Anh quay đầu đi, cứ nhìn thẳng, giống như đang đợi lực đè trên vai tự động biến mất.

Trì Tịnh chậm rãi đứng thẳng người lên, tay đang vịn lấy cánh tay anh hơi hơi run rẩy.

Thời gian vài giây giống như kéo dài vô tận, vài ở đầu ngón tay đang tách rời từng chút một. Trì Tịnh níu chặt nhưng chỉ càng cảm giác được rõ ràng nó tan biến đi. Cô vô thức cong ngón tay lại, chỉ còn một khoảng không trống rỗng.

Thư Luật kéo cánh tay lại, không liếc nhìn Trì Tịnh thêm một cái nào, giẫm lên bậc thềm, đi qua bên người cô.

Trì Tịnh đứng tại chỗ, tham lam nhìn theo bóng lưng anh.

Trước cửa xoay có người tiến lên chào hỏi anh, anh nhếch khoé miệng, cười cười.

“... Tiểu Tịnh.”

Hà Nhuế nhìn cô, giọng có chút dè dặt.

Trì Tịnh chớp chớp đi nước trong mắt mình, thu hồi ánh mắt, túm túm áo bành tô trên người. Trong mấy giây đó đã chỉnh đốn lại tâm trạng của mình.

“Ừ. Chúng ta về đi.”

Khi đó anh đã nói rất rõ ràng.

Anh sẽ như cô mong muốn, cắt đứt sạch sẽ gọn gàng, sẽ không quay đầu lại. Anh cho tới bây giờ nói được làm được.

Có điều, trong lòng cô vẫn không kềm chế được ảo tưởng không thực tế kia.

Hết chương 1

Chương 2

Câu lạc bộ này có bốn thang máy, một cái chỉ lên những tầng trên cùng, một cái lên tất cả các tầng, một cái chỉ lên các tầng số chẵn, một cái chỉ lên các tầng số lẻ.

Cho đến khi đèn hiển thị đã lướt qua tầng muốn đến Thư Luật mới phát hiện mình lên sai thang máy. Lộn trở lại trước phòng bao, nghe thấy có người đang ra chủ ý xấu xa chúc rượu anh như thế nào.

Đẩy cửa đi vào, mấy người trong nháy mắt nín khe. Chỉ có một người trong đó tức giận cười với anh: “Cậu đã nghe thấy tôi nói rồi đó, không nói nhảm thêm nữa, ba ly, uống đi.”

Thư Luật liếc cậu ta một cái, không thêm đáp lại, máng áo khoác lên, đến ngồi xuống bên cạnh người nọ.

“Sao đến trễ vậy, sáng khoái xong rồi mới đến hả?”

Nghiêm Hạo nhìn thấy một vết đỏ nhạt trên cổ áo sơ mi của Thư Luật, cho một ánh mắt ngầm biết.

Thư Luật theo ánh nhìn của cậu ta cúi đầu, mày nhíu lại trong nháy mắt, lập tức về mặt như thường: “Nửa giờ thì có thể làm cái gì?”

Nghiêm Hạo cười hi hi, anh em mười mấy năm đã quen không đứng đắn, nói chuyện cũng không giữ lại gì cả.

Có người thấy dáng vẻ Thư Luật không thoải mái, sáng suốt ngấm vào Nghiêm Hạo, nói: “Xã hội tư bản chủ nghĩa không tốt ư? Sao trở lại nhanh vậy?”

Một đám anh em này trước kia hàng năm đều sẽ tụ tập lại, từ sau khi Nghiêm Hạo xuất ngoại thì đã ngưng. Không có cậu ta ở đây không ai có thể nói động được Thư Luật.

“Tốt đi nữa cũng kém với con gái Á Đông.” Nghiêm Hạo đốt điếu thuốc hút mạnh một hơi. “Quay mấy bộ phim nhỏ, đẹp theo tiêu chuẩn màn ảnh rộng, có điều thiếu chút thú vị.”

“Tiêu chuẩn của cậu còn gọi là lớn à? Cũng chưa từng đi vào!”

“Đi vào A.V. đó hả!” Nghiêm Hạo liếc bọn họ. “Ông là muốn làm nghệ thuật, không dính líu với đào quốc!”

Mấy người cười ha ha, Thư Luật cũng ngoéo ngoéo khoé miệng một cái.

“Lúc ấy tôi nhìn trúng một cô bé người Trung Quốc, một cô nàng rất quyến rũ. Nói đến toạc mồm cũng không thể làm cho cô ta trở thành nữ diễn viên chính. Sau khi bị từ chối tôi liền suy nghĩ, tội gì phải làm khổ mình chứ. Về nước còn sợ tìm không được người sao!”

“Phóng chừng người ta chê tiêu chuẩn của cậu!”

Nghiêm Hạo hừ cười, không nói chuyện.

Cậu ta rót cho Thư Luật một ly rượu, thấp giọng nói: “Dạo này đang dự trù một cuốn phim, bữa nào cho cậu xem kịch bản.”

“Cho tôi xem?”

“Anh em với nhau, kéo cậu làm tài trợ.”

Đuôi mắt Thư Luật giương lên, cười cười: “Ba ly rượu kia còn chưa có động.”

Nhỏ vào, mang thù gì đâu!

Dụi đầu thuốc, Nghiêm Hạo nhận thua: “Được, tôi bao!”

Đã mấy năm không tụ tập, một đám bọn họ uống có chút high. Nghiêm Hạo ngồi trên xe Thư Luật, cửa kính xe mở xuống, từ bên trong toả ra hai luồng khói trắng.

“Tật xấu tự chủ này của cậu phải sửa đi. Ra ngoài chơi mà cậu không có say, có chút thú vị nào không?”

Một con gió nhẹ thổi qua, thổi xéo khói thuốc, làm ô nhiễm mặt mày.

Thư Luật híp mắt, nhìn xa xăm: “Đi mấy năm cũng không liên lạc với bác trai?”

“Có liên lạc. Mỗi lần nói được hai câu liền ảm ỉ lên.” Nghiêm Hạo cười khẩy. “Đều con mẹ nó cho rằng tôi ở nước ngoài sung sướng, lẩn lộn có bao nhiêu khó khăn cũng chỉ mình biết.”

Đầu ngón tay run lên, Thư Luật dụi tắt mẫu thuốc lá của mình.

Tựa như biết Thư Luật đang nghĩ gì, câu tiếp theo của Nghiêm Hạo trực tiếp cho anh đáp án: “Nhưng ông đây vẫn kiên trì! Tôi con mẹ nó tình nguyện mang sọ mà thành công cũng không muốn xám xịt chán nản chạy về để bị bọn họ xem thường!”

Về đến nhà đã gần rạng sáng.

Trong phòng tắm, Thư Luật cởi bỏ từng nút áo một.

Khuôn mặt đàn ông góc cạnh rõ ràng ở trong gương không có biểu cảm gì, đường nét vừa cứng rắn lạnh lùng nhưng lại tràn đầy vẻ đàn ông.

Trước kia thường bị cô ấy nói là quá nghiêm. Nói xong còn cười duyên cường điệu: “Nhưng nhìn rất khổ hạnh, em thích.”

Cởi đến nút cuối cùng, ngón tay Thư Luật dừng lại. Nửa đầu môi son in trên cổ áo vô cùng chói mắt.

Vút bỏ dứt khoát như vậy? Vui vẻ không?

Anh lạnh lùng nhếch nhếch khoe miệng, ném chiếc áo sơ mi cởi ra vào trong giỏ giặt quần áo.

Hà Nhuế ngủ thẳng đến cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, mò mẫm dậy rót một ly nước, quay đầu thấy bóng dáng một cô gái mặc áo choàng tắm trước cửa sổ thì suýt chút bị dọa nhảy dựng lên.

Gần như đã tỉnh rượu, cô ta bỏ cái ly xuống, đi đến bên cạnh Trì Tĩnh.

“Nửa đêm không ngủ làm gì vậy?”

Trì Tĩnh ngồi trên ghế đầu lắc lắc ly rượu vang trong tay.

“Ngủ không được.”

“Thấy anh ta rồi mất ngủ à?” Hà Nhuế hỏi cô. “Nói thật đi, cậu đã từng hối hận chưa?”

“Ừ. Đã từng.” Trì Tĩnh nói. “Nhưng vẫn cảm thấy rằng đi là đúng.”

Bất luận là Paris hay là Glasgow cô đều hoàn toàn lạ lẫm với hoàn cảnh.

Chuyện gì cũng phải dựa vào bản thân mình giải quyết. Lúc bị kỳ thị, bị khinh thường, bị Brisbane làm khó dễ cô đã từng nghĩ dứt khoát quay về quê đi. Cô mới rời đi không bao lâu, trở về ăn vạ với anh là có thể được thông qua.

Nhưng mỗi khi ngón tay điểm trên dây số kia là cô lại sợ sệt. Thời gian dài trôi qua, sợ sệt ngược lại thành động lực khiến cô ở lại nơi đó.

Bây giờ gặp lại, Thư Luật vừa xuất hiện không ai không gọi anh một tiếng tổng giám đốc Thư. Nếu cô không đi, chỉ có thể đứng ở tại chỗ ngưỡng mộ anh, nhìn anh càng đi càng xa.

Hà Nhuế cười ra tiếng: “Cậu vẫn mâu thuẫn như vậy.”

“Cậu và Khương Thừa sao lại thế này?” Tri Tịnh uống một ngụm rượu, hỏi.

“Anh ta không chung thủy.” Nhìn mấy đốm sao ngoài cửa sổ, Hà Nhuế tự giễu. “Chỉ mấy năm đã để cho một con tiểu tam quyền rũ. Lúc mới cặp nhau thì anh ta nói với mình ‘anh thích em dữ dội như vậy, đừng thay đổi, rất tốt’. Quay người liền bỏ vào một người phụ nữ vô cùng đầm ấm nho nhã. Mình đã nói với anh ta hai lần, sau đó lại phát hiện hoàn toàn vô dụng.”

Đàn ông không chung thủy thì cũng tựa như kẻ nghiện, một khi nghiện thì mười con trâu cũng không kéo lại được.

Khi đó Khương Thừa vì theo đuổi Hà Nhuế mà tưởng chừng như đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Tri Tịnh và Thư Luật thật vất vả hẹn hò được một lần thì khẳng định phải thêm hai cái bóng đèn. Khiến cho Thư Luật luôn đen mặt.

“Hey. Quên đi. Để cho hán mang theo hai lạng thịt ở dưới háng hán cắt xa đi! Khi nào thì cậu quay về bên kia?”

Tri Tịnh: “Qua hai ngày nữa. Ông cụ Văn mang theo chị Ngọc đi chơi với đoàn, mình cảm thấy ông cụ có ý bỏ rơi mình.”

Hà Nhuế cười ha ha: “Lão già đó là một kẻ kiêu ngạo. Không chừng đã nhớ cậu nhiều đó!” Cười xong còn nói: “Ngủ đi, ngày mai chúng ta đi shopping.”

Tập đoàn Thư thị làm giàu từ công nghiệp nước hoa cùng quần áo, qua hơn nửa thế kỷ đã đứng vững gót chân trên thị trường quốc tế.

Người sáng lập Thư Nhược Chu khi du học thì cưới một Hoa kiều. Hai người, một là thợ may một là người điều chế hương, mười mấy năm sau chậm rãi chuyển sản nghiệp từ nước ngoài về trong nước. Đến lứa Thư Luật thì đã là đời thứ ba.

“Zing” là thương hiệu được yêu thích nhất trong giới mỹ phẩm và thời trang. Dấn vào quần áo, mỹ phẩm, trang sức và vân vân.

Hà Nhuế là một sách nhị đại* danh xứng với thực, một cái phế xưởng ở trong nhà cũng dễ dàng kiếm về một chuỗi dài con số không.

**Ở Trung Quốc vào những năm 80 vì thành phố mở rộng nên phải dỡ bỏ nhà cửa, đất đai. Những gia đình bị dỡ bỏ được đền bù thành linh trở nên giàu có, những con cháu được thừa hưởng từ những gia đình này được gọi là sách nhị đại (“sách” có nghĩa là phá hủy, dỡ bỏ)*

Những người dùng Zing vốn chỉ làm ra về. Dù sao cũng là một nhà giàu mới nổi, thể nghiệm chút cảm thụ của kẻ có tiền. Sau đó, dùng một chút rớt cuộc bị sa vào không ra được, từ đó về sau trở thành người tiêu dùng trung thành của Zing.

Hôm qua ngủ quá trễ, hai người đến giữa trưa mới dậy. Ăn cơm trưa xong liền lái chiếc Maserati màu hồng chói chan của Hà Nhuế đi trung tâm mua sắm.

“Muốn cái gì mình tặng cậu!” Hà Nhuế vô cùng hào phóng lôi kéo Tri Tịnh đi thẳng đến quầy bán hàng độc quyền Zing.

Cô ta vô cùng quen thuộc đối với các loại sản phẩm, thoáng cái đã chọn một đồng lớn.

Tri Tịnh cầm lấy cái chai thủy tinh nhỏ hình vuông xịt lên cổ tay một chút, mùi kim quất ngọt nhẹ thoai mái lập tức xông vào mũi.

Mùi hương cam quýt huyền bí. Đây là mùi thơm thần thánh trong truyền thuyết đã cứu vãn Zing.

“Cái này là sản phẩm nổi tiếng đặc trưng của Zing, giữ mùi lâu, quý cô muốn một chai không?” Người hướng dẫn mua cười tươi rói.

Tri Tịnh thả lại chai dầu thơm dùng thử: “Không cần đâu, cảm ơn.”

“Bệnh nghề nghiệp nổi lên?”

“Chiêm ngưỡng một chút.”

“Ông cụ Văn coi như là một kỳ nhân, bây giờ mình bái ông ấy làm thầy cậu nói còn kịp không?” Hà Nhuế nói với vẻ không đứng đắn.

Tri Tịnh cười: “Hôm qua chẳng phải cậu còn gọi ông ấy là ‘lão già’ sao?”

Hôm nay liền trở thành ông cụ.

“Mình còn bé, lời của con nít không tính!”

Tri Tịnh thừa nhận cô mắc ói rồi.

Tính tiền xong, hai người lên lầu đi khu trang sức.

“Nghe nói trước kia đặt một bộ trang sức cao cấp của Zing có tiền cũng không được, được nhà thiết kế vừa mất mới xếp hàng. Bây giờ tiêu chuẩn đã rộng rãi không ít, có tiền là được.”

“Cậu đặt?”

Hà Nhuế xì một tiếng: “Một bộ ít nhất bảy con số, ông già quần rất chặt, cuối cùng nói với mình chờ đến ngày mình kết hôn thì tặng mình. Cậu nói coi, ông ta đúng là cố ý không muốn tặng phải không!”

Tri Tịnh cười cười. Nhìn quầy trưng đồ trong chốc lát, cô khẽ điểm ngón tay: “Cái này.”

Ngón giữa của nhân viên phục vụ mang găng tay trắng lấy cái vòng tay ra đưa cho Tri Tịnh đeo thử.

“Thật là xinh.”

Đang xem xét chợt nghe Hà Nhuế nói một câu như vậy. Giọng điệu chế giễu.

Có một số người khiến bạn sẽ cảm thấy thế giới này rất nhỏ, đi đến đâu cũng có thể gặp được.

Tri Tịnh nhìn thấy trước tiên là âu phục màu xám đậm được cắt may vừa vặn, phẳng phiu. Tiếp đó là đôi diện với đôi mắt đen thâm trầm kia.

Quả nhiên đàn ông ba mươi là tuổi hoàng kim nhất. Khí chất thành thục khiến sự sắc sảo trên người anh bớt lại, thêm vài phần tao nhã tự nhiên.

Bọn họ một hàng bốn người, đều ăn mặc không tầm thường, dừng bước ở cách đó không xa, nhìn về phía quầy trưng bày.

Người phụ nữ trung niên đứng ở bên cạnh Thư Luật có khí chất xuất chúng, ánh mắt nhìn Tri Tịnh cùng Hà Nhuế mang theo tìm tòi nghiên cứu: “Quen à?”

Khoé miệng Thư Luật gọi lên một độ cong rất nhỏ, ra vẻ xem thường.

“Trước kia rất lâu từng gặp qua, không quen.”

Trợ lý Hồng theo ở phía sau vẻ mặt kinh ngạc.

Cậu ta nhìn Tri Tịnh, rồi không dấu vết liếc mắt nhìn trộm Thư Luật một cái, cuối cùng sờ sờ mũi, không dám tham dự vào.

“Cái gì...”

“Nghĩa là anh...” Mấy chữ còn chưa nói hết, lời của Hà Nhuế đã bị cắt ngang.

“Chúng ta tiếp tục?” Trần Cách Phi mở ra văn kiện cầm trong tay, nghiêng đầu hỏi một câu ở bên tai Thư Luật.

Trang điểm của cô ta tinh xảo, nụ cười trên mặt hoàn hảo không thể xoi mói được. Cô ta chưa bao giờ là một người phụ nữ đơn giản.

Có thể đuổi kịp bước chân của Thư Luật cũng không phải bình thường.

“Ừ.”

“Bà Ngũ, mời bên này.”

Trần Cách Phi đặt văn kiện trong tay lên trên bàn, gọn gàng rành mạch nói với nhân viên bán hàng: “Lấy nguyên một bộ ‘ánh sáng lung linh’ ra đây.”

Chỗ bị chiếm, Tri Tịnh buộc phải đi sang bên. Cô nhú nhú mày, đặt thẻ tín dụng ở trên bàn: “Cái này đi, tính tiền dùm.”

“Còn mua?”

Hà Nhuế đều sắp bùng nổ, con nhỏ này còn có tâm tình tặng tiền cho người ta?

Tri Tịnh cười đến mắt cong híp lại: “Mua chứ. Cậu không biết là mới tốt hơn cũ sao?”

Cô nhanh chóng quẹt thẻ ký tên, trước khi đi nhân viên bán hàng định gói lại chiếc vòng cũ cho cô. Tri Tịnh phát phát tay: “Bỏ đi. Xử lý giúp tôi. Cảm ơn.”

Ánh mắt của trợ lý Hồng dao động qua lại trên người Tri Tịnh và Thư Luật, cậu ta phát hiện Tri Tịnh đến cùng cũng không nhìn về phía Thư Luật một cái. Ngược lại ông chủ của mình sắc mặt lạnh như băng sắp sụp đổ.

Trực giác thấy bất thường.

Từ trung tâm mua sắm đi ra, Hà Nhuế ghen suốt liên nhin không được nữa: “Minh nói, hai người bọn cậu lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Khi đó cô ta chỉ biết hai người gây rất căng, chi tiết cụ thể cho tới bây giờ Trì Tĩnh chưa hề nói.

Con người Trì Tĩnh này vẫn luôn như vậy, không muốn nói thì ai cũng không cạy ra được. Nhưng Hà Nhuế làm sao cũng không ngờ gặp lại Thư Luật sẽ làm ra tình trạng này.

Con mẹ nó thật tốt cho một câu “Không quen”.

“Xảy ra chuyện gì?” Trì Tĩnh cẩn thận hỏi tương. “Coi như mình đá anh ta đi.”

Cô vô thức sờ sờ cổ tay, bỗng nhiên nhớ tới chiếc vòng đeo vài năm đã không còn nữa.

“Sau khi ngủ với nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sắc trời u ám, hàng bạch lạp hai bên đường nhựa bắt đầu đậm chồi, làm giảm đi cảm giác ngột ngạt của bầu trời đầy mây.

Một chiếc taxi dừng lại một cách hiếm thấy trên giao lộ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện xe hơi riêng, chẳng mấy chốc từ chỗ phó lái một bóng dáng thon thả xuống tới.

Một cái áo da ngắn phối hợp với chiếc váy chữ A không quá đầu gối, cách ăn mặc vừa thời thượng vừa tôn lên dáng người cùng với gương mặt xinh đẹp kia khiến cho cô thu hoạch không ít ánh mắt.

Trì Tĩnh nhìn mấy chữ bị dây trường xuân che lại, không khỏi chỉnh lại vẻ mặt.

—Viện an dưỡng Thiên Sơn

Lần trước đến đây là trước khi cô xuất ngoại. Tĩnh ra đã hơn ba năm.

Theo bậc thềm đi lên, bốn phía yên tĩnh đến chỉ có tiếng hít thở và tiếng bước chân của mình.

Là viện an dưỡng tư nhân tốt nhất nước, Thiên Sơn không thể nào bị xoi mói được, bất kể là sự nhất quán hay môi trường. Nhưng cho dù nơi này tốt đi nữa, đối với một số người mà nói cũng không khác gì ngồi tù.

Trì Tĩnh đến khu VIP ở tầng cao nhất, đăng ký viếng thăm ở bàn tiếp tân. Nhân viên tiếp tân kiểm tra đối chiếu thông tin xong thì dẫn cô đi.

“Bệnh nhân mới vừa tỉnh ngủ, vì ác mộng nên cảm xúc có thể không ổn định. Thời gian thăm viếng tốt nhất là đừng quá dài.”

Trì Tĩnh khẽ đẩy cửa ra, trên chiếc giường đơn màu trắng có một bóng dáng đang dựa lưng về phía cô.

Cậu ta mặc một bộ quần áo thể thao màu lam, thân thể nhỏ gầy, vẫn không nhúc nhích nhìn ra ngoài cửa sổ. Giống như không chút nào nhận ra được có người đi vào.

Trì Tĩnh bước nhẹ nhẹ, chậm rãi đi qua đó.

“Hôm nay trời đầy mây thật.” Cô khẽ nói.

Không được trả lời lại cô cũng không để ý: “Đồng Đồng, chị đến thăm em nè.”

Cậu bé như bưng bình tĩnh, rất cuộc có phản ứng.

Động tác quay đầu của cậu ta thật chậm, lông mày đậm theo cái giường mắt mà nhếch lên.

Trì Tĩnh lộ ra nụ cười tươi đẹp, ngồi xổm xuống bên cạnh cậu: “Tiểu Thư Đông, chị nói chuyện giữ lời phải không? Mới vừa về nước là đi thăm em”

Bộ dáng cậu bé mười bốn tuổi, từ dung mạo có thể nhìn ra được đường nét đẹp. Nhưng bởi vì bị bệnh mà thần thái nhìn có chút đại ra.

Cậu ta nhìn chằm chằm Trì Tĩnh một hồi lâu, bỗng nhiên cảm xúc bắt đầu kích động. “Oh” vài tiếng mới méo miệng cố sức kêu một tiếng: “Chị... tiểu Tĩnh.”

“Không có quên mất chị, Đông Đông giỏi quá.”

Tình huống của Thư Đông nhìn có vẻ tốt lên không ít, nói chuyện cũng lưu loát hơn trước kia rất nhiều. Đáy lòng Trì Tịnh rất vui.

Biết ăn uống của cậu bé có yêu cầu nghiêm khắc, Trì Tịnh cũng không tự ý mang đồ ăn vặt khác đến đây. Chỉ làm như thường cho, giống như trước kia cô bỏ vài viên kẹo vào trong lòng bàn tay có chút co quắp của Thư Đông.

“Mỗi ngày một viên nhé?”

Thư Đông toét miệng cười, hậu tri hậu giác chỉ vào cửa phòng.

Trì Tịnh sờ sờ đầu cậu, nói với cậu: “Hôm nay chỉ có một mình chị, lần sau có cơ hội bọn chị sẽ cùng tới.”

Lúc còn quen với Thư Luật, hai người một khi có thời gian thì sẽ tới đây. Nếu nói anh có nhược điểm gì, có lẽ cũng chỉ có con ma bệnh Thư Đông.

Người đàn ông kia gần như đem tất cả những mặt dịu dàng cho đứa bé này.

Cũng chỉ có người thật sự vào trong lòng Thư Luật mới biết được ánh mắt mang dịu dàng của anh là về gì.

Từ viện an dưỡng đi ra, Trì Tịnh quay trở lại khách sạn lấy hành lý. Rồi sau đó lại ngồi xe trở về trấn Nam Hoài. Nơi cô lớn lên.

Đèn đỏ biến đổi từng giây từng giây, Trì Tịnh im lặng đếm ngược. Lúc còn 58 giây nữa thì điện thoại vang lên.

“Tới rồi chưa?” Hà Nhuế ở bên kia hỏi.

“Còn hơn mười phút nữa.”

Bên kia yên lặng một chút: “Cái đó, mình càng nghĩ càng cảm thấy không khoa học. Nguyên nhân cậu và Thư Luật chia tay chẳng lẽ là vì anh ta phương diện kia không được?”

Bằng không sao lại ngủ xong thì đá anh ta?

Trì Tịnh ngẩn người, sau đó dở khóc dở cười: “Không phải.”

“Vậy tốt. Bằng không lần đầu tiên mà gặp phải không được thì hèo lắm ý!”

Cat: chết cười với bà chị này

Trì Tịnh nhu nhu huyết Thái Dương, liếc mắt nhìn lái xe ở bên cạnh một cái. Khoé miệng của anh ta lộ ra một đường cong quái dị, chắc chắn là bởi nghe thấy được cái gì.

“Cậu đừng đoán mò nữa. Trước đừng nói.”

Trì Tịnh không ngờ Hà Nhuế lại nghĩ đến mặt đó.

Thư Luật làm sao mà cùng team với “không được”.

Anh có một phòng trường kỳ ở khách sạn, lần đầu tiên của bọn họ chính là ở đó. Trì Tịnh còn nhớ rõ hôm ấy là ngày hai người ở bên nhau tròn hai năm.

Đêm đó Trì Tịnh không nhớ được rốt cuộc đã làm mấy lần, chỉ biết là Thư Luật với sự mãnh liệt kia đã thật sự ghen lâu rồi.

Nhưng không ngờ rằng sau đó chẳng bao lâu bọn họ đã chia tay.

Tuy nhiên cảm giác kia tựa như cái bàn ủi nóng bỏng, từ đầu tới cuối đều khắc rõ trong lòng Trì Tịnh.

Mười lăm phút sau, Trì Tịnh kéo hành lý xuống xe.

Lúc này đúng là thời tiết hoa tử kinh* nở. Trên cây cạnh toà nhà đã điểm xuyết những đoá hoa hồng phấn.

**có tên tiếng Anh là Cercis chinensis – Link tham khảo: https://en.wikipedia.org/wiki/Cercis_chinensis*

Lần đầu tiên gặp Thư Luật chính là ở bên cạnh cây này. Anh tuổi còn trẻ một thân phong cách cao quý, đến mời Văn Mạc Sơn điều chế nước hoa đặc trưng cho Zing.

Bà nội của Thư Luật là người sáng lập nước hoa Zing, khi còn sống điều chế hương chưa bao giờ mượn tay người khác. Kiệt tác huy hoàng vài thập niên sau khi bà cụ qua đời thì chỉ còn gắng sức chèo chống mặt tiền của cửa hàng.

Để thay đổi cục diện xấu hổ lúc ấy, Thư thị đành phải mời nhà điều chế hương khác sáng tạo cái mới.

Khi đó Trì Tịnh đứng bên cửa sổ ở lầu hai, tầm mắt hoàn toàn bị người đàn ông sạch sẽ và đẹp trai đó hút lấy.

Ánh mặt trời long lanh xuyên qua cành cây in thành những vệt sáng loang lổ trên người anh. Đoá hoa thính thoảng rơi xuống, rơi trên mặt đất hoặc trên người anh.

Cho dù đã qua bảy năm, hình ảnh kia vẫn rõ mồn một ở trong mắt.

Trì Tịnh “thấy sắc nảy lòng tham” cũng là bắt đầu từ khoảnh khắc đó.

Cửa chính đóng kín, Trì Tịnh khom lưng nhìn xuyên qua kính, bấy giờ mới đẩy cửa đi vào.

“Chị... Ngọc...” Cô quảng hành lý, bỏ nhào về phía người phụ nữ trung niên. “Chị chắc chắn là nhớ em muốn chết, đúng không?”

Chị Ngọc đang định mang quần áo đã giặt xong ra ngoài phơi, thấy Trì Tịnh về tới liền vội vàng bỏ thau xuống, vui mừng lôi kéo cô nhìn trái nhìn phải... gầy.

Chị ra dấu tay.

“Bối vì không được ăn cơm chị nấu mới gầy.”

Chị Ngọc sờ sờ mặt cô, mừng rỡ cười toe toét.

... buổi tối làm đồ ăn ngon cho em.

Ra dấu xong rồi chỉ chỉ về phía trên lầu.

Trì Tịnh ôm hôn chị ta một cái, hai ba bước chạy lên lầu.

Lầu hai có một dải cửa sổ sát đất, nhưng vì trời đầy mây nên ánh sáng bên trong rất u ám.

Một ông cụ ngồi bên cửa sổ gỗ lim, tóc rất thưa thớt, thân mình hơi mập, đang khom người trên ánh sáng trắng lạnh của đèn bàn đọc báo.

Nghe thấy tiếng bước chân ông ta ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Trì Tịnh một hồi lâu, sau khi lấy mắt kính xuống mới từ tốn nói: “Đứng ngay ra đó làm gì?”

“Con thiếu chút nữa không nhận ra được.” Trì Tịnh “chặc chặc” hai tiếng đi đến bên cạnh ông. “Sự phụ tốt của con, có phải ngài thừa dịp con đi mấy năm nay mà ăn cả phần cơm của con không?”

Văn Mạc Sơn không được tự nhiên khụ một tiếng, trừng Trì Tịnh: “Có tin thầy đuổi cô ra ngoài hay không?”

“Vừa lúc Brisbane có hết sức làm cho con ở lại nơi ông ta, cùng lắm thì con quay lại đó là được.”

Dù sao cũng có nhà về, không sợ không có chỗ đi.

“Cô thật bỏ được à.”

Trì Tịnh trề trề khoé miệng, không nói.

Văn Mạc Sơn bỏ báo xuống, nhìn cô hỏi: “Có tính toán gì không?”

“Lâu rồi không gặp, thầy thế mà không hỏi trước con sống ra sao, vừa mở miệng là cái này.”

“Mỗi ngày gọi điện thoại đã sắp bị cô phiền chết, cô sống thế nào tôi không biết sao?”

Trì Tịnh bĩu môi: “Có liên lạc qua với người của Dật Hương, muốn đi nơi đó.”

Công ty cổ phần hữu hạn Dật Hương là công ty hương liệu và tinh dầu lớn nhất nước hiện nay. Ngoài công nghiệp thời trang hàng hiệu thì công nghiệp cung ứng nguyên liệu cũng là lựa chọn không tồi.

Văn Mạc Sơn nhìn cô đầy thâm ý một lúc lâu, không nói gì.

Ngày hôm sau đổ một trận mưa to, giống như muốn tát ra toàn bộ sức lực đã kềm nén một cả ngày dài.

Tri Tịnh chống cằm ngẩn người trước cửa sổ, cảm thấy muộn phiền liền đi phòng làm việc ở phía sau.

Mùi là một bộ phận dễ dàng bị xem nhẹ. Nào ngờ thật ra mùi hương càng dễ dàng gọi lên chỗ sâu trong ký ức người ta. Mùi hương quen thuộc vừa tiến vào xoang mũi, trong đầu Tri Tịnh đã tự nhiên nghĩ tới mình trong vô số những ngày đêm này.

Trên bàn làm việc bày ngay ngắn trăm loại tinh dầu. Cô quen thuộc đến nỗi nhắm mắt lại cũng có thể chỉ ra vị trí tương ứng của chúng.

Trong tủ kính bên trái bày tất cả các tác phẩm của Văn Mạc Sơn, đương nhiên bao gồm rất nhiều loại trân quý. Tri Tịnh nhìn qua từng ô một, ánh mắt thành kính. Cô giật mình khi tầm mắt dừng trên một chai trong đó.

Đó là một chai thủy tinh vuông đẹp vô cùng bình thường, so với các nước hoa khác nó quả thật tựa như con vịt con đứng giữa cặp thiên nga.

Nhân là một từ đơn viết ngoáy bằng tay—beloved.

Đây là mùi hương cô điều chế vì Thư Luật. Lúc ấy được cô gọi là tác phẩm độc nhất vô nhị. Tuy nhiên đi vòng quanh, chai nước hoa này rốt cuộc không hề được đưa ra.

Tri Tịnh lấy nó ra xịt một ít lên cổ tay.

Trong mùi cây bách tươi mát pha lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt. Mùi hương rất đặc biệt, rất đàn ông.

Chai nước hoa này đã được điều chế ra hoàn toàn dựa theo tính cách của Thư Luật. Phía sau mùi da thuộc nồng đậm tựa như là tính cách nghiêm cẩn của anh.

“Bây giờ nhìn lại cảm thấy thế nào?”

Giọng già nua cất ngang suy nghĩ của Tri Tịnh.

“Không thành thực, có khuyến điểm nhỏ.”

“Bởi vì khi đó cô vừa kích động vừa nóng lòng muốn thành công.”

Tri Tịnh không thể nào phản bác.

Không chỉ có thế, khi đó lòng của cô cũng không tập trung.

“Ngày mốt có một bữa tiệc rượu thương nghiệp, cô đi cùng thầy.” Văn Mạc Sơn chợt vớt cho cô một cái thiệp mời mạ vàng.

Tri Tịnh ngược lại cảm thấy mới mẻ: “Chẳng phải thầy phiền nhất là xã giao như thế này sao? Đi xem nào nhiệt gì?”

Không để ý cô nữa, ông cụ Văn rê thân mình hơi mập bỏ đi.

“Tổng giám đốc Thư, đây là đề án thiết kế mới nhất. Nếu anh không hài lòng có thể đổi người đi lấy không?”

Trợ lý Hồng vô cùng thành khẩn thỉnh cầu ông chủ buông tha cho. Cậu ta vì cái đề án này mà đã chạy tám lần, thật sự sợ đi lần nữa sẽ bị nhà thiết kế loạn đao chém chết.

Văn phòng to như vậy yên tĩnh đến có thể nghe tiếng kim rơi. Toàn bộ trang trí theo tông lạnh có vẻ mạnh mẽ mà linh hoạt.

Thư Luật lật văn kiện, giọng pha lạnh: “Chi nhánh công ty ở Trung Đông có người được triệu hồi, cậu thay anh ta nhé?”

Trợ lý Hồng cười gượng hai tiếng: “Nhà thiết kế đều quen với tôi, tôi thấy tôi vẫn nên tiếp tục phụ trách là được rồi.”

Cậu ta thật sự cảm thấy ông chủ của mình nên giải trí nhiều chút, chẳng hạn như cuộc sống tình dục.

Tinh lực quá tràn đầy cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Cậu theo tôi đi tiệc rượu vào thứ sáu.” Thư Luật bỗng nhiên mở miệng.

“Tiệc rượu vào thứ sáu? Giám đốc Trần đã chuẩn bị hết rồi mà?”

“Lần này không cần cô ấy.”

Trợ lý Hồng đáp lời. Nhưng trong lòng nghĩ bây giờ chắc chắn là đắc tội với Trần Cách Phi rồi. Cậu ta sờ sờ mũi tính chạy lấy người, nhưng nhin không được lòng muốn thăm thính chuyện ngày hôm qua một chút.

Trong lúc do dự đã lấy được sự chú ý của Thư Luật.

“Còn có việc?”

“Thiếu gia...” Cậu ta nịnh nọt lời kéo làm quen. “Anh và cô Trì...”

Bởi vì cảnh tượng hôm qua thật sự khiến cậu ta cảm thấy khó chịu. Cậu hỏi một chút chắc là sẽ không bị diệt khẩu đâu.

“Đi ra ngoài.” Nhiệt độ quay ngược 180 độ thật nhanh.

“A.”

Trợ lý Hồng nhăn nhó rút ra ngoài.

Quả nhiên một khi gặp người đó là thiếu gia sẽ không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tối hôm qua Trì Tịnh ngủ không ngon. Mơ từng cảnh tiếp nối từng cảnh.

Mười tám tuổi gặp anh lần đầu tiên; hai năm sau bọn họ ở bên nhau; chỉ chớp mắt cảnh tượng lại biến thành cuộc sống ở Glasgow. Hình ảnh phức tạp và hỗn loạn, trực thời gian chuyển động nhanh như gió khiến đầu óc Trì Tịnh giống như bị xáo trộn một trận.

Sau khi về nước, tình hình giấc ngủ của cô tốt lên rất nhiều, nhưng cả đêm không nghỉ khiến cô cảm thấy hết sức mệt mỏi.

Cô ở lại trên giường cả buổi sáng.

Ăn xong cơm trưa thì bị Văn Mạc Sơn mang cả người lẫn giường đuổi ra ngoài.

“Dùng mấy tiếng đồng hồ chỉnh đốn toàn thân lại cho thầy. Đừng có làm mất cái mặt già nua này của tôi.”

Vì thế Trì Tịnh cầm lấy danh thiếp của ông cụ Văn đi tiệm tạo mẫu.

Văn Mạc Sơn làm nhà điều chế hương bốn mươi mấy năm, đã sớm một phải đối ứng với những yến tiệc khách sáo và đối trá như thế này của thương giới. “Tích cực” lần này thật khác thường, cũng rất có tính chất mục đích.

Trì Tịnh biết thì biết, nhưng ngồi vào vị trí lại bắt đầu buồn ngủ.

Mà bên kia, trợ lý Hồng cũng vô cùng khổ sở.

Từ ngày hôm qua, sau khi đem lời của Thư Luật nhắn cho Trần Cách Phi thì cậu ta cảm thấy mình biến thành hiệp sĩ công chảo*.

**từ của giới internet bên TQ, nghĩa là tự giấu mình bắt đắ đi phải lãnh hậu quả chuyện gì đó*

Trần Cách Phi làm giám đốc của bộ quan hệ xã hội, theo Thư Luật tham dự các loại tiệc rượu luôn là công việc của cô ta. Không ngờ lần này chẳng biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà Thư Luật đối ý.

Mặc kệ là cái gì đi, tóm lại là đã đánh vào mặt của cô ta.

“Tôi gần đây có chỗ nào làm không tốt ư?”

Thảo luận công việc kết thúc, Trần Cách Phi cấp văn kiện đứng dậy, nhìn Thư Luật đằng sau bàn giám đốc thì như tùy tiện hỏi một câu.

“Không có.”

Cô ta cười cười: “Vậy là tốt rồi.”

Thư Luật cúi đầu nhìn đồng hồ, mặc áo bành tô vào.

Dáng người anh cao ráo, áo bành tô dài chẳng những tôn lên đường cong của bờ vai mà còn khoe ra đôi chân thon dài. Tỉ lệ thật hoàn mỹ, vô cùng vừa với tỉ lệ hoàng kim trong truyền thuyết.

Anh thiên về tông màu sẫm, trước đây ít khi thấy màu sắc tươi xuất hiện trên người anh. Thế nhưng hôm nay lại thấy một cái cà vạt màu xanh ngọc.

Trần Cách Phi nhìn tay anh từ cổ áo đến cổ tay áo, mỗi một động tác đều cực kỳ đẹp mắt.

“Cà vạt bị lệch rồi.” Cô ta buông văn kiện trong tay xuống, đi về phía anh.

Ngay lúc này Thư Luật xoay người, ấn điện thoại nội tuyến: “Trợ lý Hồng, chuẩn bị xe.”

Trần Cách Phi nhìn độ cong đẹp của bên mặt anh, cuối cùng không nói gì cả, tay nắm lại thành nắm lại rồi đi.

Một đường quanh co, xe trên đường ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn trong mắt con đường trống trải cùng hàng cây hai bên.

Trợ lý Hồng ngồi chờ ở trên xe, mỗi lần lại đây trong lòng đều cảm thấy nặng nề.

Thư Luật đi thang máy lên thẳng tầng cao nhất.

Nhân viên chăm sóc nhìn thấy anh thì lập tức cung kính đứng dậy chào hỏi.

“Mấy ngày nay tình hình thế nào?”

“Trước mắt cảm xúc của tiểu thiếu gia rất ổn định, cũng nghe lời hơn, tuy nhiên mỗi ngày đều phải hỏi một lần ngài có đến thăm cậu ấy hay không.”

Thư Luật gật đầu, bước đi về phía phòng bệnh.

“Gần đây Thư Dư Chính có tới hay không?”

Người chăm sóc dè dặt lắc đầu.

Sắc mặt Thư Luật hơi sa sầm xuống.

Trong phòng bệnh, Thư Đông đang ngủ rất ngon. Thư Luật giúp cậu kéo chăn lại cho tốt rồi vịn đèn tối lại, ngồi xuống cái ghế ở bên giường.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây, Thư Luật dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Mãi đến khi di động rung lên mới đứng dậy rời đi. Quanh qua đuôi giường, tầm mắt anh xẹt qua cái tủ đầu giường ở bên kia thì dừng một chút.

Bên trên đặt hai viên kẹo cùng giấy gói.

Buổi tối sáu giờ.

Sau gần năm tiếng đồng hồ giãy vò, Trì Tĩnh cảm thấy mình đã bị bóc một lớp da. Đương nhiên giá trị đổi lại là mỹ nhân đẹp như tiên ở trong gương.

Trì Tĩnh xách làn váy lên xoay một vòng. Lễ phục màu xanh nước biển trang nhã tôn lên vẻ đẹp động lòng người của cô, cổ chữ V sâu trước ngực tăng thêm vài phần gợi cảm.

Tổng thể mà nói, Trì Tĩnh khá vừa lòng đối với trang phục đêm nay.

Có điều là...

“Giúp tôi che lại cái hình xăm ở phía sau này một chút đi.”

Mười phút sau, cô nhìn đoá hoa xinh xắn tinh xảo ở sau lưng thì gật đầu vừa lòng.

Văn Mặc Sơn bấm thời gian vô cùng chuẩn. Cô bên này vừa mới mặc áo bành tô xong thì tin nhắn viết biển số xe gọi tới.

Trì Tĩnh xuống lầu, còn chưa tìm thì đã thấy một chiếc Phantom* dừng ở trước cửa. Cô liếc biển số xe một cái, không khỏi bái phục ông cụ Văn.

“Ra cả vốn gốc đây hả.”

**là dòng xe hạng sang của Rolls-Royce được chế tạo ở Anh, giá khoảng từ nửa triệu US dollars trở lên*

Tri Tịnh mở cửa xe ra, đang khom lưng định vào, thấy người đàn ông ngồi phía sau thì động tác cùng tươi cười bên môi đều cứng lại.

Thư Luật lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt lạnh như băng, một đôi mắt sâu không thấy đáy.

Đôi mắt chỉ chốc lát, Tri Tịnh nói câu: “Ngại quá.”

“Àm” một tiếng, cửa xe được đóng lại.

Cô lấy điện thoại ra, giả vờ lơ đãng đi ra phía sau nhìn thoáng qua biển số xe. Sau khi xác định không sai thì nghiêng răng nghiêng lợi gọi điện thoại cho Văn Mạc Sơn.

“Sư phụ thân ái, có thể giải thích một chút đây là chuyện gì hay không?”

“Cô thay thầy cùng tổng giám đốc Thư đi tham gia tiệc rượu, có vấn đề gì ư?”

Vấn đề lớn!

“Nhà điều chế hương Thư thị độc quyền sử dụng là ngài, con đi theo tính là gì chứ?”

“Cô tính là gì? Cô là học trò duy nhất của Văn Mạc Sơn tôi.” Giọng nói già nua của Văn Mạc Sơn từ bên kia truyền đến. “Bất kể cô chọn đi đâu, hôm nay đi theo tổng giám đốc Thư lộ diện đối với sau này mà nói chỉ có lợi không có hại. Hơn nữa, năm đó lúc Thư thị tìm thầy ký hợp đồng cũng đã đồng ý sau khi thấy rút khỏi giới thì cô tiếp nhận chức vụ. Về phần có đồng ý hay không thì bản thân cô quyết định.”

“Khi đó thầy còn có tính toán này?” Vẻ mặt Tri Tịnh khó tin nổi. Đó chính là bảy năm trước nha!

Đối với kích động của cô, giọng nói của Văn Mạc Sơn nghiêm túc hơn chút: “Tri Tịnh, lúc trước vì sao cô xuất ngoại? Bây giờ vì sao lại lựa chọn trở về? Sau khi cô suy nghĩ thông suốt những điều này thì lại quyết định muốn nhận an bài của thầy hay không.”

Văn Mạc Sơn cúp điện thoại.

“... Tôi đi gọi cô Trì nhé?”

Bên trong xe từ đầu đến cuối duy trì yên lặng. Đợi cả nửa ngày trợ lý Hồng mới dè dặt hỏi một câu.

Nhìn thấy Tri Tịnh, cậu ta liền hiểu được vì sao lần này không dùng Trần Cách Phi.

Sự bất ngờ có ý nghĩa.

“Chờ cô ấy lên xe.” Thư Luật lật văn kiện ở trong tay, đầu cũng không hề nâng.

Vừa mới nói xong, cửa sau xe bị mở ra, Tri Tịnh nhanh nhẹn lên xe.

“Đã đợi lâu. Có thể lái xe rồi.”

Ngoài cửa sổ đèn đường sáng chói, bên trong xe yên tĩnh không tiếng động.

Thư Luật vẫn đang xem văn kiện, vẻ mặt bình tĩnh, không có biểu cảm gì. Từ khi Tri Tịnh lên xe thì luôn chống cằm nhìn ra bên ngoài, chỉ chừa một cái ót.

Trợ lý Hồng chịu trách nhiệm lái xe nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, không tự chủ được sợ run cả người.

Bắc cực bất quá cũng chỉ như thế đi...

“Cô Trì mấy năm nay rất tốt?”

Tri Tịnh quay đầu nhìn về phía trước, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu của trợ lý Hồng trong kính chiếu hậu.

Cô cười cười: “Rất tốt! Cậu thấy tôi giống như không tốt à?”

Trợ lý Hồng không dấu vết nhìn về phía Thư Luật, miệng trả lời: “Cảm thấy cô gầy chút.”

“Phải không? Có lẽ trầm mê nam sắc làm cho ngày càng gầy yếu đi.”

“... Cái gì?”

Tri Tịnh cong đôi mắt long lanh, cười đến mức không có ý tốt: “Trợ lý Hồng có từng nghe nói đến The Dreamboys chưa?”

“... Đó là cái gì?”

Cô nhích lại gần lưng ghế, dáng vẻ biếng nhác: “Cũng đúng, cậu chú ý đến phụ nữ hơn mới đúng. The Dreamboys là một đoàn múa thoát y nam, cậu không biết cũng bình thường. Bộ ngực kia, cơ bụng kia... chắc chắc chắc, trợ lý Hồng có thể tham khảo đi luyện một cái. Từng phút từng phút khiến người ta muốn ngừng mà không được.” (Cat::D)

“Àm” truyền đến tiếng của văn kiện bị đóng lại.

Trợ lý Hồng nắm chặt tay lái, một lòng giống như cá chết bị xách lên. Cậu không nên tìm lời nói làm sôi nổi không khí! Đi ra ngoài ba năm, người phụ nữ này đã học cái xấu!

Ánh đèn bên trong xe sáng dịu dịu, Thư Luật nghiêng đầu, một nửa bên mặt trong bóng mờ làm sâu sắc hơn đường nét khuôn mặt.

Anh nhìn Trì Tĩnh, đáy mắt dường như có sương mù đang bắt đầu sục sôi.

Đôi đồng tử kia sâu và đen, lại lạnh lẽo, nhìn không chớp mắt như vậy khiến người ta vô cớ sinh ra một cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Trì Tĩnh biết đây là dấu hiệu tâm trạng anh không tốt. Khi anh tức giận thì không bao giờ nổi trận lôi đình, nhưng người bên cạnh lại có thể cảm giác rõ rệt sự tức giận của anh.

Hỏi ban đầu cô đã sợ, nhưng bây giờ thì không.

Vừa lại không quen, mặc kệ nó.

“Quấy rầy đến tổng giám đốc Thư à?”

Hai chân cô bắt chéo, tay đỡ cằm chống trên đầu gối, khi nhìn anh đuôi mắt hơi hơi nhướng lên, đầy vẻ lẳng lơ.

Thư Luật nhìn thấu sự khiêu khích này của cô, không thêm đề ý.

“Cô tiếp tục đi.” Giọng điệu mang theo chút giễu cợt.

Trì Tĩnh lập tức không còn tâm tình.

Thằng cha quý tha ma bắt này!

Thành tựu kinh doanh của Thư thị có địa vị hết sức quan trọng. Thư Luật lại ba mươi một tuổi đã làm tới vị trí tổng giám đốc. CEO Thư Nhược Chu tuổi tác đã cao, trên cơ bản đã hoàn toàn giao quyền quyết định cho Thư Luật.

Chuyện anh là người tiếp theo nhậm chức nắm quyền Thư thị là không thể nghi ngờ.

Thư Luật vừa vào đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn hội trường.

Trì Tĩnh ở nước Pháp cũng từng tham dự không ít tiệc rượu lớn nhỏ, không ngờ khi đứng ở bên cạnh anh vẫn cảm thấy khẩn trương.

Cô từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười đúng mức, tay khoác lên cánh tay của Thư Luật lại vô thức siết chặt.

Thư Luật rũ mắt nhìn Trì Tĩnh. Từ góc độ của anh có thể nhìn thấy lông mi dài và cong của cô hơi rung rung, tầm mắt xuống chút nữa, đôi mắt hẹp dài híp lại.

Anh vươn tay trái phủ lên mu bàn tay của Trì Tĩnh. Tuy thời gian rất ngắn, nhưng Trì Tĩnh lại cảm nhận rất rõ ràng độ ấm truyền đến từ lòng bàn tay anh.

Trong lòng cứ như vậy mà bình tĩnh lại một cách thần kỳ.

Yến tiệc linh đình, quần là áo lượt. Trong hội trường đều là những giới kinh doanh to lớn. Trì Tĩnh đi theo Thư Luật gặp vài người, có người hỏi, Thư Luật đều nhất trí trả lời: “Học trò đặc ý của ông cụ Văn Mặc Sơn.”

Ánh mắt của mọi người nhìn Trì Tĩnh thêm vài lần; có ngờ vực, có tò mò, nhiều hơn nữa là tìm tòi nghiên cứu quan hệ của cô và Thư Luật.

Trì Tĩnh cảm thấy phiền chán.

“Tôi mệt rồi.” Cô không thoải mái nhú nhú mày.

Thư Luật nhìn đôi giày mới trên chân cô, hơi gật đầu: “Đi nghỉ ngơi đi.”

Trì Tĩnh thở dài nhẹ nhõm.

Cô cầm rượu vang cùng một ít thức ăn tìm đến một góc khuất tính lấp bưng. Suốt buổi chiều cũng chưa uống một ngụm nước nào, cô đã sắp đói muốn xỉu rồi.

Mới vừa đưa một miếng sashimi vào miệng, trước mắt bỗng thêm một bóng người; lễ phục dạ hội màu trắng, làn váy đuôi cá vây quanh dáng người đẹp của cô ta.

Ánh mắt Trì Tịnh di chuyển lên trên, sau khi thấy người tới thì bật cười.

“Cô Lương, lại gặp mặt nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trong phòng tiệc đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi trong mắt đều lộ vẻ ung dung lỏng lẻo. Trì Tịnh bung ly rượu đứng ở ban công lộ thiên nhẹ giọng trò chuyện với người phụ nữ bên cạnh.

“Còn không biết cô đã về nước.” Lương Phinh Đình nhìn cô, bên môi là nụ cười nhợt nhạt.

“Một vài ngày, vốn định qua khoảng thời gian nữa sẽ liên lạc với cô.”

Lời Trì Tịnh nói không phải là lời khách sáo.

Công ty cổ phần hữu hạn Dục Hương mà cô nhắc tới trước đó chính là của nhà họ Lương, mà Lương Phinh Đình ở trước mặt này là người phụ trách. Lương Phinh Đình chưa đến ba mươi tuổi đã là nữ cường nhân thương giới không thể khinh thường.

“Tính liên lạc với tôi, nói vậy cô Trì đã có quyết định?”

Gió nhẹ phát phơ, dậy lên cảm giác lạnh lạnh. Trì Tịnh cầm ly rượu, yên lặng trong chốc lát.

Cô không thể không thừa nhận Văn Mặc Sơn nhìn thấu cô hoàn toàn. Cô canh cánh nói muốn đi Dật Hương, đến khi thật sự đi thì cô lại không cam lòng.

Cho nên, câu trả lời gần như sẵn sàng.

“Thật xin lỗi, tôi không thể đi quý công ty nhậm chức.”

Lương Phinh Đình cũng không có gì không vui. Về mặt của cô ta như đã sớm đoán được: “Thật ra thấy cô và Thư tổng cùng tới tham gia tiệc rượu là tôi đại khái đã đoán được đáp án.”

Không phải cô ta tự coi nhẹ mình, so với Thư thị thì Dật Hương quả thật không đủ để nhìn. Chẳng những thế, cho đến nay Dật Hương đều là mượn hơi Thư thị kéo đến không ít mỗi hàng.

Trì Tịnh lựa chọn đi Thư thị vì nguyên nhân này không hơn. Nhưng cô cũng không tính giải thích.

“E là Duệ Tư phải thất vọng.” Lương Phinh Đình đầy thâm ý nói.

Trì Tịnh cười cười, không tiếp lời.

Cô cùng Lương Phinh Đình không tính là quen lắm, bọn họ chỉ gặp qua vài lần ở Pháp. Tiếp xúc với nhau trùng hợp phát hiện nghề nghiệp của hai người có liên quan, liền trò chuyện nhiều thêm vài câu.

Cảm giác mà người nhà họ Lương cho Trì Tịnh là không khí hoà nhã. Trong lời nói và cử chỉ đều mang theo một cỗ khí chất khiến người ta thoải mái.

Khá có sức lôi cuốn.

Trên thực tế, cảm giác của Lương Phinh Đình đối với Trì Tịnh cũng không kém mấy.

Ban đầu khi tiếp xúc, Trì Tịnh cũng không thân thiện, thậm chí có phần lạnh lùng. Sau đó phát hiện cô ấy tuổi còn trẻ nhưng rất có thiên phú, có tư cách kiêu ngạo.

Đặc biệt khi nói tới chuyện điều chế hương, cả người cô ấy giống như toả sáng.

Khi đó Lương Phình Đình đã nghĩ, nếu có thể kéo Trì Tĩnh vào công ty thì không biết Dật Hương sẽ có biến hoá ra sao.

Bây giờ e là không được biết rồi.

“Tôi đi vào trước, có cơ hội chúng ta lại tụ họp.”

Lương Phình Đình nâng ly về phía Trì Tĩnh, rồi sau đó rời đi. Mặc kệ kết quả như thế nào, nụ cười ở bên môi trước sau không giảm.

Thư Luật theo một bác trai nói chuyện vài câu, sau khi thoát thân nhìn quanh hội trường không thấy bóng dáng Trì Tĩnh đâu. Anh đi đến bên cửa sổ, ở ban công lộ thiên thấy được mảng màu xanh nước biển sáng chói kia.

Mọi người tham gia tiệc rượu đang bận rộn xã giao, ban công lộ thiên không có ai cả. Thư Luật đẩy cửa kính ra, mắt nhìn thấy đầu tiên là sườn mặt xinh đẹp của cô.

Gương mặt lớn cỡ bàn tay, cái mũi duyên dáng cùng chiếc cằm nhọn.

Ba năm, có thể làm cho một người phụ nữ trưởng thành không ít.

Trì Tĩnh nghe thấy tiếng bước chân thì nghiêng đầu qua nhìn. Lần này cô không né tránh ánh mắt, bình tĩnh đối diện với Thư Luật.

“Vi sao anh đã đồng ý điều kiện của thầy tôi?”

Chuyện khác thì Trì Tĩnh không rõ ràng lắm, nhưng cô biết điều kiện Văn Mặc Sơn đưa ra trước khi đồng ý giúp Thư thị khá là hà khắc; phòng làm việc là Thư thị xây, Văn Mặc Sơn là nhà điều chế hương thuộc độc quyền của Thư thị, điều kiện bao gồm nhưng không giới hạn.

Nói cách khác, Văn Mặc Sơn có thể vừa làm việc cho Thư thị vừa tiếp tục cuộc sống riêng tư của mình. Đương nhiên, cuộc sống riêng tư chỉ có thể là vì cá nhân, không thể vì công ty.

Mà bây giờ nhìn lại, điều kiện Văn Mặc Sơn đưa ra hiển nhiên không chỉ có thế.

Cho nên Trì Tĩnh khá nghi ngờ. Bắn vào Thư thị, muốn mời ai lại không được? Cần gì phải ký “điều khoản bá vương” như thế này.

Thư Luật dựa vào lan can, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Năm đó người bàn hợp đồng với ông Văn không phải tôi.” Về phần vì sao không phải ông ấy thì không được-chỉ có thể nói là ông ấy may mắn hơn.

Bởi vì ngoài ông ấy ra không ai có thể cảm thụ sâu sắc được phong cách của Mai Phương Hoa-người sáng tạo sản phẩm đặc trưng của Zing.

Trì Tĩnh ngồi trên sa lon nhìn lên anh: “Đổi lại là anh, anh sẽ đồng ý điều kiện của ông ấy không?”

Hoàng hôn đã buông xuống.

Từ độ cao tầng hai mươi tám nhìn xuống cả thành phố giống như một dải ngân hà màu sắc sặc sỡ.

Anh thì đứng ở kia, dáng vẻ nhàn hạ, sự tự tin và chín chắn phát ra khiến cho tất cả ánh sáng lóng lánh đều trở thành cảnh nền.

Khoé miệng Thư Luật gợn lên, nụ cười nhạt đến gần như nhìn không ra.

“Tôi sẽ không chấp nhận một người nhìn không có giá trị.”

Tính cách nội tâm của con người rất khó thay đổi. Dường như không có chuyện gì có thể làm xáo trộn bước tiến của anh, trong công việc Thư Luật lý trí đến gần như vô tình.

Mặc dù đoán được câu trả lời của anh, nhưng Trì Tĩnh vẫn nhịn không được chút đau đớn trong lòng. Cô đứng lên, lén vẩy hơi lay động theo bước chân cô.

“Quả nhiên là tác phong của tổng giám đốc Thư.”

Cô chợt không muốn tiếp tục nữa, nói xong câu đó mặt nghiêm lại định rời đi.

Nhưng cổ tay lại bị Thư Luật một phát túm lấy.

“Em trở về không phải là vì để cho tôi nhìn thấy giá trị của em sao?”

Cô mím môi giã tay một cái.

“Không phải?”

Tri Tịnh hơi nổi cáu: “Tổng giám đốc Thư muốn lôi kéo tôi ở đây à?”

Ngay sau đó Thư Luật ôm lấy eo cô.

Cách lần vãi mông manh Tri Tịnh cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh. Tay anh dán trên eo cô, ôm cô như thể giống như trước kia.

Nhịp tim của Tri Tịnh hơi mất tần số.

Trong lúc thất thần, giọng nói trầm thấp của anh truyền tới bên tai cô: “Em phải biết rằng, bất kể xảy ra chuyện gì mất mặt cũng không phải là tôi.”

Đây là sự thật, cũng là uy hiếp.

Bọn họ làm ra chút động tĩnh gì, mặc kệ sự thật như thế nào, phiên bản truyền ra sẽ chỉ thiên vị Thư Luật.

Cho nên nói, phần lớn thương nhân vừa khôn ngoan lại bí ối.

Tri Tịnh thoáng cái nở nụ cười.

“Làm một người ‘Không quen’, tổng giám đốc Thư nhìn vào giá trị của tôi ra sao thật sự không quan trọng chút nào.” Đầu ngón tay của cô vuốt ve chiếc cằm kiên nghị của anh, tươi cười quyền rũ đến lợi hại. “Câu trả lời này ngài vừa lòng không?”

Thư Luật cúi đầu, Tri Tịnh bị bóng của anh bao phủ. Cách cửa kính mờ hồ truyền đến tiếng ồn ào, gió nhẹ lững lờ không tiếng động.

Ngay sau đó độ ẩm bên hông Tri Tịnh chợt biến mất. Thư Luật đẩy cô ra, nghiêm mặt lạnh lùng xoay người rời đi.

Nếu nói dọc đường đến là bắc cực, vậy thì dọc đường trở về phải là dưới mưa đá bắc cực.

Trợ lý Hồng nhìn không chớp mắt mà lái xe, vẻ mặt vô cùng kiên quyết—cho dù đông chết, cậu ta cũng không nói thêm một câu nữa.

Không khí vẫn lạnh đến khi Tri Tịnh xuống xe.

Thời gian đã khuya, cô không về nhà mà trực tiếp mướn một phòng ở khách sạn để ngủ, tính ngày mai đi tìm Văn Mạc Sơn thanh toán.

Tắm rửa xong, Tri Tịnh yên lặng nhìn bóng đêm.

Trước kia, bọn họ dường như chưa từng giương cung bạt kiếm. Mấy năm đó là thời gian khó khăn nhất của Thư Luật, trong công ty rất nhiều sâu mọt, anh bận rộn trừ diệt tận gốc.

Tri Tịnh nghĩ rằng mình cần phải thông cảm anh, ngoan ngoãn một chút. Nhưng cuối cùng vẫn đánh giá cao mình.

Bọn họ chênh nhau sáu tuổi, Thư Luật đối với cô cứng chiu và bao dung càng nhiều. Cô đã quen hưởng thụ.

Nhưng sau đó mới rõ cuộc hiểu được: người bạn đời của anh cần phải là người phụ nữ độc lập có chủ kiến. Chỉ biết ngoan ngoãn và thông cảm thì không đủ.

Sáng sớm hôm sau Tri Tịnh trở về trấn. Nhìn thấy Văn Mạc Sơn đầu tiên liền vút hoá đơn cho ông.

“Phí phòng ở ngày hôm qua, làm phiền ngài đền giúp con.”

Văn Mạc Sơn thấy bộ dạng cô tức giận thì lập tức mặt mày hớn hờ. Từ bóp da lấy ra vài tờ màu đỏ đưa cô.

“Cô dọn vào thành phố ở đi, hai ngày nay có thời gian thì đi tìm nhà.”

“Cần phải gấp như vậy?”

Cô chỉ ở trong nhà hai buổi tối, đã rời đi ba năm vậy mà không giữ cô ở lâu?

Văn Mạc Sơn hùng hồn: “Cô không đi làm, chẳng lẽ ở nhà ăn không ngồi rồi?”

Tri Tịnh ghen hờn không trả lời được. Bực mình rống lên văng cửa trở về phòng.

Nằm ở trên giường, cô thở dài thật sâu. Cầm lấy điện thoại gọi cho Hà Nhuế.

“Hai ngày nay có thời gian không? Minh bị lão Văn đuổi ra rồi, theo giúp mình tìm nhà ở đi.”

Cùng thời gian, Thư Luật vừa mới chấm dứt hội nghị.

Trợ lý Hồng đi theo, không tránh khỏi lại bắt đầu phỉ nhổ.

“Về chuyện tách cổ phần của công ty, chờ tới cuối năm chia hoa hồng không tốt sao? Mỗi lần đều phải tìm chút cảm giác tồn tại.”

Con trai của anh Thư Nhược Chu, cũng chính là bác cả Thư Trữ Khải của Thư Luật, nắm giữ 3% cổ phần của công ty, thế nhưng rất phách lối.

Mỗi lần đều miệng nam mô tụng một bồ dao găm, nói chuyện thì bói lông tìm vết nhưng luôn tươi cười như hoa nở, quả thật muốn đá cho ông ta một cước.

Thư Luật thấy bộ dáng lòng đầy căm phẫn của cậu ta thì mỉm cười một cách hiếm thấy. Trợ lý Hồng lại buồn bực.

“Đại thiếu gia, anh không giận sao?”

Thư Luật ngồi vào ghế, kéo cà vạt, nói hai nút cổ áo. Lời ít mà ý nhiều: “Không có thời gian.”

Nói trắng ra chính là hoàn toàn không để người đó vào trong mắt.

“Cậu rồi lắm à?” Anh lật văn kiện, ý bảo trợ lý Hồng đừng ở chỗ này làm chướng ngại.

Trợ lý Hồng mặt tui thân, trước khi đi lại nhiều chuyện hỏi một câu: “Cô Tri thật sự sẽ đến?”

Sau đó cậu nhận được một ánh mắt “hỏi thừa”.

Trợ lý Hồng rời đi không tới mấy phút, văn phòng lại có người tới.

Trần Cách Phi mặc bộ đồ màu xanh nước biển, trang phục phù hợp vừa khoe dáng người vừa tôn màu da, làm nổi bật vẻ đẹp trí tuệ của cô ta.

Cô ta đem văn kiện cho Thư Luật ký tên. Nhìn chữ ký rồng bay phượng múa, Trần Cách Phi sâu kín nói.

“Lão Văn thật sự định rút lui khỏi giới?”

“Ừ.”

“Hôm qua... người phụ nữ cùng anh đi tiệc rượu là học trò của ông ta? Nhìn tuổi còn trẻ, có thể đủ kinh nghiệm hay không?”

Thư Luật khép văn kiện đã ký xong lại, nâng mắt nhìn cô ta, hơi mang vẻ nghiên cứu.

Trần Cách Phi bị anh nhìn như vậy, trong lòng hơi nhảy dựng. Cô ta thẳng người lên, xem nhẹ điểm không tự nhiên này.

“Làm sao vậy?”

“Tri Tịnh theo cạnh Văn Mạc Sơn hơn hai mươi năm, năm tuổi đã bắt đầu tiếp xúc với điều chế hương, người lớn tuổi hơn cô ấy cũng không nhất định có kinh nghiệm nhiều hơn cô ấy. Lo lắng của cô hoàn toàn thừa thãi.”

“Thì ra là vậy. Tôi còn nói với tính cách của anh sẽ không tùy tiện tìm về một người.” Vẻ mặt của cô ta thoải mái không ít. “Đúng rồi, ông nội kêu tôi tặng vài thứ cho Chủ tịch. Chúng ta cùng nhau về nhé?”

Chủ tịch trong miệng Trần Cách Phi dĩ nhiên là Thư Nhược Chu. Nhà họ Trần và ông cụ Thư có chút quan hệ cá nhân. Cô ta hỏi Thư Luật như vậy, là bởi vì nhà họ Thư có quy định rõ ràng bằng văn bản, mỗi tháng gia tộc sẽ tụ họp một lần.

Hôm nay đúng là ngày.

“Tôi có chuyện khác rồi, sẽ về trễ chút.”

Trần Cách Phi mỉm môi: “Vậy tôi đi trước.”

Thư Luật gật đầu. Thấy lúc cô ta đứng dậy vô thức phui nếp nhăn trên người thì hơi hơi nhủ thầm.

“Y phục rất đẹp.”

Trần Cách Phi sững sờ. Thư Luật từ trước đến nay không hề cho bất cứ đánh giá gì đối với cách ăn mặc của cô ta.

Trong lòng vui vẻ nhất thời có chút không đề nén được.

Mới vừa cong khoe miệng lên lại nghe anh nói một câu: “Nhưng mà màu sắc không hợp với cô lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Khi màn đêm buông xuống, bầu trời yên tĩnh giống như một bức màn khổng lồ bao phủ bên trên.

Thư Luật tăng nhanh thời gian rời khỏi công ty, trợ lý Hồng đi theo phía sau. Dọc đường đi đến bãi đậu xe hai người yên lặng không tiếng động.

Trợ lý Hồng còn yên lặng hơn so với trước kia, nhìn tình hình giao thông phía trước không chớp mắt, không làm chuyện dư thừa gì. Bởi vì cậu ta biết, mỗi lần ngày nhà họ Thư tụ họp chính là lúc tâm trạng Thư Luật tệ nhất.

Ánh đèn bên trong xe sáng dịu dịu, Thư Luật đang xem tạp chí thương nghiệp của hôm nay. Ngón tay thon dài lật từng tờ từng tờ báo.

Tiệc rượu ngày hôm qua là đầu đề lớn nhất của ngành, chiếm trọn hai trang báo. Thư Luật rũ mắt xem lướt qua rất nhanh, ánh mắt dừng lại trên một tấm ảnh ở phía dưới.

Đó là tấm ảnh chụp khi anh cùng Trì Tịnh vào hội trường.

Anh thì nhìn phía trước, vẻ mặt lãnh đạm. Trì Tịnh thì lại đang nhìn anh, khoe miệng hơi hơi cong lên. Bộ dáng điềm tĩnh kia cực kỳ giống bộ dáng anh thấy thuở xưa.

Ánh mắt của Thư Luật dừng lại trên mặt một lúc lâu, sau đó đóng tạp chí lại.

Xe lên đường núi, đi theo đường núi uốn lượn. Thư Luật nhấn cửa sổ xe xuống, gió hơi lạnh thổi vào mang theo thoang thoang mùi đất.

“Thư Hằng đã trở về?”

Trợ lý Hồng nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, gật gật đầu, có chút không biết nói gì: “Xin nghỉ hai mươi ngày nữa tháng, rốt cuộc phóng túng xong rồi.”

“Ngày mai kêu cậu ta đi bộ hậu cần trình diện.”

Trợ lý Hồng vui mừng: “Muốn dùng danh nghĩa gì?”

“Biến mất quá lâu, người này đã không còn trong biên chế nữa.”

Trợ lý Hồng ghen nửa ngày, cuối cùng không nhịn được phun ra.

Hai cha con Thư Trữ Khải và Thư Hằng một người thì thích khuấy rối, một người là nhị thế tổ. Nhưng bởi vì hồi đó khi Thư Nhược Chu xây dựng công ty đã thiếu anh ông ta một ân tình, không có cách nào làm cho bọn họ dứt xéo.

Nói trở lại, trợ lý Hồng bỗng nhiên phát hiện ngày hôm nay Thư Luật khác với trước kia, tâm trạng dường như... không hồng hét?

Nhà chính đèn đuốc sáng trưng, trong sân đỗ vài chiếc xe hơi hào nhoáng. Liếc mắt nhìn qua có thể thấy được căn bản người đều đã đến đông đủ.

Sảnh tiệc lâu một ngồi đầy người, đều ăn mặc áo mũ chỉnh tề, gọn gàng bảnh bao. Bọn họ thấy Thư Luật đi vào thì dần dần ngừng nói chuyện với nhau. Một chùm ánh mắt toàn bộ rơi vào trên người anh.

Thư Hằng ngồi ở trên sa lon, vô lại vẫy vẫy tay về phía anh. Bên cạnh cậu ta là Thư Trữ Khải nhã nhặn.

Thư Luật liếc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt đặt ở trên sa lon bên phải.

Thư Dư Chính cúi đầu thì thầm một câu với người bên cạnh, sau đó một mình đứng dậy, đi tới bên cạnh Thư Luật.

“Sao giờ mới về? Đang đợi con.”

“Bận.”

Thư Dư Chính thấp hơn Thư Luật khoảng một cái đầu. Đứa con cả này luôn là kiêu ngạo của ông ta. Nhưng bởi vì một chuyện giữa bọn họ đã khiến cho không gần gũi với nhau nữa.

Lúc này tất cả mọi người đứng lên. Thư Nhược Chu âu phục phẳng phiuu chống gậy từ trên lầu đi xuống, Trần Cách Phi đi theo bên cạnh ông ta.

Ánh mắt sắc bén của ông ta quét một vòng trong phòng, khi nhìn thấy Thư Luật thì chậm rãi mở miệng: “Khai tiệc. Cách Phi ở lại dùng cơm.”

Bàn dài theo kiểu Mỹ ngồi đầy người, chủ yếu và thứ yếu rõ ràng. Mỗi người đều chuyên tâm ăn thức ăn trước mặt mình, trên bàn vô cùng im lặng.

“Công việc của Văn Mạc Sơn do đứa học trò kia của ông ta tiếp nhận à?”

Thư Nhược Chu buông đũa xuống, nghiêng đầu hỏi Thư Luật.

“Đúng vậy ạ.”

“Là con bé cùng cháu đi tiệc rượu ngày hôm qua?”

Thư Luật gật đầu: “Là ý của cháu.”

Trần Cách Phi nâng mắt nhìn anh, xiết chặt đũa trong tay.

“Nghe nói bởi vì cô gái đó mà đã tạm thời đổi giám đốc Trần. A Luật, cháu làm việc thiếu ôn hoà. Cùng góc độ mà nói, rõ ràng Cách Phi càng thích hợp với các loại trường hợp này hơn.” Thư Trữ Khải chen vào nói.

“Cách Phi thường ngày bận rộn công việc. Con bé kia mới tới cũng phải nên lộ mặt.” Thư Nhược Chu nói.

“Con xem tạp chí cảm thấy cô gái kia tuy đẹp nhưng cũng không gây ấn tượng sâu sắc như Cách Phi...” Thư Trữ Khải cười đáp. “Là con suy nghĩ không chu toàn.”

Trần Cách Phi im lặng nghe bọn họ anh tới tôi đi, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Thư Luật một cái.

Bỗng dung đầy lòng cô ta trầm xuống.

Miệng anh treo nụ cười, là nụ cười châm chọc, hiểu rõ hết thảy.

Nụ cười kia không biết là đối với Thư Trữ Khải hay là đối với... cô ta.

Không ai ngờ rằng trước khi tiệc tối kết thúc Thư Nhược Chu bỗng công bố một quyết định quan trọng.

“Hiệu Zing mỗi hai năm sẽ đưa ra một loạt mùi hương mới, sau khi buổi họp ra mắt sản phẩm mới của năm nay tổ chức thành công, tập đoàn Thư Thị sẽ chính thức được tiếp nhận bởi Thư Luật, toàn bộ cổ phần của tôi sẽ chuyển tới danh nghĩa của cháu nó.”

Lời vừa nói ra, bên trong yên lặng đến chỉ có tiếng hít thở của mọi người.

Thư Trữ Khải và Thư Hàng im lặng liếc nhau. Mà Thư Dư Chính thì âm thầm nhìn Thư Luật, người phụ nữ bên cạnh ông ta cũng vẻ mặt trắng bệch.

Thư Luật bị Thư Nhược Chu gọi vào phòng sách, để lại mọi người với vẻ mặt khác nhau.

“Hỏi hận không Dư Chính?”

Thư Trữ Khải vỗ lên vai Thư Dư Chính, trên mặt mang nụ cười, sâu trong con ngươi cất giấu giễu cợt cùng khinh thường.

Ông ta luôn khinh thường Thư Dư Chính, cảm thấy rằng y không có tiền đồ.

Sắc mặt Thư Dư Chính hơi chìm xuống.

Khi Thư Luật xuống lầu thì sảnh tiệc chỉ còn hai người. Anh không có hứng thú để ý tới.

“A Luật...”

Thư Dư Chính trông thấy anh, vội vã đi tới.

“Có việc à?”

Sau khi ông ta ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng cắn răng nói ra miệng: “Mạn Mạn mang thai, là một bé trai.”

Ánh mắt Thư Luật lạnh xuống.

“Sau này nhà họ Thư đều là của con, cha đã vứt đi tất cả quyền thừa kế. Nể mặt cha vẫn là cha của con, có thể cho em trai con...”

“Tôi chỉ có một đứa em trai ruột.” Anh lạnh lùng nhìn Thư Dư Chính. “Bất cứ những kẻ nào khác không quan hệ gì với tôi.”

Chuyện Trì Tịnh tìm nhà được làm rất thuận lợi. Sau khi cô gọi điện thoại cho Hà Nhuế, tối đó đã có tin.

Hà Nhuế nói nhà này là của bạn của chị họ cô ta, người ta xuất ngoại, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, khu vực cũng rất thích hợp, gọi tới cho Trì Tịnh một tấm hình.

Nhà rất mới, trang hoàng đẹp. Chủ yếu nhất là gần với chỗ làm.

Trì Tịnh lập tức quyết định ở đây. Tịnh ngày mai liền dọn qua.

Khi thu dọn hành lý Trì Tịnh thấy cái hộp quà tinh xảo màu đen kia trong tủ quần áo. Nắp hộp là logo “Zing”, dưới góc còn có hai chữ cái “CJ” in lõm.

Đây là quà Thư Luật tặng cô kỷ niệm năm đầu tiên của bọn họ. Là một cái lắc tay được đặt làm.

Nhưng bây giờ chỉ còn một cái hộp rỗng, quà tặng đã bị cô quẳng đi rồi.

Trì Tịnh vuốt bề mặt màu đen hơi lạnh, vẫn nhét nó vào vali hành lý.

Nói xong với Hà Nhuế ngày hôm sau dọn vào. Trì Tịnh đợi ở một nơi đã hẹn, đợi hơn một giờ đồng hồ Hà Nhuế mới lững thững tới trễ.

“Mới ra cửa liền gặp phải tên bệnh thần kinh, muốn giành đường với mình, kết quả hai xe đụng nhau.”

“Không sao chứ?” Trì Tịnh hỏi.

Hà Nhuế khát uống vào một ly nước lớn: “Quẹt trà nhỏ, không thành vấn đề. Nhưng mà thằng tiện nam kia thái độ quá tệ, gần như là vứt danh thiếp lên mặt mình.”

Chuyện xảy ra Trì Tịnh cảm thấy hơi áy náy. Nhưng nói những thứ này với Hà Nhuế khẳng định cô ấy cũng không chịu nghe.

Trì Tịnh dỗ dành nói: “Ăn nhiều một chút, xin bớt giận.”

Đây là một quán đồ chay, môi trường lịch sự yên tĩnh, rất có cảm giác cầu kiều nước chảy. Bàn ghế bằng gỗ, trong không khí hương trà bay nhàn nhạt, giống như hồng trần thế tục đều bị ngăn ở bên ngoài.

“Ý cậu là trước đây thật lâu lâu Văn còn có kế hoạch cho cậu vào Thư thị?”

Trì Tịnh “Ừ” một tiếng: “Mình vốn cho rằng thái độ ông ấy đối với mình là nuôi thả, không ngờ thật ra vẫn đều đi dựa theo kế hoạch của ông ấy.”

Cô được Văn Mạc Sơn nhận nuôi từ nhỏ, mang theo bên người học tập. Sau khi lớn lên xuất ngoại rồi về nước vào Thư thị, thoát nhìn đều là lựa chọn của bản thân cô. Trên thực tế đều không thoát khỏi con đường Văn Mạc Sơn sắp xếp.

Cú điện thoại trước bữa tiệc rượu kia, cô đã ngạc nhiên hơn là tức giận.

Bảy năm trước Văn Mạc Sơn đã an bài tốt tất cả, xem như đáng mặt mưu tính sâu xa. Thế nhưng khi đó cô có bao nhiêu hăng hái không ai rõ ràng hơn bản thân cô.

Trong bốn năm cô và Thư Luật dây dưa đã gần như bỏ bê mười mấy năm học tập trước kia của cô.

Đây là nguyên nhân khiến cô tức giận với bản thân mình.

Hà Nhuế nghe xong vô thức rùng mình.

“Thật sự là một lão boy* tâm cơ. Cậu nói xem, chuyện của cậu và Thư Luật ông ấy biết không?”

**từ của tác giả*

Trì Tịnh nghĩ nghĩ: “Mình vốn tưởng là ông ấy không biết...”

Lúc ấy đối với tinh thần cô sa sút biểu hiện của Văn Mạc Sơn hơi kỳ quái. Mặc kệ không hỏi, hết thấy tùy cô. Bây giờ nghĩ lại, chỉ có thể nói là ông ấy đã nhìn thấu. Là cái loại thấu đáo khiến người ta không chỗ nào che giấu được.

Ông ấy hiểu rõ tính nết của cô, cũng biết Thư Luật là dạng người gì. Có lẽ giữa bọn họ phát triển như thế nào cũng ở trong dự kiến của ông ấy. Cho nên, năm đó lúc ông ấy tìm đúng thời cơ hỏi cô muốn xuất ngoại hay không, cô đã không hề nghĩ ngợi đồng ý.

Nghĩ như vậy, Trì Tịnh thật không biết nên giận hay nên đành chịu.

“VẬY... Cậu và Thư Luật có tính toán gì không?” Hà Nhuế hỏi.

Trì Tịnh lắc đầu.

Nhưng có một câu không sai.

Cô đi Thư thị là để cho anh thấy rõ ràng giá trị của mình.

Ăn cơm xong, Hà Nhuế dẫn Trì Tịnh đi đến chỗ ở.

Môi trường của tiểu khu rất tốt, vào cửa, Trì Tịnh phát hiện vật thật càng khiến cô hài lòng hơn so với trong hình.

“Hai phòng ngủ, một phòng khách, đồ đạc có thể tùy cậu bày. Dựa theo ý thích của cậu mà làm.”

Trì Tịnh tỏ ý: “Như vậy rất tốt.”

Nghỉ ngơi một hồi thì Hà Nhuế đi. Cô ta đi bãi đậu xe, trong đám xe liếc mắt một cái liền chú ý tới một chiếc. Nhìn thấy biển số xe, Hà Nhuế cười đến giống như một tú bà đưa cô nương ra ngoài.

“Nên nói là có duyên hay là oan gia ngõ hẹp đây?”

Cô lấy ra một thỏi son từ trong giỏ, suy nghĩ nửa ngày viết xuống mấy chữ trên kính chắn gió.

Mặc dù nhỏ và ngắn nhưng điêu luyện.

Một lần năm mươi, bao nguyên đêm hai trăm.

Hợp ý có thể mua một pháo tặng một pháo.

Có ý thì mời liên hệ... Cô lấy danh thiếp ra, copy số điện thoại lên—

189xxxxxxx, Nghiêm Nhật Thiên. Hoan nghênh quấy rầy.

Viết xong ném thỏi son vào thùng rác, Hà Nhuế huyết sáo lái xe chạy lấy người.

Lúc này Trì Tịnh cũng không nhàn rồi. Bắt đầu thu dọn lại đồ đạc của mình từng cái một.

Căn nhà này vô cùng sạch sẽ. Nhìn ra được thường ngày đều có người đến quét dọn. Trì Tịnh thay một bộ ra giường, lấy quần áo treo vào tủ quần áo. Mỹ phẩm dưỡng da cũng bày ngay ngắn trên bàn trang điểm.

Làm xong những việc này, trên người cô đã ra một lớp mồ hôi.

Đang định đi tắm thay quần áo, một dây số lạ gọi tới.

“A lô.”

Cô tiếp điện thoại, dùng tay kia để quạt mình.

“Cô Trì, tôi là trợ lý Hồng.”

Ông nói bên kia truyền đến âm thanh hơi không rõ. Khi trợ lý Hồng nói còn mang theo ý cười: “Bên công ty đã sắp xếp ổn thoả, xin hỏi cô ngày mai có thể đến làm không?”

Làm như không nắm được thời gian như ai kia vậy.

Trì Tịnh trầm trợn trắng mắt xem thường, giọng nói lại nghe hết sức dịu dàng: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Hôm sau, trong ánh mặt trời sáng rỡ Trì Tĩnh đi tập đoàn Thư thị.

Sáng sớm tình hình giao thông không tốt, xe đi đi ngừng ngừng, chạy gần hai mươi phút mới tới nơi.

Trước mặt lúc này là một toà cao ốc uy nghi đầy khí thế mà Trì Tĩnh vô cùng quen thuộc. Trước kia cô cũng thường ngửa mặt trông lên toà kiến trúc này như vậy, nhưng mà chưa từng đi lên lần nào.

Cô đứng ở cửa chính hít thở chậm rãi, sau đó mang theo giỏ xách, giẫm lên giày cao gót ba phân đi vào.

“Chờ một chút!”

Trước khi cửa thang máy khép lại đã bị Trì Tĩnh đưa tay chặn lại.

Bên trong chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi. Ánh mắt của anh ta không e dè, nhìn đánh giá Trì Tĩnh từ đầu đến chân một lượt. Tầm mắt dừng lại thật lâu trên cặp đùi vừa dài vừa thẳng.

Cuối cùng đành tiếc nuối thu hồi ánh mắt——chân đẹp như vậy nên mặc váy mới đúng nha.

Miệng Trì Tĩnh định nói tiếng “Cảm ơn”, kết quả khi nhìn đến vẻ mặt của anh ta thì nuốt trở vào.

Thang máy chậm rãi lên cao, điện thoại của người đàn ông vang lên.

Trong không gian nhỏ hẹp vang lên giọng bất cần đời: “Bộ hậu cần không tốt à? Rất hợp với con. Nếu không làm sao? Được... Chút nữa con đi tìm anh ta.”

Thang máy dừng ở tầng ba mươi, người đàn ông đã đi ra ngoài, Trì Tĩnh bỗng nhớ ra anh ta là ai.

Bấy lâu nay bộ dáng không thay đổi chút nào.

Ngày hôm qua khi điện thoại, trợ lý Hồng kêu cô trực tiếp đi đến lầu ba mươi chín.

Cửa thang máy vừa mở liền nhìn thấy trợ lý Hồng cung kính đứng ở một bên, giống như đang nghênh đón nhân vật quan trọng nào đó.

“Xin chào cô Trì.”

“Chào anh, trợ lý Hồng.”

Cậu ta cười ôn hoà, tay phải nâng lên: “Tổng giám đang đợi cô.”

Trì Tĩnh gật đầu, đi theo phía sau cậu ta.

Trong hành lang thật yên lặng, dọc đường đi không thấy một người nào. Thảm trải sàn dày hấp thu mất tiếng bước chân, không khí nghiêm túc và trang trọng.

Trì Tĩnh vô thức thẳng lưng lên.

Rất nhanh đã đến văn phòng tổng giám đốc. Cửa bằng gỗ lim rất nặng đóng chặt, có vẻ vừa lạnh lùng vừa xa cách. Tựa như người ngồi ở bên trong.

Trợ lý Hồng gõ cửa, ra hiệu Trì Tĩnh đi vào.

Thư Luật đang cúi đầu xem văn kiện trên bàn. Sau khi Trì Tĩnh tiến vào, anh nâng mắt thản nhiên thoáng nhìn rồi lập tức quay về chỗ cũ.

“Chờ vài phút.”

Trì Tĩnh không để bụng, ngồi xuống ở đối diện anh.

Trong văn phòng lạnh tanh. Trì Tĩnh im lặng quan sát một vòng, cảm thấy tẻ nhạt vô vị đối với phong cách lãnh đạm như thế này. Chậm rãi, cô dùng tầm mắt ở trên người Thư Luật.

Anh cúi đầu, thỉnh thoảng lông mi khẽ động. Từ góc độ của Trì Tĩnh có thể thấy được đường nét chiếc mũi của anh. Từ xương chân mày kéo dài xuống phía dưới, thẳng đứng sắc bén.

Thư Luật luôn bề bộn nhiều việc. Trước kia khi hai người hẹn hò anh thường phải tiếp điện thoại công việc hoặc xem một ít văn kiện. Có đôi khi Trì Tĩnh tức giận, anh sẽ ôm cô vào lòng hôn. Sau đó cô mềm thành một bãi nước, anh vẫn tự nhiên làm theo ý mình.

Cô ảm ỉ qua vài lần, từ từ cũng thành quen.

Bọn họ chung đụng chuyện nhỏ không đáng kể cô nhớ rất rõ ràng. Anh chừng chịu cô đổ dành cô, thỉnh thoảng cũng sẽ tức giận vì cô cố tình gây sự.

Tất cả mọi chuyện dường như cô đều nhớ rõ, chỉ có độ ảm trong vòng tay anh là dần dần trở nên mơ hồ.

Trong khi Trì Tịnh đang chìm sâu trong suy nghĩ, Thư Luật bỗng nhiên ngẩng đầu. Cách bàn làm việc, im lặng đối diện với cô.

Người đàn ông từng sống động kia bây giờ đối với cô dường như chỉ có một loại biểu cảm. Trong lòng Trì Tịnh vô thức bùng lên một ngọn lửa.

“Tổng giám đốc Thư bận xong rồi à?”

“Đây là hợp đồng, không có vấn đề gì thì ký tên đi.”

Thư Luật đưa cái cặp giấy màu lam cho cô. Toàn bộ giọng điệu như giải quyết việc công.

Anh là một người lãnh đạo quyết định kẻ sách, chủ trì toàn cục. Sự bình tĩnh trong ánh mắt kia dĩ nhiên mấy năm trước đã sớm không thể so sánh với.

Trì Tịnh nhận lấy hợp đồng cũng không có mở ra xem, mà trực tiếp đặt ở một bên.

Cô nhìn anh, cảm giác không cam lòng kia lại bốc lên.

“Tôi...”

Lời của Trì Tịnh bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

“Tổng giám đốc, Thư tiên sinh...”

Trợ lý Hồng bị người vào đẩy ra: “Anh họ thân ái, tôi chỉ xin nghỉ phép một cái, sao lại bị điều từ bộ nhân sự đến bộ hậu cần rồi?”

Thư Hàng thờ ơ đi vào. Cậu ta nhìn thấy Trì Tịnh thì nhú mày bất ngờ, đặt mông ngồi vào ghế bên cạnh cô.

“Điều động bình thường trong nội bộ công ty.”

“Điều động bình thường? Bình thường ở đâu?”

Thư Luật phân phó trợ lý Hồng: “Lấy đến tài liệu công tác một năm nay của cậu ta.”

Tiếp theo Thư Hàng nghe thấy anh ta nói với mình: “Cậu đã cảm thấy không bình thường thì đi viết một bản báo cáo cho tôi. Tổng kết công việc một năm nay của cậu, chúng ta lại thảo luận tiếp chỗ ‘không bình thường’.”

Thư Hàng ghen hờn.

Một năm nay cậu ta ngoài nói chêm chọc cười thì căn bản không có làm được chính sự gì. Cậu ta tổng kết cái đầu ý!

“Không cần. Tôi cảm thấy bộ hậu cần rất thích hợp với tôi. Tôi liền đi nơi đó phát huy nhiệt lượng thừa.”

Trợ lý Hồng trừng cậu ta một cái, vẻ mặt không lời gì để nói đóng cửa lại.

Thư Hàng chẳng hề để ý đi bộ nào. Nếu không phải ông già cậu ta uy hiếp, cậu ta cũng sẽ không đến chuyến này.

So với những thứ này, cậu ta cảm thấy hứng thú với chuyện khác hơn.

“Tôi nói anh họ này, anh làm ăn càng làm càng lớn, thật không tính đầu tư vào giới điện ảnh và truyền hình ư? Phương diện này chúng ta nhiều mạng lưới, bảo đảm anh lợi nhuận ổn định không lỗ.”

Cái giọng bán thuốc giả này khiến Trì Tịnh nhìn cậu ta một cái.

Thư Luật không dao động: “Không có gì khác cậu có thể đi rồi.”

Thư Hàng liếc bên trái một cái, làm ra vẻ như bưng bình: “Tôi làm lỡ chuyện của các vị à? Mỹ nữ này là ai vậy? Sao chưa gặp bao giờ?”

Trì Tịnh cảm lấy hợp đồng, không để ý đến cậu ta; Thư Luật rõ ràng lười ứng phó tiếp, hàm dưới hất lên.

Như là không chịu gặp nữa!

Thư Hàng cười mỉa hai tiếng, đẩy ghế ra đi khỏi.

Bên trong lại khôi phục im lặng, mãi đến khi Trì Tịnh xem xong hợp đồng.

“Có vấn đề?” Thư Luật nhìn cô.

Cô treo hai chân, dựa vào lưng ghế. Cứ như vậy nhìn thẳng anh không chớp mắt.

Trì Tịnh vốn muốn hỏi kêu cô vào Thư thị ngoại trừ vì năm đó đã đồng ý với Văn Mặc Sơn thì còn có nguyên nhân nào khác không? Có phải ý muốn của anh không?

Nhưng nghĩ nghĩ lại, tiệc rượu hôm đó chẳng phải anh đã cho câu trả lời rồi sao.

Không cần phải hỏi thêm nữa.

Trì Tịnh cười lắc đầu: “Không có vấn đề.”

Cô cầm lấy bút thoải mái ký xuống tên mình. Lực viết suýt nữa thủng cả giấy.

“Tôi cần tất cả hồ sơ kế hoạch phát hành nước hoa của hiệu Zing, càng tỉ mỉ càng tốt.”

Thư Luật nhìn hai chữ ngắn gọn tao nhã ở góc dưới, đáp lại: “Tôi sẽ kêu trợ lý Hồng gửi tài liệu đến máy tính của cô. Sau này có yêu cầu gì cô có thể trực tiếp liên hệ cậu ta.”

Sau khi Trì Tịnh đi khỏi, bên trong rơi vào yên lặng.

Tiếng mở cửa lại vang lên lần nữa, trợ lý Hồng đã đi quay trở lại.

“Đã đưa cô Trì đến phòng làm việc. Nơi lớn như vậy chỉ một mình cô ấy... Cần tuyển một trợ lý cho cô ấy hay không?”

Thư Luật trầm ngâm: “Cậu sắp xếp một người cho cô ấy đi.”

Làm việc một tuần, Trì Tịnh đã dò thấu lịch sử phát triển của tập đoàn Thư thị.

Thư thị có thể làm đến mức ngày hôm nay ngoại trừ tay nghề của vợ chồng Thư Nhược Chu và Mai Phương Hoa, những lựa chọn chí tử của bọn họ cũng là nguyên nhân thành tựu của Thư thị.

Càng khiến cho Trì Tịnh bất ngờ là, hai vợ chồng bọn họ và Văn Mặc Sơn đã sớm quen biết nhau ở nước ngoài. Trì Tịnh suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy trong đó nhất định có nội tình.

Cô bỏ con chuột ra, bóp bóp cần cổ nhức mỏi. Sau khi nhìn thời gian thì nhanh nhẹn đứng dậy.

Đến mấy ngày nay, ngoài phòng làm việc ra thì nơi Trì Tịnh quen thuộc nhất chính là căn tin.

Đãi ngộ của một công ty như thế nào, ngoài tiền lương ra thì căn tin chính là thể hiện trực tiếp nhất. Ở mặt này Thư thị thật sự không keo kiệt chút nào.

Mỗi ngày thay đổi đa dạng, tám món chính cái gì cần có đều có.

Trì Tịnh gọi com xong, chuyện đầu tiên là chụp ảnh gửi tới giới bạn bè. Nhìn thấy hình ảnh đồ ăn cực ngon miệng, cô thoáng cảm thấy mình điên rồi.

Quả nhiên không qua bao lâu, tất cả bình luận bên dưới đều là lời muốn bỏ cô vào danh sách đen.

—cái quỷ gì? Một ngày ba bữa không quên gọi! Khi dễ chúng tôi không được ăn phải không?

—không ngờ lại thấy cậu, đã bỏ vào danh sách đen!

—xin đừng độc hại màn hình của tôi, đã bỏ vào danh sách đen!

—không có gì để nói, giang hồ không thấy!

Chỉ có một người hỏi cô: ăn ngon không?

Trì Tịnh cười phản hồi một câu: ăn vô cùng ngon!

Mà đối với bỗng nhiên xuất hiện một mỹ nữ như vậy, mấy nhân viên cũng bắt đầu lén bàn luận.

Cô xuất hiện rất đột ngột, mỗi lần đều một mình. Cho tới bây giờ cũng chưa hề thấy có ai chào hỏi cùng cô.

Người này rốt cuộc là ai hả?

Trong nhà vệ sinh, Trì Tĩnh giải quyết xong đang định mặc quần, nghe thấy đối thoại của hai người phụ nữ bên ngoài.

“Nghe nói cô gái đó là người đẩy giám đốc Trần xuống, theo tổng giám đốc Thư đi tiệc rượu.”

“Cô nói cái người mới tới kia à? Thiệt hay giả?”

Người phụ nữ trước nói: “Lễ phục của giám đốc Trần là tôi trả về, cô nói xem thiệt hay giả!”

“Cô ta bối cảnh gì đây? Thảo nào mỗi lần thấy cô ta đều là bộ dáng hất mặt lên trời.”

“Ai biết chứ!” Người kia khinh thường nói. “Chỉ biết là cái thứ lính nhảy dù.”

Vừa mới nói xong, hai người phụ nữ ghé thấy trong buồng có tiếng vang. Quay đầu lại nhìn, lập tức về mặt xấu hổ.

Trì Tĩnh thân nhiên quét mắt nhìn bọn họ một cái. Đi đến bên bồn rửa vòi nước nóng ngay bên cạnh.

Hai người phụ nữ kia lại giống như không có việc gì mà phân ra vào buồng.

Trì Tĩnh thật không biết Thư Luật có tính toán gì.

Ngày thứ hai đi làm, cô giống như bị quăng tới một cái đảo biệt lập. Không có công việc cũng không có thông báo gì, hoàn toàn là cảm giác lưu đày. Cô đánh cuộc một hơi không đi hỏi, đợi suốt một tuần.

Bực dọc quen thuộc này cảm thấy tựa như một bong bóng đang thổi phồng, ngày càng căng lên, không biết khi nào thì sẽ đạt tới cực hạn.

Trong lòng Trì Tĩnh cấu kình, thế cho nên khi tan làm ra tới đại sảnh rồi cô mới phát hiện chìa khoá bỏ lại ở trên lầu quên mang xuống.

Cô đành phải đi lên lầu lấy. Khi đang đợi thang máy thì bất ngờ gặp Thư Luật và trợ lý Hồng vừa mới xuống tới.

Cô liếc bọn họ một cái, xoay đầu qua, tiếp tục chờ. Trong nhất thời cảm thấy hai chữ “Chuyên dụng” trên thang máy kia thật chướng mắt.

“Cô Trì, chẳng phải cô tan làm rồi ư? Sao cô còn phải đi lên?”

Trợ lý Hồng trước sau như một thân thiện chào hỏi với cô.

Lúc này thang máy cũng đã đến, Trì Tĩnh đi vào, đáp lại cậu ta một nụ cười giả tạo: “Để quên cái dù nhảy ở trên lầu, tôi trở lại lấy.”

Thang máy khép lại. Trợ lý Hồng không hiểu ra sao cả.

“Dù nhảy... Có ý gì?”

Thư Luật nhìn cửa i-nốc, về mặt có chút dăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bonus chương 8 cho các bạn yêu, nhớ comm nhiều lên cho Cat cố gắng giống hôm nay nhé

Sáng hôm nay, trợ lý Hồng đang cảm di động vui quên trời đất. Không may chú ý tới một bóng dáng cao ngất đứng hồi lâu trước bàn của cậu ta.

Mãi đến khi truyền đến tiếng gõ bàn khẽ.

Trợ lý Hồng ngẩng đầu, thấy Thư Luật đang nhìn chằm chằm màn hình di động thì thiếu chút nữa đầu gối mềm nhũn trực tiếp té trên đất. Lờn trên mặt kia quả thật có thể dùng “khó coi” để hình dung—

Có một loại hồng gọi là hồng Trung Quốc: cô đã khẳng khái muốn đầu, ba ba liền phụng bồi tới cùng (hình cái mặt dài).

Đeo súng đi tuần: tôi thật thích cậu cái loại tinh thần chết mà cũng muốn già bộ này (hình cái mặt khinh thường).

Có một loại hồng gọi là hồng Trung Quốc: bé cung hung ác (hình cái mặt tui thân).

Đeo súng đi tuần: đồ hèn (hình cái mặt khinh thường).

Thư Luật là người rất bình tĩnh, nhưng cái loại hành động nhọc trí và ngây thơ này cũng khiến cho anh lặng im chừng một phút đồng hồ.

“Hồng Đông Đông, cậu thật rảnh rỗi?”

Trợ lý Hồng run run rẩy rẩy bỏ đi động xuống, vội vàng vứt cái chảo* cho người khác: “Cô... cô Tri nói cô ấy xem tài liệu mệt mỏi, cho nên tìm tôi tâm sự, giảm stress một chút.”

**xem chú thích hiệp sĩ công chảo*

Thư Luật nhướn mày: “Cậu nói ai?”

“Cô Tri ạ! Đeo súng đi tuần chính là cô ấy.”

Hồng Đông Đông nói xong câu đó, mắt thịt* thấy rõ ràng sắc mặt của ông chủ cậu sa sầm xuống.

**trong ‘người trần mắt thịt’*

Tìm cậu ta chọt này lên.

“Xem ra không có chuyện gì không qua được cậu.” Thư Luật lạnh lùng nhìn cậu ta. “Thông báo xuống, nửa giờ sau họp.”

Phòng họp lầu mười lăm.

Người trong phòng không nhiều lắm, người phụ trách của mấy bộ ngồi vào hai bên bàn hội nghị. Thư Luật vào chủ vị, lúc liếc về phía cửa lần thứ ba thì Trì Tĩnh mới lững thững đến trễ.

Cô là người cuối cùng đến. Bởi vì không quen nên tìm lộn chỗ.

Đợi sau khi cô ngồi vào chỗ của mình, Thư Luật nhìn quanh một vòng, chậm rãi mở miệng.

“Vị này là giám đốc bộ sáng tạo mới tới, Trì Tĩnh.”

Ở đây có người của bộ tuyên truyền, có người của bộ kế hoạch, còn có người của bộ quan hệ xã hội. Bọn họ đã sớm biết có một nhân vật số 1 như Trì Tĩnh, tuy nhiên hôm nay mới coi như chính thức gặp mặt.

Mấy người gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, nhưng không ai chủ động chào hỏi với Trì Tĩnh.

Trì Tĩnh không để ý, thái độ cũng không nóng không lạnh.

“Qua vài ngày nữa là mừng một tháng năm, thừa dịp ba ngày nghỉ lễ công ty lên kế hoạch tổ chức một hoạt động.”

Trợ lý Hồng phát từng văn kiện xuống ra hiệu bọn họ xem.

“Salon party*?”

**Liên hoan triển lãm giới thiệu sản phẩm*

“Đúng vậy.”

Trần Cách Phi gần như lập tức tỏ vẻ phản đối: “Hiệu Zing từ trước tới nay chưa từng tổ chức loại hoạt động này. Tôi cho rằng level của chúng ta không cần làm loại chuyện này.”

Người của bộ kế hoạch cũng tỏ ý: “Chính xác. Tổng giám đốc Thư, loại hoạt động này tác dụng thực tế không lớn.”

Giám đốc bộ tuyên truyền xem tài liệu xong, không phát biểu bất cứ nhận xét gì.

“Giám đốc Trì nghĩ thế nào?” Thư Luật nâng mắt nhìn cô.

Trì Tĩnh ngồi ở chót nhất của bàn dài, cách mấy người khác tới vài chỗ. Nhìn có vẻ lẻ loi một mình.

Bị điểm danh, cô vừa lật lật tư liệu vừa nhìn ngón tay đang vẽ vòng tròn ở trên bàn.

Thực tế cô rất muốn nói “Tất cả nghe theo lãnh đạo sắp xếp”. Nhưng trong lúc vô tình đã liếc đến cặp mắt sắc bén kia của Thư Luật.

Tri Tịnh cười cười. Mắt ngọc mây ngài.

“Hoạt động salon ở nước ngoài rất phổ biến. Tôi không rõ lắm level mà giám đốc Trần nói là cấp bậc gì, nhưng tôi nghĩ cô ấy có thể đã hiểu lầm mục đích của loại hoạt động này.”

Tri Tịnh không nhanh không chậm, có trật tự nói ra cái nhìn của mình: “Hoạt động không phải là đi ‘bán nước hoa’, loại chuyện này quấy chuyên doanh đã làm rồi, không cần vẽ vời vô ích nữa.”

Sắc mặt Trần Cách Phi trầm xuống.

Tri Tịnh lại nói: “Tập hợp một ít người lại đây học phân biệt hương và điều chế hương đến khi hiểu rõ kiến thức, rồi có thể diy* mùi hương thuộc về mình thì có gì không tốt?”

**do it yourself*

Cat: mảy từ tiếng Anh trong chương này đều là nguyên tác, không phải Cat cho vào nhé

“Cho dù học, bọn họ cũng có cực ít người phân biệt ra được nốt cao, nốt giữa, nốt thấp là cái gì. Hoàn toàn không có tác dụng thực tế.” Giám đốc bộ kế hoạch chen vào nói.

Trần Cách Phi đang muốn phụ họa, nhưng chú ý tới khoé miệng của Thư Luật có độ cong rất nhỏ. Trong lòng cô ta khẽ động, nhếch nhếch môi không có làm bất cứ động tác gì.

Tri Tịnh không tán thành: “Tôi vô tình mạo phạm. Nhưng tôi cũng không hiểu được ý của ngài: một người bình thường nếu phân biệt không được tất cả nguyên liệu trong món ăn, vậy học nấu ăn đối với người đó mà nói nhất định là một chuyện vô nghĩa à?”

“Cô Tri có phần già mồm át lẽ phải.” Trần Cách Phi cười nói.

Giám đốc bộ tuyên truyền luôn không lên tiếng lúc này mở miệng: “Tôi cho rằng giám đốc Tri nói có lý. Hiệu Zing của chúng ta nhiều năm qua như vậy vẫn luôn duy trì hình tượng cao quý sang trọng, hoạt động này chắc hẳn có thể kéo gần quan hệ với bên ngoài. Đồng thời cũng có thể tuyên truyền lịch sử phát triển của công ty chúng ta, không phải là chuyện xấu gì.”

“Nếu cảm thấy tiêu chuẩn tùy tiện chọn quá thấp, trực tiếp lấy mẫu từ trong khách hàng VIP là được rồi.” Trợ lý Hồng hữu nghị góp ý.

Đến đây, tuy về mặt mấy người khác nhau, nhưng cũng không nói thêm cái gì, yên tĩnh lại chờ Thư Luật quyết định.

“Tờ văn kiện cuối cùng là bản so sánh tỉ lệ tiêu thụ nước hoa với tỉ lệ tiêu thụ các sản phẩm khác của hiệu Zing những năm gần đây.”

Hai tay Thư Luật đặt ở mép bàn, đôi mắt sắc bén quan sát phản ứng của mỗi người bọn họ.

“Nhìn tổng quát cả năm trước, ngoại trừ thị trường Âu Mỹ cùng khu vực Trung Đông, số định mức nước hoa ở thị trường nước mình có bao nhiêu? Các vị có nghĩ tới nhân tố mang tính quyết định là cái gì không?”

Những lời này vừa ra, bên trong chột yên tĩnh xuống. Mấy người cúi đầu nghiên cứu số liệu, không khí căng thẳng gần như ngột ngạt.

Tri Tịnh nhìn tỉ lệ định mức chênh lệch xa giữa biểu báo cáo dân số cơ bản cùng với tiêu thụ toàn cầu, dần hiểu được ý của Thư Luật.

Rất nhiều người trong nước có thể không tiếc tiền hơn ngàn đi mua một bộ quần áo, nhưng mà nước hoa với bọn họ mà nói lại có thể được cho là thứ không tất yếu.

Bởi vì tỉ lệ người Trung Quốc quen dùng nước hoa thật sự không nhiều lắm, càng không nói tới “hiểu biết”.

Hoạt động Salon tuy rằng không có tác dụng quá mức sâu sắc, nhưng nó có thể khiến càng nhiều người hiểu nước hoa hơn; thích một chuyện hoặc một người, tất nhiên là bắt đầu từ hiểu biết.

Tri Tịnh ngẩng đầu, ánh mắt đụng với của Thư Luật; trong mắt anh thật tĩnh nhưng lại lộ ra cường thế.

Cô không tránh né: “Tôi nghĩ nhân tố mang tính quyết định mà tổng giám đốc Thư nói hẳn là chỉ thói quen cùng hiểu biết của người trong nước đối với nước hoa.”

Trả lời của Tri Tịnh dẫn ánh mắt của mọi người tới trên người cô.

Thư Luật nhìn cô, đôi mắt thâm trầm. Khi mở miệng lại thì giọng điệu không cho phép từ chối: “Thứ tư tuần tới tôi muốn nhìn thấy bản kế hoạch hoàn chỉnh.”

Sau khi tan họp, trợ lý Hồng đi theo cạnh Thư Luật trở lại văn phòng.

“Tôi đã gọi com trưa giúp ngài rồi, Ngự Hương Các dưới lầu. Lão Ngụy mười hai giờ rưỡi sẽ đến.” Dừng một chút. “Trong buổi họp Thư tiên sinh đã gọi điện thoại tới vài lần, ngài xem...”

“Thư tiên sinh” trong miệng Hồng Đông Đông là chỉ Thư Dư Chính. Chỉ có gọi ông ta mới có thể dùng giọng xa lạ như thế.

Thư Dư Chính là một giáo sư đại học, đối với kinh doanh thì dốt đặc cán mai. Trước kia, khi tỏ quyết tâm vứt bỏ quyền thừa kế thì có thể nói là gọn gàng sáng khoái.

Thế nhưng gần đây thì cứ chỉ có phần rục rịch.

Giọng Thư Luật pha lạnh: “Kệ ông ta đi.”

Từ phòng tổng giám đốc đi ra, Hồng Đông Đông đi căn tin.

Trong đám người tùm năm tùm ba, cậu ta liếc mắt một cái liền phát hiện Trì Tĩnh đang ngồi một mình cạnh cái bàn tròn; cô mặc một bộ đồ tây màu đen, tóc dài xoã sau lưng. Cách ăn mặc già dặn nhưng không mất đi vẻ uyển chuyển.

Hồng Đông Đông cầm mâm com đi về phía cô.

“Ngồi cùng được không? Cô Trì.”

Trì Tĩnh theo âm thanh nhìn qua, hơi bất ngờ đối với sự xuất hiện của cậu ta. Khoé miệng đẹp liền cong lên: “Hoan nghênh bạn.”

Hồng Đông Đông xấu hổ họ nhẹ một tiếng.

Tuy rằng trước kia bọn họ cũng từng ăn com với nhau, hai người đơn độc giống như thế này vẫn là lần đầu.

“Lần trước nói tuyển trợ lý cho tôi, tiến triển thế nào rồi?”

Nhắc tới chuyện này Hồng Đông Đông thở dài: “Yêu cầu của cô là phải hiểu một ít kỹ thuật điều chế hương, thật khó tìm mà! Trong công ty người hiểu cái này không nhiều lắm, cũng không có người rảnh rỗi, tôi phải tuyển bên ngoài. Đợi vài ngày nữa đi.”

Nói đến đây, về mặt cậu ta chột nghiêm túc vài phần: “Nhiều người trong công ty không phải để đối phó, có một số người còn trực tiếp oán giận ngược lại. Ngay cả tổng giám đốc Thư, có đôi khi cũng không tiện ngoài mặt giúp cô.”

Trì Tĩnh cười cười, không tiếp lời.

Cô không trông cậy vào Thư Luật sẽ đối với cô “chiều cổ đặc biệt”.

Vừa rồi trong buổi họp anh biểu hiện đã rất rõ ràng. Cho dù chuyện đó anh đã quyết định, hơn nữa quyết định này sẽ không bởi vì bất cứ kẻ nào mà thay đổi. Nhưng trong quá trình anh lại muốn đề cô ra tay chém giết.

Muốn? Vậy đề cho anh thấy được thái độ.

Anh chính là người như vậy, đối với cô thăm dò thẳng thừng. Cho dù lần này cô không tiếp chiêu, anh nhất định cũng có biện pháp khác làm cho cô biến thành bia ngắm.

Thư Luật công và tư rõ ràng, dường như chưa bao giờ phân biệt đối với ai. Điều này vào ba năm trước Trì Tĩnh đã thấy rõ ràng.

Dùng com xong.

Trước khi tách ra, Hồng Đông Đông giải thích với Trì Tĩnh: “Ngày thứ hai cô đi làm tôi đã theo tổng giám đốc Thư đi công tác. Không phải cố ý ra oai phủ đầu cô.”

Trì Tĩnh “à” một tiếng. Khoảng cách thời gian lâu lắm rồi, lòng đã không gọn sóng gì nữa.

Hôm sau, là ngày nghỉ của Trì Tĩnh.

Cô ngủ nướng, đã hẹn Hà Nhuế buổi chiều đi spa.

Sau khi rời giường cô pha một ly sữa bò, ăn một đĩa xà lách. Sau đó điện thoại đột nhiên vang lên.

“Chị... Tiểu Tĩnh.” Thư Đông ở bên kia chậm rãi kêu tên cô.

Nghe thấy giọng của cậu bé, Trì Tịnh liền bật cười: “Đồng Đồng, nhớ chị à?”

“Đúng vậy.” Thư Đồng cũng “Ha ha” cười. “Hôm nay chị... có thể đến thăm em không?”

Trì Tịnh ngẩng đầu nhìn giờ một cái, trả lời cậu: “Đi chứ. Bây giờ chị ra cửa, vậy chúng ta một lát gặp?”

Thư Đồng vô cùng vui vẻ nói câu: “Một... một lát gặp.”

Cúp điện thoại, Trì Tịnh ăn mặc tùy tiện liền ra cửa.

Trước khi đi viện an dưỡng cô đi nhà sách một chuyến. Theo gu của Thư Đồng chọn cho cậu bé mấy quyển sách. Khi đến viện an dưỡng thì đã gần giữa trưa.

Lúc Trì Tịnh làm đăng ký viếng thăm thì y tá nhìn cô vài lần. Cô không nghĩ nhiều, tự đi vào.

Gập ngón tay gõ nhẹ trên cửa vài cái, cô đẩy cửa ra.

Trong phòng, bên cửa sổ hai người một cao một thấp đang đối diện chơi cờ.

Bước chân Trì Tịnh dừng lại, bỗng nhiên có loại cảm giác tiến thoái lưỡng nan. Thư Đồng nhìn thấy cô, toét ra một nụ cười thật to.

Mà Thư Luật đối diện cậu bé, khuôn mặt tuấn tú ở dưới ánh mặt trời, kín bưng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu xéo vào trên thân hai người toả ra vàng sáng nhàn nhạt.

Thư Luật ăn mặc giản dị, ngồi ở ghế bằng gỗ lim, thờ ơ cầm quân cờ trong tay. Khi thấy Trì Tịnh thì trong mắt ánh ra một tia bất ngờ, nhưng chỉ thoáng qua trong chớp lát.

Trì Tịnh đứng ở cửa vài giây, rồi sau đó buông cửa ra tiến vào.

Thư Đồng vui mừng đến muốn đứng dậy đón cô.

“Chơi xong ván này đã.” Thư Luật đặt xuống một quân trên bàn cờ, đầu ngón tay điểm nhẹ.

Vì thế Thư Đồng không dám động đậy nữa.

Trì Tịnh bỏ sách trong tay xuống, cười cười với Thư Đồng: “Mang quà cho em nè, thắng thì cho em cả.”

Thư Luật nhìn cô một cái.

Cô mặc một cái áo hoodie màu xám tro cùng với quần jean, mang đôi giày ba ta trắng. Trên mặt không đánh phấn trang điểm, bộ dáng giống một sinh viên.

Hai chiếc ghế dựa trong phòng đều bị họ chiếm mất, Trì Tịnh đành phải đứng ở bên cửa sổ.

Ánh sáng bị cô che khuất một chút.

Thư Luật nhìn cái bóng chiếu vào bàn cờ, mày hơi nhíu lại.

“Chiều... tương.”

Theo tiếng hét vang dội, Thư Đồng khó tin hô một tiếng: “Em... thắng!” Cậu bé cười đến chảy nước miếng.

Thư Luật bỏ quân cờ xuống, rút khăn tay lau cho cậu.

“Thật có tiền đồ.”

Thư Đông đẩy ghế ra, tập tễnh tập tễnh đi qua lật cái gối to. Nhìn thấy sách bên trong thì cười vui sướng nói lời cảm ơn với Trì Tịnh.

“Cảm ơn...” Con người cậu bé chuyển động một cái, liếc nhìn Thư Luật, nói tiếp. “Cảm ơn... chị dâu.”

Trì Tịnh sững sốt, vô thức nhìn về phía Thư Luật.

Chỉ thấy mắt anh rũ xuống, vuốt đầu Thư Đông sửa lại: “Gọi là chị.”

Trì Tịnh ngoéo ngoéo khoé miệng, dòm tầm mắt đi.

Đã có Thư Luật ở đây, Trì Tịnh ở lại một chút liền muốn rời đi.

Thấy phản ứng của người đàn ông kia cũng biết là cậu bé ranh tợn chủ trương gọi cô tới. Có lẽ là trong lòng nó còn nhớ cô lần trước nói câu sau này sẽ cùng Thư Luật lại đây.

Đối lập với người lớn, đôi khi con nít rất vô tâm vô phé.

“Chị còn có việc. Lần sau lại đến thăm em nhé?” Trì Tịnh thương lượng với Thư Đông, giọng dịu dàng.

Thư Đông không đồng ý, đưa tay giữ chặt cô: “Ở lại... một hồi nữa đi.”

Trì Tịnh đang muốn lác đầu, chợt nghe thấy Thư Luật nói: “Ăn cơm xong cùng nhau về.”

Trong viện an dưỡng có một nhà ăn, chỉ để cho nhân viên cấp cao đến ăn cơm.

Bình thường ẩm thực của Thư Đông đều do y tá đưa đến dùng ở trong phòng. Tinh huống ra ngoài dùng cơm giống như vậy thật hiếm. Cho nên cậu bây giờ khá hưng phấn.

Bởi vì cậu bước đi hơi khó khăn, thường ngày ra ngoài hóng gió đều là ngồi xe lăn. Nhưng hôm nay cậu khẳng khẳng muốn tự mình đi, thế cho nên Thư Luật và Trì Tịnh đành phải nắm tay của Thư Đông, chậm rãi bước đi trên bãi cỏ xanh non.

Trì Tịnh còn nhớ rõ lần đầu tiên cùng Thư Luật đến viện an dưỡng, trong lòng cô vào lúc đó có bao nhiêu khiếp sợ.

Có lẽ bất cứ ai cũng không ngờ rằng đường đường nhà họ Thư lại tồn tại một đứa bé giống như Thư Đông. Nhiều năm trôi qua như vậy chưa từng lộ ra chút dấu vết.

Sau khi tiếp xúc, Trì Tịnh phát hiện tuy bề ngoài Thư Đông có chỗ thiếu hụt, nhưng mà trí lực bình thường, trao đổi truyền đạt đều không có vấn đề gì lớn.

Hôm đó bọn họ ở chung với nhau vô cùng vui vẻ. Sau khi trở về, Thư Luật ôm cô ngồi thật lâu ở trên xe.

Anh ôm cô vào trong lòng, chớp mũi thỉnh thoảng cọ xát bên má cô. Cảm giác tê dại rất nhỏ kia cùng với mùi hương trên người anh khiến Trì Tịnh cảm nhận được thể xác và tinh thần vui vẻ.

Cô nghĩ năm tháng yên lành cũng chính là như vậy thôi.

Sau này Trì Tịnh mới biết được, từ khi Thư Đông phát bệnh thì luôn ở trong viện an dưỡng. Ở một cái chính là mấy năm. Trong lúc đó người đến thăm cậu, trông nom cậu không gián đoạn chỉ có Thư Luật.

Toà nhà xinh đẹp này đối với Thư Đông và Thư Luật mà nói đều như một cái nhà giam.

“Tới rồi.”

Giọng nam trầm thấp đánh tan hồi ức. Trì Tịnh hoàn hồn thì thấy Thư Luật đã đi vào trong.

Khi quản lý nhìn thấy anh thì thoáng kinh ngạc, rất nhanh đã phản ứng lại tiến lên tiếp đón.

“Thư tổng, chào ngài.”

Thư Luật gật đầu: “Làm mấy món ăn nhẹ, thích hợp cho cậu ấy ăn.”

Quản lý nhìn Thư Đông một cái, vội vàng đi vào dẫn đầu bếp.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, Thư Luật lấy khăn ăn màu trắng quấn quanh cổ Thư Đông, ngón tay linh hoạt thắt lại ở phía sau.

Thư Đông cầm muỗng chờ đồ ăn đem lên, trạng thái có chút hưng phấn.

Đồ ăn được mang lên rất nhanh.

Có lẽ là quản lý thấy ông chủ lớn đến đây, dặn đầu bếp làm mấy món ăn ngon. Mấy món ăn nhẹ thì nhẹ, nhưng đều là hải sản.

Mà thể chất của Thư Đông dị ứng với hải sản. Thư Luật đành phải kêu làm lại mấy món ăn chay.

Một bữa ăn com hạm hực.

Sau khi đưa Thư Đông trở về, Trì Tịnh ngồi xe Thư Luật rời khỏi viện an dưỡng.

Đường trở về dưới tình huống không kẹt xe đại khái phải bốn mươi phút. Thư Luật im lặng lái xe, Trì Tịnh cũng không nói gì nhìn về phía trước.

Xe anh lái hôm nay là Audi A8, trở về mấy ngày nay cô cho rằng chiếc xe này đã bị anh đổi từ lâu.

Đèn đỏ, Thư Luật đạp thắng.

Không biết là bị cái gì kích động đến, Trì Tịnh mở miệng hỏi anh: “Tình trạng của Thư Đông nhìn có vẻ tốt lên rất nhiều. Anh không nghĩ tới đưa cậu bé ra sao?”

Tuy là luôn mời thầy đến dạy cậu bé nhưng dù sao vẫn khác với theo học ở trường.

Thư Luật quay sang, Trì Tịnh thân nhiên đối mặt với anh.

“Thư Đông chắc là rất thích kết giao bạn bè.”

Đèn đỏ chuyển xanh, xe lại lăn bánh. Thư Luật mở miệng, giọng pha tế nhị: “Thư Đông không giống với những người khác, không thể bắt cứ hoàn cảnh gì cũng có thể thích ứng.”

Trì Tịnh cứng lại, mím môi không thêm nói nữa.

Thư Luật đưa cô tới dưới lầu.

“Sau này Thư Đông gọi điện thoại cho cô nữa, cô có thể không cần nhận.”

Anh nhấn nút khoá cửa, chờ Trì Tịnh xuống xe.

Trì Tịnh nắm chặt dây an toàn, khớp xương mơ hồ trở nên trắng: “Anh nhất định phải như thế này? Cho dù tôi chỉ đơn giản muốn đi thăm nó một chút.”

“Không cần thiết.”

Trì Tịnh yên lặng nhìn anh, mơ ước hào huyền nhìn thấy chút gọn sóng trong mắt anh.

Miệng cô trẻ ra: “Anh đi mà cản Thư Đông. Dựa vào cái gì tôi phải làm cái người xấu đó?”

Mở cửa xe, Trì Tịnh xụ mặt bước xuống.

Tiếp đó xe liền lái đi.

Thư Luật xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hình ảnh người kia càng ngày càng xa, mặt mang vẻ tối tăm.

Buổi chiều, Trì Tịnh gặp Hà Nhuế ở câu lạc bộ.

Từ sau khi điều kiện nhà họ Hà trở nên tốt, Hà Nhuế luôn sống rất thoải mái. Tuy rằng cô ta không có hùng tâm tráng khí gì, nhưng cũng không phải chỉ biết sống phóng túng.

Trong tay có tiền, Hà Nhuế làm một tiệm nail. Vài năm sau đã khuếch trương đến ba tiệm. Về kinh tế không lo lại thêm vô tư, ít khi nào có lúc cô ta không vui.

Nhưng hôm nay gặp, Trì Tịnh cảm thấy sắc mặt cô ta không đúng lắm.

Hai người nằm sấp trên giường chờ thợ mát xa tới làm. Trì Tịnh hỏi cô ta: “Hôm nay cậu gặp phải chuyện gì à?”

“Gặp phải cái tên cặn bã kia.”

Nhắc tới Hà Nhuế liền một bụng tức: “Chẳng biết con tiểu tam dê tiện đó có phải cố ý hay không, đến tiệm mình làm móng. Mình con mẹ nó còn chưa nói cái gì, tên cặn bã đó đã vô cùng lo lắng chạy tới, giống như sợ mình ăn hiếp cô ả. Làm như mình không sợ bản giống như hấn vậy?!”

Tri Tĩnh im lặng.

Trước kia thật nhìn không ra Khương Thừa là người như thế. Điều kiện trong nhà hắn không tồi, cũng có làm ăn lui tới với Thư thị. Nhìn là một người rất có văn hoá, không ngờ lại là một tên cặn bã.

“Người phụ nữ kia không đơn giản đâu.”

Hà Nhuế cười khẩy: “Bằng không sao làm được tiểu tam chứ.”

Lúc này cửa bị đẩy ra. Hai thợ mát xa đeo khẩu trang đi vào.

Hai người phụ nữ trên giường lộ lưng mặc cho bọn họ nhào nặn.

Tri Tĩnh thoải mái nhắm mắt lại, chợt nhớ đến: “Đúng rồi, xe cậu thế nào rồi?”

“Sửa xong rồi.” Hà Nhuế kêu thợ mát xa nhẹ chút, nói tiếp. “Chính xác là đã kết thù với tên tiện nam kia. Cậu không thấy đâu, tên đó nói chuyện rất khiến người ta có kích động lấy đại đao bốn mươi thước chém hắn.”

“Cậu nói làm mình hơi tò mò.”

“Ngán vạn lần dừng. Có thể khiến cậu tức giận đến vỡ mạch máu.” Hà Nhuế chuyển đề tài. “Công việc cậu thế nào? Rốt cuộc có tính nói rõ với Thư Luật hay không?”

Tri Tĩnh nhớ tới bộ dáng không chừa đường sống của anh ở trong xe hơi sáng, mí mắt run run.

Hiện giờ Thư Luật đối với cô hoàn toàn là điều bộ giải quyết việc công. Về mặt cá nhân, anh ta đã biểu đạt rất rõ ràng.

Phân biệt rõ ràng.

Trong lòng anh từ đầu tới cuối luôn canh cánh đối với chuyện cô rời đi.

Tri Tĩnh tránh nặng tìm nhẹ nói: “Công việc rất tốt.”

Hà Nhuế nghe ra sự ậm ờ của cô, liền không hỏi nhiều nữa.

“Mỏng một tháng năm chị mang cung đi chơi.”

“Mình mệnh khổ, phải tăng ca.”

Hà Nhuế: “... Ngoan, mình mặc kệ đi.”

Tri Tĩnh cười: “Salon party của Zing, cậu đến không?”

“Không được. Mình tính đi ra ngoài một chút, xem có thể gặp lăng mạn gì hay không.”

Trong một quán bar trên đường Trường Hải, Thư Luật nhìn tập văn kiện thật dày ở trên bàn nhướn mày không nói.

Nghiêm Hạo nói với anh: “Đây là kịch bản tôi nói với cậu lần trước. Anh em nhìn xem?”

“Cậu thật sự?” Thư Luật vẫn bán tín bán nghi.

“Dựa vào nó để trở mình đó, còn có thể giả?”

Ngón tay thon dài mở kịch bản ra, Thư Luật xem sơ qua vài tờ, im lặng một lát.

Anh không tiếp xúc với giới giải trí cũng biết những phim truyền hình làm lại này không đạt được kết quả tốt, hướng chỉ kịch bản trong tay này coi như là năm nay muôn người đều đổ xô.

“Cho tôi một lý do phải đầu tư?”

Nghiêm Hạo mời điều thuốc, trầm ngâm hồi lâu: “Trong tay tôi có mấy nữ diễn viên, nếu không thì phân cậu...”

Thư Luật đứng dậy muốn đi.

“Tôi nói giỡn thôi...” Cậu ta kéo Thư Luật lại. “Phim truyền hình này tôi thật vất vả mới lấy được, nhất định sẽ không qua loa. Nói thật với cậu, tôi tính thành lập một cơ sở chuyên môn cho phim điện ảnh và truyền hình, lấy phim này làm bộ phim đầu, sớm nhất cũng phải hai năm sau mới khởi động. Nhà đầu tư không chỉ một mình cậu, cho dù lỗ vốn... cậu cũng không phải lỗ thôi.”

... Có kiểu lôi kéo nhà tài trợ như thế này?

Thư Luật cười cười nhìn cậu ta. Áp suất toàn thân tàn đi không ít.

Cân nhắc giây lát, anh thở ra: “Hôm nào có thời gian mang tài liệu đến công ty nói chuyện.”

Nghiêm Hạo vừa nghe có hi vọng, lập tức gật đầu ưng thuận.

“Tay cậu sao lại thế này?”

Đừng nhìn con người Nghiêm Hạo thô thiển, nhưng tay lại thon dài đẹp mắt. Lúc này ở gan bàn tay có thêm một vòng dấu răng người, muốn thấy rõ bao nhiêu thì rõ bấy nhiêu.

Cậu ta cúi đầu nhìn một cái, giọng điệu có vẻ giả thiết: “Gặp phải một bà điên, nợ sửa chữa.” Rồi chuyển đề tài nói: “Mong một tháng năm có thời gian không? Tìm người ra tụ họp, đã lâu rồi không cãi vã với mấy thằng khốn kia.”

“Tăng ca.”

“Tăng ca? Cậu làm lãnh đạo như thế nào vậy!”

Thư Luật ngoéo ngoéo khoe miệng, đứng dậy cầm lấy kịch bản trên bàn, gõ gõ bàn: “Tôi còn có việc đi trước. Cậu tính tiền.”

Nghiêm Hạo: “...”

Thấy anh đã đi xa, Nghiêm Hạo gằn cổ hết một câu: “Qua hai ngày nữa em họ tôi trở về, đến lúc đó giới thiệu với nhau!” Tựa như sợ anh không nghe thấy lại bổ sung một câu. “Nhớ nha!”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sáng sớm thứ tư, Hồng Đông Đồng đưa văn kiện đến phòng tổng giám đốc.

“Layout của trang web đã làm ổn rồi, cũng liên hệ xong với toàn bộ truyền thông, bản kế hoạch cũng đã sửa đổi xong. Còn thiếu giám đốc Trì đến sút vào khung thành một cú.” Cậu ta nói với vẻ tự hào. “Lý lịch huy hoàng của cô Trì đã khiến một đám người kinh động.”

Thư thị nhân tài nhiều, khó tránh khỏi có chút tâm cao khí ngạo. Danh tiếng của Trì Tịnh trước kia ở bên ngoài cũng chỉ là “học trò của Văn Mạc Sơn”, vào Thư thị cũng thuộc loại “có quan hệ”. Tự nhiên có người không phục cô.

Chuyện này vừa ra, một số người nói trước khi làm nên cân nhắc sẽ suy nghĩ.

Nghĩ vậy, Hồng Đông Đồng nhin không được nói: “Thiếu gia, cậu đối với cô Trì thật sự là dụng tâm lương khổ.”

Thư Luật nâng mắt nhìn cậu ta: “Tôi có sao?”

Hồng Đông Đồng há hốc miệng, đối diện với ánh mắt rất có áp lực kia đã che giấu lương tâm lắc lắc đầu: “... Không có.”

Hai ngày sau, trên web của Zing thông báo tin tức liên quan với Salon party.

Trì Tịnh điểm mở trang web, xuất hiện đầu tiên bên dưới logo Zing đẹp ấn tượng lại là ảnh của cô.

Trong ảnh cô tươi cười xinh đẹp, trong mắt như ánh lên tia sáng nhỏ. Mái tóc đen dài làm tôn lên gương mặt trắng như tuyết của cô, trông rất đẹp mắt.

Trì Tịnh kéo trang web xuống, tiếp theo là giới thiệu vắn tắt về cô—

Trì Tịnh, hai mươi lăm tuổi. Tốt nghiệp đại học nổi tiếng trong nước, đương nhiệm nhà điều chế hương độc quyền của hiệu Zing. Thầy là nhà điều chế hương nổi tiếng Văn Mạc Sơn, từ năm tuổi đã theo ông học, đến nay đã có hai mươi năm tiếp xúc với công việc điều chế hương.

Ba năm trước đi Pháp và Glasgow đào tạo sâu, là nhà điều chế hương người Á Đông duy nhất trong đám học trò của nhà điều chế hương nổi tiếng Brisbane. Tác phẩm “Ưu ái” từng được bầu vào danh sách FIFA-nước hoa nữ được ưa chuộng nhất. Được Brisbane gọi là “Chiếc mũi Á Đông có thiên

phủ nhất.”

Tri Tịnh đọc từng chữ một, trong lòng hơi có cảm xúc không nói rõ được.

Lần đầu tiên lý lịch của cô được phơi bày ra ở trước mặt công chúng, còn là dựa vào một cái đài cao như Thụ thị. Con đường sau này có thể sẽ bằng phẳng cũng có thể sẽ gặp ghềnh. Nhưng không thể phủ nhận là khởi điểm của cô đã cao hơn rất nhiều so với người bình thường.

Cô thu lại suy nghĩ tiếp tục xem xuống dưới, chú ý tới danh sách số người đăng ký trong vòng hai phút đã đầy.

Tuy rằng số người chỉ có 30, nhưng đủ để chứng minh trình độ được hoan nghênh của Zing.

Salon party được tổ chức ở phòng hội nghị lầu một của cao ốc Thụ thị.

Hôm nay Tri Tịnh đến phòng làm việc rất sớm, ổn thỏa quy trình từ đầu tới cuối một lần. Hai mươi phút trước khi bắt đầu, trợ lý Hồng đến kêu cô qua.

“Đừng khẩn trương, coi bọn họ như củ cải trắng là được rồi.”

Tri Tịnh mỉm cười: “Trợ lý Hồng, hôm nay cậu nhìn có vẻ như thầy giáo trung học của tôi.”

Trong hội trường ba mươi người đã đến đông đủ, ngoài ra còn có mấy người của truyền thông.

Tri Tịnh mặc áo sơ mi trắng, bên dưới là quần tây màu xám. Cách ăn mặc vừa không thất lễ vừa không có vẻ quá trang trọng.

Cô đi đến đứng ở trên đài, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của toàn hội trường.

“Xin chào mọi người, tôi là Tri Tịnh. Thật vui vì hôm nay có thể cùng quý vị làm cuộc ‘Hành trình hồi tưởng’ này.”

Ánh mắt của cô dừng ở dưới hội trường, trong lòng liền có tính toán.

Trong ba mươi người chín phần đều là nữ, mấy người đàn ông ít ỏi rất có thể là đi theo bạn gái đến.

Mặt mày cô cong lên, con ngươi giống như sáng lên vài độ: “Sản phẩm hiệu Zing không cần tôi nhiều lời, tin rằng mỗi vị đang ngồi đây đều có sử dụng. Một nhãn hiệu đã phát triển nửa thế kỷ, nó nhất định là có rất nhiều lịch sử. Tiếp theo đây chúng ta sẽ theo những mùi hương tuyệt vời từng chút từng chút đi vào thế giới của chúng.”

“Cô nói nhiều như vậy, nước hoa cùng ký ức rốt cuộc có quan hệ gì?” Ngay sau khi lời của Tri Tịnh kết thúc, một giọng nam vô lại vang lên.

Tri Tịnh nhìn qua, phát hiện Thụ Hàng ngồi ở phía sau cùng đang không đứng đắn nhìn cô cười. Đón lấy ánh mắt của cô, Thụ Hàng còn mở to mắt chớp chớp về phía cô, như là đang nói: xem đi tôi phối hợp nhiều với cô!

Tri Tịnh coi cậu ta giống như tên bệnh thần kinh. Ánh mắt dừng lại ngăn ngừa liên đới khỏi người cậu ta.

“Mọi người có lẽ đã quen với nhìn thấy hình ảnh của ký ức hơn, sau vài năm nhìn lại những hình ảnh quen thuộc này, những mảnh vụn ký ức giấu ở trong chỗ sâu sẽ tự động vùng khỏi trời buộc nhảy ra. Nhưng đối với nhà điều chế hương mà nói, cách bảo tồn ký ức tốt nhất là thông qua khứu giác.”

“Tựa như người ta khi ăn kẹo mùi kẹo toả ra, trong nhà bếp toả ra mùi đồ ăn. Lớn lên thì là mùi áo sơ mi trắng của người yêu, mùi kem cạo râu của anh ấy vẫn còn. Những mùi này đều bảo tồn ở chỗ sâu trong ký ức chúng ta, một khi ngửi lại, trong đầu chẳng những nhớ tới mùi không thôi, mà ngay lúc đó trong đầu còn có hình ảnh sinh động đi với mùi ấy.”

Tri Tịnh nói xong, một người phụ nữ khuôn mặt đẹp trong trẻo tinh khiết cười đáp: “Cô hình dung rất là đẹp.”

Tri Tịnh khoát tay.

“Chúng ta trở lại chuyện chính. Hôm nay mọi người đến chủ yếu là thể nghiệm phân biệt hương cùng điều chế hương, những thứ khác đều là dẹt hoa trên găm.”

Cô đi tới bên trong, tùy tay cầm lấy một chai tinh dầu trên bàn, lời ít mà ý nhiều: “Hương cô đặc được chú ý bởi nốt cao nốt giữa cùng nốt thấp. Hoặc như giọng âm cao, trung và thấp. Phân loại của chúng dựa theo độ giữ mùi. Đặc tính của nốt thấp chỉ dùng để định hương. Nhưng không phải tinh dầu dùng cho nốt thấp đều có tác dụng định hương.”

Tri Tịnh ra hiệu cho bọn họ nhìn: “Vì tiện cho mọi người DIY, trên nhãn của chai tinh dầu đều có chú thích nốt cao trung thấp, lát nữa khi điều chế hương mọi người có thể xem xét mà thêm vào. Bây giờ chúng ta phân biệt hương trước.”

Cô chia ba mươi người làm sáu nhóm, dạy mỗi nhóm dùng giấy thử hương như thế nào.

“Nhắc nhở một chút.” Trì Tịnh chỉ vào hột cà phê trên bàn nói. “Nếu có người cảm thấy mũi mình ‘mất nhạy’, có thể ngửi hột cà phê để hoà dịu khứu giác của mình.”

Nhà điều chế hương mỗi ngày cần ngửi nhiều loại tinh dầu, cho nên trong khi bọn họ làm việc trên người thường sẽ không mang mùi hương nào khác.

Trong hội trường tràn đầy tiếng cười cùng tiếng đàm luận, không khí tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Con người một khi bắt đầu sinh ra lòng hiếu kỳ, tự nhiên sẽ sinh ra ham muốn. Muốn chơi cũng được, muốn thật sự học cũng được, quan trọng là có tâm nguyện “muốn” này.

“Cô Trì, cô thích nhất là mùi hương nào?”

Trì Tịnh theo âm thanh nhìn qua, là người phụ nữ đẹp thanh khiết kia. Cô ta nhìn cô, một đôi mắt mang theo tò mò.

Bộ dáng cô ta khoảng hai mươi tuổi. Tóc đen bóng thả ở sau lưng, mái tóc mơ hồ che khuất đôi mày thanh tú, nhìn có vẻ tao nhã. Điều duy nhất không hợp là ánh mắt của cô ta. Lộ ra một vẻ thành thực lão luyện.

Vừa nhìn một cái, Trì Tịnh bỗng cảm thấy cô ta hơi quen quen.

Đối với câu hỏi của cô ta, Trì Tịnh cười cười, không có trả lời.

Lúc này trong văn phòng tổng giám đốc ánh đèn mờ tối, trên màn hình lớn ở một bên là hình ảnh trực tiếp của Salon party.

Trợ lý Hồng trước đó còn lo lắng cho Trì Tịnh. Dù sao hiệu Zing lần đầu tiên làm loại hoạt động này, mức độ bị chú ý có thể nghĩ. Nhưng sau khi thấy biểu hiện của cô, cậu ta cảm thấy mình đã lo lắng nhiều.

Cô ở hội trường tự tin phóng khoáng, nắm cục diện trong tay đầu vào đấy. Chỗ nào có vẻ luống cuống.

Nhưng tâm trạng thả lỏng này chỉ duy trì đến khi Thư Hàng xuất hiện trong màn ảnh—

“F**k, cái tên nhị thế tổ kia trà trộn vào hội nào!”

Trợ lý Hồng rít giọng chửi thề, khiến Thư Luật nhíu nhíu mày.

Nhận thấy đề-xi-ben của mình quá lớn, trợ lý Hồng hạ thấp giọng giải thích: “Khi tôi từ bên kia trở về còn không có thấy cậu ta.”

Thật không phải là sơ suất của cậu. Quý mới biết y trà trộn vào khi nào.

Đầu ngón tay Thư Luật khẽ điểm mặt bàn, không nói.

“Cho cậu ta đi Phòng* hậu cần có phải hợp ý cậu ta lắm không hả? Rảnh thành như vậy.” Trợ lý Hồng trầm ngâm. “Tôi đi gọi cậu ta ra?”

**Cat được một bạn góp ý là trong công ty ở VN không dùng “bộ” mà thường dùng “Phòng” nên từ đây Cat sẽ đổi sang Phòng nha các bạn.*

Thư Luật liếc cậu một cái. “Khẩn trương cái gì?”

“Không...”

Cũng không phải là người phụ nữ của cậu, cậu khẩn trương cái gì!

Trợ lý Hồng đứng ở một bên, không dấu vết chuyển ánh mắt đến trên người Thư Luật.

Anh ngồi ở trên ghế, ánh mắt sáng quắc nhìn màn hình. Ánh sáng mờ tối khiến cho vẻ mặt của anh nhìn có vẻ mơ hồ không rõ, nhưng đôi mắt kia lại sáng ngời trầm tĩnh.

Hình ảnh trên màn hình đúng lúc dừng ở khoảnh khắc Trì Tịnh rũ mắt cười khẽ; đường nét mềm mại của bên má cô, ánh mắt dịu dàng, vài sợi tóc buông xuống, nhẹ nhàng quét qua xương quai xanh.

Đứng ở góc độ của một người đàn ông, Hồng Đông Đông thùy chung cảm thấy Trì Tịnh là một mỹ nhân.

Khi lần đầu tiên cô danh chính ngôn thuận xuất hiện ở bên cạnh Thư Luật, cậu ta quả thật đã bị dao động mạnh bởi gương mặt cô. Nhưng lúc đó gương mặt của cô còn mang vài phần “thanh khiết” bởi vì tuổi còn nhỏ.

Bây giờ nhìn lại, thanh khiết không thấy, quyến rũ càng tốt hơn.

Dung mạo bậc này lại thêm việc cô làm, cũng khó trách khiến cho đại thiếu gia nhà họ Thư bị ám ảnh.

Mấy năm nay Thư Luật sống thế nào Hồng Đông Đồng ở bên cạnh thấy rất rõ ràng. Anh để ý cái gì, có cái gì không chạm đến, tất cả đều bởi Trì Tĩnh.

Người phụ nữ này cho anh tốt nhất, cũng cho anh xấu nhất. Hồng Đông Đồng ở bên cạnh nhìn, nhưng cũng không thể nào hận được Trì Tĩnh.

Cậu nghĩ tâm trạng của Thư Luật đại khái là như vậy; hơn cả hận, anh hẳn là càng không cam lòng.

Hồng Đông Đồng không lên tiếng, lặng lẽ ra khỏi văn phòng.

Thư Luật cầm điều khiển từ xa ở trong tay nhìn màn hình lớn, sau một lát im lặng nhấn nút tắt.

Nguồn sáng duy nhất ở trong phòng biến mất, về mặt anh càng không thấy rõ.

Trong lầu hai của căn nhà, Văn Mạc Sơn đeo kính lão xem từ đầu tới cuối tin tức Salon party ở trên mạng. Sau đó ông bỏ iPad xuống, gỡ mắt kính ra nhéo nhéo đầu chân mày.

Lúc chị Ngọc bung trà lên nhìn thấy chính là cảnh này. Chị ta nhìn tiêu đề cùng hình ảnh trên màn hình, giờ ngón tay cái lên với Văn Mạc Sơn.

Ông cụ Văn xì mặt, nhưng trong mắt đã lộ ra ý cười.

“Đúng vậy, con bé đó có tiền đồ. Theo tôi nhiều năm như vậy cũng nên có thành tựu.” Văn Mạc Sơn hừ một tiếng. “Lão Thư thắng tôi ư? Còn không phải là người của tôi đang điều chế hương cho ông ta...”

Cho nên ông ta cũng không có thua thảm nha!

Chuyện sự nghiệp và nguyện vọng của người phụ nữ ấy bây giờ tất cả đều phải nhờ ông. Được những điều này, cùng với đạt được cả đời của bà ấy có gì khác nhau?

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trì Tĩnh vốn định sau khi hoạt động kết thúc thì nghỉ ngơi một đêm rồi trở về trấn Nam Hoài. Không ngờ rạng sáng bốn hay năm giờ nhận được điện thoại của Hà Nhuế.

Cô nàng kia chạy ra nước ngoài, chơi đã quá quên luôn chuyện chênh lệch múi giờ, lôi kéo Trì Tĩnh hàn huyên hơn hai tiếng đồng hồ.

Ngủ trở lại không bao lâu thì bị đánh thức nữa. Lúc này tiếp điện thoại mà trong đầu cô còn căng ra.

“Trợ lý Hồng?”

“Cô Trì, cô về nhà chưa?”

Trì Tĩnh ngừng một lát mới nói: “Tĩnh chốc nữa đi, có gì không?”

Bên kia cười: “Muốn đi nhờ xe không?”

Khi Trì Tĩnh xuống lầu thì xe đã tới rồi.

Cô mở cửa phốp lá tính vào, trợ lý Hồng cười với cô: “Ngồi ở đằng sau đi, có Thư tổng.”

Tay Trì Tĩnh hơi ngừng lại, đóng cửa xe lên phía sau ngồi; Thư Luật ngồi ở ghế da đằng sau đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Áo somi đen vừa người đi kèm với quần tây cùng màu, toàn thân mặc màu tối tăng thêm khí chất trầm ổn của anh.

Đàn ông mặc áo somi đen thường cho người ta một loại cảm giác thần bí và hấp dẫn. Có đôi khi còn thêm vài phần dữ dội.

Lúc này Thư Luật chợt mở mắt ra, ánh mắt bất ngờ đối diện với của Trì Tĩnh. Cô không cảm thấy ngỡ ngàng, thẳng thắn vô tư nhìn lại một hồi rồi mới dời tầm mắt đi.

Xe nhập vào dòng xe cộ tốc độ đều đều chạy.

“Các người muốn đi đâu?” Trì Tĩnh hỏi.

Hồng Đông Đồng nói: “Đi đón ông cụ.”

“Vậy sao cậu biết tôi muốn về?”

“Nhìn trong giới bạn bè của cô.”

Trì Tĩnh nhớ ra rồi, trước lễ cô đã nói mông một tháng năm sau khi bận xong thì phải về nhà ăn nhiều thêm mấy bữa.

“Trí nhớ của cậu thật tốt.”

Trợ lý Hồng cong cong khoé miệng không nói.

Tán gẫu vài câu xong, bên trong xe yên tĩnh lại. Trì Tĩnh nghiêng đầu nhìn qua, Thư Luật đang rũ mắt nhìn đi động. Cô nhìn nhìn, là trang email.

Trì Tĩnh buồn chán ngáp một cái.

Mùa xuân về hoa nở, buổi trưa gió nhẹ ảm áp. Trì Tĩnh từ từ cảm thấy buồn ngủ. Không đến một chốc, cô dựa vào lưng ghế, hít thở dịu êm.

Cảm giác được người bên cạnh hoàn toàn yên tĩnh lại, ngón tay Thư Luật chợt ngừng, nâng mắt nhìn qua phía cô; đầu cô tựa vào lưng ghế, gương mặt trắng trẻo thuần khiết chôn trong tóc, ánh mặt trời nhạt nhợt rơi trên người cô, thanh thần thoải mái.

Sau một lúc lâu, Thư Luật đưa tay bật cửa sổ bên kia cô lên.

Trì Tĩnh nhớ rõ mình dựa vào cửa ngủ, mở mắt lại là đối diện với một đôi mắt sâu thẳm.

Tư thế của cô không biết khi nào đã biến thành dựa vào Thư Luật. Đầu làm ồ ở cần cổ anh, trán thỉnh thoảng cọ vào hàm dưới của anh.

Không chỉ thế, đôi tay còn cực kỳ không có cảm giác an toàn ôm lấy cánh tay anh.

Ngón tay cô cong lên, phát hiện đồng hồ trên cổ tay anh đã bị lòng bàn tay cô bao phủ nóng lên.

Trì Tĩnh buông anh ra, chớp chớp mắt, hỏi: “Tối rồi à?”

Về mặt Thư Luật trong trẻo lạnh lùng: “Chưa.”

Ngay sau đó cô ngồi thẳng người lên.

Rời đi thân thể ảm áp của Thư Luật khiến Trì Tĩnh tự dưng rung mình một cái. Cách đây vài năm, cô hay có một cổ cảm giác ỷ lại.

Cảm giác kia tựa như mèo ngủi được mùi cá không kèm chế được muốn tới gần.

Để che giấu mất mát của mình, Trì Tĩnh không hề hình tượng duỗi thẳng lưng bị mỏi.

“Kỹ thuật lái xe của trợ lý Hồng thật tốt, tôi ngủ mà không cảm thấy lắc lư.”

Trợ lý Hồng hàm hồ đáp lại. Nghĩ thầm rằng cô không cảm thấy lắc lư chẳng lẽ không phải là công lao của cái “đệm dựa da” kia sao?

Thư Luật nhìn về vô tư kia của cô, mặt lạnh lùng chỉ vào chỗ vai: “Nước miếng của cô.”

Quần áo màu đen cho dù ướt cũng khó nhìn ra. Trì Tĩnh theo bản năng đưa tay đi sờ, do dự nửa ngày không xuống tay. Nhưng cô theo bản năng phủ nhận.

“Không thể nào!”

Thư Luật cười khẩy: “Trốn tránh trách nhiệm.”

Anh với bộ dáng như đã sớm dự đoán được đã kích thích Trì Tĩnh: “Tôi đền...”

Cô muốn nói “Tôi đền cho anh một cái. Được rồi chứ?”

Hai chữ mới ra đến, cô bỗng nghĩ tới quần áo của Thư Luật căn bản ở ngoài không mua được. Trên miệng liền dừng lại, “Tôi đền” liền biến thành “Tôi nhỏ”.

Không khí ngưng lại.

Cách ghế ngồi, trợ lý Hồng có loại xúc động muốn bỏ xe mà chạy.

Đuôi mày Thư Luật nhướn lên, nhìn cô bằng nửa con mắt, ý cười bên môi nhìn sao giống như giễu cợt.

“Quả nhiên là tác phong của giám đốc Tri.”

Tri Tịnh nghe lời nói trong bóng có kim này, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi: “Đền thì đền! Trợ lý Hồng, cậu nói xem phí giặt áo này bao nhiêu? Tôi đền!”

Trợ lý Hồng: “...”

Sau khi Tri Tịnh xuống xe, xe lại đi vài km thì cuối cùng dừng ở dưới chân núi.

Từ sau khi Mai Phương Hoa qua đời, Thư Nhược Chu có thói quen ăn chay hơn. Mỗi tháng phải ăn như thế hai ba lần.

Bên trong ngăn cách với ồn ào, mùi gỗ đàn hương ổn định lòng người, giống như có thể tắm tận duyên hoa. Thư Luật đi theo sau tiểu tăng vào một căn lầu hàng rào tre.

Thư Nhược Chu toàn thân mặc Đường trang* bằng gấm, một mình ngồi ở cạnh bàn trà thưởng thức trà. Hơi nóng trong tách bốc lên, hương trà lượn lờ.

Không lâu sau, cơm chay được dọn lên.

“Hồi đó ông không hiểu được vì sao bà nội cháu, một Hoa kiều sau khi về nước lại thích nơi thanh tịnh. Bây giờ xem ra, thật sự là một chỗ rất tuyệt.”

“Thích hợp tu thân dưỡng tính, bà nội đã nhìn thấu triệt.”

Mặt mày Thư Nhược Chu giãn ra: “Hôm qua cha cháu trở về tìm ông. Muốn cho đứa bé chưa ra đời nhận tổ quy tông. Cháu thấy thế nào?”

Thư Luật giúp ông ta châm đầy trà: “Ông nội quyết định.”

Lời này nghe xuôi tai, nhưng ý tứ lại không đơn giản như vậy.

Quyết định của Thư Nhược Chu ảnh hưởng quyết định của Thư Luật. Hai người đều biết rằng hiện giờ Thư Luật nắm giữ mạch máu của Thư thị, anh muốn dứt ra bất cứ lúc nào cũng có thể.

Hồi ban đầu Thư Luật liều mạng như vậy, thay đổi những nguyên lão từng chút từng chút một chính là vì phòng ngừa loại cục diện như ngày hôm nay. Khi Thư Dư Chính rời khỏi nhà họ Thư đã bằng lòng vứt bỏ tất cả quyền thừa kế, vậy không có nghĩa là những người khác cũng cam tâm tình nguyện.

Lòng người như rắn nuốt voi, không bao giờ biết đủ.

Thư Nhược Chu đã hai thứ tóc nhưng đôi khi vẫn không nhìn thấu đứa cháu nội này.

“Thôi. Tóm lại là nhà họ Thư có lỗi với mẹ cháu. Tình hình của Thư Đông thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm.”

Thư Nhược Chu gật đầu.

“Học trò kia của Văn Mặc Sơn có đủ trình độ cho ra sản phẩm mới năm nay không?”

Bàn tay Thư Luật hơi nắm tách trà lại, trầm ngâm nói: “Thực lực của cô ấy thì khỏi phải nghi ngờ, nhưng rất có khả năng sẽ không đi theo đường lối thông thường.”

Thư Nhược Chu nhún mày.

“Tác phẩm kinh điển chỉ dùng để vượt qua, Zing cần rót vào lực lượng mới.” Thư Luật nói.

“Cháu thật che chở cho cô ta. Vì sao?”

Thư Luật cười cười: “Cháu cảm thấy cô ấy sau này sẽ không là hạng người bình thường.”

Thư Nhược Chu không nói gì trong chốc lát.

Dường như ông ta chưa từng thấy Thư Luật không có gánh nặng như vậy, vẻ mặt thoải mái cười.

Về mặt ông cụ dịu lại một chút, chuyển đề tài: “Tuổi cháu cũng nên tìm một người phụ nữ để ổn định rồi. Có vừa ý ai hay không?”

“Dạ.”

“Có thời gian thì mang đến cho ông nhìn một cái.”

“Dạ.”

Khi Trì Tịnh về đến nhà thì Văn Mặc Sơn đang ở trong vườn loay hoay với hoa hoa cỏ cỏ.

Người đàn ông này cả đời không kết hôn, chỉ vì chăm sóc cô mà đã mời chị Ngọc về.

Trước kia Trì Tịnh cảm thấy khó hiểu, cho rằng “ông nội” này của mình bất thường. Nhưng khi cô dần lớn lên, ngoại trừ không có người gọi là cha mẹ, nhưng cô có đủ tình thương ứng với của cha mẹ. Điều này đều được khởi nguồn từ Văn Mặc Sơn và chị Ngọc.

Sau cơm chiều, một già một trẻ ngồi trong sân nói chuyện phiếm.

Trì Tịnh quẳng vỏ dưa hấu vào thùng rác, rút khăn tay ra lau ngón tay.

“Cái hoạt động ngày hôm qua không tính là gì, cuối năm phát hành sản phẩm mới mới là trận quan trọng của cô.”

“Con biết ạ! Đang nghỉ ngơi dưỡng sức đây!”

Văn Mặc Sơn nhìn cô: “Đừng có đập bể bảng hiệu của thầy.”

Trì Tịnh cười đáp: “Con nào dám chứ!” Dừng một chút. “Nhưng mà, con đi Thư thị thật sự là tăng không ít kiến thức. Nhất là khoảng năm tháng huy hoàng kia của ngài. Kể cho con một chút đi?”

“Cô thấy cái gì?”

“Nói là thầy và hai người sáng lập ra Thư thị đã sớm quen biết.” Trì Tịnh sấp sấp đến bên cạnh ông. “Không đơn giản như vậy đi?”

Văn Mặc Sơn nói: “Chỉ đơn giản như vậy.”

“Thật không có chút yêu hận gút mắt gì? Đừng bởi vì thầy thua mà không dám thừa nhận. Không có gì mất mặt cả.”

Nghe thấy lời này Văn Mặc Sơn vẻ không vui: “Là lão Thư hoành đào đoạt ái, thầy có gì mà không dám thừa nhận.”

Trì Tịnh vừa nghe có bát quái, vội bày ra một bộ dáng không tin: “Người ta đoạt của thầy?”

“Cô công kích thầy cũng vô dụng, sự thật đúng như thầy nói.”

“Yêu hận tình thù” của thế hệ trước đơn giản hơn so với Trì Tịnh nghĩ nhiều.

Lúc đấy Văn Mặc Sơn và Mai Phương Hoa quen biết trước, chẳng qua là chàng có ý thiếp vô tình. Sau đó bọn họ quen với Thư Nhược Chu đi du học, ba người thành bạn tốt. Không lâu, Mai Phương Hoa cùng Thư Nhược Chu có tình cảm.

Tuy Văn Mặc Sơn cảm thấy bị hai bên phản bội, nhưng bởi vì không bỏ xuống Mai Phương Hoa được, chỉ có thể làm bộ như không có chuyện gì tiếp tục tới lui với bọn họ.

Mãi đến khi bọn họ truyền ra tin muốn kết hôn.

Văn Mặc Sơn hết hy vọng dứt khoát quyết định về nước. Từ đó về sau cắt đứt quan hệ với hai người.

Mấy năm trước Thư Luật chịu ủy thác của Thư Nhược Chu tới tìm ông, Văn Mặc Sơn vốn không muốn đồng ý. Nghĩ nghĩ lại đổi ý, đồng thời đưa ra điều kiện hà khắc này.

Trải qua bao nhiêu năm, ông mới có loại cảm giác thắng được Thư Nhược Chu, nhưng mà người nọ đã chết.

Trì Tịnh yên lặng nghe xong, lòng tìm tòi nghiên cứu đối với chuyện này biến mất không thấy tăm hơi.

Cô không thể tưởng tượng được, tình cảm phải bao sâu mới có thể khiến một người đàn ông tài hoa hơn người cả đời không cưới.

Giờ phút này cô vừa cảm thấy đau lòng đối với Văn Mạc Sơn vừa kính nể thêm nhiều.

Hiếm có được một người đàn ông tốt.

“Chuyện của cô và thằng bé nhà họ Thư kia thầy đã biết ngay từ đầu.” Văn Mạc Sơn chợt mở miệng.

Trì Tịnh nâng mắt nhìn ông.

“Ánh mắt đầu tiên của cô nhìn nó là thầy biết được tâm tư cô.” Lần này đến phiên Văn Mạc Sơn bắt nạt cô. “Cô cái con bé xấu xa này còn tưởng rằng mình che giấu giỏi lắm”

Cho nên nói ông cụ này đã già bộ hồ đồ bốn năm?

Trì Tịnh: “...”

“Lúc đó cho cô xuất ngoại thầy đã ít nhiều đoán được kết cục của hai đứa. Ai bảo nó là cháu nội của lão Thư, để cho nó chịu chút đau khổ không bình thường sao?”

Trì Tịnh choáng váng: “Thầy thật sự là... con cáo già á!”

Văn Mạc Sơn bỗng chỉnh lại vẻ mặt: “Bất kể cô có oán thầy hay không, quyết định đó là tốt nhất đối với cô.”

Ông thẳng thắn như vậy, Trì Tịnh có thể nói cái gì đây?

Cô lắc đầu: “Con không oán thầy.”

Con đường là tự cô chọn, cô không có tư cách đi oán ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Sau khi kết thúc thành công của Salon party, Trì Tịnh coi như đã một phát nổi tiếng.

Các đài lớn đều ồ ồ tin tức của hiệu Zing, đủ loại bình luận của các netizen. Chiều gió cũng dần dần chuyển từ sản phẩm như thế nào tới trên người của nhà điều chế hương trẻ đẹp Trì Tịnh này.

Bình luận tốt xấu lẫn lộn, có khen có chê, bôi đen cũng có lẽ tề mẩy người, ngôn từ phóng đại mơ hồ gạt ánh mắt người ta. Nhưng đa số bình luận khá hữu nghị.

Cơm trưa xong, trợ lý Hồng nói lời tạm biệt với Trì Tịnh ở cửa thang máy, trước khi đi còn dùng tay ra hiệu cổ lên với cô.

Trì Tịnh dờ khóc dờ cười.

Cô trở lại phòng làm việc, phát hiện ngoài trợ lý ra thì Thư Hằng cũng ở đây.

Người này không biết mắc gió gì, từ hôm đó trở đi thì thỉnh thoảng năm ba ngày sẽ lại đây, nhưng không có chính sự gì. Cô làm việc, cậu ta ở ngay bên cạnh chơi đi động. Thật sự là quá rảnh.

Trì Tịnh không để ý đến cậu ta, trực tiếp đi đến bên bàn làm việc.

“Giám đốc Trì, em tính đi pha cà phê, có muốn tiện thể pha cho chị một ly không?”

Câu hỏi là của người trợ lý mới tới, tên Đồng Dao. Tóc ngắn gọn kính đen, xuất thân chuyên ngành hoá, miễn cưỡng coi như ngành kế với nhau.

Cô ta vừa thấy Trì Tịnh trở lại liền lập tức đứng lên, nhiều ngày rồi mà vẫn có chút câu nệ.

Trì Tịnh nhìn cô ta một cái, đoán là cô ta hiểu lầm cái gì. Cũng không giải thích nhiều.

“Tôi không cần, cô uống xong rồi về, đừng mang về phòng làm việc.”

Đồng Dao gật đầu: “Vâng.”

Thư Hằng vẫn vững chân bắt treo ngồi ở kia, chờ Đồng Dao ra ngoài mới đứng dậy đi đến bên cạnh Tri Tịnh.

Cậu ta dựa vào bên cạnh bàn làm việc, khom lưng nhìn cô.

“Tôi đã nói lần đầu tiên gặp cô cảm thấy quen quen, rốt cuộc nhớ được cô là ai rồi.” Giọng điệu của cậu ta như phát hiện bí mật to lớn gì.

Tri Tịnh liếc cậu ta một cái: “À.”

Ghét bỏ rõ ràng như vậy khiến Thư Hằng ghen hờn. Cậu ta cười nhạo: “Cô thay đổi thật lớn so với mấy năm trước.”

Thư Hằng và Tri Tịnh mấy năm trước chỉ gặp qua một lần. Thật ra cũng chỉ là cái đối diện, chưa tới một phút đồng hồ thì Tri Tịnh đã bị Thư Luật nhét vào trong xe.

“Lúc ấy chẳng phải cô và lão đại như keo như sơn sao, sao lại chia tay?”

“Liên quan gì đến anh?”

Bị ghen Thư Hằng càng vui, người như cậu ta thật sự là da mặt dày điển hình.

“Nếu không thì cô theo tôi đi. Tôi cũng không tệ.”

Tri Tịnh bỗng để xuống đồ trong tay, yên lặng nhìn cậu ta.

“Sao?”

“Tôi đang nghĩ có muốn xin công ty một thùng axit sunfuric dự trữ không.”

Thư Hằng cười hai tiếng. Một phát kéo cái ghế ngồi vào bên cạnh Tri Tịnh.

“Muốn biến tôi thành như Thư Đông ư? Cô biết Thư Đông chứ? Nhiều năm rồi vẫn bị lão đại quăng ở viện an dưỡng, bởi vì não liệt*.”

**là bệnh cerebral palsy, triệu chứng như cơ bắp bị cứng hay yếu, run rẩy, hoạt động khó khăn... link tham khảo thêm: https://en.wikipedia.org/wiki/Cerebral_palsy*

Tri Tịnh nghe đến đây thì rốt cuộc nhìn thẳng vào Thư Hằng. Trên mặt cô mang cười nhưng trong mắt đã nhuốm vẻ nghiêm nghị.

“Anh có biết chênh lệch lớn nhất giữa anh và Thư Luật là gì không?” Cô chỉ huyết thái dương của y. “Đầu óc.”

Về mặt Thư Hằng cứng lại.

“Anh cho rằng bởi vì Thư Đông là vết nhơ của nhà họ Thư nên mới không về nhà được ư?”

Thư Hằng bị cô hỏi đến sững sốt.

Không chỉ cậu ta, bao nhiêu người đều nghĩ Thư Luật luôn khẳng khái cho Thư Đông ở viện an dưỡng là vì sợ Thư thị rước lấy những lời chế giễu. Suy cho cùng thì anh đang cầm quyền, Thư Đông xem như nhược điểm của anh.

Nhưng sau khi Tri Tịnh vừa nói đến thì Thư Hằng tựa như bị gõ vào đầu một gậy.

Tri Tịnh thấy rõ vẻ mặt y biến đổi, môi đỏ mọng cong lên: “Còn nữa, anh biết rõ tôi đã chia tay với anh ta, cũng đại biểu cho từ nơi này của tôi không thể xuất hiện bất cứ lời gì. Cho nên Thư thiếu gia có thể đi được chưa?”

Thư Hằng thu hồi vẻ bất cần đời trên mặt, nói: “Cô con nhóc này thật đúng là răng bén mỏ nhọn.”

Không chỉ thế, lòng đề phòng cũng nặng. Y tới nơi này thuần túy là vì rảnh không có việc gì, hoàn toàn không có nhiều như cô nghĩ.

Tuy Thư Hằng cả ngày hồ đồ, dù sao cũng là lớn lên trong hoàn cảnh giàu sang. Hiển nhiên có chút kiêu căng. Lúc này thấy Tri Tịnh thật sự khinh thường y, trong nháy mắt cảm thấy không có ý nghĩa gì.

Y đứng dậy chạy lấy người. Chưa đến vài bước lại không cam lòng lộn trở về. Khom lưng, hai tay chống ở cạnh bàn cùng trên lưng ghế của Tri Tịnh, giọng trầm thấp: “Bây giờ tôi biết vì sao lão đại muốn chia tay với cô. Phụ nữ thông minh không làm cho người ta thích.”

Tri Tịnh hừ lạnh: “Thông thường đàn ông nói lời như này chỉ số thông minh cũng không cao.”

Thư Hằng trề miệng cười: “Sợ là người chỉ số thông minh cao sẽ chơi chết cô...”

Thùng thùng— —

Tiếng đập cửa đột nhiên tới cắt ngang lời của y.

Hai người cùng lúc quay đầu nhìn qua. Là trợ lý Hồng đứng ở cửa, bên cạnh cậu ta là Thư Luật mặt không biểu cảm.

Ánh mắt Trì Tịnh cách khoảng không đối diện với anh. Đáy mắt anh sâu thẳm, đọc không ra cảm xúc.

Trợ lý Hồng tăng hăng: “Quản lý Thư, tổng giám đốc Thư tìm anh có việc.”

Thư Hằng đứng thẳng người lên, ánh mắt vô lại nhìn xuống Trì Tịnh, đi về phía cửa.

Thư Luật im lặng nhìn Trì Tịnh một cái, xoay người rồi đi.

Thư Hằng theo hai người trở lại văn phòng tổng giám đốc. Từ chỗ Thư Luật nhận được một cái chìa khoá.

“Trong nhà kho phòng hậu cần có hai hòm tài liệu, đi kêu bọn họ tìm ra.”

Thư Hằng nghiên cứu cái chìa khoá: “Sau đó?”

“Sau đó nghiền nát từng cái một.” Thư Luật bổ sung một câu. “Văn kiện quan trọng, đừng dùng máy rọc giấy vụn.”

Thư Hằng cứng đờ, tươi cười trên mặt nứt ra.

Không dùng máy rọc giấy vụn... Vậy là kêu y dùng tay?!

Hội nghị ra mắt sản phẩm mới của Zing đều được tổ chức cùng ngày với đêm Giáng Sinh. Trì Tịnh xem tài liệu xong, biết hôm nay là ngày sinh nhật của Mai Phương Hoa. Cho nên khoảng thời gian này Trì Tịnh phải đem phong cách của bà cụ hiểu cho rõ.

Đồng Dao ngồi ở vị trí gần cửa, khi Trì Tịnh xem tài liệu thì cô ta ở tại chỗ nhìn, im lặng, không có cảm giác tồn tại gì.

Mãi đến buổi chiều một vị khách tới đây.

Đồng Dao thấy người tới thì ngẩn ra, vội vàng chạy tới rót nước.

“Giám đốc Trì, lại gặp mặt nữa.” Người phụ nữ nét mặt tươi cười như hoa, thân thiết chào hỏi Trì Tịnh.

Trì Tịnh theo tiếng nhìn qua, nhận ra là người phụ nữ hôm đó tham gia salon party.

Cô ta mặc một bộ áo đầm ngắn màu hồng đỏ kiểu mới nhất của Zing, lộ ra đôi chân mảnh mai trắng như tuyết. Vẫn là bộ dáng đẹp thanh tú kia.

Trì Tịnh nhìn cô ta, cười thân thiện: “Xin chào.”

“Hôm nay tôi tới là muốn đặt cô pha chế một loại nước hoa.” Cô ta tỏ rõ mục đích đến.

Trì Tịnh ra hiệu cô ta ngồi xuống trước, rồi sau đó cầm một trang giấy trắng cùng cây bút: “Xin hỏi xưng hô như thế nào?”

Người phụ nữ hơi ngừng một chút: “Tân Nhã.”

“Trước đây cô Tân có từng đặt chế mùi hương nào không?”

“Trước kia tôi đều là mua thành phẩm.”

Hiệu nước hoa rất nhiều, phần đông mọi người trực tiếp mua ở quầy chuyên doanh. Sao phải vất vả đến đặt chế như vậy. Cho dù không hiểu, nhãn hiệu bày ra kia. Mua mấy mùi hương trên đường người khác vừa nghe cũng biết, series gì đó của nhà chế tạo nào đó. Mùi hương ít người biết ngược lại bị chú ý.

Trì Tịnh sáng tỏ, tiếp tục hỏi: “Bản thân dùng hay tặng người khác?”

“Tặng bạn trai.”

“Tổng mùi thích hợp với đàn ông có vài loại, bạn trai cô có đặc biệt thích mùi nào không?”

Tân Nhã nghĩ nghĩ: “Có. Anh ấy rất kỳ lạ, thích mùi long não.”

Phần lớn ấn tượng của người ta đối với mùi long não đều đến từ chính long não. Trong tủ quần áo bỏ mấy viên để phòng bọ. Mà đa số đánh giá của

người ta đối với nó trên cơ bản đều là “khó ngủ”. Cho nên nói tôi thích có lẽ là càng ít hơn.

Trì Tịnh dừng ngòi bút một chút, nói: “Trước kia tôi quen với một... người bạn, cũng đặc biệt si mê mùi hương này.”

Tân Nhã ra vẻ chịu không nổi: “Tôi cảm thấy khó ngủ muốn chết.”

Trì Tịnh cười cười: “Còn có cái khác không?”

“Mùi biển.”

Cô ghi xuống từng cái, trầm tư một lát lại bổ sung một câu: “Còn có yêu cầu đặc biệt gì không?”

“Tôi cũng không rành lắm, cô xem rồi làm đi.” Tân Nhã nói.

Trì Tịnh gật đầu: “Tôi thử phối mấy cái này trước. Sau đó cô trở lại chọn.”

“Được. Nhưng mà tôi muốn gấp, cô phải khẩn cấp giúp tôi.”

“Trễ nhất khi nào?”

Tân Nhã nói: “Cuối tháng sau.”

Trì Tịnh lật lịch bàn một chút: “Vậy thì kịp.”

Hai người ngồi im lặng trong chốc lát, Tân Nhã bỗng mở miệng: “Cô Trì thật sự tiếp xúc với điều chế hương có hơn hai mươi năm?”

“Ừ.”

“Hơi khó tin.”

Trì Tịnh không nói, dùng bút khoanh tròn mấy tông mùi. Tân Nhã thấy cô thông thạo viết trên giấy thử hương thành phần cùng nồng độ, sau đó đưa tới chóp mũi cô ta.

“Cảm thấy thế nào?”

Tân Nhã ngửi ngửi, nhúm mày.

“Khó ngủ.”

Trì Tịnh nói: “Mùi long não dùng trong tinh dầu thật ra có vị ngọt. Cô chờ thành phẩm đi.”

“Được.” Tân Nhã gật đầu, hơi bất ngờ lại kết thúc nhanh như vậy. Nhưng mà hợp ý cô ta. “Tôi còn có việc, đi trước. Khi nào đến lúc chọn thì cô liên hệ tôi.”

Đợi người đi khỏi cửa, Trì Tịnh mới bảo Đồng Dao: “Giữ cửa mở một hồi.”

Đồng Dao đáp một tiếng, thấy đã nhìn không thấy bóng người mới nói với Trì Tịnh: “Không ngờ Tân Nhã ngoài đời tính tình... dễ hoà hợp như vậy.”

Trì Tịnh nhướn mày: “Cô biết cô ta?”

“Cô ta là một diễn viên ạ! Tuy nhiên không nổi tiếng lắm.” Đồng Dao nói. “Ra mắt đã vài năm, vẫn lẫn lộn trong mười tám tuyến. Nhưng cô ta có fan là thầy tướng số, nói năm nay cô ta sẽ nổi.”

Trì Tịnh “à” một tiếng, hỏi: “Có phải cô ta từng đại diện quảng cáo cho băng vệ sinh không?”

“Đúng vậy, cái hiệu Diệu Diệu đó.”

Trì Tịnh cười, cô đã nói sao nhìn thấy quen quen.

Mùi tinh dầu trong phòng đang lặng lẽ tản ra. Trì Tịnh nhìn giấy A4 viết thành phần, hơi nhúm nhúm đầu chân mày. Không biết vì sao thấy có cùng một loại cảm giác.

Đang suy nghĩ, di động trên bàn đến một tin nhắn.

Ivan: Cuối tháng về nước.

Bên môi Trì Tịnh giương lên ý cười, đáp lại: Đến lúc đó gặp.

Ivan: Đang làm gì vậy?

Đeo súng đi tuần: Em mới nhận được đặt hàng tư đầu tiên từ sau khi về nước.

Ivan: Anh đang cười.

Nhìn mấy chữ này, Trì Tịnh lập tức phì cười.

Đeo súng đi tuần: Anh có thể dùng icon mặt biểu cảm mà.

Ivan: Không quen.

Ngay sau đó: Em bận, về nước gặp.

Trì Tịnh ấn nút phản hồi, không có đáp lại.

Tâm trạng cô rất tốt, lại gọi qua cho Hồng Đông Đồng một tin nhắn: Trợ lý Hồng, đến cho nhau thương tổn đi!

Một lát sau bên kia mới đáp lại: Cô Trì hoàn thành nhiệm vụ hôm nay rồi?

Đeo súng đi tuần: Đúng vậy.

Có một loại hồng gọi là hồng Trung Quốc: Đến đây đi! Thương tổn thì thương tổn! Dù sao thiếu gia cũng không có mặt.

Nhìn thấy mấy chữ này, lòng Trì Tịnh khẽ động: Anh ấy đi đâu?

Có một loại hồng gọi là hồng Trung Quốc: Di họ của anh ta đến đây. Chính là cái người lúc trước cô gặp ở quầy chuyên doanh đó. Thiếu gia mang bà ấy đi viện an dưỡng.

Đeo súng đi tuần: Chẳng phải cậu chịu trách nhiệm lái xe ư, sao không đi cùng?

Có một loại hồng gọi là hồng Trung Quốc: Giám đốc Trần đi cùng. Tôi mới vừa bận xong.

Trì Tịnh nhìn những lời này thật lâu, mới đáp lại một câu: À, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hai giờ sáng, Trì Tịnh giật mình thức giấc.

Cô nâng tay lau mồ hôi trên trán, nằm ở trên giường phì phò thở nặng nề.

Chờ trong lòng từ từ bình tĩnh lại, Trì Tịnh đứng dậy từ trong quây rượu lấy ra rượu vang rót nửa ly, uống từng ngụm từng ngụm. Rồi sau đó cởi chiếc áo ngủ ướt đầm vào phòng tắm.

Khoảng thời gian bốn giờ đến bảy giờ rưỡi này cô ngủ rất miễn cưỡng. Khi đến công ty đầu còn có chút đau.

Trong đại sảnh lầu một toàn đầu người chuyển động, hai người đàn ông đứng trước thang máy chuyên dụng kia không mấy may nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh.

Trì Tịnh dời tầm mắt đi đến bên kia chờ thang máy.

Khoé mắt Hồng Đông Đồng thoáng nhìn thấy một bóng dáng, miệng hé ra gọi cô: “Cô Trì, chào buổi sáng.”

Bởi vì một tiếng này của cậu ta, Trì Tịnh lấy được những cái nhìn lom lom từ bốn phương tám hướng.

Bên môi cô treo một độ cong vừa đúng, nói chào buổi sáng với Hồng Đông Đồng. Giống như hoàn toàn không nhận thấy ánh mắt của Thư Luật dừng ở bên này.

“Cùng nhau đi.”

Thang máy tới, Thư Luật đi thẳng vào. Hồng Đông Đồng để tay ở cạnh cửa, kêu Trì Tĩnh đi qua.

Phản ứng đầu tiên là cô liếc nhìn Thư Luật một cái.

Anh thân nhiên như thường mà đứng ở kia, chẳng ừ hừ gì cả đối với đề nghị của Hồng Đông Đồng. Trong lúc do dự của chính lại vào một nhóm người, thấy người bên này thật sự quá nhiều, Trì Tĩnh liền cùng theo vào.

“Cảm ơn Thư tổng.”

Cô vô cùng quy củ đứng ở cạnh cửa, nhìn đèn hiển thị không chớp mắt, im lặng.

Thư Luật nhìn bên mặt của cô, hơi hơi nhàu mày.

Một đường không tiếng động, thẳng đến lầu ba mươi hai thang máy dừng lại.

“Trợ lý Hồng, tạm biệt.”

Cửa i-nóc dần dần khép lại, bóng dáng của Trì Tĩnh hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài.

Trong không gian nhỏ hẹp có thể nghe được hít thở, trợ lý Hồng lén nhìn về mặt của Thư Luật, thoáng có chút thấp thỏm; Trì Tĩnh lạnh nhạt đối với người nào đó rất rõ ràng.

Cậu nuốt nuốt nước miếng, dè dặt nói: “Có phải tâm trạng cô Trì không tốt hay không?”

Thư Luật lạnh lùng nhìn cậu ta: “Tôi là cô ấy à?”

Trợ lý Hồng sờ sờ mũi, hậm hực ngậm miệng.

Tối phòng làm việc, Trì Tĩnh đang cầm iPad xem xét bản ghi chép công việc.

Ngoại trừ Tân Nhã đặt chén nước hoa, những công việc khác đã làm xong. Cô xoa huyết thái dương dặn Đồng Dao: “Tôi chọn mất trong chốc lát, không phải chuyện rất quan trọng thì không cần gọi tôi.”

“Được ạ.”

Một giấc này Trì Tĩnh ngủ thẳng tới giữa trưa.

Nửa bên người đã tê rần, nhưng nhức đầu đã tốt lên rất nhiều.

Cô xốc lại tinh thần đi ăn cơm trưa, trở lại phòng làm việc nhớ tới nhắc nhở vừa nhận được của trợ lý Hồng, kêu cô buổi chiều giao qua bản báo cáo phân tích đánh giá hương.

Trì Tĩnh bưng một ly nước ấm đứng bên cửa sổ, nhìn phong cảnh xa xa.

Vị trí của cao ốc Thư thị vô cùng tốt, ở chỗ cao có thể quan sát hơn phân nửa thành phố, đặc biệt là có thể thu hết cảnh sông xinh đẹp vào đáy mắt.

Thảo nào mọi người thích đặt mình ở trên cao.

Phong cảnh quả thật khác biệt.

Nghỉ trưa kết thúc, Trì Tĩnh đi nhà vệ sinh một chuyến. Từ bên trong đi ra cô cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày xúi quẩy của mình; dĩ cả thường tới trễ vài ngày thế nhưng tháng này lại đến trước thời hạn.

Cô lấy từ trong giỏ ra một miếng sô cô la nhai, bụng đau thối lại.

Đồng Dao thấy cô như vậy nhịn không được nói: “Em thay chị đi đưa báo cáo!”

“Không cần. Bên trong có nội dung cần bàn với tổng giám đốc.”

Cùng thời gian, Trần Cách Phi lại ở văn phòng rối rắm.

Khi nhận được điện thoại của Vu Tiểu Mạn cô ta thật phân vân, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn quyết định xuống lầu.

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, trong lòng cô ta vẫn hơi buồn.

Nhiều năm qua, cô ta luôn biết Thư Luật là người quan trọng nhất với Thư Luật. Thế nhưng cô ta chưa từng gặp mặt Thư Luật một lần.

Hôm qua, sau khi cùng Tân Nhã uống xong trà chiều thì vừa khéo gặp được Thư Luật cùng bà Ngũ ở dưới lầu. Biết được bọn họ muốn đi viện an dưỡng thì Trần Cách Phi liền chủ động đề xuất đi cùng.

Có lẽ là bà Ngũ hiểu lắm quan hệ của cô ta cùng Thư Luật, nên không ngăn cản. Nhưng Thư Luật lấy “Thư Luật không thích người lạ” để từ chối cô ta.

Trần Cách Phi không phân biệt được lời anh nói là thật hay đơn giản là bài xích cô ta tới gần.

Hôm nay quyết định xuống dưới gặp Vu Tiểu Mạn, ngoại trừ chút giao tình nhạt như nước này, cô ta không thể không thừa nhận mình muốn tìm cảm giác tồn tại trong thế giới của Thư Luật.

Ra khỏi thang máy, Trần Cách Phi thấy Vu Tiểu Mạn đang đứng chờ ở trong góc.

Cô ta mặc một cái đầm bầu rộng thùng thình, cho dù mặt mộc nhưng vẫn đẹp hơn người bình thường. Người phụ nữ này chỉ lớn hơn Thư Luật vài tuổi, cũng là người vợ đương nhiệm của cha anh- Thư Dư Chính.

Hai người im lặng vào thang máy, Vu Tiểu Mạn nói với Trần Cách Phi: “Cảm ơn cô, Cách Phi, nếu chẳng phải Thư Luật vẫn luôn không tiếp điện thoại của cha cậu ấy, hôm nay tôi cũng sẽ không làm phiền cô.”

Trần Cách Phi cười yếu ớt: “Không cần khách sáo như vậy.”

Lầu ba mươi lăm trở lên là khu vực của nhân viên quản lý cấp cao, phải quét thẻ mới lên được.

Khi đến lầu hai mươi, Trần Cách Phi nói với Tiểu Mạn: “Tôi xuống ở tầng này, cô không thành vấn đề chứ?”

Vu Tiểu Mạn lắc đầu.

Cô ta đỡ bụng đứng ở cạnh cửa, lúc thang máy lại dừng lần nữa, một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp tiến vào.

Sau đó hai người cùng nhau tới tầng ba mươi chín.

Tri Tịnh nhìn ra cô ta là phụ nữ có thai, khi ra khỏi thang máy thì chậm lại một bước.

“Xin hỏi văn phòng tổng giám đốc đi như thế nào?” Vu Tiểu Mạn chưa từng tới, trong nhất thời do dự không tiến lên.

Cô ta bụng nhô lên, còn là đi tìm Thư Luật, Tri Tịnh không khỏi nhìn cô ta thêm vài lần.

Tuổi ngoài ba mươi, tuy bởi vì mang thai mà người xuất hiện sưng phù rất nhỏ, nhưng không ảnh hưởng cô ta là một người phụ nữ đẹp.

Tìm Tri Tịnh chợt ngưng.

“Cô đi theo tôi.”

Hai người đều mang tâm tư một trước một sau xuyên qua hành lang đi đến cuối đầu kia.

Vị trí của trợ lý Hồng trước văn phòng trống không. Tri Tịnh đang tính đi gõ cửa phòng tổng giám đốc, đúng lúc này cửa mở ra.

Thư Luật và Hồng Đồng Đồng cùng đi ra từ bên trong. Khi nhìn thấy Vu Tiểu Mạn, sắc mặt hai người đàn ông đều sa sầm xuống.

Bầu không khí không tiếng động căng lên. Giống như dưới chân bọn họ giẫm lên không phải là sàn đá cẩm thạch, mà là mặt băng có thể nứt ra bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Thư Luật quét qua Vu Tiểu Mạn, không dừng lại mà trực tiếp dừng ở trên người Tri Tịnh, ánh mắt thâm trầm khó phân biệt.

Tri Tịnh bị ánh mắt này của anh nhìn đến hồi hộp.

“Sao cô Vu lại đến đây?”

Phá vỡ im lặng là Hồng Đồng Đồng. Giọng của cậu ta mặc dù khách sáo nhưng rõ ràng không muốn gặp cô ta.

Tri Tịnh thấy tình hình ba người bọn họ rất không thích hợp thì càng không nắm bắt được chính xác thân phận của người phụ nữ trước mặt này.

Vu Tiểu Mạn không để ý đến cậu ta, trực tiếp nói với Thư Luật: “Tôi có mấy câu muốn nói với cậu.”

“Đây không phải là nơi bà nên tới. Trợ lý Hồng, đưa bà ta ra ngoài.” Giọng Thư Luật trong trẻo nhưng lạnh lùng, liếc nhìn Tri Tịnh một cái, xoay người đi vào văn phòng. “Cô theo tôi vào đây.”

Vu Tiểu Mạn lại một phát giữ chặt lấy cánh tay Thư Luật: “Chỉ vài phút thôi.”

Thư Luật giãy cánh tay ra, đôi mắt lạnh thấu xương. Trì Tịnh ở một bên nhìn thấy, không khỏi rung mình một cái.

“Tôi đến là có đồ này.” Vu Tiểu Mạn từ trong giỏ lấy ra một sợi dây chuyền, dùng ngón trỏ móc lấy. “Thư Luật, cái này chắc cậu nhận ra?”

Sau đó cô ta thu dây chuyền vào lòng bàn tay: “Cho tôi vài phút thôi.”

Cả tầng lầu bỗng yên tĩnh. Thư Luật nhìn thấy đồ trên tay cô ta, vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng. Hàm dưới anh hơi nghiêng, nâng bước đi vào văn phòng.

Trợ lý Hồng đối với cánh cửa đóng chặt mắng một câu: “F**k!”

Trì Tịnh kinh ngạc nhìn cánh cửa gỗ rất nặng, bụng lại bắt đầu quặn đau.

Tầng này hiệu quả cách âm rất tốt, tiếng động bên trong không có truyền ra một chút nào. Qua khoảng năm phút, Vu Tiểu Mạn liền đi ra.

Sắc mặt cô ta rất tệ, không còn chút xú kiêu ngạo trước đó. Nắm chặt giỏ, trực tiếp đi qua trước mặt bọn họ.

Hồng Đông Đông nhìn bóng lưng cô ta, hừ lạnh một tiếng. Sau đó im lặng đưa văn kiện cho Trì Tịnh, ra hiệu cô đi vào.

“... Có chuyện từ từ nói.”

Như là cô sắp ra pháp trường vậy.

Thư Luật ngồi sau bàn giám đốc, không hề chớp mắt nhìn Trì Tịnh đi đến gần.

Hôm nay cô mặc một cái áo sơ mi voan trắng phối hợp với quần tây màu cà phê. Trên chân vẫn là đôi giày cao gót vừa mảnh vừa cao.

Cách ăn mặc trưởng thành, già dặn chỉnh tề, lộ ra vẻ tao nhã của người phụ nữ chuyên nghiệp. Cô như vậy không có một chút bóng dáng của trước kia.

Cửa sổ đóng kín, ồn ào náo động đều bị ngăn ở bên ngoài. Sự im lặng lây lan trong không khí, bức bối tăng lên.

Trì Tịnh đi tới trước bàn, chú ý tới sợi dây chuyền kia nằm bên cạnh tay Thư Luật.

“Cô mang cô ta lên?” Về mặt anh xì xồng, giọng mang theo cảm giác lạnh lạnh.

Trì Tịnh lắc đầu: “Chúng tôi gặp ở trong thang máy.”

Nói xong hai câu này, hai người đều yên lặng.

Đối với người phụ nữ vừa rồi Trì Tịnh không tò mò là giả. Từ sự tương tác của cô ta và Thư Luật cũng có thể nhìn ra quan hệ giữa bọn họ không đơn giản.

Trì Tịnh biết mình không có lập trường, cũng không nên đi phỏng đoán cuộc sống cá nhân của Thư Luật. Anh là một người đàn ông trưởng thành, hơn nữa còn là một người đàn ông vô cùng có sức quyến rũ. Ở cùng một người phụ nữ khác thật sự không phải là chuyện khiến người ta bất ngờ.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Trì Tịnh lại vẫn không tự chủ được hỏi ra. Móng tay bấm thật sâu ở trong lòng bàn tay, cô nhìn Thư Luật: “Người phụ nữ vừa rồi... cô ta là ai?”

Thư Luật dựa lưng vào ghế, tư thế lộ vẻ tùy ý. Ánh mắt sâu thẳm yên tĩnh khi nghe thấy câu hỏi của cô thì nhuốm vẻ giễu cợt.

“Cô muốn biết cái gì? Có phải còn muốn hỏi đứa bé trong bụng cô ta có quan hệ với tôi hay không?”

Ánh mắt Trì Tịnh sáng quắc, thoải mái thừa nhận: “Đúng, tôi muốn biết đó.”

“À. Có quan hệ với cô ư?”

Cánh tay anh tùy tiện khoát lên tay vịn của ghế dựa, ánh mắt đổ vào Trì Tịnh, khoé miệng nhàn nhạt cong lên.

Phản ứng của Thư Luật khiến tim Trì Tịnh chột đập mạnh.

Điều này khiến cô nhớ tới, lần đầu tiên bọn họ cãi nhau là trong cuộc nói chuyện điện thoại cuối cùng lúc chia tay.

Thư Luật giận không kèm được đối với cô đi không từ giả. Từ nhượng bộ lấy lòng ban đầu đến lời nói lạnh nhạt như vừa rồi. Đến nay vẫn khắc rõ ở trong đầu cô.

Chuyện giữa nam nữ không nói rõ đúng sai được. Nhưng khi hai người kiêu ngạo đụng nhau thì cuối cùng người không chịu đựng được là người khiến

mình khuất phục trước.

Bụng Tri Tịnh cảm thấy đau đớn ngày càng rõ, đứng lâu căng chân cũng bắt đầu âm ỉ mãi. Cô cố nén khó chịu, đốt ngón tay nắm chặt lưng ghế trở nên trắng bệch. Sự kiên trì ban đầu ở trong lòng bởi vì lời nói lạnh nhạt của Thư Luật mà tựa như thoáng cái sụp đổ.

Ba năm trước bọn họ đã sớm không còn liên quan, lúc ấy anh đã nói rất rõ ràng. Chỉ có cô vẫn khờ dại nghĩ bọn họ có thể quay lại.

Hỏi cái gì chứ!

“Là tôi nhiều chuyện. Quả thật không liên quan gì tới tôi.”

Tri Tịnh đề văn kiên lên bàn, khôi phục giọng điệu giải quyết việc công: “Đây là báo cáo phân tích đánh giá hương mà anh yêu cầu. Có vấn đề gì xin kêu trợ lý Hồng cho tôi biết.”

Thân thể cùng trong lòng đều bị tra tấn khiến Tri Tịnh bỗng sinh ra tâm lý muốn đập vỡ bình. Cảm giác đó tựa như tận thế đã tới không mong đợi cái gì cả.

“À đúng rồi,” Cô nhìn Thư Luật, đáp lại anh về mặt giấu cợt giống vậy. “Tôi sẽ chặn số của Thư Đông lại, không nhận điện thoại của nó nữa. Muốn ăn ngay nói thật hay soạn cái lý do, tổng giám đốc Thư tự quyết định đi.”

Nói xong câu đó, Tri Tịnh thẳng lưng đi đến trước cửa. Bên trong yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân dồn dập của cô. Khoảnh khắc nắm lấy cửa, giọng lạnh như băng của Thư Luật truyền đến từ đằng sau.

Trong giọng anh mang theo một cảm giác ừ rừ trước nay chưa hề có.

Anh nói: “Tri Tịnh, cô rốt cuộc có tìm hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trợ lý Hồng ngồi ở bên ngoài rõ ràng nghe được tiếng vặn cửa, một khắc sau bên trong lại khôi phục yên tĩnh.

Cậu ta đang muốn thu hồi ánh mắt, đã thấy Tri Tịnh cúi đầu từ bên trong đi ra.

“Cô Tri...” Trợ lý Hồng đứng lên.

Bước chân Tri Tịnh không có dừng lại, trực tiếp đi qua trước mặt cậu ta.

Trong nhà vệ sinh, Tri Tịnh nhìn mình trong gương, cười tự giễu.

Đường là tự cô chọn. Có cái gì mà uất ức?

Cô có thể lựa chọn rời đi, Thư Luật có thể lựa chọn không quay đầu lại. Nhân nào quả nấy. Uất ức cái gì!

Tri Tịnh vặn vòi nước, hứng nước lạnh rửa mặt. Nước lạnh vào trong mắt, biến nhiệt, lại chảy ra.

Lặp lại vài lần, cô tức giận rút khăn giấy qua loa lau nước ở trên mặt. Tay vịn mép bồn rửa, cúi đầu khịt khịt.

Ánh mặt trời buổi chiều sáng chói, đâm vào nhức mắt Tri Tịnh. Cô cúi đầu thừa hưởng, phân phó Đồng Dao: “Đi buồng rèm xuống đi.”

Đồng Dao đáp lại, kéo rèm cửa sổ kín lại.

“Giám đốc Tri...” Giọng cô ta do dự. “Chị có phát hiện Thư tiên sinh mấy ngày nay cũng chưa đến đây không?”

Ba chữ “Thư tiên sinh” khiến tim Tri Tịnh chột mạnh một cái, đau đớn dày đặc bắt đầu lan ra. Cô yên lặng một hồi mới phản ứng lại, Đồng Dao ý nói là Thư Hằng.

“Phải không.”

Đồng Dao đi đến bên cạnh Trì Tịnh nhỏ giọng nói: “Em mới vừa đi Phòng hậu cần về, nghe nói Thư tiên sinh bị Thư tổng mắng té tát.”

Thư Hằng có tiếng là không hoà hợp ở công ty. Hai cha con bọn họ năm ba ngày đến “biểu diễn” một lần, đã trở thành đề tài câu chuyện trong công ty.

Nhưng những chuyện này Trì Tịnh thật sự không có tâm tư đi nghe.

Đồng Dao “Thư” này “Thư” nọ khiến cô có chút bức mình. Trì Tịnh hơi nhú mày, nói: “Những chuyện của phòng ban khác chúng ta không xen vào. Lo làm thôi.”

“... Em biết rồi ạ.” Thấy Trì Tịnh bức mình, Đồng Dao thành thành thật thật ngồi trở lại vị trí, không hề lên tiếng.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ bằng kính đến trên thân của người đàn ông toả ra vàng sáng. Những hạt bụi bay lơ lửng trong bầu không khí yên tĩnh, như là muốn tăng thêm vài phần sức sống cho sự yên lặng vô cùng này.

Thư Luật đứng trước cửa sổ, đầu ngón tay khò thuốc lượn lờ. Áo khoác âu phục đã bị anh cởi xuống, chỉ còn lại áo sơ mi trắng như tuyết.

Sau một lúc lâu, anh đưa thuốc vào miệng. Khói thuốc trong nháy mắt mờ nhạt khuôn mặt anh, nhuộm lên đôi mắt thâm thuy, khiến cho anh nhìn có vẻ thêm sa sút tinh thần.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa rất nhẹ, cẩn thận dè dặt.

“Thư tổng, Nghiêm tiên sinh đến.” Hồng Đông Đồng cẩn thận quan sát vẻ mặt anh.

“Đề cậu ta vào đi.”

Nói Nghiêm Hạo tới nói chuyện chính sự thì chẳng thà nói là cậu ta đến nói chuyện phiếm.

Hai người đàn ông ngồi trên ghế da, mỗi người trong tay một ly Romanee – Conti, xa hoa vô cùng.

Tài liệu được Nghiêm Hạo đặt ở một bên, cậu ta ngược lại không hề sốt ruột. Nếu Thư Luật kêu cậu ta lại đây, hy vọng có thể thành sẽ không nhỏ. Nếu không được, ngày hôm đó ở quán bar anh đã từ chối.

“Cậu biết không, tôi ở nước ngoài chỉ thêm một ngụm này của cậu. Đây con mẹ nó mới là cuộc sống của con người.”

Thư Luật nhìn chất lỏng trong ly, nhếch nhếch môi.

Nghiêm Hạo nhìn nụ cười nhạt đến như không có trên mặt anh, cảm thấy anh hôm nay có điểm không thích hợp.

Con người Thư Luật này tâm tư luôn rất nặng. Thư thị mang cho anh hào quang nhìn có vẻ lóng lánh, nhưng anh chưa bao giờ để ở trong mắt.

Thư Luật khi còn chưa tốt nghiệp đại học đã bắt đầu thành lập công ty của mình. Anh chưa bao giờ là một người làm theo trình tự, nói cái gì làm cái gì toàn bộ bằng ý tưởng của bản thân mình.

Khi đó Nghiêm Hạo cũng đi theo lẫn lộn cùng. Hai người cách hơn nửa địa cầu trừ bị khoảng một năm, rồi Thư Luật về nước, sau đó đã kêu cậu ta huỷ bỏ kế hoạch.

Đó là lần đầu tiên bọn họ đánh nhau sau nhiều năm quen biết.

Nghiêm Hạo tức giận, cảm thấy mình bị anh ta đùa cợt, giận đến mức cho một đấm. Mà Thư Luật cũng là người đánh đến không cần mạng.

Bởi vì chuyện này, hai người bọn họ một dạo cắt đứt quan hệ. Cho đến khi Nghiêm Hạo từ một đầu mới biết được nhà họ Thư xảy ra chuyện.

Cậu ta cạo trọc đầu đi tìm Thư Luật nhận lỗi, Thư Luật chẳng nói cái gì cả. Tựa như bây giờ, im lặng cùng cậu uống rượu. Nhưng cả người có vẻ đầy chán nản.

Rồi sau đó Nghiêm Hạo lại xuất ngoại dộc sức làm, Thư Luật gánh vác cả Thư thị.

Thoảng một cái đã qua nhiều năm, hai người đều có thành tựu của mình. Tuy rằng Nghiêm Hạo không thể so với Thư Luật, nhưng quý ở thoải mái.

Con người khi tuổi còn trẻ đều sẽ có một loại tâm lý phần nộ bất bình, khi đó Nghiêm Hạo đối với Thư Luật đương nhiên cũng có. Cùng là thân đàn ông, khói điểm của Thư luật cao hơn cậu ta không biết bao nhiêu. Nhưng bây giờ nhìn lại, cậu không hề hâm mộ Thư Luật.

Trách nhiệm trên người anh quá nặng, khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Rút ra khỏi hồi ức chuyện đã qua, Nghiêm Hạo đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

“Buổi tối cùng ăn cơm?”

Thư Luật nhìn thời gian: “Phải về gấp ông cụ.”

“Thân thể ông cụ Thư khoẻ không?”

“Không tệ lắm.”

Thấy hôm nay tâm trạng Thư Luật thật sự không tốt, Nghiêm Hạo không định ở lâu. Đây là người trưởng thành, tự lãnh chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

“Vậy đi. Đồ tôi để ở đây, có chuyện gì liên hệ tôi.”

Ngay thời điểm tan ca, trước cao ốc ngựa xe như nước.

Trì Tịnh đeo giỏ đứng một bên chờ xe, bên tai đột nhiên vang lên tiếng kèn xe.

Cô theo tiếng nhìn lại, một chiếc Lexus dừng lại ở trước mặt cô. Cửa kính xe hạ xuống, gương mặt góc cạnh rõ ràng dần dần lộ ra.

Trì Tịnh về mặt kính ngạc đối diện với ánh mắt mang ý cười của người đàn ông.

“Vãi, thật là cô.” Nghiêm Hạo ngoắc tay về phía cô. “Đi đâu? Tôi đưa cô.”

Tình hình giao thông giờ cao điểm không tốt, xe đi đi ngừng ngừng.

Nghiêm Hạo nắm tay lái nhìn chăm chú về phía trước, còn không quên nói chuyện phiếm với Trì Tịnh.

“Về nước hồi nào vậy?”

“Tháng trước. Còn anh?”

Nghiêm Hạo cười: “Thật khéo, tôi cũng khoảng đó.” Dừng một chút lại hỏi: “Sao cô chờ xe ở cao ốc Thư thị vậy?”

Trì Tịnh đáp: “Tôi đi làm ở đó.”

“Cô không đi Dật Hương?”

“Ừ.”

Nghiêm Hạo im lặng trong chốc lát, nghĩ kỹ lại thì thấy không có gì đáng ngạc nhiên. Suy cho cùng có thể vào Thư thị thì ai không bằng lòng đi?

“Thụy Tư cuối tháng trở về cô biết không?”

“Nghe anh ấy nói.” Trì Tịnh hỏi: “Ivan lần này trở về còn đi nữa không?”

“Nói không được. Chị cậu ta đính hôn, cho dù muốn đi cũng sẽ không nhanh như vậy.” Dừng một chút: “Cô sẽ ở luôn lại trong nước?”

Trì Tịnh gạt đầu: “Gần như vậy.”

Mấy tháng trước ba người còn tụ tập ở Pháp, bây giờ lần lượt đều đã trở về.

Nghiêm Hạo giật giật khoé miệng, không nói nữa.

Buổi tối Thư Luật trở về nhà họ Thư, khi vào cửa vừa khéo lướt qua bên cạnh một chiếc xe khác.

Thư Trữ Khải xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cánh cổng chậm rãi đóng lại, tay đặt trên đầu gối ung dung nhip.

“Lòng dạ rắn rết, tính tình lang sói.”

Thư Hàng nghe thấy lời bóng gió của Thư Trữ Khải, không hiểu cho nên nhìn ông ta.

“Nhà họ Thư sau này sẽ không thái bình.” Thư Trữ Khải hừ lạnh. “Anh cái thằng ranh này khôn lên chút đi! Thư Luật đối với cha nó tuyệt tình như vậy, anh cho là nó sẽ dung túng chúng ta?”

Trong vài năm Thư Luật đã đổi hết mấy nhân viên nòng cốt của công ty thành tâm phúc của mình, từ đó về sau người Thư Trữ Khải có thể tiếp xúc đều là do Thư Luật để cho ông ta tiếp xúc. Nói khác đi, bây giờ ông ta chỉ có chức vị giám đốc rỗng này, mỗi ngày ở công ty uống trà ngủ một giấc, cuối năm chờ chia hoa hồng là được.

Cuộc sống ngày càng không tốt, hơn nữa Thư Hằng mười năm như một không được điều động, trong lòng Thư Trữ Khai càng phần nộ bất bình.

Luôn cảm thấy Thư Luật còn chưa có chân chính lên chức mà đã bắt đầu một mình nắm hết quyền lực. Nói nó là con rắn độc không quá một chút nào.

Thư Hằng bĩu môi khinh thường: “Đồ đều do bác cả tự chuốc lấy.”

Thư Trữ Khai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tôi làm thế nào mà sinh ra một thứ đồ bỏ như anh! Thư Luật đã lấy được cổ phần trong tay lão Ngụy. Anh đoán thử xem trong tay nó hiện giờ có bao nhiêu?”

Thư Hằng ngẩn ra, há miệng nói không ra lời.

Thư Trữ Khai chỉnh chỉnh cổ tay áo, nói tiếp: “Thư Luật đã chặn những người mà trước đây Thư Dư Chính có thể ôm lấy, anh nói xem tiếp theo nó sẽ chặn ai?”

“Nếu bà bác của anh có thể sinh thêm hai ba đứa, hôm nay chúng ta đã có thể được xem tuồng.”

Thịt trên mặt Thư Trữ Khai giật giật. Toạ sơn quan hổ đấu, cảm thụ này rất thích.

Thật ra hồi đó Mai Phương Hoa từng mang thai thứ hai, nhưng mà chưa sinh đã chết trong bụng. Từ đó về sau muốn nữa nhưng vẫn không có được, cho nên cơ nghiệp lớn như vậy chỉ có hai người thừa kế Thư Luật cùng Thư Đông.

Trên bàn cơm hai ông cháu im lặng ăn, đến khi Thư Nhược Chu buông đũa xuống thì Thư Luật cũng ăn gần xong rồi.

“Sáu tháng cuối năm bề bộn nhiều việc.”

Thư Nhược Chu dùng khăn ăn lau khoé miệng: “Kế hoạch sản phẩm mới khởi động chưa?”

Thư Luật: “Sau lễ kỷ niệm thành lập công ty.” Anh cầm chiếc khăn vuông trắng vừa lau tay vừa nói. “Sau này thời gian về thăm ông có thể càng ngày càng ít. Ông nội, trong khoảng thời gian này ông muốn đi ra ngoài một chút hay không?”

Thư Nhược Chu trầm ngâm nhìn Thư Luật, ánh mắt già nua nhưng sắc bén dường như muốn nhìn thấu anh.

“Cháu muốn khi nào ông trở về?”

Lời này hỏi có thâm ý, giọng điệu pha khôn khéo. Thư Luật vờ không có nghe ra.

“Đi Pháp thăm gia đình bà nội, trước tết trở về.” Ngừng một chút. “Ông nội cảm thấy thế nào?”

Thư Nhược Chu ném khăn ăn lên bàn, đứng dậy lên lầu.

“Cũng tốt, cháu đi chuẩn bị đi.”

Chuyện tới bây giờ, Thư Nhược Chu chỉ có thể đi theo sự sắp xếp của Thư Luật. Hai người đều biết lần trước Thư Nhược Chu hỏi ra miệng, thuyết minh ông ta đã mềm lòng đối với Thư Dư Chính. Lúc trước khi Vu Tiểu Mạn mang thai, từng nói là Thư Dư Chính dám ngang nhiên mang cô ta theo bên cạnh, cho dù nhìn cũng không thể khiến Thư Nhược Chu nhìn đến.

Bây giờ có cốt nhục của nhà họ Thư, hơn nữa chuyện đã qua lâu như vậy, chung quy có người muốn qua loa cho xong chuyện.

Nhưng mà nay khác xưa, người cầm quyền nhà họ Thư đã đổi từ lâu.

Ngày hôm sau, Hồng Đông Đồng đang nghe đến Thư Luật kêu cậu ta đặt vé máy bay đi Pháp cho Thư Nhược Chu thì quả thật sùng sốt một chút.

Đừng nói tuổi tác Thư Nhược Chu đã cao, với lại ngày giỗ của bà cụ sắp đến, ông cụ Thư chưa bao giờ vắng mặt một lần.

Trong lòng Hồng Đông Đồng cảm thấy khó hiểu, ngoài miệng cũng không dám hỏi nhiều.

Thư Luật chỉ nói với cậu ta: “Cậu dựa theo mà làm đi.”

Hồng Đông Đồng đành phải nghe theo.

Lúc này thang máy đến, Thư Luật dẫn đầu đi vào, Hồng Đông Đồng nói gót theo sau.

Trước khi cửa thang máy khép lại, Hồng Đông Đồng thấy Trì Tịnh đi đến, tầm mắt đứng lúc dừng ở bên này. Cậu ta đang muốn ấn nút mở ra, chợt nghe sau lưng vang lên một giọng nói lạnh vù vù: “Không đi thì xuống.”

Da đầu Hồng Đông Đồng căng lên, đóng cửa thang máy lại.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Từ sau ngày đó, Hồng Đông Đồng phát hiện Tri Tịnh không còn tìm cậu đâu bàn phím nữa. Với lại giữa cô và Thư Luật giống như càng xa lạ.

Trên công việc bọn họ vẫn bàn luận, không xen lẫn chút tình cảm cá nhân nào, công chính đến khiến người ta giận sôi. Nhưng khi gặp mặt riêng thì tựa như hai người xa lạ.

Xa cách và lãnh đạm.

Hồng Đông Đồng độc thân hơn hai mươi năm đã không hiểu hai người bọn họ đang suy nghĩ cái gì.

Tình huống như vậy vẫn tiếp tục đến ngày hai mươi mốt tháng năm.

Hôm nay là ngày kỷ niệm thành lập của Thư thị.

Đại sảnh tiệc to như vậy ngồi đầy nhân viên của Thư thị. Thư Luật vào bàn của lãnh đạo, trong giọng nói sôi nổi của người điều khiển chương trình, âu phục phẳng phiu đứng trên đài đọc diễn văn.

Giơ tay nhắc chân đều là một bộ dòng dõi quý tộc vốn có.

Tri Tịnh ngồi cách xa anh mấy bàn. Áo đầm dài màu trắng, khiêm tốn thanh lịch. Ánh mắt cô cách mấy chục thước dừng ở trên người Thư Luật, trong lòng ngồn ngộn trăm mối.

Anh luôn là bộ dáng điềm tĩnh tự nhiên. Đây là bao xa cô không thể so sánh với.

Tiệc kỷ niệm thành lập chính là mấy phần như thế. Tuy thiếu ý mới nhưng nam nữ thanh niên thích nhất.

Bóng đêm rã rời, ly cốc giao thoa. Cả nam lẫn nữ cùng khiêu vũ, thỉnh thoảng cúi đầu thì thầm vài câu. Cừ chi có độ nhưng lộ ra vài phần kiều diễm không giải thích được.

Khi tiệc gần kết thúc, Tri Tịnh nhìn về phía chủ bàn, phát hiện Thư Luật đã không ở chỗ ngồi nữa.

Cô nhìn thời gian, đứng dậy rời khỏi sảnh tiệc.

Bầu trời không sao, bóng cây khẽ đung đưa, Thư Luật đón ánh trăng đứng trong hành lang dài, quanh thân một mảnh thanh tịnh.

Anh nhìn xa xa, màu con người thoát nhìn tựa như còn dày đặc hơn bóng đêm vài phần.

Bỗng dung truyền đến một tràng tiếng bước chân. Thư Luật quay đầu, khi thấy người tới thì vẻ mặt không đổi.

“Anh ở đây.”

Trần Cách Phi đi đến bên cạnh anh, khoé miệng mang ý cười.

Thư Luật “Ừ” một tiếng, dời tầm mắt đi.

“Tiệc sắp kết thúc. Sao anh ông chủ này lại tự trốn đi?”

“Tôi không có mặt, bọn họ càng tự tại.”

Trần Cách Phi cong cong khoé miệng, tầm mắt dừng cùng một hướng với của anh.

“Thư Luật, anh còn nhớ tôi làm ở Thư thị mấy năm rồi không?”

“Sáu năm.”

“Đúng vậy, sáu năm. Từ một trợ lý nhỏ được anh đề bạt đến giám đốc Phòng quan hệ xã hội. Vậy mà đã nhiều năm trôi qua.”

Thư Luật nghe, không nói.

Trần Cách Phi nhìn bên mặt tuấn tú của anh, cảm xúc trong lòng đầy đến muốn tràn ra. Ánh trăng bàng bạc, rơi trên người anh toả ra vàng sáng mờ lung.

Có lẽ bầu không khí này rất tốt, trong lòng Trần Cách Phi có dao động.

Cô ta thật sự chờ đã lâu lắm rồi.

Đưa tay nắm chặt lan can, cô mím mím môi: “Hai mươi ba tuổi vào Thư thị, hiện giờ tôi đã gần ba mươi rồi. Tôi biết đợi không được anh mở miệng trước, cho nên tôi tới hỏi anh, Thư Luật... Chúng ta cùng bên nhau thử xem, được không?”

Nghe đến mấy lời này, Thư Luật rút cuộc dừng ánh mắt ở trên người cô ta.

Trần Cách Phi nhìn mất anh đi về phía trước một bước: “Trong lòng tôi luôn có anh, anh biết đấy.” Cô ta cười cười. “Tôi tự nhận tương mạo không tồi, trong công việc cũng cùng được với anh. Bất kể trong cuộc sống hay trên sự nghiệp tôi đều có thể sắm vai trợ thủ tận tụy với công việc.”

Người tuổi này như bọn họ trong cuộc sống có rất nhiều thứ quan trọng hơn tình cảm. Có lẽ nói như vậy quá thực tế, nhưng có tình uống nước cũng no quả thật quá mức mơ mộng.

Nhìn đôi mắt bình tĩnh của anh, Trần Cách Phi đưa tay chỉnh lại chiếc cà vạt, trong mắt ẩn hiện tia sáng: “Thư Luật, thật ra chúng ta rất thích hợp.”

Trần Cách Phi trước nay luôn kiêu ngạo. Nhưng cô sẵn lòng vì người đàn ông trước mặt này mà cúi đầu. Không ai có thể khiến cô cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần giống anh.

Trì Tịnh đi nhà vệ sinh một chuyến, rồi lại tiếp điện thoại ở trong hành lang, lúc ra người đã đi gần hết.

Cô xuyên qua hành lang, đi đến hành lang dài ở bên ngoài, đập vào mắt chính là cặp nam nữ ăn mặc bất phàm đang dựa vào lan can, nhìn nhau chăm chú, im lặng đưa tình.

Giọng Trần Cách Phi thấp và khẽ, nhưng Trì Tịnh nghe rõ ràng từng lời một.

Trong đêm khuya yên tĩnh, dường như tất cả âm thanh đều không chỗ nào che giấu.

Cô chờ dần nhìn hình bóng bọn họ, những bất lực cùng lo sợ yên lặng nhiều năm bỗng nhiên bị đánh thức bởi hình ảnh trước mắt.

Không khí chợt yên tĩnh xuống. Bầu khí quyền quý dị đến giống như trong đêm khuya đột nhiên vang lên tiếng mưa rơi xuống từng giọt từng giọt một.

Thư Luật giống như phát hiện điều gì, nghiêng đầu qua nhìn.

Lập tức ánh mắt chợt ngưng lại.

Tầm mắt của Trì Tịnh dừng ở trên người anh rồi hồ hững dời đi. Sau đó từng bước một đi xuống hành lang dài.

Ánh mắt Thư Luật dừng ở bên kia thật lâu, nhìn bóng dáng ấy hoàn toàn biến mất. Máu mắt chìm xuống từng chút một.

Trần Cách Phi đang muốn nói cái gì nữa, lúc này di động của Thư Luật vang lên.

Anh lấy điện thoại ra, còn chưa mở miệng, bên kia liền truyền đến giọng lo lắng.

“Thư tiên sinh, tiểu thiếu gia bệnh động kinh phát tác!”

Sắc mặt Thư Luật sa sầm xuống.

“Có việc, đi trước.”

Trần Cách Phi cắn chặt môi.

Mà Thư Luật lại không nhìn cô ta, cất bước rời khỏi hành lang dài.

Từ hành lang dài xuống dưới, không thấy bóng dáng Trì Tịnh đâu. Thư Luật cảm di động, ngón tay dài ấn xong dây số vẫn luôn tồn tại trong danh sách liên lạc.

Bên kia thông báo tắt máy.

Anh cúp điện thoại, giẫm lên bóng đêm đi về phía bãi đậu xe.

Trong xe, trợ lý Hồng còn đang chờ. Thấy Thư Luật trở lại lập tức đón lên.

“Thiếu gia, quay về bên kia?”

“Tôi phải đi viện an dưỡng, tự cậu kêu xe trở về đi.”

Nói xong liền lái xe rời đi, chỉ chừa lại trợ lý Hồng một mình đứng hỗn độn trong gió.

Xe nhập vào làn xe, lướt qua hàng đèn đường. Nhìn xuyên qua cửa kính xe, phía trước sáng ngời thông thấu.

Đường nét mặt Thư Luật trong tranh sáng tranh tối càng sâu sắc lập thể.

Trong phòng mờ tối, chỉ một ngọn đèn phát ra ánh sáng vàng dịu ảm áp.

Trong phòng tấm tiếng nước chảy róc rách ngừng lại. Không lâu sau, Trì Tịnh mặc áo ngủ từ bên trong đi ra, trên làn da loang loáng còn toả ra hơi nước.

Đọc đường từ khách sạn về đến nhà, cô dường như đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Song sau khi hoàn hồn muốn nhớ lại, thế nhưng phát hiện hồi ức hoàn toàn không nổi lên.

Trong đầu giống như có xe lửa đang chạy, huyết thái dương nhảy giằng giắt. Trì Tịnh ôm chăn đi đến phòng khách, chọn một đĩa phim làm ổ trên sofa lon xon.

Chủ căn hộ này dường như rất thích xem phim, Trì Tịnh tùy ý rút ra một đĩa DVD, là một bộ phim khá cũ.

Quang ảnh sáng tối chiếu ra từ màn hình, hình ảnh quen thuộc đập vào mắt.

Trì Tịnh xem, trên mặt không có biểu cảm gì.

Phim Sur từ Hà Đông róng* này mười mấy năm trước Trì Tịnh đã từng xem nhiều lần. Thật ra cũng không có cố ý xem, chỉ là lúc trong tivi chiếu thì trùng hợp nhìn thấy.

**Phim điện ảnh do Cổ Thiên Lạc và Trương Bá Chi đóng, được phát hành năm 2002. Cat cũng thích phim này nè, khúc cuối cảm động muốn khóc luôn.*

Nếu nhớ không lầm, lần cuối cùng xem là có Thư Luật ở đó, lúc ấy vừa khéo là đoạn lời thoại kinh điển của Liễu Nguyệt Hồng.

Lúc ấy Trì Tịnh đùa giỡn viết đoạn lời thoại này lên giấy dùng bút màu đen ký tên xuống, lén dán trên màn hình máy tính của Thư Luật.

Trì Tịnh kéo chăn cho ổn, từ từ nhắm mắt lại, suy nghĩ chậm rãi lắng đọng.

Về sau, tờ giấy đó tìm không thấy nữa. Trì Tịnh đến nay vẫn nghĩ không ra đã để nó ở đâu.

Tuy nhiên, dường như đã không quan trọng nữa.

Sau khi Thư Luật tới viện an dưỡng, tình hình của Thư Đông đã ổn định lại. Đã lâu rồi không có xuất hiện tình huống như thế này, bác sĩ y tá chịu trách nhiệm không khỏi lo lắng quan tâm.

Trong phòng vô cùng lặng im, Thư Đông yên bình nằm ở trên giường, hít thở đều đều. Có điều sắc mặt hơi trắng, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Thư Luật đưa tay khẽ vuốt trên mặt cậu bé vài cái, lau hột mồ hôi trên trán. Rồi sau đó đi đến ngồi xuống ghế ở bên giường.

Lúc này anh mới thật sự trầm tĩnh lại.

Thư Luật giờ tay xoa xoa huyết thái dương, kéo cả vạt xuống, nói hai nút cổ áo ra.

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, đã hơn mười một giờ.

Nén ý muốn cầm di động lên lại, Thư Luật để nguyên quần áo nằm ngủ trên một chiếc giường khác trong ánh trăng lạnh lù trong trẻo.

Khi mặt trời nhô lên ở chân trời, mí mắt Thư Đông run rẩy. Cậu chậm rãi mở mắt, khoảnh khắc thấy Thư Luật ngủ say thì sững sờ.

Đợi khi phản ứng lại, cậu giương khoé miệng, vươn tay, khẽ kéo vạt áo Thư Luật vài cái.

“Anh... nên thức dậy rồi.”

Cảm giác được động tĩnh ở bên cạnh, Thư Luật hơi nhú mày, phút chốc liền tỉnh táo lại.

“Thức rồi?” Giọng anh khàn khàn mang theo mệt mỏi.

Thư Đông hướng về anh lộ ra nụ cười: “Vâng. Anh... Em không sao.”

“Ừ.”

Thư Luật nhìn thoáng qua thời gian, giờ tay nhấn chuông giường. Về mặt đã tỉnh táo rất nhiều.

Bác sĩ đến làm kiểm tra cho Thư Đông, sau khi xác định không có gì khác, Thư Luật lại nhìn Thư Đông ăn xong bữa sáng mới rời đi.

“Anh về trước, có chuyện thì gọi điện thoại cho anh.”

Thư Đông gật gật đầu. Nhìn bóng lưng Thư Luật cậu bỗng nhớ tới một chuyện.

“Anh...”

Thư Luật dừng bước, xoay người nhìn cậu.

“Chị Trì gần đây... sao không để ý tới em?”

Nhìn thấy bộ dáng tui thân của Thư Đông, Thư Luật im lặng: “Trì Tịnh gần đây bề bộn nhiều việc.” Cuối cùng lại bổ sung một câu: “Qua khoảng thời gian tui anh cùng lại đây thăm em.”

Sau khi từ viện an dưỡng đi ra Thư Luật lái xe đi khách sạn, tắm rửa xong thay một bộ quần áo, trực tiếp trở lại công ty.

Trần Cách Phi đi vào đại sảnh, trước thang máy nhìn thấy bóng dáng Thư Luật. Sau một lúc do dự, cất bước đi qua.

Mặc kệ như thế nào, cô ta muốn một kết quả.

“Chào buổi sáng, Thư tổng.”

Thư Luật quay đầu: “Chào buổi sáng.”

Trần Cách Phi nhìn bóng hai người trên cửa, xiết chặt giỏ ở trong tay. Cô ta hít vào một hơi, bước về phía Thư Luật một bước.

“Chuyện hôm qua đã giải quyết rồi chưa?”

“Ừ.”

Trần Cách Phi cười: “Vậy câu hỏi của tôi, anh có thể cho tôi một câu trả lời không?”

Không gian tĩnh lặng vài giây. Ánh mắt Thư Luật trầm xuống, cuối cùng chỉ nói hai chữ.

“Xin lỗi.”

“... Vì sao?” Nụ cười của Trần Cách Phi cứng ngắc ở bên môi. Trong lòng theo bản năng cự tuyệt ý nghĩ đó.

Thư Luật rũ mắt xuống, khoe miệng hơi cong lên. Độ cong cực nhạt lại mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Đối với chuyện Trì Tịnh lúc trước không nói không rằng rời đi, sau đó trong điện thoại báo cho biết anh bị vứt bỏ, Thư Luật không cách nào không oán cô.

Mỗi lần nhớ tới, gần như đều hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cho nên khi gặp lại, anh đối xử lạnh lùng với cô, chẳng hỏi han dòm ngó gì đến cô cả.

Khi đó, anh còn có thể xác định lòng của Trì Tịnh vẫn đang ở chỗ anh. Bởi vì mỗi lần đối diện với anh, giấy dựa trong mắt cô quá mức rõ ràng.

Muốn tới gần nhưng dè dặt, không cam lòng nhưng không làm gì được đối với sự lạnh lùng của anh.

Mà điều anh muốn, chỉ là cô nhận sai mà thôi.

Nhưng tới hôm qua lúc bọn họ đối diện, Thư Luật phát hiện giấy dựa trong mắt Trì Tịnh đã biến mất. Chỉ còn mờ mịt cùng nản lòng.

Vào khoảnh khắc đó, phản ứng đầu tiên trong đầu anh lại là thỏa hiệp.

“Vì sao?”

Trong khoảng im lặng đó, bất an trong lòng Trần Cách Phi đã phóng đại lên mấy lần. Không nhận được, cô ta lại truy hỏi nữa.

“Đình” một tiếng, thang máy tới. Thư Luật đi vào, ngay trước khi cửa i-nốc khép lại nói với Trần Cách Phi: “Người tôi chờ đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cùng thời gian, trợ lý Hồng ở trên lầu gấp đến độ thiếu chút nữa giơ chân.

Sáng hôm nay đều là hợp hành, Thư Luật đến trễ tất cả lịch đều phải đẩy lùi, cậu ta sốt ruột nhưng không dám đi thúc giục. Trong lo lắng rốt cuộc thấy được bóng dáng Thư Luật khoan thai mà đến.

Thư Luật nhận lấy văn kiện Hồng Đông Đồng đưa, vừa đi vừa xem.

“Đây là bản kế hoạch sản phẩm mới. Bên Phòng nghiên cứu phát triển sáng nay đã đưa hàng mẫu lại đây, kết sắt ở trong văn phòng của ngài.”

“Giám đốc Phòng thiết kế cảm kế hoạch phát triển sản phẩm mới tới đây chờ ngài ký tên...”

“Còn có giám đốc Trần...”

Trợ lý Hồng lưu loát nói một đồng lớn.

Thư Luật nghe xong, lời ít mà ý nhiều: “Hôm nay khi nào thì tôi có thời gian rảnh?”

Trợ lý Hồng sững sốt rõ ràng, lập tức trả lời: “Sau khi tan làm...”

Thư Luật nhìn cậu ta, ánh mắt trong veo: “Còn đứng đó làm gì?”

Hồng Đông Đồng lập tức ôm văn kiện đi theo sau anh.

Trong phòng điều chế hương, trên bàn làm việc bày mấy bình thủy tinh màu nâu. Trì Tịnh viết lên tên hương cùng ngày chế tạo, kêu Đồng Dao gọi điện thoại Tần Nhã hẹn thời gian.

Ba giờ chiều, Trì Tịnh đứng giờ tới phòng hội nghị họp.

Bên trong đã tới không ít người, Trì Tịnh vẫn chọn vị trí chót nhất.

Thư Luật ngồi ở chủ vị, thấy cô đi đến ngồi xuống nhưng không liếc nhìn về phía anh một cái.

Anh dời tầm mắt, chậm rãi mở miệng: “Thời gian đến buổi họp phát hành nước hoa của năm nay còn có sáu tháng. Từ hôm nay trở đi kế hoạch nước hoa mới sẽ chính thức khởi động.”

Nói đến đây, lời của Thư Luật dừng một chút: “Giám đốc Trì, cho cô thời gian nửa tháng làm tốt kế hoạch.”

Bị điểm danh, bấy giờ Trì Tịnh mới nâng mắt nhìn anh. Trong khoảnh khắc tầm mắt gặp nhau, Trì Tịnh nhìn thấy là ánh mắt dịu dàng của anh. Đồng thời cô cũng chú ý tới, Trần Cách Phi ngồi ở bên tay phải anh mắt không chớp nhìn chăm chú vào anh.

Trì Tịnh ngoéo ngoéo khoé miệng, đáp lại: “Tôi đã biết.”

Tan họp, mọi người nối đuôi nhau ra.

Trì Tịnh là từ cửa sau vào, thế nhưng khi đi ra thì phát hiện cửa không biết khi nào đã bị khoá. Cô đành phải từ ở phía sau đi ra phía trước.

Thư Luật vẫn ngồi như vậy không nhúc nhích, khi Trì Tịnh đi sát qua bên người anh thì cổ tay chợt bị anh nắm lấy.

Trì Tịnh mặt không biểu cảm nhìn anh.

Năm ngón tay Thư Luật nắm chặt, đang muốn mở miệng, Hồng Đông Đồng đẩy cửa đi vào.

“Thư tổng, Nghiêm tiên sinh điện thoại.”

Lúc này Trì Tịnh giãy tay, giấy thoát kèm chế của Thư Luật, không quay đầu lại rời khỏi phòng họp.

Trở lại phòng làm việc, Đồng Dao lập tức nghênh đón.

“Giám đốc Trì, bên trong đến một soái ca... Hình như là người cầm.”

Những lời này khiến Trì Tĩnh ngẩn ra, cô đẩy cửa phòng làm việc ra. Thấy một người đàn ông ngồi bên bàn làm việc.

Mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần ka-ki, cách ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái nhưng lại không mất phong cách cao quý. Lúc này anh ta đang cúi đầu xem di động.

Trì Tĩnh lặng im, nở nụ cười đi qua, dừng lại bên cạnh anh ta.

Người đàn ông để ý tới trước mặt thêm một đôi chân, lúc này mới ngẩng đầu. Diện mạo anh ta đẹp trai, nét mặt tinh xảo. Đặc biệt nhất chính là khí chất vô cùng sạch sẽ.

Nhìn thấy Trì Tĩnh, miệng anh ta vênh lên, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

Trì Tĩnh tựa vào bên bàn làm việc, đầu ngón tay chống tại mặt bàn, cười hỏi anh ta: “Sao anh lại tới đây?”

Người đàn ông điềm đạm nhìn cô, nâng lên một đôi tay còn đẹp hơn so với nhiều người: em nói về nước gấp. Anh đã tới rồi.

Soái ca cầm tên là Lương Duệ Tư, là con trai cả nhà họ Lương của Dật Hương.

Bọn họ quen biết là bởi vì lúc Trì Tĩnh mới tới Pháp đã cùng Lương Duệ Tư và Nghiêm Hạo ở chung một toà nhà trọ. Nguyên toà nhà chỉ có ba bọn họ là người Trung Quốc, thường xuyên qua lại nên quen.

Tuy nhiên thời gian Lương Duệ Tư và Nghiêm Hạo ở tại nơi đó không cố định, bọn họ thường xuyên phải đi nơi khác.

Sau đó, hai người xuống lầu lên xe. Trì Tĩnh vốn đã hẹn với Hà Nhuế, lúc này Lương Duệ Tư tập kích bất ngờ, bèn kêu anh đi cùng.

Tính tình Lương Duệ Tư rất trầm lặng, làm chuyện gì cũng ngăn nắp. Nhìn có vẻ ôn hoà, nhưng trên thực tế là một người chậm nhiệt*. Nhớ lúc trước khi còn chưa quen thân, Trì Tĩnh chỉ cảm thấy con người anh rất kiêu ngạo, rất không thích phản ứng lại.

**là một người mới bắt đầu thì không nhiệt tình lắm nhưng dần dần sẽ trở nên nhiệt tình*

Trông thấy cô cũng chưa bao giờ chào hỏi, cô chủ động bắt chuyện anh ta cũng không đáp lại. Chung đụng hồi lâu, về sau Trì Tĩnh mới biết được anh không thể nói.

Giờ phút này Lương Duệ Tư đang xuyên qua cửa kính xe nhìn cảnh vật bên đường.

Ảnh mắt anh ta thật trong suốt, giống như một dòng suối trong lành. Ảnh ngược của cả thành phố dường như đều chiếu rõ vào trong đôi mắt anh ta.

Trì Tĩnh nhìn anh ta một cái, chỉ nhìn được đầu tóc đen nhánh cùng nửa cái lỗ tai.

Không lâu liền tới khách sạn. Hai người đứng lúc gặp Hà Nhuế mới vừa dừng xe lại ở trước cửa.

Hơn nửa tháng không gặp, Hà Nhuế đã nhuộm lại cái đầu tóc vàng, còn đi nối tóc. Mái tóc đen thẳng, dài đến thắt lưng phối với một bộ váy dân tộc nhuộm tie-dye*, vừa một vừa lộ vẻ gợi cảm.

**tie-dye: là cách nhuộm tạo hoạ tiết loang lổ bằng cách buộc từng phần của vải lại để những chỗ đó không ăn màu*

Nhìn thấy Trì Tĩnh, trước tiên cô ta đi đến ôm mạnh một cái. Sau đó mới thu liễm chào hỏi với Lương Duệ Tư.

Lương Duệ Tư cười khẽ, gật đầu với cô.

“Chúng ta đi lên trước?” Trì Tĩnh hỏi anh ta.

Lương Duệ Tư gật đầu, chỉ chỉ lên lầu. Ý là Nghiêm Hạo chắc đã ở trên.

Hà Nhuế thấy tương tác giữa hai người thì thoáng sững sốt. Không khỏi nhìn Lương Duệ Tư thêm vài lần.

Trước thang máy không có người nào, hai người phụ nữ thảnh thơi trò chuyện vài câu với nhau, Lương Duệ Tư thì im lặng nhìn đèn hiển thị.

Một mùi thơm quen thuộc từ xa đến gần, Trì Tĩnh theo bản năng nhận ra là mùi hương Jo Malone của nữ.

Trì Tĩnh theo mùi hương nhìn qua, hai người vào đứng là Tân Nhã và Trần Cách Phi.

Ở trong này gặp nhau, Tân Nhã cũng hơi bất ngờ. Ánh mắt cô ta quét qua Trì Tịnh cùng người bên cạnh cô, đầu tiên là dừng một chút rồi mới khách sáo chào hỏi Trì Tịnh.

“Cô Trì, sao khéo thế.”

Trì Tịnh cười: “Đúng là khéo thật.”

Tân Nhã nâng tay vén tóc dài ra sau tai, ngón tay dọc theo xương hàm dưới chậm rãi trượt xuống dưới, khoé môi nhếch lên ý cười như có như không: “Tôi đã hẹn xong thời gian với trợ lý của cô rồi. Thật chờ mong ngạc nhiên cô cho bạn trai tôi.”

Lời này vừa ra, ngoài cửa một người đàn ông vội vã tiến vào.

Anh ta đi đến bên cạnh Tân Nhã, cực tự nhiên ôm choàng vai cô ta.

Cảnh này khiến Trì Tịnh ngẩn ra, lập tức quay đầu nhìn Hà Nhuế. Bấy giờ mới chú ý tới sắc mặt của cô ấy có bao nhiêu khó coi.

Tươi cười trên mặt Khương Thừa vào lúc thấy hai người bọn cô thì cứng ngắc ở bên miệng.

“... Trì Tịnh, về hồi nào vậy?”

Trì Tịnh bỗng có chút muốn cười. Cô cảm thấy tình huống này thật là hoang đường. Thì ra Tân Nhã chính là “tiểu tam” trong miệng Hà Nhuế.

Trái đất quả thật rất tròn.

Đối với chào hỏi của Khương Thừa, Trì Tịnh nói một câu qua loa: “Không bao lâu.”

Không trả lời thì hơi có vẻ keo kiệt, nhưng quan trọng hơn là e rằng hấn nghĩ hấn là cái thá gì.

Trần Cách Phi là người giỏi về quan sát. Thấy phản ứng của mấy người bọn họ thì cũng đoán được đại khái chuyện gì xảy ra. Về mặt cô ta vi diệu, dùng tầm mắt ở nơi khác.

Lúc này thang máy đến, Hà Nhuế lôi kéo Trì Tịnh đi vào, ngay cả cái liếc mắt cũng không cho bên kia. Cửa thang máy từ từ khép lại, ngăn ba người kia ở bên ngoài.

Trì Tịnh thở dài, ôm lấy vai Hà Nhuế, ngón tay nhịp nhịp trên đầu vai cô ấy: “Ngoan, mình đừng tức giận.”

Lương Duệ Tư đang đứng một bên, Trì Tịnh vừa nâng đầu liền thấy vẻ mặt anh cười như không cười.

Thật ra phải nói là Hà Nhuế bây giờ không còn giận nhiều nữa. Chẳng qua cảm giác khi trông thấy là chán ghét mà thôi.

Dọc đường đến phòng bao, sắc mặt cô ta đã dịu xuống. Lần đầu tiên cùng bạn của Trì Tịnh ăn cơm, dù sao cũng không thể mặt đen để cho người ta xem.

Lương Duệ Tư đẩy cửa phòng bao ra, bên trong đã có hai người đàn ông ngồi.

“Sao mấy người chậm vậy?”

Nghiêm Hạo ngồi trên ghế đang định mời thuốc, nghe thấy tiếng mở cửa thì dừng động tác lại, há mồm hỏi một câu.

Lương Duệ Tư hướng cậu ta xòe tay ra, đây là biểu hiện anh không muốn giải thích. Trì Tịnh nén cười, không ngờ đi vào lại thấy Thư Luật ngồi bên cạnh Nghiêm Hạo.

Từ lúc Trì Tịnh vừa vào cửa, tầm mắt anh liền một mực ở trên người cô. Ánh mắt kia quá mức chuyên chú và nóng rực, nhìn đến khiến tim Trì Tịnh chột chậm một nhịp.

Giờ phút này trên mặt anh không có nhiều biểu cảm, tay đặt trên bàn đang thông thả xoay vòng cái bật lửa.

Giữa hai người sóng lớn mãnh liệt, ngoài Hà Nhuế ra thì không ai biết cả. Nhưng lúc này cô ta đã ngoảnh nhìn người khác. Chỉ cảm thấy hôm nay thật sự là vô cùng hẻo.

Nghiêm Hạo đang muốn giới thiệu Lương Duệ Tư với Thư Luật, khoé mắt quét qua, nhìn đến người vào cuối cùng thì thoáng do dự.

Đến khi xác định không có nhận sai, lộ ra vẻ mặt “con bà nó”: “Sao cô ở đây? Tiểu bát...”

Chữ “phụ” còn chưa ra, đã bị Hà Nhuế ngoài cười nhưng trong không cười cắt ngang: “Xin chào nha! Tiệp, nam, xuân!”*

* “xuân” có nghĩa lóng là “người đàn ông nhỏ”, chị kêu anh là tiệp nam có “cái đồ đồ” nhỏ, còn anh gọi chị “tiểu bát phụ” nghĩa là người đàn bà ngang ngược, đánh đả

Tên gọi “tiện nam xuân” vừa ra tới, Trì Tịnh liền phản ứng lại. Không ngờ người lúc trước cùng Hà Nhuế chơi “va quẹt xe” là Nghiêm Hạo.

Không khí có chút xấu hổ. Hà Nhuế bây giờ đi cũng không được, ở cũng không xong.

“Nghiêm Hạo.”

Thư Luật cho cậu ta một ánh mắt.

“Được. Bà cô, chúng ta đình chiến được không?”

Hà Nhuế không nhịn được đảo mắt khinh khinh.

Lương Duệ Tư luôn đứng ở bên trái Nghiêm Hạo ngồi xuống trước, theo thói quen kéo cái ghế bên cạnh ra cho Trì Tịnh.

Động tác vừa ngừng, mặt bàn liền truyền tới một tiếng “cụp” rất khẽ.

Trì Tịnh theo bản năng nhìn qua, là tiếng Thư Luật đặt cái bật lửa lên mặt bàn. Đồng thời ánh mắt nhìn cô tràn đầy cảm giác áp bức.

Bấy giờ Hà Nhuế rút cuộc chú ý tới “gọn sóng” giữa hai người. Cô ta đang tính nhường đường cho Trì Tịnh, đã thấy cô ngồi xuống bên cạnh Lương Duệ Tư.

“Hà Nhuế, ngồi đi.”

Trì Tịnh không nhìn Thư Luật nữa, chỉ nói một câu như vậy.

Bữa cơm này còn chưa bắt đầu, Hà Nhuế đã cảm thấy nghẹn thở sợ.

Bầu không khí trong bữa cơm cũng không thân thiện, chỉ có hai người đàn ông thấp giọng nói chuyện với nhau.

Thư Luật như là chỉ nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

Thì ra Nghiêm Hạo giới thiệu cho anh biết Lương Duệ Tư, người cùng có ý định đầu tư bộ phim Thư thị đầu tư. Người đầu tư khác chính là nhà họ Lương. Hơn nữa, những vật phẩm trang sức mà tất cả diễn viên chính trong phim đeo đều từ túi riêng của Lương Duệ Tư.

Hà Nhuế từ trong những lời thoại vụn vặt của hai người mới biết được soái ca cầm này thì ra là nhà thiết kế châu báu.

Trên thực tế Trì Tịnh cũng là vừa mới biết được quan hệ của Thư Luật cùng Nghiêm Hạo.

Nghĩ đến đó, cô xiết chặt đôi đũa trong tay.

Thật ra rất nhiều chuyện quá khứ Thư Luật không nhắc tới. Ví dụ như chuyện nhà của anh.

Trước khi gặp Vu Tiểu Mạn, Trì Tịnh cũng chỉ biết là mẹ của Thư Luật qua đời vì bệnh tim, Thư Đông bị não liệt ở trong viện an dưỡng. Những cái khác đều không biết.

Nếu không phải Hồng Đông Đồng nói cho cô biết thân phận của Vu Tiểu Mạn, có lẽ đến bây giờ cô có khả năng vẫn còn hiểu lầm.

Thư Luật giống như luôn ngăn cô ở bên ngoài chỗ nào đó. Nơi đó ngoài bản thân anh, không ai vào được.

Trì Tịnh bỗng có chút ăn không biết vị.

Lúc này, một cái điện thoại di động được đẩy tới từ hướng Lương Duệ Tư. Trên màn hình viết một hàng chữ: đều trống không, hay là em muốn ăn chén đĩa? Anh giúp em gọi đến một cái sạch nhé?

Trì Tịnh bật cười. Bỏ đũa xuống, đáp lại anh ta một câu: kêu người đem cái viên hoa.

Lương Duệ Tư không tiếng động cười.

Bên kia, Nghiêm Hạo nói xong, thật lâu sau mới nghe thấy Thư Luật “Ừ” một tiếng.

Giọng như đông lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sau khi tan tiệc, Trì Tịnh bị Hà Nhuế kéo lên xe. Maserati gào thét chạy qua. Thư Luật nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt.

Ngay sau khi các cô rời đi, Lương Duệ Tư tự gọi một chiếc taxi đi rồi.

Phút chốc chỉ còn lại Nghiêm Hạo cùng Thư Luật. Hai người sóng vai đi về phía bãi đậu xe.

Trăng sáng treo cao, chỉ có chiếc bóng thon dài của hai người lay động trên mặt đất.

“Trì Tịnh có quan hệ với cậu trong quá khứ hả?”

Thư Luật vân vê chìa khoá xe trong tay: “Sao nào?”

Cậu ta cười đầy thâm ý: “Ivan vốn nghĩ là Trì Tịnh sẽ đi Dật Hương, ý nghĩ đó đã bị cậu tiết rồi.”

“Phải không.”

Nghiêm Hạo “chặc” một tiếng: “Trì Tịnh rất khó nắm. Lúc trước vì làm cho cô ấy quay phim mà tôi đều vừa đâm vừa xoa, nhưng cô ấy nhất định không chú ý đến.”

Nghe lời này, Thư Luật dừng bước chân, ánh mắt nhìn cậu ta hơi có vẻ sâu xa.

“Cậu kêu cô ấy đi đóng phim?” Lời này nhấn mạnh trên chữ “cô ấy”.

Nghiêm Hạo bị thái độ của anh hù đến ngẩn ra, khi trả lời hơi do dự: “... Làm sao vậy?”

Thư Luật cười hai tiếng, vỗ vỗ vai cậu ta đi thẳng.

Nghiêm Hạo ngồi ở ghế lái lẩn qua lộn lại hồi tưởng thái độ khó hiểu của Thư Luật, cuối cùng vỗ ót, chửi nhỏ một tiếng.

“Mẹ nó!”

“Cậu nói là người phụ nữ kia chạy tới chỗ cậu đặt nước hoa?” Hà Nhuế ở đầu kia điện thoại hỏi.

Lượng tin tức cả ngày hôm nay quá lớn, cô ở trên xe chưa nói hết, vừa đến nhà điện thoại liền gọi lại đây.

Trì Tịnh mở cửa tủ quần áo, lấy áo ngủ ra ném lên trên giường: “Ừ. Bữa Salon party cô ta cũng đi.”

Lúc ấy Tân Nhã nói mấy cái yêu cầu kia cô còn cảm thấy trùng hợp, không ngờ là muốn tặng cho Khương Thừa.

Hà Nhuế “Cất” một tiếng: “Có thể bỏ thêm axit sulfuric vào không?” Cô ta lùi lại ngồi ngửa ra trên sa lon. “Minh nói nha, chuyện tốt duy nhất ngày hôm nay là soái ca cầm đường mất của mình. Bằng không liên tiếp gặp phải người ghê tởm mình thế nào cũng phải nằm ác mộng.”

Trì Tịnh cười thành tiếng: “Có tiền đồ.”

“Diện mạo của anh ta thật sự rất phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của mình.”

Không nói quá chút nào, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lương Duệ Tư là trái tim thiếu nữ đã lâu không thấy của Hà Nhuế đều hiện ra.

“Nhưng mà... Bộ dạng rất sạch sẽ, chỉ có thể nhìn từ xa.”

Trì Tịnh nghĩ nghĩ, hình như chưa từng có người nào cùng cô thảo luận bộ dạng của Lương Duệ Tư. Trong ấn tượng, Trì Tịnh luôn cảm thấy Lương Duệ Tư tuổi thiếu niên rất được chú ý.

Cùng loại với nam thần không thể với tới ở trong trường.

Nói đến đây, giọng Hà Nhuế chột đời: “Không ngờ nhất là cái tên tiện nam xuân kia lại là anh họ của soái ca cầm. Hai người thật sự là một trên trời một dưới đất.”

Trì Tịnh: “Hai người các cậu chẳng phải là quẹt xe thôi sao?”

Sao biến thành giống như có thù sâu oán nặng gì vậy.

Bên kia yên lặng, Hà Nhuê chỉ nói ba chữ: “Lười nói đến!”

Lúc này, ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng chuông cửa, Trì Tĩnh nói với Hà Nhuê: “Có người gọi cửa, mình đi xem thử.”

Đi đến sau cửa, cô hỏi một tiếng, bên ngoài không ai trả lời. Đang định không thèm nhìn, một giọng nói trầm thấp cách ván cửa truyền vào.

“Là anh.”

Ánh sao âm đạm, chỉ có trăng lộ ra nửa khuôn mặt. Thư Luật vừa vịn cửa xe vừa gọi một số.

Đường dây bên kia vẫn bặt như trước.

Đèn đường mờ nhạt chiếu xuống đỉnh đầu, kéo dài bóng của anh ra. Thư Luật ngẩng đầu nhìn lên toà nhà.

Phía chân trời đen như mực có một điểm sáng di động qua. Đó là chuyến bay buổi tối, lẻ loi đi trong bóng đêm.

Thư Luật rút điều thuốc, lửa rực lên chiếu sáng gương mặt sâu sắc của anh. Khói thuốc bay lượn lơ.

Đợi cho thuốc lá cháy hết, Thư Luật lại gọi điện thoại cho Trì Tĩnh lần nữa, nghe tiếng bận máy, anh vươn tay ném mẩu thuốc vào thùng rác. Xoải bước đi vào tiểu khu.

Khi Trì Tĩnh nghe thấy giọng của Thư Luật thì tay nắm cửa chợt siết lại.

Trong lúc im lặng, nghe thấy Thư Luật mở miệng gọi cô: “Trì Tĩnh.”

Trì Tĩnh nín thở, đẩy mở cửa ra phân nửa. Hai người đối diện nhau ở trước cửa, Thư Luật đưa tay kéo cửa. Trì Tĩnh nhướn mày, dùng sức túm cửa lại.

“Đề anh vào.” Thư Luật yên lặng nhìn cô.

Trì Tĩnh không dao động: “Có chuyện gì nói ngay tại đây.”

Thư Luật cười cười giơ tay xoa má Trì Tĩnh. Vừa chạm tới da thịt mịn màng của cô, Trì Tĩnh lập tức nghiêng đầu né.

Thư Luật thừa dịp này thoáng dùng sức, kéo cửa ra, làm Trì Tĩnh đi theo lảo đảo vài bước.

Hành động ngang ngược của anh khiến Trì Tĩnh lạnh mặt. Không hề nhìn anh, xoay người đi trở vào. Không ngờ bị anh đột nhiên từ sau ôm lấy.

Mùi đàn hương quen thuộc xen lẫn mùi thuốc lá kích thích thần kinh Trì Tĩnh. Cô giãy giụa, cánh tay trên lưng ngược lại càng chặt.

Thư Luật cúi đầu, hít thở ấm áp tản ra ở bên tai Trì Tĩnh. Anh hôn hôn vành tai cô, trầm giọng nói: “Trì Tĩnh, quay về bên cạnh anh đi.”

Rèm cửa sổ sát đất bị gió lay động, hai người đứng ở sau cửa thì giống như bất động.

Những lời này khiến lòng Trì Tĩnh hơi khó hiểu.

Trong ấn tượng, đây là lần thứ hai Thư Luật dùng giọng điệu hoà hiệp như thế này nói chuyện với cô. Lần đầu tiên là khi bọn họ chia tay.

Sau lưng Trì Tĩnh áp vào trong ngực Thư Luật, mơ hồ cảm giác được tim đập vững vàng của anh, từng nhịp từng nhịp truyền đến.

“Em còn muốn để anh chờ bao lâu?”

Giọng của Thư Luật rất nhạt. Nhưng Trì Tĩnh biết anh tuyệt đối không bình tĩnh như ngoài mặt. Hiện tại người đàn ông kiêu ngạo này đang nói rõ với cô, anh luôn chờ cô.

Lòng Trì Tĩnh bỗng dung mềm nhũn. Có điều những phiền muộn chất chồng mấy ngày qua vẫn chưa tiêu tán hết.

Cô gục đầu xuống, nhìn cánh tay kèm ở bên hông cô, thân mình căng thẳng chậm rãi trầm tĩnh lại.

Im lặng, chỉ hỏi: “... Muốn uống trà không?”

Trong không khí bay nhàn nhạt mùi cam của quả phật thủ, Thư Luật nhìn chằm chằm màu đỏ nhạt trong tách trà kiểu Anh, không tiếng động bật cười.

Câu hỏi của anh, chỉ đổi lấy được một ly hồng trà bá tước. Nhưng thật ra Thư Luật cũng ngầm hiểu, ngoan ngoãn đưa lên miệng uống một ngụm.

“Em cùng Nghiêm Hạo quen thế nào?”

Trì Tịnh vuốt ve tách trà trong tay, thần nhiên nói: “Anh ta, còn có Ivan từng ở cùng một toà nhà trọ với tôi.”

Đầu chân mày của Thư Luật hơi nhíu lại một cách khó thấy.

“Quan hệ của các người rất tốt?”

“Thật không tôi, sao vậy?”

Anh không hề chỉ rõ là Lương Duệ Tư hay là Nghiêm Hạo. Nhưng đối với Trì Tịnh mà nói đều như nhau.

Thư Luật nhếch nhếch môi, không hỏi tiếp nữa.

Anh không mở miệng, Trì Tịnh cũng không muốn nói.

Hai người bèn im lặng như vậy mà ngồi trong chốc lát. Cho đến khi trà đã thấy đáy, Trì Tịnh nhìn nhìn thời gian, đứng dậy đi đến trước mặt Thư Luật: “Anh về đi.” Dừng một chút lại bỏ sung một câu. “Tôi mệt rồi.”

Mặt cô xị ra, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại. Bộ dáng nhìn có vẻ như không kiên nhẫn.

Có điều là vẻ mặt này nhìn sinh động hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Thư Luật im lặng, để tách trà xuống. Ánh mắt đối diện với đôi con ngươi như nước của cô, cười nhợt nhạt: “Được.”

Trì Tịnh giống như thờ dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người muốn đi mở cửa cho anh. Ai ngờ ngay sau đó Thư Luật bắt lấy cổ tay cô dùng sức kéo một cái, trực tiếp kéo cô đến trên đùi. Khi còn chưa có phản ứng lại, Trì Tịnh đã bị anh đè lại gáy, lấp kín môi.

Trên môi hơi bị đau, Trì Tịnh giận lên, giờ tay nắm ở trên vai anh.

Thư Luật không mấy may bị ảnh hưởng. Ngang ngược cạy mở khớp hàm cô, xâm lấn lãnh địa của cô. Anh một tay đè lại gáy Trì Tịnh, tay kia thì giữ chặt eo cô. Hoàn toàn không để cho cô cơ hội phản kháng.

Trong không khí tràn ngập tiếng hít thở hơi dồn dập cùng răng môi quăn quít. Đã lâu không thân mật thôi thúc Thư Luật trở nên dữ dội, khát máu hôn đôi môi đỏ mọng của Trì Tịnh.

Môi bị Thư Luật mút lấy từng chút từng chút một. Trì Tịnh nếm được vị hồng trà từ trong miệng anh. Nhàn nhạt, hơi đắng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đến khi Trì Tịnh rốt cuộc không giãy dụa nữa, Thư Luật mới buông cô ra. Tay anh dùng sức, khiến cho trán Trì Tịnh và trán anh áp vào nhau.

Đôi mắt đen như mực kia không chớp một cái nhìn chăm chú Trì Tịnh. Trong mắt tất cả đều là vẻ động tình xinh đẹp của cô.

Trì Tịnh thở hổn hển, cảm giác được anh đang dùng ngón tay vuốt ve môi mình, từng cái từng cái thông thả dịu dàng. Cô quay đầu đi, né tránh tay của Thư Luật.

Sau khi nếm được ngon ngọt, Thư Luật không hề để ý đến chút tính khí này của cô. Thò tay vào túi quần lấy ra một sợi lắc tay, đeo lên cho Trì Tịnh.

“Đừng trốn!” Thư Luật cầm lấy cổ tay giãy dụa của cô, đeo sợi lắc lên, tiện thể đổi xuống cái kia.

“Đừng có lấy xuống nữa.” Anh đưa tay gom lấy mái tóc cô, giọng nói dịu dàng rất nhiều.

Trì Tịnh cúi đầu, ním môi không nói.

Thư Luật biết không thể bức cô quá, thấy tốt liền thu. Lại ôm cô, nói câu “Ngủ ngon”, rồi đứng dậy rời đi.

Thư Luật đi rồi, Trì Tịnh nhìn ngọn đèn treo ngoài cửa sổ, lại ngủ không được.

“Minh từng xem một cái thống kê.” Trì Tịnh nói với cái ống nghe. “Xác suất hai người chia tay sau đó hợp lại là 82%, nhưng mà sau khi hợp lại sẽ có 97% cặp chia tay lần hai. Hơn nữa lý do chia tay giống với lần đầu tiên.”

Hà Nhuế ngáp một cái: “... Cậu và Thư Luật hoà rồi?”

Trì Tịnh nghĩ nghĩ: “Không biết có tính là vậy không.”

Những hành vi của anh khoảng thời gian gần đây Tri Tịnh rất không cam lòng.

Đây là cái đáp án quý gì vậy? Hà Nhuế đảo mắt khinh thường: “Tuy nhiên cậu đã định hợp lại rồi chia tay nữa?”

Giọng điệu của cô ta lộ ra ý “Vậy cậu còn lãng phí cái rắm gì”.

Tri Tịnh kéo kéo màn rũ xuống, hừ nói: “Mình muốn làm, là làm cái 3% kia.”

Hôm sau Tri Tịnh dọc đường vẫn luôn suy nghĩ dùng về mặt gì đối diện với Thư Luật, đến công ty lại bị Hồng Đông Đồng báo cho biết: “Họp hôm nay hủy bỏ, tổng giám đốc Thư tạm thời đi công tác.”

Về mặt Tri Tịnh cứng đờ, cầm lấy kẹp văn kiện bỏ đi.

Thật ra trên công việc có vấn đề, Tri Tịnh cũng không thể nói cái gì. Tuy nhiên nhìn cái di động yên tĩnh kia liền có một con phần nộ khó giải thích.

Tiếp đó, buổi chiều Tân Nhã lại đây chọn thành phẩm liền hiểu lắm con giận của Tri Tịnh là đối với cô ta.

Tri Tịnh phối ra ba loại hương, Tân Nhã lần lượt ngửi, chọn ra một loại.

Tri Tịnh dùng bút làm ký hiệu ở trên mặt, nói cô ta cuối tháng đến lấy.

Giao hẹn xong, Tân Nhã định rời đi. Trước khi đi, cô ta nói với Tri Tịnh: “Vốn chúng ta có thể làm bạn bè. Cô Tri, định ý này của cô đối với tôi không cần thiết.”

Mặt của Tri Tịnh xỉ xuống cả ngày, lúc này được cô nở nụ cười.

“Cô Tân, cô nghĩ nhiều rồi. Sử dụng lại đồ tái* là một đạo đức tốt cho xã hội sao tôi phải giận?”

**ý chị là recycle rác để bảo vệ môi trường, giống như các nhà bảo vệ môi trường hay kêu gọi đó:D*

Tân Nhã ghen hờn, khuôn mặt tươi cười nửa ngày sa sầm xuống.

Tri Tịnh trượt ghế, không hề phản ứng lại cô ta.

“Đồng Dao, đưa cô Tân ra.”

Một ngày trôi qua như vậy. Khi tan làm, Tri Tịnh gặp Hồng Đông Đồng ở đại sảnh.

Hồng Đông Đồng tưởng rằng hai người bọn họ còn đang chiến tranh lạnh, lại nghĩ tới buổi sáng sắc mặt của Tri Tịnh không lạnh không nhạt, bèn chủ động đề xuất đưa cô về.

Tri Tịnh ngẫm nghĩ, cùng cậu ta đi. Nhưng mà không trực tiếp về nhà, cô lôi kéo Hồng Đông Đồng đi quán ăn vỉa hè.

Cao điểm tan tầm, người ở đâu cũng nhiều. Vĩa hè bị bàn tròn chiếm đầy. Tiếng gọi, tiếng xào nấu không dứt bên tai.

Tri Tịnh cùng Hồng Đông Đồng ngồi xuống ở một quán nướng. Cô rất ít ăn đồ ăn có tính kích thích, tuy nhiên thỉnh thoảng đến giải thèm.

“Ăn nhiều một chút, tôi mời.”

Hồng Đông Đồng cũng không ngốc, biết Tri Tịnh làm vậy khẳng định là muốn biết chút gì từ cậu ta. Nhưng ăn nửa ngày, cô vẫn không mở miệng. Hồng Đông Đồng thờ dãi cam chịu số phận.

Trong nhận thức của cậu ta, nếu Thư Luật đã nhận định Tri Tịnh, vậy không có chuyện gì là cô không thể biết đến.

Cậu uống vào nửa ly rượu, than thở với Tri Tịnh: “Thư tổng mấy năm nay sống rất không dễ dàng.”

Tri Tịnh vờ về cái que, chờ cậu ta nói tiếp.

“Thư Đông trước ba tuổi là một đứa bé khỏe mạnh, cô không biết đi?”

Đầu Tri Tịnh “ong” một tiếng, chậm rãi nói: “... Chuyện gì xảy ra?”

Hồng Đông Đồng một ngụm uống hết rượu trong ly, khuôn mặt bình thường luôn mang ý cười bây giờ nhìn nổi lên vài phần âm trầm.

“Phu nhân cũng hoàn toàn không phải qua đời vì bệnh tim gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Mẹ Thư Luật tuy không phải xuất thân đại gia tộc gì, nhưng là một người phụ nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa. Là bạn học với Thư Dư Chính, sau đó hai người cùng vào dạy ở một trường đại học. Mãi đến khi Thư Đông ra đời, bà ấy mới nghỉ làm.

Bà ở nhà chăm sóc Thư Đông, Thư Luật du học ở nước ngoài. Lúc bắt đầu tất cả đều rất tốt, cho đến khi một lần Thư Đông sốt cao, bởi vì chậm trễ nên não chảy hồng. Thư Dư Chính liền đổ tất cả trách nhiệm lên trên đầu vợ, trực tiếp đề nghị ly hôn.

Khi đó Thư Luật vốn định sau khi về nước sẽ không đi nữa. Nhưng không biết Thư Nhượng Chu dùng biện pháp gì khiến Thư Dư Chính bỏ đi ý nghĩ ly hôn.

“Rồi sau đó Thư Dư Chính cùng đưa học trò của mình sống chung với nhau. Đứa học trò chính là Vu Tiểu Mạn. Chỉ lớn hơn Thư tổng ba tuổi.”

“Vậy mẹ anh ấy...”

Hồng Đông Đồng giật giật khoé miệng: “Thư Đông biến thành cái dạng kia, Thư Dư Chính lại lạc lối... Cô nghĩ sao?”

Thư Dư Chính thường không trở về nhà, trong nhà chỉ có mấy người hầu đi theo, không ai biết mẹ Thư Luật bị chứng trầm cảm.

Hai năm sau Thư Luật trở về là bởi vì mẹ tự sát qua đời, không chỉ có thế, Thư Đông cũng bị đưa đến viện an dưỡng. Mà không đến một năm Thư Dư Chính đã đề xuất muốn cưới Vu Tiểu Mạn.

Cat: mong chờ ngày ông Thư Dư Chính này bị quả báo

Việc này dẫn tới Thư Nhượng Chu tức giận, nói thẳng với Thư Dư Chính, muốn cưới Vu Tiểu Mạn thì tiền trong nhà sẽ không chia cho ông ta một phần nào.

Bấy giờ, Thư Dư Chính biến thành một người đàn ông tốt. Một điệu bộ “Tiền mất đi vẫn kiếm lại được” cùng Vu Tiểu Mạn đi lấy giấy hôn thú.

Có điều với uy nghiêm của Thư Nhượng Chu nên thủy chung không dám nói toạc ra. Mãi cho đến nhiều năm sau Vu Tiểu Mạn mang thai.

Có một số chuyện trong lòng hiểu nhưng không nói ra. Nhà họ Thư lại thêm một đứa cháu trai, phía Thư Nhượng Chu không thể nào không mềm lòng.

Nào ngờ chút tâm tư này của Thư Dư Chính đã sớm bị Thư Luật chặn lại không còn một mảnh.

Rồi sau đó Hồng Đông Đồng lại thấy Thư Luật có chút như người bình thường, chính là mấy năm anh và Trì Tĩnh ở bên nhau.

“Cô có biết vì sao thiếu gia canh cánh trong lòng đối với cô không từ mà biệt không?” Từng chữ từng chữ của Hồng Đông Đồng như cây đinh đóng vào trong tim Trì Tĩnh. “Anh ấy không phải không thể chờ được cô, chỉ là không tiếp nhận được bị tùy tiện vứt đi như vậy. Cô Trì, đối với anh ấy tốt một chút đi.”

Trì Tĩnh không nói chuyện. Cúi đầu, rót cho mình một ly rượu. Uống một hơi cạn sạch.

Hồng Đông Đồng đưa Trì Tĩnh về nhà, dọc đường hai người không nói chuyện với nhau nữa.

Những điều nên nói Hồng Đông Đồng đã nói xong rồi, nhưng Trì Tĩnh bị tảng đá kia đè lên ngực không nói nên lời nào cả.

Vào cửa, Trì Tĩnh nhìn một phòng mờ tối này, chỉ cảm thấy khó chịu trước nay chưa từng có.

Một tràng tiếng chuông phá vỡ yên tĩnh, Trì Tĩnh chậm rãi lấy di động ra, nhìn thấy một dãy số không có tên, cô hòng chột hơi ghen ngào.

“... A lô.”

“Là anh.”

Trì Tĩnh: “Ừm. Em biết.”

Thư Luật ở bên kia không tiếng động cười: “Về đến nhà rồi?”

“Vừa mới vào cửa.”

“Bên Châu Âu này xảy ra chút vấn đề, anh phải đợi ở đây vài ngày.”

Tri Tịnh dịu giọng lại: “Em có nghe trợ lý Hồng nói.”

Bên kia yên lặng một lúc lâu: “Em làm sao vậy?”

Tri Tịnh hít mũi một cái: “Hồi tối em ăn đồ nướng, thật sự là rất cay.”

Thư Luật im lặng, trong phút chốc lại không biết nên nói cái gì. Lúc này lại nghe cô nói tiếp: “Ngày mai em nghỉ.”

“Ừ.”

Lung Tri Tịnh dựa trên cửa, khẽ nói: “Em muốn đi ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?”

“Không biết.” Cô xoay người cời giày, rồi sửa lại miệng: “Em nghĩ ra rồi, đi Lâm thị.”

Thư Luật nhích lại gần lưng ghé dựa: “... Ừ.”

Tri Tịnh đứng trong phòng khách tối đen, nắm chặt điện thoại trong tay, khẽ nói: “Anh bận đi, trở về gấp.”

“Tri Tịnh.” Thư Luật trầm giọng gọi cô, âm thanh nghe thật hay hoàn toàn như trước đây. “Những thứ vô dụng ấy, cố gắng đừng suy nghĩ.”

Tri Tịnh yên lặng mà đứng như vậy.

Hai đầu điện thoại đều yên tĩnh lại, Tri Tịnh cảm giác được dường như Thư Luật còn có lời để nói. Nhưng cuối cùng rơi vào tai cô chỉ có hai chữ: “Nghe lời.”

Ngày hôm sau trời đầy mây. Tri Tịnh mở mắt nhìn ngoài cửa sổ mấy lần, tưởng là trời còn chưa sáng.

Cô cảm di động lên nhìn thoáng qua thời gian, chú ý tới nửa tiếng trước Văn Mạc Sơn đã gọi đến một cú.

Tri Tịnh gọi lại.

“Tuần này cô lại không về?” Giọng điệu Văn Mạc Sơn có phần không tốt.

Tri Tịnh nhìn trần nhà, lười nhác trả lời: “Lúc con ở nhà thì thầy không quý trọng, bây giờ nghe lời thầy cắt ra đây thì thầy lại oán trách, người già đều thích không có việc thì tìm việc như vậy phải không?”

Văn Mạc Sơn bị nghẹn họng nhất thời không nói gì. Sau một lúc lâu mới lên giọng mắng cô: “Cô cái con ranh này cánh cứng rồi có phải hay không? Thầy vô duyên vô cớ đuổi cô ra hay sao?”

“Quả nhiên là già hồ đồ.” Tri Tịnh ngập một cái, giọng không rõ nói. “Con ranh không nên có cánh à?”

Văn Mạc Sơn tức đến gân xanh trên trán nổi lên. Đột nhiên cảm thấy Tri Tịnh không trở lại mình nên nhắm mắt làm ngơ.

“Quên đi quên đi, cô thích không về thì không về.”

Giọng điệu u oán này khiến Tri Tịnh thu liễm lại. Cô cười ra tiếng: “Sur phụ, đồ nhi cuối tuần về thăm người. Hôm nay con muốn đi Lâm thị.”

Văn Mạc Sơn im lặng một lát, tỏ vẻ đồng ý: “Cô đi lâu như vậy rồi, là nên trở về thăm một chút.”

Lâm thị, nơi Tri Tịnh đi, là một viện phúc lợi xã hội. Vào lúc cô năm tuổi Văn Mạc Sơn đã nhận nuôi rồi mang cô đi từ nơi ấy.

Sau đó Văn Mạc Sơn hàng năm sẽ dẫn cô về một lần, mỗi lần đều mang một ít đồ quỳn tặng. Cũng bởi vì làm như vậy, đứa bé Tri Tịnh đã đi khỏi nhưng vẫn được người nơi đó nhớ kỹ.

Trước cổng vẫn là hai cây dương xanh um tươi tốt, có điều môi trường bên ngoài tốt hơn thuở xưa nhiều.

Lúc Tri Tịnh vào cửa, vừa khéo gặp được viện trưởng từ bên trong đi ra. Hai người đụng mặt nhau, Tri Tịnh nâng mặt tươi cười gọi ông ta. Viện trưởng tóc hoa râm nâng cái kính cận lên chăm chú cả nửa ngày mới nhận ra Tri Tịnh.

“Người già rồi, trí nhớ ngày càng kém”

Hai người đi trên con đường nhỏ ở vườn sau, con đường vốn đầy nứt nẻ đã rực rỡ hẳn lên, bằng phẳng sạch sẽ.

Trì Tịnh đề ý, thay hình đổi dạng lớn không chỉ ngừng ở một con đường này.

“Già đâu chứ. Tuổi của ngài hẳn xấp xỉ tuổi của thầy Văn con.”

Lão viện trưởng bị những lời này của cô chọc cho vui vẻ, dẫn cô đến một băng ghế gỗ ngồi xuống.

“Mỗi lần thấy con ta đều thật vui mừng. Văn tiên sinh là người tốt.”

Có câu đồng nghiệp bất đồng mệnh, mấy đứa nhỏ trong viện được đưa tới bởi đủ loại nguyên nhân. Rồi có một số sau đó được người nhận nuôi. Sau khi rời khỏi nơi này, cuộc sống tương lai của bọn họ đều khác nhau.

Trì Tịnh xem như loại “mệnh tốt” kia.

Trì Tịnh cười cười: “Thấy nơi này càng ngày càng tốt, con cũng thật mừng.”

Đọc đường đi, Trì Tịnh nhìn thấy thư viện mới, sân chơi mới, trên mặt bọn nhỏ không hề chỉ có bất an cùng khát vọng, mà còn lộ ra vẻ hạnh phúc thật sự.

“Những thứ này đều phải cảm ơn Thư tiên sinh.” Chìa khoá trong tay viện trưởng truyền ra tiếng leng keng giòn vang. “Từ sau khi các con cùng nhau tới, Thư tiên sinh đều hàng năm quyên tiền cho viện. Cậu ấy giúp chúng ta giải quyết không ít vấn đề.”

Viện trưởng quay đầu nhìn Trì Tịnh: “Sao lần này Thư tiên sinh không đến cùng?”

Trì Tịnh kinh ngạc đáp lại một câu: “Anh ấy đang đi công tác.”

“Trong ba năm này Thư tiên sinh giúp chúng ta rất nhiều. Có điều không gặp được cậu ấy, ngay cả câu cảm ơn cũng không nói được.” Lão viện trưởng nói với Trì Tịnh. “Con gặp cậu ấy, nhấn giúp ta một tiếng cảm ơn.”

“... Vâng.”

Viện trưởng vỗ vỗ vai Trì Tịnh, đứng dậy: “Trở về sớm một chút đi.”

Viện trưởng đi xa, Trì Tịnh vẫn ngồi ở băng ghế không nhúc nhích.

Nhìn bầu trời âm u, trong đầu Trì Tịnh hỗn loạn vô cùng. Mấy câu kia của lão viện trưởng tựa như xi măng rót vào lỗ tai cô, tổng dường khí ở trong não cô ra từng chút từng chút một.

Tuy rằng Trì Tịnh không có một gia đình toàn vẹn, nhưng cô đó giờ tự nhận là một người kiêu ngạo.

Bởi vì từ nhỏ khứu giác đã khác với người thường, sau khi được Văn Mặc Sơn nhận nuôi đã theo gót ông ấy bắt đầu học điều chế hương. Bộ dáng cô đẹp, lại thông minh, còn là học trò duy nhất của Văn Mặc Sơn, những thứ này đều là vốn kiêu ngạo đáng giá của Trì Tịnh.

Cho dù hồi đó khi còn ở bên nhau cùng Thư Luật, cô cũng chưa hề tự ti.

Cô và Thư Luật dây dưa hai năm hai người mới chính thức ở bên nhau. Khi ấy Trì Tịnh hai mươi tuổi, lần đầu tiên yêu đương trong đời. Từ đó về sau càng không thể vãn hồi.

Chờ đến khi cô tỉnh ngộ thì phát hiện trong mắt trong lòng cô tràn đầy người đàn ông Thư Luật này. Nhưng Thư Luật thì sao? Anh ấy mỗi ngày bận rộn công việc không dứt.

Mấy năm đó lại là thời điểm mâu thuẫn nội bộ của Thư thị bắt đầu trở nên gay gắt, Thư Luật bận đến không rảnh chú ý đến cái khác. Mỗi ngày không thể nói được hai câu với Trì Tịnh, dần dần biến thành rất ít chủ động liên lạc cô. Thỉnh thoảng gặp mặt cũng là vội vội vàng vàng, có đôi khi thậm chí không thể cùng cô ăn xong một bữa cơm.

Trì Tịnh nhớ rất rõ ràng, sau hơn hai tháng bọn họ không nóng không lạnh như vậy, có một ngày cô ngồi trong quán cà phê ở dưới lầu Thư thị, thấy Thư Luật cùng Trần Cách Phi từ trên xe bước xuống đi vào cao ốc. Tuy trên mặt bọn họ đều mang vẻ mệt mỏi, nhưng có một loại vui vẻ từ trong ra ngoài.

Cảm giác đó tựa như hai người đã hợp lại đánh thắng một trận.

Trong khoảnh khắc ấy, Trì Tịnh lần đầu tiên chân chính nhận thức được sự chênh lệch giữa mình và Thư Luật. Không liên can đến gia thế xuất thân, là một cảm giác vô thức cùng vô lực bị bỏ lại thật xa phía sau.

Trì Tịnh không khỏi đề tay lên ngực tự hỏi, trong mấy năm này, ngoại trừ đuổi theo Thư Luật cô còn làm cái gì. Lúc toàn tim cô đầu cô đều là người đàn ông này, Thư Luật lại đang làm cái gì?

Nghĩ xong những điều này, trong lòng Trì Tịnh đã lạnh thấu.

Cứ thế mãi, về sau những chuyện xảy ra giữa cô và Thư Luật, thậm chí sa vào vòng lẩn quẩn, sẽ càng tệ hơn nhiều. Thư Luật trước sau là một cá thể độc lập, mà cô là dây tầm xuân phụ thuộc vào anh.

Tri Tịnh dần dần ý thức được biến hoá vì điều này sinh giữa bọn họ.

Vốn đã bàn bạc xong xuôi cùng Thư Luật, sản phẩm dưỡng da hiệu Zing lúc này lại bị quá lượng chromium neodymium*. Thư Luật không thể không chạy các nơi, bận đến chân không chạm đất.

**là Cr-Nd (nếu Cat không làm thì là chất chì)*

Đến khi anh có thể thở ra một hơi thì Tri Tịnh đã được Văn Mạc Sơn đưa đến bên cạnh Brisbane học.

Hoàn cảnh bức chế, Tri Tịnh luôn không quá giỏi giao thiệp với người khác, có chút chuyện gì chỉ biết tự mình lặn lội suy nghĩ.

Tri Tịnh lo được lo mất hơn nửa tháng, đề nghị xuất ngoại của Văn Mạc Sơn giống như một cái chùy lớn đập mở bức tường luôn đứng ở trước mặt cô kia.

Văn Mạc Sơn nói với cô: “Nếu cô không biết muốn cái gì, thiếu cái gì, vậy đi ra ngoài nhìn một chút. Thấy nhiều hơn, cuối cùng có thể đạt được câu trả lời.”

Vì thế Tri Tịnh giống như giận dữ bỏ đi. Cho đến khi Thư Luật chủ động liên lạc với cô, cô mới nói cho anh biết: “Em xuất ngoại rồi.”

Bây giờ ba năm trôi qua, nhưng cô thật không ngờ cái cây non ở trong lòng kia bị cô bịt tai trộm chuông đề xuống sự sinh trưởng, trong lúc cô không chú ý Thư Luật vẫn tưới nước cho nó. Cây non lớn lên, rễ cũng đâm thật sâu ở trong lòng cô.

Tri Tịnh đứng dậy, xuyên qua con đường nhỏ đi đến sân trước. Bỏ tất cả tiền mặt vào trong thùng quỳ tiền ở trước cửa lầu chính.

Lúc này, di động của cô nhận được một tin nhắn.

—— Thứ tư về.

Tri Tịnh nặn nặn cái bóp tiền trống rỗng, khoé miệng vênh lên. Ngón tay nhanh như bay đánh xuống một chữ trên màn hình.

—— Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Thành phố S âm u ba ngày, rốt cuộc vào chiều thứ hai mưa nhỏ tí tách rơi xuống.

Tri Tịnh từ cao ốc Thư thị đi ra, mở dù che mưa, đỉnh đầu truyền đến tiếng mưa trầm đục đánh vào mặt dù. Nhìn mặt đường ướt sũng, Tri Tịnh bắt đầu cân nhắc có nên mua một chiếc xe hay không.

Cất bước về phía nhà ga, một chiếc Mercedes-Benz màu đen dừng lại cách cô không xa.

Cửa xe bị đẩy ra, từ bên trong bước xuống một người đàn ông nho nhã tuấn tú. Toàn thân âu phục cao cấp phẳng phiu, trong tay giờ một cây dù màu đen.

Tri Tịnh liếc mắt một cái liền nhận ra người đó là ai.

Lúc này một tràng tiếng bước chân dồn dập từ sau truyền tới, vượt qua Tri Tịnh đi đến trước mặt người đàn ông.

Tri Tịnh nhìn đầu tóc cùng sau lưng trợ lý Hồng bị tạt ướt, đầu chân mảy hơi nhú lại. Rồi lại liếc nhìn người đàn ông trung niên mình đã miễn cưỡng khen, không nhìn được hừ lạnh một tiếng.

Khi đi qua bọn họ, giọng khách sáo xa cách của Hồng Đông Đông rơi vào trong tai Tri Tịnh: “Thư tiên sinh, sao ngài rảnh đến đây?”

Tri Tịnh quay đầu liếc nhìn một cái, mới đưa tay chặn một chiếc xe.

Thư Dư Chính đến tuổi trung niên vẫn khí độ bất phàm, dáng người cũng không thấy biến dạng, thảo nào có thể lấy được vợ nhỏ hơn ông ta hơn hai mươi tuổi.

Bộ dáng Thư Luật có vài phần giống ông ta. Nhưng khí chất của hai người hoàn toàn khác nhau. Thư Dư Chính nho nhã ôn hoà, không có sự sắc bén

cùng khí thế của Thư Luật.

Nghĩ đến đây, Trì Tịnh bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy bộ dáng của mẹ Thư Luật một chút. Bình thường đàn ông như Thư Dư Chính, vợ hẳn là một người mạnh mẽ hơn.

Cửa kính xe bị những hạt mưa li ti dính đầy, đã không thấy rõ cảnh tượng bên ngoài. Trì Tịnh dựa vào lưng ghế, nói địa chỉ với tài xế.

Tới nhà, Trì Tịnh thay quần áo, tùy tiện làm một đĩa mỳ Ý trám bụng.

Trong phòng to như vậy chỉ có tiếng trong nồi vang “phốc phốc”, không lâu sau hơi nóng bốc lên.

Thật ra Trì Tịnh rất ghét nấu cơm. Trước kia trong nhà đều là chị Ngọc làm, mãi đến sau khi xuất ngoại cô mới bắt đầu động thủ làm một ít món đơn giản. Mùi vị cũng không đến nỗi nào.

Dùng nửa cuốn một ngum mỳ đưa vào miệng, tay vừa động, chiếc lắc trên cổ tay liền đi xuống theo. Trì Tịnh nhìn thấy, vênh vênh khoe miệng.

Thật muốn biết về mặt của Thư Luật khi lấy lại nó*.

Cat: là chiếc lắc chị kêu người bán hàng quảng đi dùm chị đó

Cơm nước xong, Trì Tịnh lướt đi động một lát. Nhìn thấy khách hàng cập nhật trạng thái, cô mở nội dung ra xem, bên trong xuất hiện một phong thiệp mời tình xảo.

Mấy ngày nay khắp nơi đều tràn đầy tin tức Lương Phinh Đình-Chủ tịch hội đồng quản trị của Dật Hương sắp kết hôn.

Trì Tịnh chậm rãi quét qua nội dung thiệp mời, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên thời gian.

“Là thứ tư à...”

Công ty cổ phần hữu hạn Dật Hương của nhà họ Lương là công ty mới lên vài năm gần đây ở thành phố S. Và Lương Phinh Đình vẫn luôn là đề tài của người trong giới.

Cô ta có tài có mạo, tuổi còn trẻ đã chống đỡ Dật Hương. Đương nhiên, nếu chỉ bằng này, Lương Phinh Đình cũng chỉ là một người trong phần đông những phụ nữ ưu tú của thành phố S mà thôi. Trong những chuyện cô ta bị đàm luận ngoài điều này ra còn có ánh mắt chọn đàn ông của cô ta.

Người đó vừa được nhắc tới, đều là về mặt giữ kín như bưng.

Chuyện của cô ta Trì Tịnh không biết nhiều lắm. Chỉ cảm thấy trong đại sảnh tráng lệ của đám tiệc, người đàn ông cao lớn tuấn tú đứng ở bên cạnh Lương Phinh Đình kia nhìn rất xứng đôi với cô ta.

Trì Tịnh bưng một ly rượu, trông thấy Lương Phinh Đình kéo vị hôn phu đi về phía cô.

“Cô Trì, cô đến được tôi rất vui.”

Trì Tịnh giương môi: “Vinh hạnh của tôi.”

“Tổng giám đốc Thư còn chưa về?”

“Hình như vậy.”

Lương Phinh Đình như có chút thất vọng. Người đàn ông bên cạnh cô ta thì thâm tình chân thành nhìn cô ta: “Vị này là nhà điều chế hương thiên tài mà em nhắc tới lúc trước à?”

Lương Phinh Đình gật đầu.

“Không ngờ trẻ như vậy. Cô Trì không đến Dật Hương, thật sự là tổn thất của chúng tôi.”

Trì Tịnh bưng ly rượu, không nói gì.

Lúc này cửa lại đi vào vài người, Lương Phinh Đình nhìn thoáng qua phía bên kia, định cùng vị hôn phu đi qua chào đón. Cô ta khách sáo nói với Trì Tịnh: “Quá nhiều chuyện, chiếu cố không chu toàn, cô Trì tùy tiện nha.”

“Chủ tịch Lương đừng khách sáo.”

Hai người dắt nhau rời đi, giọng đàn ông rất săn sóc loáng thoáng truyền tới.

“Một thì nói nhé, đừng cật mạnh. Anh sẽ đau lòng...”

Trì Tịnh khẽ uống một ngụm rượu vang, đuôi mắt hơi nhướn lên. Quả thật nhìn có vẻ xứng đáng.

Một mùi hương bạc hà tươi mát chậm rãi bay vào mũi, rất riêng biệt ở nơi mùi hương hỗn tạp này. Trì Tịnh quay đầu, thấy Lương Duệ Tư đang đứng bên cạnh cô.

Anh ta mặc một bộ âu phục màu đen, quần áo được thiết kế và cắt may vừa vặn làm tôn lên dáng người cao ngất của anh. Tóc mềm mại hôm nay được chải chuốt, thoát nhìn đường nét khuôn mặt cũng cứng rắn hơn vài phần.

Một tay anh ta bung ly, một tay đút trong túi quần, khoe miệng mang ý cười nhợt nhạt nhìn Trì Tịnh, đáng vẻ như một quý công tử.

Thật ra Trì Tịnh cũng không mới lạ đối với cách ăn mặc này của anh ta, dù sao Lương Duệ Tư là nhà thiết kế châu báu tham gia những trường hợp cao cấp cũng không phải một hai lần.

Nhưng mà không thể phủ nhận, tướng mạo của Lương Duệ Tư luôn rất bắt mắt.

Trong phòng tiệc mở nhạc nhẹ êm dịu. Dưới ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn, Trì Tịnh ngồi ở cạnh bàn tròn, hứng thú rãi rời nhìn đủ loại người trong hội trường.

Thỉnh thoảng còn cúi đầu nhìn di động một cái.

Mà Lương Duệ Tư từ sau nụ cười lúc ban đầu kia thì trên mặt vẫn không có biểu cảm gì. Trong trường hợp như ở đây, trên người anh ta dường như còn xa cách hơn đi vài phần.

Anh ta im lặng ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng lắc ly rượu trong tay, nhìn chằm chằm đi đi lại lại ở bên trong.

Trời đã tối hoàn toàn, nhưng ông trời hôm nay rất nể mặt. Thời tiết không tồi, trong không khí mang vị sạch sẽ mát mẻ sau cơn mưa.

Lúc Nghiêm Hạo đến đã cùng Thư Luật đứng mặt ở cửa chính. Hai người đàn ông nhìn nhau một cái, sóng vai đi đến sảnh tiệc.

Trong sảnh quần là áo lượt, rạng rỡ xa hoa. Giữa người đến người đi, tầm mắt Thư Luật thẳng tắp dừng ở một chỗ nào đó.

Nghiêm Hạo cũng cả lơ phất phơ nhìn theo qua. Đứa em họ thường ngày cư xử có độ kìa của cậu ta đang đi ở phía trước lôi kéo con gái nhà người ta ở phía sau. Vội vã không biết đi làm gì.

Nghiêm Hạo liếc xéo Thư Luật một cái, sờ sờ mũi, không lên tiếng.

Trì Tịnh ở toilet tẩy vấy bị dính rượu, màu sắc đậm lợt khác nhau khiến cô nhú nhú mày. Lễ phục màu trắng làm như thế nào cũng có dấu vết.

Sau một lúc lâu, cô đành buông tha. Nghĩ lát nữa tìm một nơi khuất mắt ngồi, nhiều người như vậy phỏng chừng cũng không ai sẽ chú ý tới cô.

Nghĩ xong từ toilet đi ra, Lương Duệ Tư thể nhưng vẫn còn ở đây.

——tẩy được không?

Anh ta dùng ngón tay hỏi.

Trì Tịnh xoè tay: “Không thể tẩy hết hoàn toàn được.”

Lương Duệ Tư liếc nhìn nơi ngực cô một cái, lập tức dời ánh mắt đi. Sau đó đưa cho cô một cái hộp.

——cái này lên trước che thử xem.

Trì Tịnh mở hộp quà ra, bên trong là một cái cài áo tinh xảo. Hình con bướm lịch sự tao nhã, thiết kế chạm rỗng, đi kèm có hai ba viên kim cương nhỏ điểm xuyết. Trong xa hoa mang theo linh khí, vô cùng xinh đẹp.

“Cái này là tính tặng cho Chủ tịch Lương?”

Lương Duệ Tư lắc đầu.

Trì Tịnh đã có chút do dự.

——Trì Tịnh, chị gái đính hôn chỉ tặng một cái cài áo sẽ có vẻ anh rất keo kiệt. Em cài trước đi, cái khác đừng lo.

Trì Tịnh nghĩ nghĩ, quả thật vị trí rượu dính ở ngực cũng không tính là dễ nhìn, bèn đeo cái cài áo lên.

Lương Duệ Tư lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

Trở lại sảnh tiệc, Lương Duệ Tư bị gọi đi. Trì Tĩnh liếc mắt một cái liền thấy được Thư Luật đứng trong đám người.

Anh đang nói chuyện với vài người ở bên cạnh, khoe môi nhếch lên cười như có như không, ánh mắt như đuốc thì dừng ở trên người cô.

Trì Tĩnh cách khoảng cách vài thước lộ ra nụ cười rục rờ với anh.

Tiệc kết thúc.

Lương Phình Đình có vẻ vô cùng vui đối với Thư Luật đã đến. Ngoại trừ lễ đính hôn, diễn viên chính của cả hiện trường này có vẻ như là Thư Luật.

Tiệc tan, cô ta vô cùng trịnh trọng tự mình đi ra tiễn khách.

Đoàn người thông thả đi ra, ngoài miệng là những lời khách sáo rập khuôn. Lương Duệ Tư lấy di động đánh vài chữ, đưa cho Trì Tĩnh: anh gọi tài xế đưa em về nhé?

Trì Tĩnh xua tay: “Không cần đâu.”

“Thời gian không còn sớm, cáo từ trước.” Thư Luật cùng Lương Phình Đình nói vài câu, rồi sau đó quay đầu gọi. “Trì Tĩnh, lại đây.”

Giọng điệu tùy ý, nhưng lại lộ ra vài phần thân mật khó giải thích được. Lương Phình Đình giật mình.

Tuy Lương Duệ Tư không nghe thấy, nhưng anh nhìn thấy Trì Tĩnh ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Thư Luật, khi hai người xuống lầu Thư Luật lại rất tự nhiên choàng vai Trì Tĩnh.

Anh ta cụp mắt xuống, mím mím môi. Sau đó từ trong túi quần lấy ra hộp quà cùng tấm thiệp. Anh ta mở hộp ra bỏ tấm thiệp vào rồi cất bước đuổi theo.

Cảnh này ngay cả Nghiêm Hạo cũng ngây ngẩn cả người.

Trì Tĩnh đi bên cạnh Thư Luật, khoảng cách gần như vậy mới nhìn rõ vẻ mặt anh. Hôm nay sau khi gặp mặt bọn họ vẫn không có cơ hội nói một lời. Bây giờ Trì Tĩnh đang tính mở miệng thì cổ tay lại bị người từ phía sau kéo một cái.

Trì Tĩnh và Thư Luật đồng thời quay lại. Lương Duệ Tư vẻ mặt ôn hoà cười, xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Ivan?”

Thư Luật rất bình tĩnh. Cánh tay đặt trên vai Trì Tĩnh chậm rãi rơi xuống, đổi thành ôm lấy eo Trì Tĩnh.

Lương Duệ Tư làm như không phát hiện, không cho từ chối nhét cái hộp vào trong tay Trì Tĩnh. Sau đó nháy nháy mắt, xoay người đi khỏi.

Trì Tĩnh: “...” Đây là sự cô làm hư sao?*

**ý là chị tưởng anh sợ chị làm hư cái cài áo nên mới đưa cái hộp cho chị để vào.*

Tiếp đó một đường không tiếng động.

Sau khi lên xe, Thư Luật tự mình đeo dây an toàn, đập lên chân ga khởi động xe.

Một tay anh vịn tay lái, tay kia thì khoác lên cửa kính xe, đáng vẻ tùy ý.

Trì Tĩnh im lặng, gỡ cái cài áo xuống.

Bên cạnh truyền đến tiếng nhàn nhạt: “Nhìn rất đẹp, sao gỡ xuống?”

“Đây là Ivan cho em mượn.” Trì Tĩnh chỉ vào chỗ ngực cho Thư Luật xem. “Đính rọu.”

Thư Luật liếc nhìn một cái, nơi đó quả thật còn lưu một mảng màu đỏ nhạt.

Nói xong, Trì Tĩnh mở hộp ra, định bỏ cái cài áo vào. Ai ngờ, đập vào mắt là tấm thiệp màu hồng nhạt. Bên trên viết ba hàng chữ.

To: Trì Tĩnh

Happy birthday! ^_^

By: Ivan

Thư Luật liếc một cái: “Ha.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Người bạn này của em rất có tâm.” Về phần là cái “tâm” gì, Thư Luật đè nén cảm xúc, đầu mày khoé mắt đều là hàn ý lạnh lẽo.

Trì Tịnh cầm cái hộp trên tay, đột nhiên nhớ tới năm rồi Lương Duệ Tư nói lần sinh nhật tới sẽ cho cô một món quà.

Không chỉ anh ta mà còn có Nghiêm Hạo, bọn họ vào ngày lễ tết đều sẽ tặng nhau một ít đồ nho nhỏ. Nhưng mà không ngờ rằng quà tặng của Lương Duệ Tư trước thời hạn sớm như vậy.

Suy cho cùng cách sinh nhật cô còn một khoảng thời gian rất dài...

“Có qua có lại.”

Trì Tịnh đặt cái hộp ở một bên; Thư Luật nhàn nhạt liếc một cái. Hai người đều không tiếp tục vấn đề này nữa.

Xe dừng lại ở cửa tiểu khu. Thư Luật không nói chuyện, Trì Tịnh cũng không nhúc nhích.

Ánh sáng bên trong xe tối mờ, chỉ có ánh trắng nhàn nhạt xuyên qua cửa kính xe rơi vào. Trải lên một lớp xám bạc.

Trì Tịnh cởi dây an toàn ra, do dự một lát, nghiêng người qua ôm Thư Luật.

“Về nghỉ ngơi cho tốt.”

Thư Luật không nói một lời, gờ tay ôm sát cô, cúi đầu đè môi lên. Lưỡi linh hoạt không nể nang xông vào miệng Trì Tịnh, tùy ý ngang dọc.

Bọn họ đều đói khát lâu lắm rồi, một khi động tình liền có chút khó mà kiềm chế. Bàn tay thô ráp của Thư Luật như là mang theo lửa ma sát vuốt ve phía sau lưng lộ ra của Trì Tịnh.

Tiếng thở dốc trong không gian nhỏ hẹp mờ tối tựa như phóng đại gấp mấy lần, yêu kiều gọi tình.

Trì Tịnh hít thở dồn dập, đôi mắt nhìn Thư Luật ngập tràn quyến rũ, hàm ẩn ánh nước; hơi thở nóng bỏng của Thư Luật phun ở bên tai Trì Tịnh, anh cúi đầu, cắn lên cổ cô.

Trì Tịnh bỗng dừng thở gấp, bị Thư Luật kích thích đến mơ màng.

Thế cho nên vào cửa nhà cô mới phản ứng lại dường như quên mạng lên vật gì đó.

Cô dựa vào cửa vén vén mái tóc dài, nghĩ thầm ngày mai lấy cũng vậy thôi.

Phải nói là con người đều thực tế. Từ sau khi quan hệ hai người trở nên rõ ràng, thái độ của Thư Luật đối với Trì Tịnh chuyển biến rất nhiều. Hành trình đều sẽ được báo, thỉnh thoảng cũng sẽ không dấu vết nói vài câu quan tâm. Tựa như ngày hôm nay xe không thuận gió cũng trở nên thuận gió*.

**xe thuận gió: có nghĩa là carpool – đi chung xe, đi nhờ xe, ý chỉ là thường ngày không có đi chung xe với nhau mà bây giờ cũng trở thành đi chung*

Hơn nữa, anh còn xưng phong làm tài xế chuyên trách của Trì Tịnh.

Buổi sáng Trì Tịnh đang chuẩn bị ra cửa liền nhận được điện thoại của Thư Luật. Khi xuống lầu, chiếc Bentley màu đen đã chờ ở bên ngoài.

Thư Luật mặc một bộ âu phục màu xanh dương đậm, chín chắn kín đáo. Giày da đắt tiền trên chân không nhiễm một hạt bụi. Tay phải cầm một ly cà phê, thản nhiên tựa vào bên xe, một bộ dáng tuấn tú hiên ngang.

Trì Tịnh cúi đầu nhìn thoáng qua váy của mình, giương giương khoé miệng.

Cô mặc một cái áo đầm tay dài nhún eo bằng vải ka-ki màu xanh ngọc, ôm sát thân hình khiến dáng người lồi lõm của cô hoàn toàn phác họa ra.

Thế này cùng với một thân của Thư Luật ngược lại nhìn rất nổi bật.

Thư Luật thấy cô đến, đứng thẳng người lên, vút cái ly vào thùng rác. Vịn cửa xe: “Lên xe.”

Chỗ phở lái có bữa sáng anh mua lấy lòng Tri Tịnh: một phần há cảo tôm, một phần xiu mại gạch cua, còn có hai cái bánh bao nhân custard cùng một ly trà sữa. Đây là của tiệm nổi tiếng Nghiễm Phúc Ký.

Số lượng hơi nhiều, Tri Tịnh ăn không hết: “... Anh còn muốn ăn thêm chút không?”

Tri Tịnh đánh tay lái lái xe ra: “Anh ăn rồi.”

Vì thế Tri Tịnh ăn hết há cảo tôm cùng xiu mại gạch cua. Sau đó cô mới nhớ tới chẳng phải người này ghét nhất là trên xe có mùi tùm lùm sao?

Thư Luật nắm tay lái đốt xương tay rõ ràng, Tri Tịnh yên lặng nhìn, nhớ tới ngày hôm qua hai tay này phủ ở trên lưng trần của cô khiến cảm thấy tê dại, không khỏi thẳng người lên.

“Sao anh đổi xe vậy?”

“Chiếc kia đưa đi bảo trì.”

“Cái cái áo của em rơi ở trên xe tối qua.”

Thư Luật im lặng: “Lần sau lấy đi.”

Từ bãi đậu xe đi ra, Tri Tịnh quang minh chính đại đi ké thang máy chuyên dụng của Thư Luật.

Tới phòng làm việc, nhìn thấy Đồng Dao đứng lúc định đi căn tin ăn sáng, Tri Tịnh liền đưa hai cái bánh bao nhân custard còn nóng hổi cho cô ta.

“Không chê thì cầm đi.”

Cô gái nhỏ ngạc nhiên vì được sủng ái nhận lấy, vội vàng nói cảm ơn với Tri Tịnh.

Hoàn cảnh nhà Đồng Dao không tốt, miễn cưỡng học tiếp đại học, trong nhà còn có em trai bị bệnh tim.

Tuy bây giờ cô ta đang thực tập nhưng tiền lương đã cao hơn nhiều so với những công ty bình thường. Song Đồng Dao vẫn rất tiết kiệm như trước.

Cô ta để bánh bao xuống, sau đó cầm iPad đi đến bên cạnh Tri Tịnh.

“Chín giờ có một cuộc họp, thảo luận về kế hoạch. Chị cần ghi nhớ.”

Tri Tịnh mở máy tính, lấy văn kiện ra quét mắt chừng vài lần.

“Ừ, biết rồi.”

“... Giám đốc Trì.”

Tri Tịnh ngẩng đầu nhìn cô: “Gi?”

Trên mặt Đồng Dao hơi ửng đỏ, nhìn Tri Tịnh ấp a ấp úng nói một câu: “Nghe nói đây là dự án đầu tiên của chị ở công ty... Giám đốc Trì, cố lên!”

“... Cảm ơn.”

Nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Đồng Dao, Tri Tịnh không nhịn nổi muốn cười. Cô bé này không phải là bị hai cái bánh bao custard làm cảm động chứ?

Lần này họp không giống với trước kia, lúc này đây là sân nhà của Tri Tịnh. Cho nên sáng sớm cô đã đi phòng họp nghị.

Không ngờ có người còn sớm hơn cô.

Thư Luật đáng người nổi bật ngồi ở chủ vị, dựa vào lưng ghế, uy nghiêm tự có. Thấy Tri Tịnh đi vào, ánh mắt sâu thẳm dừng ở trên người cô.

Tri Tịnh thuận tay đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Thư Luật. Sau khi đặt kẹp văn kiện lên bàn, hơi hơi nghiêng người.

“Thư tổng hôm nay sớm vậy?”

Tri Tịnh nhìn anh, đôi mày thanh tú khẽ cong, đôi con ngươi sáng ngời. Ngay cả môi hồng phấn cũng hơi vênh lên.

Thư Luật nhìn ra trời ghẹo từ trong mắt cô.

“Giám đốc Tri cũng không muộn.”

Còn hơn mỗi lần họp Tri Tịnh luôn lặng lẽ đến chót nhất, im lặng ngồi ở cuối bàn, lần này cô quả thật sớm rất nhiều.

Tri Tịnh cười cười, nhìn nhìn thời gian. Rồi sau đó bất ngờ trở tay không kịp hôn ở khoe miệng Thư Luật một cái.

“Thư tổng, có thư qua chơi trò văn phòng chưa?”

Thư Luật thần nhiên lờ mờ cô. Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân lộn xộn. Rồi sau đó cửa bị đẩy ra.

Trần Cách Phi nhìn thấy hai người trong phòng hội nghị, con ngươi chợt căng lên, liền sau đó trầm tĩnh lại rất nhanh. Đi đến ngồi xuống ở chỗ ngồi cố định của cô ta.

Phía sau liên tiếp vào các người phụ trách của mỗi Phòng.

Tri Tịnh cầm kẹp văn kiện ở trên bàn lên, vẫn đi đến chỗ cuối nhất như trước, ngồi vào ghế như lão tăng nhập định.

Sau khi hội nghị trải qua lời đạo đầu nhằm chán thì chính thức đi vào chủ đề.

Trợ lý Hồng cố ý nhìn thoáng qua Tri Tịnh, mới chậm rãi mở miệng: “Hội nghị hôm nay chủ yếu là nhằm vào mùi hương muốn đưa ra thị trường cuối năm Giám đốc Tri, mời.”

Tri Tịnh đứng lên. Dáng người cô xinh xắn yếu đuối, cao một mét sáu lăm cùng với giày cao gót tám phân, cả người nhìn có vẻ rất cao gầy. Một cái giờ tay một cái nhắc chân đều tràn đầy khí thế.

Tri Tịnh cầm kẹp văn kiện đi đến trước máy chiếu, dùng máy tính mở Power Point ra. Một chữ được tô đậm in nghiêng đập vào mắt—— Perfectionist

Tiếp theo Tri Tịnh điều chỉnh micro một chút.

“Hiệu Zing từ khi thành lập đến nay đã hơn nửa thế kỷ, ngoại trừ ba series mùi hương mấy năm qua, còn lại hơn hai mươi series đều từ tay thầy Mai Phuong Hoa mà ra.”

Tri Tịnh nhấn con chuột, mở một series sớm nhất ra.

“Series thứ nhất tên là “Heartbeat”, đương nhiên là pha mùi thơm ngọt của hoa, đem kỳ vọng tốt đẹp nhất của người phụ nữ dung nhập trong đó, hình thành series “Heartbeat” vang bóng một thời.”

Nói đến đây Tri Tịnh cười cười: “Ngay cả bây giờ đề cập tới khoản này, vẫn có nhiều phụ nữ cảm thấy rằng trái tim thiếu nữ kia của bọn họ vẫn còn.”

“Series ‘Heartbeat’ vẫn luôn là mùi hương kinh điển trong kinh điển của Zing.” Trần Cách Phi thờ ơ nói.

“Đúng vậy, điều này tất cả mọi người đều biết.” Đuôi mắt Tri Tịnh chợt nhướn, tiếp tục mở ra cái kế tiếp.

Đây có thể nói là một “Sơ đồ dòng chảy thời gian”. Từ series thứ nhất đến series cuối cùng, được Tri Tịnh căn cứ theo thời gian mà mở từng cái ra. Vị trí cuối cùng chỉ để một gương mặt tươi cười đáng yêu thay thế cho mùi hương mới chưa đưa ra thị trường.

“Thật ra thầy Mai Phuong Hoa sử dụng hai mươi loại hương thơm này để kể về cuộc đời khiến người ta hâm mộ của bà ấy. Từ series thứ nhất Limerence đến tuyệt tác cuối cùng Epoch, đều nói rõ sự triu mến cùng thâm tình của bà đối với một người đàn ông.”

Tri Tịnh không chút kiêng dè dùng ánh mắt ở trên người Thư Luật, trong đôi mắt dường như có cái gì đang nhấp nháy.

Thư Luật thì lại dựa vào lưng ghế, lẳng lặng đối diện với cô.

Lúc trước, khi Tri Tịnh có giấc ngộ này, trong lòng không thể nào nói rõ là cảm thụ gì. Tuy nhiên cảm thấy xót xa cho Văn Mạc Sơn.

Người phụ nữ ông ấy yêu cả đời thế nhưng lại yêu người đàn ông khác sâu sắc như vậy. Cô không thể tưởng tượng Văn Mạc Sơn dùng tâm tình gì để ký xuống hợp đồng kia.

Dĩ nhiên, trong lòng Thư Luật đồng thời cũng trầm chuyển ngàn xoay.

Anh nhìn Tri Tịnh bình tĩnh tự nhiên đứng ở trên đài, trong đôi mắt trầm tĩnh âm ý gọn sóng.

Cô gái của anh, bỏ đi ba năm, khi trở về thì giống như đã thay da đổi thịt. Tự tin, quyến rũ, sự kiêu ngạo kia càng biến thành từ trong ra ngoài.

Nếu Trì Tĩnh của ban đầu là một người hồn nhiên lạnh lợi, vậy hiện tại trên người cô lộ ra một sức quyến rũ nữ tính rất hấp dẫn người ta.

“Kể tiếp mời mọi người xem một video trước.”

Trì Tĩnh thu nhỏ Power Point, nhấn mở một văn kiện trên mặt bàn. Bên trong yên tĩnh vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng êm dịu. Trì Tĩnh im lặng lui sang một bên.

Video không dài, chưa đầy ba phút. Nội dung là một chai nước hoa được tự chế tạo. Tựa đề của video được kết hợp bởi những từ đang thịnh hành—một chai nước hoa tự mình tinh chế.

Bên trong không có âm thanh nào khác, tất cả mọi người chuyên chú nhìn màn hình lớn trước mặt.

Ngắn ngủi vài phút, chai nước hoa này trình bày rất rõ ràng khái niệm của nó, sự cảm hứng, điều chế hương, còn có một ít thông tin quan trọng.

Sau khi kết thúc, Trì Tĩnh trở lại trên đài trong không khí yên lặng.

Cô chống hai tay ở hai bên bàn, điềm tĩnh nhìn mấy người phía dưới. Ánh mắt trong suốt và kiên định.

“Chủ đề dự án của tôi chính là ‘Perfectionist’. Có rất nhiều hương thơm phức tạp rườm rà, đường lớn đơn giản là chủ trương lần này của tôi. Một mùi hương, chỉ cần người ngửi được có cảm giác vui vẻ, tâm trạng tốt, như vậy tác phẩm đó thành công.”

“Nói nhiều như vậy, series ‘Perfectionist’ có quan hệ gì với tác phẩm trước của thầy Mai?” Giám đốc Phòng kế hoạch Ngụy Dĩ Châu khẽ gõ bàn hỏi.

Trì Tĩnh cười sáng lạn: “Tất cả thành tựu ngày nay của Zing chẳng lẽ không đáng cho lão phu nhân cười thanh thản sao?”

“Ý của cô là, coi như ‘Perfectionist’ là sự kết thúc một đời của thầy Mai sao?” Giọng Trần Cách Phi mang ý cười hỏi.

Cầm Trì Tĩnh khẽ nâng: “Mùi hương của tôi, cho tới bây giờ đều chỉ có bắt đầu.”

Nếu có kết thúc, cũng chỉ có thể là chuyện xưa của cô kết thúc.

Hai tay Thư Luật khoác lên cạnh bàn, nhìn bọn họ cô tới tới đi. Trầm ngâm hồi lâu, âm thanh trầm thấp vang vọng bên trong: “Dựa theo ý nghĩ này, làm ra một kế hoạch đầy đủ.”

Tan họp.

Trì Tĩnh ngồi im ở bên cạnh bàn hội nghị, ở trong lòng một số cảm xúc khó có thể diễn tả được chậm rãi bình tĩnh lại.

Mãi đến khi trong phòng hội nghị chỉ còn một mình cô, Trì Tĩnh mới chậm rãi đứng dậy thở phào nhẹ nhõm. Cầm lấy đồ của mình, định rời đi.

Cửa bỗng dung bị người từ bên ngoài mở ra. Thư Luật đã đi rồi quay lại.

Hai người đứng đối diện ở trước cửa, Trì Tĩnh vẫn vờ cây bút trong tay.

“Sao lại quay lại?”

Khoé miệng Thư Luật nhếch lên: “Chẳng phải giám đốc Trì mong đợi chơi trò văn phòng với tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong phòng họp vừa rồi còn ồn ào náo động, lúc này yên tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng thở dốc rất nhỏ.

Bức màn sạm màu được kéo kín không kẽ hở, ở phía trước căn phòng chỉ mở một cái đèn bóng tròn.

Trong ánh sáng mờ tối, Thư Luật ngồi ở mép bàn, ngực bị hai tay Trì Tĩnh chống lên. Thân hình lồi lõm của cô đứng giữa hai chân anh, đang gặm cắn môi anh như khiêu khích.

Tiếp đó, cô nghe được tiếng dây kéo bị giật xuống. Người Trì Tịnh thoáng cái cứng đơ.

Thấy phản ứng của cô, Thư Luật nhếch nhếch môi cười như có như không.

Trì Tịnh xem nhẹ sự khó chịu bên hông bị lộ ra, cắn lỗ tai anh nói: “Uớt rồi.”

Ánh mắt Thư Luật chột cứng đờ.

Mắt Trì Tịnh quẹo rũ khêu gọi nhìn anh: “Em nói là cái lỗ tai của anh.” Cô ghen cười. “Bị em cắn uớt.”

“Ừ.” Thư Luật giơ tay lau đi âm ướt trên đôi môi cô, dù bận vẫn ung dung. “Bị miệng em làm uớt.”

Lúc này đến phiên Trì Tịnh không nói lời nào.

Cat: có ai đọc hồng hiểu không

Thật đừng nên cùng đàn ông so đùa giỡn lưu manh. Cho dù anh nhìn có vẻ lúc nào cũng nghiêm trang như vậy.

Trì Tịnh “cát” một tiếng, đẩy Thư Luật ra. Cúi đầu kéo lại dây kéo ở bên hông.

Đây là không định tiếp tục nữa.

Thư Luật nhìn động tác của cô, hơi hơi cong môi: “Tan làm đi cùng anh.”

“Anh quay lại là để nói cái này?”

Đi ra ngoài trước, Trì Tịnh liếc Thư Luật một cái: “Qua một phút thì anh đi ra.”

“Vẽ vôi.”

Trì Tịnh nâng cằm “Em thích.”

Giật mở cửa, giày cao gót nhọn tám phân giẫm lên sàn đá cẩm thạch phát ra tiếng vang thanh thúy.

Đi ra không tới vài bước, bóng dáng xinh đẹp của Trần Cách Phi liền xuất hiện trong tầm mắt. Trong tay còn cầm bản kế hoạch dùng hộp.

Nhịp bước của Trì Tịnh không thay đổi, kẹp văn kiện ôm vào trong ngực bị cô chuyển tới bên hông, về ra độ cong theo từng bước chân cô. Khi đi ngang qua bên cạnh Trần Cách Phi, trong miệng còn có tiếng huýt sáo trong veo.

Trì Tịnh huýt sáo giọng vừa chuẩn lại rõ ràng, Trần Cách Phi khó mà không nghe được.

Trần Cách Phi đứng tại chỗ, lạnh nhạt nhìn Trì Tịnh đi qua bên người; cảm hơi nâng lên, nhìn thẳng phía trước, một đám nốt nhạc toát ra từ trong miệng cô.

Không chiếm được thì luôn xôn xao... Trần Cách Phi bỗng dừng nở nụ cười.

Cô ta ngược lại muốn xem Trì Tịnh có thể có người chống lưng không sợ gì cả đến khi nào.

Thấm thoát Trì Tịnh đã trở lại thành phố S được hai tháng.

Giữa tháng sáu khí hậu nóng lên. Khi tan làm chân trời chỉ còn lại một tia nắng hoàng hôn chưa tàn.

Trì Tịnh đi thang máy thẳng đến tầng ngầm hai. Tầng này là bãi đậu xe dành riêng cho quản lý cao cấp của Thư thị.

Bãi to như vậy chỉ thừa thớt đậu mấy chiếc xe sang. Trì Tịnh đi đến chỗ xe nào đó, Thư Luật đã khởi động xe rồi.

Xe từ bãi đậu xe ngầm đi lên nhập vào dòng xe, Trì Tịnh mới quay đầu hỏi một câu: “Đi đâu vậy?”

“Thăm Thư Đông.”

Trì Tịnh dùng tay chống đầu, không hề nhiều lời, miễn cưỡng “à” một tiếng.

Phong cách làm việc của hai người bọn họ có đôi khi hơi giống nhau. Nếu đã muốn ở bên nhau lần nữa thì sẽ không tiếp tục rối rắm với mấy chuyện vụn vặt*.

Cat: ý là chuyện lúc trước cô giận dỗi đòi chặn phone của Thư Đông đó

Phản ứng của cô lấy được cái lờm nhàn nhạt của Thư Luật.

Ngón trở tay chống đầu cuốn cuốn tóc của mình, Trì Tịnh vẫn là cái giọng điệu lười nhác kia: “Thư tổng, bà cụ Mai là dạng người như thế nào?”

Mỗi lần cô gọi Thư Luật là “Thư tổng” khi ở riêng với nhau giọng cũng vô thức dịu dàng vài phần, mang theo nũng nịu đặc biệt của phụ nữ.

Khi đèn đỏ Thư Luật đạp thắng, xoay đầu nhìn cô. Khuôn mặt tuấn tú hơi lạnh lùng dưới ánh chiều tà sâu sắc và lập thể.

“Dịu dàng, thân thiết, nhưng rất có nguyên tắc.”

Trì Tịnh cẩn thận nhắm nháp mấy từ này, nghĩ thầm rất giống với kiểu ông cụ Văn thích.

Cô vênh vênh môi, kè sát vào Thư Luật: “Vậy anh nói xem em là dạng gì?”

Thư Luật bỏ thắng ra, đạp chân ga, thân nhiên ném mấy từ cho cô: “Tuỳ hứng, nuông chiều, không có lương tâm.”

Chờ được khen ngợi, Trì Tịnh trừng mắt, tức giận nói: “Thư tổng có thể vừa ý em, khẩu vị thật đúng là độc đáo.”

Thư Luật nghe cái giọng tức giận bất bình này thì cười cười, liếc cô một cái, mang theo chút dịu dàng.

Kẹt xe giờ cao điểm, chằng đường bình thường bốn mươi phút lái hơn một tiếng đồng hồ mới tới viện an dưỡng.

Tầng trên cùng cũng chỉ có một bệnh nhân Thư Đông ở. Khi hai người đi lên liền thấp thoáng nghe được dường như có tiếng cãi nhau.

Trì Tịnh dùng ánh mắt hỏi Thư Luật.

Thư Luật nhú mày, nhịp bước chân nhanh hơn.

Nhân viên trước bàn tiếp tân thấy Thư Luật xoay bước đến thì như là thấy được cọng rom cứu mạng. Lập tức đứng lên, hoang mang hoảng hốt gọi một tiếng “Thư tiên sinh”.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tiếp tân: “Ngài Thư Dư Chính đến đây. Tiểu thiếu gia... đang âm ỉ.”

Sau khi nghe xong, Thư Luật bước nhanh về hướng phòng bệnh. Trì Tịnh thì chạy chậm đuổi theo phía sau.

Trước cửa, Thư Dư Chính ôm Vu Tiểu Mạn lui lại từng bước một. Mà từ bên trong phòng bệnh liên tiếp ném ra rất nhiều đồ vật.

Trên mặt đất một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng có. Đồ ăn, sách vở, còn có bộ cờ thường ngày dùng chơi giải buồn.

“Thư Đông... Mau dừng tay! Dừng ném!”

Thư Dư Chính quả thật không cách nào phân thân. Vừa muốn khuyên bảo Thư Đông vừa muốn lo cho Vu Tiểu Mạn. Bận tới mảy tới mất.

Cho đến khi một cái bàn ủi từ bên trong bay ra nên ở bên chân Vu Tiểu Mạn. Hành lang hẹp dài vang lên tiếng không nhỏ. Thư Dư Chính cả kinh biến sắc ngay tại chỗ.

“Mây... Mây cái thằng khốn này!”

Nói xong định đi vào trong. Nhưng chưa bước được một bước thì vai đã bị kèm chặt lại.

Không khí tựa như yên tĩnh xuống chỉ trong một giây.

Thư Dư Chính quay đầu, đối diện với đôi mắt vô cùng lạnh lùng và vẻ mặt nghiêm nghị của Thư Luật, thái độ lập tức hơi mềm xuống: “... Con đã tới rồi.”

Vu Tiểu Mạn mím môi, ánh mắt không tìm thấy chút xú bối rồi nào nhìn chăm chăm Thư Luật cùng Thư Dư Chính. Khi nghe thấy giọng không hề khí thế của Thư Dư Chính thì không nhịn được nghiêng nghiêng răng hàm.

“Mang người của ông đi khỏi nơi đây.”

Thư Luật buông Thư Dư Chính ra, vẻ mặt lạnh lẽo.

Vu Tiểu Mạn đưa tay kéo cánh tay Thư Dư Chính, dùng giọng điệu thương lượng nói với Thư Luật: “Ba cậu lâu rồi chưa đến thăm Thư Đông. Hôm nay chỉ là đến thăm, không có ý gì khác.”

Lời này vừa ra, Thư Đông vốn đang khề thút thít, chẳng biết có phải bởi vì cảm xúc bị kích thích quá mức hay không mà bệnh động kinh đột nhiên tái phát.

Đến nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên Trì Tịnh gặp được Thư Đông phát bệnh. Cậu bé nằm ở trên giường, run rẩy như là một phiến lá nhỏ bị gió lớn tàn sát, gầy yếu và bất lực. Trì Tịnh đứng ở cửa, cảm giác lạnh từ lòng bàn chân chạy lên, trong lòng chợt sinh ra nỗi ghê tởm đối với hai người Thư Dư Chính và Vu Tiểu Mạn.

Lúc này, bác sĩ cấp cứu đã tới. Trì Tịnh tự giác bước sang bên vài bước.

Giờ phút này Thư Dư Chính cũng bối rối, kinh ngạc nhìn Thư Đông bị bác sĩ vây quanh. Miệng hé ra rồi đóng lại, nói không ra lời.

“Dư Chính...”

Nhìn về mặt của ông ta, tay Vu Tiểu Mạn đang khoác trên cánh tay ông ta từ từ siết chặt.

Tất cả mọi người đang nhìn chăm chú vào tình hình trong phòng bệnh, Vu Tiểu Mạn trề khoé miệng, tầm mắt lơ đãng lọt vào trong một đôi mắt lạnh đến vô cùng.

Thư Luật nhìn chằm chằm Vu Tiểu Mạn, ánh mắt lạnh như băng không hề có kỹ thuật xuống phía trên bụng hơi nhô lên của cô ta.

Vu Tiểu Mạn vẫn luôn bình tĩnh bị ánh mắt này làm cho sợ tới mức giật mình. Theo bản năng giờ tay xoa bụng, sắc mặt phút chốc trắng bệch ra.

Thư Luật cái gì cũng chưa nói, nhưng cô ta đều nhìn hiểu cả. Lập tức cảm thấy chân hơi nhũn ra.

“Thư Luật, Thư Đông nó...”

Thư Dư Chính vẻ khó hiểu hỏi.

Thư Luật không để ý đến ông ta, trực tiếp phân phó bảo vệ vừa đi lên: “Dẫn bọn họ xuống, sau này không được phép thì không cho lên nữa.”

Thư Dư Chính muốn nói lại thôi, cho đến khi bảo vệ một trái một phải xông tới, mới không thể không rời đi.

Thư Đông trên giường bệnh đã không còn ý thức. Nhưng đã ngừng run rẩy.

“Thư tiên sinh... Bệnh nhân tốt nhất đừng bị kích thích nữa.”

Bác sĩ cẩn thận dè dặt nói với Thư Luật.

Trì Tịnh sụp mắt xuống, đi qua, khe khẽ nắm lấy bàn tay ấm áp của Thư Luật. Cứ như vậy lặng lẽ đứng ở bên cạnh anh.

Bãi đậu xe, Vu Tiểu Mạn sau khi đi ra vẫn không ngừng an ủi Thư Dư Chính. Lời nói nhỏ nhẹ, bộ dáng vô cùng dịu dàng.

Thư Dư Chính dựa vào lưng ghế, như là còn chưa có trở lại bình thường.

Số lần ông ta đến thăm Thư Đông có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chưa bao giờ biết bệnh động kinh phát tác sẽ dọa người thế này.

“Mạn Mạn, anh thấy... không bằng chúng ta quên đi.”

Trải qua hôm nay, Thư Dư Chính cảm thấy mình không có mặt mũi đi làm cái gì.

Vu Tiểu Mạn chợt hơi nghẹn, giọng run rẩy, lời nói vô cùng uất ức: “Dư Chính, chỉ có con riêng mới không được vào cửa của gia tộc. Những cái khác em đều không để ý, em chỉ cầu điểm này, con của chúng ta phải danh chính ngôn thuận.”

Làm sao Thư Dư Chính không biết đứa bé không được gia tộc thừa nhận đại biểu cho cái gì. Cuối cùng không muốn cho người vợ trẻ chịu uất ức, sau một lúc lâu, Thư Dư Chính thở dài: “Từ từ sẽ đến.”

Màn đêm buông xuống.

Đèn đường trong viện an dưỡng sáng lên. Dưới ánh đèn vàng, hai cái bóng một cao một thấp im lặng đi.

Thư Đông đã tỉnh. Lần phát bệnh này không phải bình thường, cho nên ý thức khôi phục rất chậm.

Y tá thay quần áo sạch sẽ cho cậu bé, Trì Tịnh và Thư Luật đợi ở ngoài cửa hồi lâu, mới nghe thấy Thư Đông nghẹn ngào gọi một tiếng “anh”.

Nhìn thấy Trì Tịnh cùng đến, cậu bé vô cùng vui vẻ. Liên tục gọi nãy tiếng “chị Tiểu Tịnh”.

Không ai nhắc tới Thư Dư Chính cùng Vu Tiểu Mạn. Thư Đông tựa như chưa từng gặp bọn họ, không hề hỏi một câu.

Tri Tịnh chờ Thư Đông ăn com xong, chơi với cậu bé một hồi. Cho đến khi cậu xuất hiện về buồn ngủ, cô và Thư Luật mới rời đi.

Từ đầu tới cuối sắc mặt Thư Luật vẫn rất lạnh.

Cái ánh mắt anh nhìn Vu Tiểu Mạn kia Tri Tịnh thấy rất rõ ràng. Có kinh bỉ, có châm chọc, nhiều hơn chính là cảnh cáo.

Vu Tiểu Mạn làm hết thấy những điều này đều là ý vào trong bụng có tài nguyên. Nhưng thật sự coi đó như thượng phương bảo kiếm thì không khỏi có chút ngu ngốc đi!

“Về thôi.” Thư Luật nhàn nhạt nói.

Hơn chín giờ, hai người bọn họ một hột com cũng chưa ăn.

Trên đường về trong xe yên tĩnh hơn nhiều. Mãi đến khi xe vào nội thành, Thư Luật mới chậm rãi mở miệng: “Muốn ăn gì?”

Tri Tịnh nghĩ nghĩ, chọn ăn lẩu. Cô thật sự rất đói, chờ không nổi mỹ vị tinh xảo gì.

Thư Luật bèn chạy xe đến một chỗ trên đường sầm uất nhất.

Nơi này người ăn khuya rất nhiều, Thư Luật dẫn cô thẳng vào một phòng bao.

Gọi xong, đồ ăn được mang lên rất nhanh. Như là đã hẹn trước.

Hơi nóng chậm rãi bốc lên, Tri Tịnh cảm muối vớt đồ đã nấu chín bỏ vào trong chén Thư Luật, cách tầng tầng sương trắng nhìn anh: “Thư tổng, mau ăn.”

Thư Luật nhìn đồ trong chén, lại nhìn Tri Tịnh đem thịt dê nhúng vào trong nồi, khoe miệng ngoéo một cái như có như không.

Com rượu no rượu nê, Tri Tịnh nhìn một đồng chén đĩa không ở trên bàn, cạn lời.

“... Anh ăn bao nhiêu?”

Thư Luật khoác âu phục lên cánh tay, động tác tao nhã lấy bóp tiền ra: “Đều là anh ăn, có mập cũng không phải em.”

Tri Tịnh vui háo hức: “Vậy em yên tâm.”

Dưới bầu trời đêm tối om, xe chậm rãi chạy. Cho đến khi xe dừng lại trong tiểu khu Tri Tịnh ở.

Hai người đều ngồi không nhúc nhích.

Tri Tịnh chợt nhìn thời gian, sắp mười hai giờ rồi. Bèn do dự có muốn kêu Thư Luật trực tiếp nghỉ ngơi ở đây hay không. Nơi anh ở còn cách chỗ này một khoảng nữa.

“Giờ trễ quá rồi.”

“Ừ.”

Tri Tịnh cời dây an toàn ra: “Đừng đi qua đi lại.”

“Được.”

Một tiếng này, thẳng thắn gọn gàng nhưng êm dịu một cách khó hiểu. Lập tức ảm áp màng tai Tri Tịnh.

“Về đi thôi.” Cô dẫn đầu mở cửa xe ra.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đêm khuya người thừa thốt. Thang máy không có dừng lại, đưa Trì Tĩnh và Thư Luật thẳng đến lầu mười tám.

Trì Tĩnh lấy ra chìa khoá mở cửa, đi vào cửa, đưa tay bật đèn tường ầm ập. Thư Luật theo ở phía sau, nhìn Trì Tĩnh từ trong tủ giày lấy ra một đôi dép nam cho anh.

“Sạch.”

Dứt lời, tự mình trở về phòng trước.

Thư Luật đôi giày xong, ngồi xuống sa lon ở phòng khách.

Bên trong trước sau chỉ bật một ngọn đèn tường. Ánh sáng tối lơ mờ.

Thư Luật mệt mỏi dựa vào lưng ghế sa lon, nâng tay nhéo nhéo đầu chân mày, rồi sau đó lấy cả vạt xuống ném lên sa lon.

Trì Tĩnh thay một cái áo ngủ bằng vải cotton, lúc đi ra trong tay còn cầm một cái khăn tắm màu trắng.

Bên kia, Thư Luật đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh dựa vào ghế, chân dài duỗi ra trước, thân thể cao to làm ồ ở một góc sa lon, bỗng chốc khiến ghế sa lon ba chỗ bằng da nhìn vừa nhỏ lại ngấn. Áo sơ mi trắng vì tư thế như vậy mà hơi nhăn nheo, cổ áo đã bị anh cởi ra ba nút, lộ ra cần cổ thon dài cùng chỗ hõm xuống ở giữa xương quai xanh.

Trì Tĩnh đi đến trước mặt anh, hơi hơi khom người.

Mày Thư Luật khẽ nhú lại, tựa như rất mệt mỏi. Ngày hôm qua vừa về là phải đi dự tiệc đính hôn, hôm nay lại dày vò đến trễ như vậy, nên phải nghỉ ngơi cho tốt.

Vào lúc này Thư Luật mở mắt ra. Đôi mắt trầm tĩnh như hoà cùng một thể với đêm tối.

“Muốn tắm rửa không?” Trì Tĩnh lắc lắc cái khăn tắm trong tay.

“Ừ.”

Trầm thấp trả lời một tiếng, Thư Luật đứng dậy, nhận lấy đồ trong tay Trì Tĩnh. Gỡ đồng hồ đeo tay xuống đưa cho cô, vào phòng tắm.

Trì Tĩnh lại trở về phòng, lấy từ trong tủ ra một cái chăn cùng gối mới. Đặt ngay ngắn ở bên còn lại của giường.

Thật ra cách vách còn có một phòng, nhưng là phòng cho hai cá nhân. Chiếc giường hai tầng 80cm cũng có thể cho một người lớn ngủ. Nhưng Trì Tĩnh cảm thấy không cần hành động dư thừa này, bọn họ cũng không phải chưa từng ngủ với nhau, tuy rằng đã là ba năm trước đây.

Khoảng mười phút, Thư Luật tắm xong đi ra.

Một màu da lúa mạch đều đặn, thân hình đẹp, kết cấu rõ ràng. Chỉ số body fat tất nhiên là toàn thân bắp thịt, vạm vỡ rắn chắc.

Quần áo thay ra không cách nào mặc được nữa, ở đây lại không có quần áo thích hợp cho Thư Luật mặc, đêm nay anh chỉ có thể quấn cái khăn tắm.

Anh nhìn thoáng qua cái chăn cùng gối mới lấy ra thêm, không hỏi nhiều. Chỉ nói với Trì Tĩnh: “Tối phiền em.”

Trì Tĩnh im lặng, xoay người đi phòng tắm.

Dòng nước ầm ập gột rửa thân hình mảnh mai của cô. Trì Tĩnh đứng dưới vòi sen, trong đầu vẫn hồi tưởng lại cảnh ở viện an dưỡng: Thư Dư Chính, Vu Tiểu Mạn, còn có trạng thái điên cuồng của Thư Đông khi đối mặt với bọn họ.

Lời của Trợ lý Hồng xông vào đầu cô. Trì Tĩnh mím mím môi, cúi đầu hứng một bùm nước, hất lên mặt.

Khi trở lại phòng, Thư Luật đã nằm xuống. Chăn lấy ra hồi nãy có lẽ đã bị anh cất trở lại. Chỉ có cái gối của Trì Tĩnh đặt ở bên cạnh anh.

Nghe thấy tiếng động, mí mắt Thư Luật run rẩy, nhưng không mở. Anh nằm ngủ nghiêng, chân bị anh nhấc hở ra.

Trì Tĩnh ngoéo ngoéo khoe miệng, tắt đèn, yên lặng lên giường.

Trong bóng đêm, mùi hương đặc biệt trên người Thư Luật chui vào khoang mũi Trì Tĩnh, khiến cô thư thái thở dài một tiếng. Sau đó, cô bị Thư Luật thò tay ôm vào lòng.

Ngực trần của anh áp ở sau lưng Trì Tĩnh, nhiệt độ cực nóng của cơ thể trần trụi trực tiếp truyền tới trên người cô.

Cánh tay trần của Trì Tĩnh dán vào da thịt cứng rắn của anh, thân mật kháng khí.

Nụ hôn ấm áp dừng ở trên vành tai mềm mại của cô, cánh tay bên hông dùng sức, lật người cô qua. Thư Luật xoay người đè lên.

Nụ hôn nóng bỏng từ khoe miệng Trì Tĩnh lan xuống dưới. Hai tay Trì Tĩnh vịn vai Thư Luật, nhin không được rên một tiếng.

Cần cổ truyền đến đau đớn rất nhỏ, kích thích Trì Tĩnh đến run lên. Tiếp đó, vào lúc sự ham muốn của Thư Luật đã cực độ thì nghe thấy bên tai truyền đến tiếng ngáp.

Thư Luật: "..."

Chôn mặt ở cổ cô, cho đến khi hít thở dần dần dịu lại, Thư Luật xoay người nằm xuống bên cạnh Trì Tĩnh, trong bóng đêm vang lên tiếng khàn khàn của anh: "Ngủ đi."

Trì Tĩnh dụi dụi mắt, nghiêng người ôm anh: "... Sao không tiếp tục? Em sẽ ngủ liền đó nha." Trong giọng nói mang theo sự buồn ngủ nồng đậm.

Trong nửa tỉnh nửa mê, Trì Tĩnh dường như nghe một giọng ước đoán: "Còn nhiều thời gian."

Một giấc đến hừng đông.

Ngày hôm sau Trì Tĩnh là bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, đụng đến đồng hồ đeo tay của Thư Luật, sau khi thấy rõ thời gian thì cào cào tóc.

Nhớ không lầm thì hôm nay không phải là ngày nghỉ. Bọn họ ngủ một cái là ngủ thẳng đến hơn chín giờ.

Thấy Thư Luật còn chưa có thức, Trì Tĩnh tự mình rời giường, định đi mở cửa.

"Chắc là Trợ lý Hồng. Em thay quần áo lại đi." Giọng khàn khàn đặc biệt của đàn ông vào sáng sớm truyền vào tai cô.

Thật ra Trì Tĩnh mới vừa động dậy là Thư Luật đã thức rồi. Giờ phút này đang chống nửa thân trên dậy tựa vào đầu giường, một bộ dáng đầy khêu gợi.

Trì Tĩnh liếc anh một cái, mở tủ quần áo lấy ra một cái váy mặc ở nhà, trực tiếp đưa lưng về phía anh thay ra áo ngủ ở trên người.

Cửa tủ quần áo căn bản không che được gì cả. Cảnh đẹp bị Thư Luật nhìn không sót cái gì: đôi chân thon dài, cặp mông bị quần lót ren màu xanh dương đậm bao lấy, tầm mắt lướt qua thân hình thon thả như rắn nước, chậm rãi dừng ở trên xương bả vai xinh đẹp. Hình xăm xinh xắn tinh xảo kia cũng ánh vào trong mắt anh.

Thư Luật híp mắt lại.

Ngoài cửa, Hồng Đông Đồng chờ tới mười phút đồng hồ. Lúc đang do dự có nên thúc giục lần nữa trong khoảng thời gian ngắn như vậy hay không, cửa mở ra.

Trì Tĩnh tinh thần phấn chấn hỏi cậu ta: "Muốn vào không?"

Hồng Đông Đồng vội lắc đầu: "Đây là quần áo Thư tổng kêu tôi lấy. Tôi đi công ty, tạm biệt cô Trì."

Trợ lý Hồng làm việc sạch sẽ gọn gàng, lẩn tránh cũng rất nhanh.

Trì Tĩnh không biết sao cảm thấy mắc cùi.

Trở lại phòng, Thư Luật đang xuống giường. Thân thể to lớn dưới ánh mặt trời sáng rõ tao nhã và hấp dẫn. Khăn tắm lỏng ra tuột ở bên hông anh, dưới một chút...

Nhìn có vẻ... Khụ khụ, chất lượng rất tốt.

Trì Tĩnh trực tiếp treo âu phục cùng áo sơ mi vào tủ quần áo, nói với Thư Luật: "Em chờ anh ở bên ngoài."

Thư Luật thì nhìn cô, cười như không cười: "Không nhìn lại sao?"

Trì Tĩnh tựa như suy nghĩ một chút, cảm thấy thật sự hơi bị lỗ, nhưng cuối cùng vẫn tiếc nuối nói một câu: "Thư tổng, lát nữa còn phải thượng triều."

Lưu lại những lời này, Trì Tĩnh khẳng khái rời đi. Theo sau tiếng mở cửa vang lên chính là tiếng cười của Thư Luật.

Lưu lại những lời này, Trì Tĩnh khẳng khái rời đi. Tiếp theo tiếng mở cửa, vang lên chính là tiếng cười của Thư Luật.

Có ngày hay không đối với chuyện hai mươi bốn giờ đều cột vào với Thư Luật, Trì Tĩnh tạm thời còn chưa có cảm giác được.

Nhưng sơn hào hải vị ăn nhiều cũng sẽ ngán. Cho nên Trì Tịnh cảm thấy rằng bọn họ đều nhất định cần không gian cá nhân.

Có đôi khi, Trì Tịnh cũng sẽ không kềm chế được suy nghĩ, hồi đó quan hệ với Thư Luật trở nên lạnh nhạt như vậy có phải vì mình quá mức ý lại vào mối quan hệ với anh hay không.

Một người đàn ông vừa bận rộn sự nghiệp vừa phải dỗ dành bạn gái, trong lòng có mạnh mẽ đi nữa cũng sẽ cảm thấy phiền chán.

Trì Tịnh là người đã ngã một lần. Hoặc nói khác đi, cô không muốn cùng một chuyện mà đánh mất mặt mũi hai lần. Cho nên ba năm sau, khi đến với Thư Luật lần thứ hai, suy nghĩ của cô từ đầu tới cuối luôn duy trì tỉnh táo. Hoặc nói là đề phòng.

Tuy nhiên đối với ý nghĩ này của cô, bạn thân Hà Nhuế thì cho là biểu hiện của một người thiếu cảm giác an toàn.

Trì Tịnh từ chối cho ý kiến.

Dự án lần trước chỉ là một mục tiêu tổng thể. Một mùi hương từ dự án đến thành phẩm đều là nhiều khâu hợp tác hoàn thành.

Nhiệm vụ chủ yếu của Trì Tịnh là đưa ra quan điểm, cảm hứng. Còn có pha chế, thẩm định mùi hương mà nhà điều chế, ông chủ và khách hàng vừa lòng.

Cái cô gọi đường lớn đơn giản chính là bỏ chung những hương với nốt cao giữa và thấp đối lập với nhau. Xịt bình nước hoa này lên người, không cần phải rối rắm với mùi hương của nó thay đổi, mùi hương tốt nhất định có thể thấm đến đáy lòng người.

Thấm thoát mặt trời đã lặn về phía tây.

Trước khi đi, Đồng Dao nhắc nhở Trì Tịnh điều chế hương cả ngày là đã đến giờ tan làm.

Trì Tịnh đuổi thất lưng, tùy ý đáp một tiếng. Sau đó gọi điện thoại cho Hà Nhuế.

Hai người đã lâu không gặp hẹn ở một khách sạn có đồ ăn ngon nhất trong bản địa thành phố S.

Trước cửa đậu vài chiếc xe hơi, có thể tưởng tượng bên trong chắc chắn là khách quý chật nhà.

Trì Tịnh đứng ở cửa chính, nhìn thấy Hà Nhuế ở xa xa đang đi về phía này. Hơn nữa, bên cạnh cô ta còn thêm hai người đàn ông.

Nếu nói Hà Nhuế và Nghiêm Hạo như nước với lửa thì thật không đến mức, chỉ là một người miệng tiện một người tính tình hung dữ, một người đùa một người giận.

Bọn họ đứng mặt ở bãi đậu xe, Hà Nhuế vốn đang nghĩ đây là cái nghiệt duyên gì. Cho đến khi nhìn thấy Lương Duệ Tư thì lại không cảm thấy như vậy.

Cô ta thật không có ý nghĩ lệch lạc gì đối với soái ca cầm này, chỉ là tướng mạo rất hợp nhãn. Vốn tính cách thẳng thắn, Hà Nhuế trực tiếp gọi cả hai người.

Dù sao đều là bạn bè của Trì Tịnh, chắc chắn cô ấy cũng sẽ không để ý.

Cho nên Trì Tịnh và Hà Nhuế hai người hẹn biến thành bốn người cùng nhau ăn cơm.

Đã định là bao cái phòng tận cùng bên trong ở lầu tám, khi đi qua hành lang, có thể loáng thoáng nghe được trong phòng bao nào đó đang khí thế ngất trời.

Có người đang gần cổ hò hét, nào là đạo diễn phó đạo diễn toàn bộ đều điên hết. Xem ra có lẽ là đoàn phim nào đó đang liên hoan.

“Có phải có ảnh đế và ảnh hậu gì đó không hả?” Hà Nhuế đi theo thả một câu nói đùa.

Mới vừa nói xong, từ sau cửa phòng bao đi ra một người phụ nữ. Toàn thân quần áo hàng hiệu, bộ dáng xinh đẹp, sắc mặt đỏ hồng. Đối diện bọn họ đi tới.

Hành lang rộng thế này, Tân Nhã cũng liếc mắt một cái liền thấy được bốn người trước mặt. Cô ta thẳng người lên đi qua, chỉ chào hỏi với một mình Nghiêm Hạo.

“Đạo diễn Nghiêm, sao khéo vậy.”

Nghiêm Hạo nhìn cô ta, không mặn không nhạt đáp lại một tiếng.

Tân Nhã ngược lại cũng không để ý, thân nhiên cười: “Hôm nay đoàn phim “Thời gian gấp gáp” liên hoan, đạo diễn Lưu ở bên trong.” Dừng một chút, “Hy vọng có cơ hội hợp tác với đạo diễn Nghiêm một lần.”

Nghiêm Hạo ngoéo ngoéo khoe miệng: “Hy vọng có cơ hội.”

Tân Nhã lại cười cười, đi qua sát bên người bọn họ.

Đám người đi xa, Hà Nhuế mới quay đầu. Bộ dạng như tam quan được đổi mới nhìn Nghiêm Hạo.

“Anh rốt cuộc là quay phim gì vậy? Phim cấp ba à?”

Cô dám càn quấy nói ra những lời như thế, một là bởi vì Lương Duệ Tư không nghe được, nguyên nhân khác là Tân Nhã mới vừa đi qua.

Khí chất của cô ả rất hợp nha!

Lương Duệ Tư nhìn cười, lướt qua hai người bọn họ cùng Trì Tịnh đi về phía trước. Trì Tịnh đáp lại anh một vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chắc là Hà Nhuế đã quên, Lương Duệ Tư biết đọc môi.

Nghiêm Hạo nghe xong cũng cười hai tiếng: “Sao còn xem thường quay phim cấp ba? Lấy sắc đẹp này của cô có muốn quay cũng không đủ tư cách.”

“Nhỏ vào!” Hà Nhuế hung hăng trừng cậu ta một cái.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Trì Tịnh nhớ lại dáng vẻ hào hứng vừa rồi của Tân Nhã, mở miệng hỏi Nghiêm Hạo: “Hồi nãy cô ta nhắc tới đoàn phim “Thời gian gấp gáp” rất mạnh?”

Nghiêm Hạo “Ừ” một tiếng: “Đạo diễn nổi tiếng, ảnh đế tuyên truyền. Cái vị diễn viên mười tám tuyền* vừa rồi kia là nữ chính.”

**nghĩa là diễn viên không nổi tiếng, thường là mang về chế giễu*

Nghiêm Hạo nói lời ít mà ý nhiều, còn mơ hồ lộ ra vẻ khinh thường.

“Vãi. Trà xanh* kia làm thế nào chui vào được?” Hà Nhuế liền có chút phẫn nộ.

**xuất phát từ câu “Bạch liên hoa, lục trà biểu”, chỉ những cô gái giả vờ ngoan hiền, yếu đuối nhu nhược để đạt được điều họ muốn*

Trì Tịnh trầm ngâm, không nói chuyện. Có thể bắt được tài nguyên loại này, rõ ràng là có đại gia nâng đỡ.

Khuong Thừa thật đúng là không tiếc tung tiền.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Con người Hà Nhuế này mặc dù có lúc tri độn, nhưng thỉnh thoảng thật sự rất nhạy cảm.

Ví dụ như lúc trước chỉ bằng một chiếc điện thoại là có thể phán định bạn trai sai đường lạc lối...

Khi đó cô ấy nói với Trì Tịnh như thế này: “Khuong Thừa mặc dù không trốn tránh nhận điện thoại của mình, nhưng sau đó lại xoá hết kỷ lục của cuộc trò chuyện.”

Lại ví dụ như hai câu chào hỏi khách sáo vừa rồi của Tân Nhã cùng Nghiêm Hạo.

Lần này Hà Nhuế nhìn ra được, hoàn toàn là bởi vì cô ả quá mức chủ quan. Bởi người đó là Tân Nhã, cho nên nhất cử nhất động gì Hà Nhuế đều cảm thấy cô ả đang bắn tên lên.

Một khi nghĩ tới, cô ấy thuận miệng nói một câu, Nghiêm Hạo lại thừa nhận.

Thì ra bộ phim Nghiêm Hạo đang quay này Tân Nhã đã từng đi thử ống kính, kết quả bị một câu “Diễn cái quái gì như hê” của Nghiêm Hạo mà giận dữ đi về.

Trong thời gian này Tân Nhã một mực quay bộ phim “Thời gian gấp gáp”, nghe nói là mang vốn vào đoàn phim. Cho rằng có thể dựa vào đoàn phim này nâng giá trị con người lên, không ngờ gặp phải Nghiêm Hạo này không đi theo lối thường.

Hà Nhuế nghe xong ngọn nguồn, nhú mày nhìn Nghiêm Hạo: “Nhìn không ra anh còn có chút ánh mắt.”

Khoé miệng Nghiêm Hạo ngoéo một cái: “Cảm ơn khen ngợi.” Sau đó đề tiện bỏ một đao. “Nhìn bộ dáng cô hận ghen răng ghen lợi đối với người ta,

thế nào vậy, bị xanh* à?”

**ý anh là chị bị cho đội nón xanh-bị bạn trai ngoại tình*

Hà Nhuế ghen nửa ngày, rống lên một câu: “Cút!”

Nghiêm Hạo trong nháy mắt cười đến vô cùng vui sướng.

Tri Tịnh yên lặng nghe bọn họ đầu võ mồm, nhớ tới câu Đồng Dao từng nói “Tân Nhã năm nay sẽ nổi” kia.

Lương Duệ Tư vẫn im lặng ngồi ở một bên, thỉnh thoảng bị Nghiêm Hạo và Hà Nhuế đùa mà cười nhọt nhọt. Tầm mắt không dấu vết dừng ở trên sườn mặt của Tri Tịnh, rừ mắt xuống, cong cong khoé miệng.

Sau khi ăn xong, Hà Nhuế phải về nhà cha mẹ, cho nên Tri Tịnh cùng ngồi xe của Nghiêm Hạo.

Lương Duệ Tư đi tới bên pho lái, đối diện với Nghiêm Hạo một lát, sau đó lên phía sau xe.

Nghiêm Hạo: “...” Đau đầu.

Ba người, một chiếc xe, đón ánh trắng lạnh lạnh, từ từ chạy về phía trước.

Nghiêm Hạo xuyên qua kính chiếu hậu thỉnh thoảng liếc nhìn đằng sau một cái. Cái tên em họ ngoài lạnh trong nóng kia của cậu đang dùng di động trò chuyện cùng Tri Tịnh.

Thật không biết trước kia là Lương Duệ Tư giấu rất tốt hay là mình quá trì độn, Nghiêm Hạo vậy mà không nhìn ra tâm tư này của cậu ta chút nào.

Bên trong xe thật yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng Tri Tịnh cười khẽ. Lương Duệ Tư cùng cô “trò chuyện”, đồng thời nhạy bén chú ý tới vẻ mặt của Nghiêm Hạo.

Đôi mắt hẹp dài của anh ta bỗng nhiên nâng lên, đúng lúc đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Nghiêm Hạo, dường như... còn có chút khó có thể tả bằng lời.

Thư Luật và Lương Duệ Tư, một người là anh em thân thiết một người là em họ, hai người lại đều là nhà đầu tư bộ phim mới của cậu ta. Thử nói xem cậu ta nhức đầu hay không nhức đầu.

Cho nên, cậu ta hèn nhát nghĩ, hãy cứ giả chết quên đi. Tình cảm của ba người vốn cũng rất chặt chẽ rồi, không cần cậu ta tham gia vào.

Đưa Tri Tịnh về đến nhà, Nghiêm Hạo hát đầu với Lương Duệ Tư: “Lên đây!”

Lương Duệ Tư cười một cái, xuống xe, lên chỗ pho lái. Lexus chuyển đầu, lái ra khỏi tiểu khu.

Nửa giờ sau, Nghiêm Hạo dùng xe ở bên ngoài biệt thự nhà họ Lương. Cậu ta mời điều thuốc, vẫn nhịn không được.

“Anh nói... Thừa dịp chưa hãm sâu vào, cậu thu lại trái tim đi.”

Phản ứng của Thư Luật ở bãi đậu xe ngày đó đến bây giờ cậu ta vẫn còn nhớ rõ. Quen biết nhiều năm qua, Nghiêm Hạo chưa hề thấy Thư Luật bởi vì một người phụ nữ mà lộ ra vẻ mặt như vậy đối với cậu ta.

Khác với Lương Duệ Tư ôn hoà, Thư Luật tác phong mạnh mẽ bá đạo, chỉ so sánh khí thế cũng đã thắng được một đoạn.

Lương Duệ Tư muốn cướp người từ trong tay anh ta... có chút khó khăn.

Nghĩ vậy, Nghiêm Hạo hơi cau: “Anh nói cậu con mẹ nó tại sao không làm sớm!”

Bọn họ cùng Tri Tịnh quen biết được hai năm, động tác nhanh nhẹn em bé cũng có thể sinh ra rồi. Thằng nhóc này còn đang chơi yêu thầm.

Tuy Lương Duệ Tư không nghe được, nhưng nhìn thấy bộ dáng vẻ mặt của Nghiêm Hạo thì hoàn toàn có thể nghĩ ra giọng điệu và âm lượng của anh ta.

Hồi lâu sau, Lương Duệ Tư ra dấu mấy động tác với cậu ta. Sau đó trong ánh mắt giống như dao nhọn của Nghiêm Hạo, mở cửa xe ra.

Trước khi xuống xe, cậu quay đầu lại đối diện với Nghiêm Hạo vừa điểm điểm bụng của mình vừa cười một cái.

Trong xe lập tức chỉ còn lại một mình Nghiêm Hạo. Sau cả nửa buổi cậu ta mới lấy lại tinh thần từ động tác của Lương Duệ Tư.

Trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng thở dài nặng nề. Nghiêm Hạo chỉ tiếc rên sắt không thành thép mắng Lương Duệ Tư: “Cho cậu xen vào chuyện của người khác!”

Cái này tốt à, tình cảm biến thành gánh nặng.

Sáng sớm, trời lâm râm. Mưa phùn lất phất rơi, dày đặc choàng ở trên người.

Từ sau khi Thư Nhược Chu rời đi, Thư Luật tạm thời dọn về nhà ở. Trong biệt thự to như vậy, ngoại trừ mười người giúp việc, chỉ có một chủ nhân là anh.

Căn biệt thự xa hoa này nằm ở khu hoàng kim nhất của thành phố S. Được xây dựa vào hồ nước, vườn hoa phía sau thông thẳng đến hồ nhân tạo. Điểm này là yêu thích nhất của Mai Phương Hoa.

Phòng của bà và Thư Nhược Chu là vị trí xem phong cảnh tốt nhất trong biệt thự. Hồi đó bà ta thích nhất là cùng Thư Nhược Chu ngồi trên xích đu ở ban công thưởng thức cảnh hồ, nói chút lời riêng tư.

Thư Luật từ lầu hai xuống tới, nhận lấy cây dù quần gia đưa tới cùng một bình thủy tinh chứa đầy nước trong.

“Đại thiếu gia, nước hồ này là vừa rót vào. Lão phu nhân thấy nhất định rất cao hứng.”

Thư Luật nhận lấy từng cái một, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn bác Lư.”

Trợ lý Hồng chờ ngoài cửa nhìn thấy Thư Luật đi ra, tiếp lấy đồ trong tay anh, sau đó cung kính mở cửa sau xe ra.

Thư Luật dựa vào lưng ghế, nghe tiếng động cơ, bỗng dừng hỏi Hồng Đồng Đồng: “Mấy giờ tới?”

“Khoảng năm giờ.”

Xe lái ra cổng biệt thự, Hồng Đồng Đồng nghe thấy Thư Luật nói: “Về sau để cho Lư Thành phụ trách lái xe.”

Lư Thành là con trai của bác quần gia Lư. Lý do Thư Luật an bài như vậy, Hồng Đồng Đồng dĩ nhiên hiểu được dụng ý của anh.

Trong lòng hơi ảm áp. Trợ lý Hồng gật đầu: “Được ạ, thiếu gia.”

Hôm nay là ngày giỗ của Mai Phương Hoa. Dựa theo thói quen ngày xưa, Thư Nhược Chu sẽ đích thân đến. Năm nay là ngoại lệ.

Thư Luật đặt một bó hoa hồng trắng Mai Phương Hoa thích nhất ở trước mộ bia; đặt cạnh một bó ly ly trắng khác. Xem ra, ngày hôm qua còn có người tới trước.

Rồi sau đó, Thư Luật nhẹ nhàng đặt xuống cái chai nước hồ. Giọng trầm thấp thêm vài phần dịu dàng: “Bà nội, người được hương vị không?”

Bầu trời vẫn rơi xuống mưa nhỏ, Thư Luật không có bung dù, mặc chúng dính chi chít ở trên người, thấm ướt tóc cùng vai anh.

Cách Mai Phương Hoa không xa là mộ bia của mẹ Thư Luật.

Thư Luật đi qua, nhìn người phụ nữ mỉm cười ở trên bia kia, ngoéo ngoéo khoe miệng. Tay phải thò vào túi lấy ra một sợi dây chuyền.

“Con đã tìm về.” Dây chuyền bạch kim trong tay Thư Luật khẽ lắc lư, ánh lên sắc lạnh. “Nhưng đã ô ứ rồi, chắc là mẹ sẽ không thêm nữa.”

Nói xong, anh giơ tay ném dây chuyền vào bụi cỏ đằng xa. Sau đó lấy ra một khăn tay trắng nhẹ nhàng lau bức ảnh trên bia. Đứng yên một lúc lâu rồi mới xoay người rời đi.

Hôm nay là thứ sáu, vào trước lúc tan làm Trì Tịnh nhận được điện thoại của ông cụ kiều ngạo Văn Mặc Sơn.

Lẳng nhăng một đồng, không ngoài nhắc nhở Trì Tịnh cuối tuần nhớ về nhà. Trì Tịnh bên này cười trừ ghẹo nhưng vẫn miệng đầy đồng ý.

“Tối nay con về. Bảo chị Ngọc chuẩn bị chút đồ ăn khuya cho con đi.”

Không ngờ vừa mới cúp điện thoại, điện thoại Thư Luật gọi hẹn cũng tới.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

Trì Tịnh cười đến vô cùng đắc ý: “Hôm nay không được nha. Em đã hẹn với đàn ông khác rồi.”

“Anh đặt chỗ ở Allure, em đã có việc, vậy hôm nào đi.” Nói xong, anh như là định cúp điện thoại.

“Ồ! Đợi đã...”

Trì Tịnh nhip nhip cầm.

Ăn khuya cùng ông cụ Văn và chị Ngọc cùng với ăn ở nhà hàng ba sao Michelin*, chọn cái nào?

**Michelin là tên của một hãng làm vỏ bánh xe của Pháp hơn một thế kỷ, năm 1926 hãng này đã bắt đầu xuất bản một loạt những sách chỉ dẫn gọi là Michelin Guides dùng để hướng dẫn khách những nhà hàng được bình chọn dựa theo tiêu chuẩn đánh giá sao và đánh giá được cập nhật mỗi năm (1 sao: good, 2 sao: excellent cooking-đáng để quay lại, 3 sao: exceptional cuisine-đáng để làm một cuộc hành trình)-link tham khảo thêm: https://en.wikipedia.org/wiki/Michelin_Guide*

Thư Luật cười khẽ vài tiếng, hỏi Tri Tịnh: “Nghĩ xong rồi chưa?”

“Xong rồi.” Cô vô cùng thức thời. “Tan làm gấp nhé! Thư tổng.”

Bên kia, Thư Luật cười cúp điện thoại.

Mà bên này, lão Văn tức giận đến thối râu tròng mắt: “Cô thay đổi ý có phải quá nhanh hay không hả?”

Tri Tịnh cầm điện thoại, không chút nào chột dạ: “Đúng nha! Ai bảo lòng dạ đàn bà như kim đáy biển chứ!”

Văn Mặc Sơn: “...” Không cách nào nói nữa.

Hết giờ làm, Tri Tịnh đi thẳng đến tầng ngầm hai. Thư Luật đã sớm ở trên xe chờ cô. Tri Tịnh tươi cười vui sướng, thầm nghĩ phục vụ thật là chu đáo.

“Buổi tối hẹn với người đàn ông nào?”

Môi đỏ mọng của Tri Tịnh vênh lên: “Không phải là anh sao?”

Thư Luật nhàn nhạt liếc cô một cái.

“Tối qua em hẹn với Hà Nhuế, bất ngờ gặp được Nghiêm Hạo và Lương Duệ Tư, cho nên bốn người bọn em liền cùng nhau ăn bữa cơm.”

Thư Luật trầm mặc: “...”

Nói đến đây, Tri Tịnh bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

“Anh biết không, lúc Nghiêm Hạo ở Pháp từng có một kinh nghiệm đặc biệt ở bán bar. Lúc ấy hình như là bởi vì muốn quay một bộ phim, anh ta đến đó tìm chọn người thích hợp.”

“Ừ, rồi sau đó?” Thư Luật câu được câu không đáp lại.

“Sau đó...” Tri Tịnh cười hai tiếng. “Đúng phải một bấu vật, anh ta kêu người đó đi thử ống kính. Kết quả,” cô ráng nín cười, “Dùng lời của Nghiêm Hạo nói là ‘coi như phía trên lớn hơn của tôi, phía dưới vậy mà cũng lớn hơn của tôi.’”

Chẳng biết Nghiêm Hạo có bị bóng ma tâm lý gì không, nhưng lúc ấy khi anh ta kể lại thì vẻ mặt khá là đặc sắc.

Thư Luật ngoéo ngoéo môi. Đột nhiên hỏi đến: “Lúc ở Pháp vui vẻ lắm à?”

Câu hỏi này khiến Tri Tịnh thu lại tươi cười. Đây là lần đầu tiên Thư Luật hỏi cô về chuyện ở Pháp. Đa số thời gian đề tài này dường như là cấm địa giữa bọn họ.

Cô nghiêng đầu nhìn Thư Luật; anh vẫn nhìn phía trước, lông mi thỉnh thoảng khẽ run rẩy, đọc không ra cảm xúc nào khác.

“Em thích thành phố S hơn.” Tri Tịnh chỉ nói một câu như vậy.

Đến Allure, Thư Luật mang Tri Tịnh đi thang máy tới tầng tám mươi.

Vị trí dựa vào bên cửa sổ hiển nhiên đã chuẩn bị tốt cho bọn họ.

Sắc trời đen như mực bao phủ bên trên, hơn phân nửa cánh đêm của thành phố S giờ phút này ở ngay trước mắt Tri Tịnh. Thành phố được ánh đèn rực rỡ tô điểm, như là dải ngân hà nhìn vô tận.

Tri Tịnh lắc lắc ly thủy tinh trong tay, nhìn chăm chú Thư Luật ngồi ở đối diện. Trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười thuần túy nhất. Cặp mắt dưới đôi mày thanh tú kia tựa như còn mịn hơn bóng đêm ngoài cửa sổ.

“Rượu ngon sánh đôi với giai nhân, cuộc sống thật đẹp nha!”

Nghe thấy những lời này, bên môi Thư Luật chột nhếch; rốt cuộc ai là giai nhân?

“Ngày mai phải về trấn trên?” Anh bỗng nhiên hỏi.

Trì Tịnh “Ừm” một tiếng

“Cùng nhau về.”

“Anh đi làm gì?” Trì Tịnh hơi ngờ vực hỏi.

Thư Luật bưng ly lên, kê cùng với của Thư Luật: “Dĩ nhiên là đi báỉ phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Sáng hôm sau, Thư Luật đứng giờ xuất hiện ở nơi ở của Trì Tịnh. Lúc chuông cửa vang lên, Trì Tịnh đang tìm chìa khoá cửa khắp nơi.

Cô mở cửa ra, bên ngoài đứng Thư Luật. Cả người ăn mặc giản dị thoải mái, một trời một vực với anh khi mặc âu phục.

Trì Tịnh cười hớn hớn ở khoé miệng anh một cái: “Chờ em vài phút. Chìa khoá tìm không thấy.”

Trì Tịnh lại trở về phòng, Thư Luật đứng yên ở cửa. Điện thoại của Trì Tịnh trên cái tủ ở cửa, khẽ rung một cái. Thư Luật cầm lên nhìn nhìn, rồi sau đó tựa như không có việc gì để trở lại.

“Mình đi thôi.”

Trì Tịnh từ trong phòng đi ra.

Trên người cô mặc một váy dài vải ren màu trắng, đi đôi giày ba ta màu đen, vừa đẹp lại mát.

Hai người nắm tay nhau ra cửa, Trì Tịnh cúi đầu nhìn di động thì bị Thư Luật nắm cổ tay dẫn vào thang máy.

“Thứ bảy tới em có muốn đi trường đua ngựa xem hay không?”

Anh buông cổ tay Trì Tịnh ra, ngón tay thon dài sạch sẽ vén tóc cô ra sau tai.

Trì Tịnh đối diện với ánh mắt dịu dàng của anh, đồng ý: “Có thể. Hôm đó chắc là không có việc gì.”

“Ừ.”

Thang máy đến, Thư Luật ôm lấy Trì Tịnh đi ra ngoài, hỏi cô: “Còn nhớ Nhao Nhao không? Bây giờ đã trưởng thành.”

“Nhao Nhao” là một con ngựa giống ôn huyết* mấy năm trước Thư Luật đặc biệt chọn cho Trì Tịnh. Khi đó nó mới sinh ra, nhát gan, luôn râm rì, Trì Tịnh bèn đặt tên cho nó là “Nhao Nhao”.

**là giống ngựa Dutch warmblood-link tham khảo thêm:*

https://en.wikipedia.org/wiki/Dutch_Warmblood

Tuy nói là ngựa của cô, nhưng Trì Tịnh cũng chỉ gặp qua có hai lần. Chợt nghĩ, Thư Luật thật sự tặng cô không ít quà lạ lùng.

Mặt trời trên cao, mây trôi từng cụm. Trì Tịnh như nổi lên xúc động, một đôi cánh tay quấn lên eo Thư Luật.

Thư Luật cầm chìa khoá xe, mặt nhàn nhã nhìn bóng dáng hai người trong cửa kính xe.

“Thư tổng.”

“Ừm.”

“Dáng người anh thật đẹp.” Trì Tịnh ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn anh. “Em có chút hối hận lần trước không nhìn toàn bộ.”

“Chúng ta hoà nhau.” Trong mắt anh mang ý cười nhàn nhạt. “Anh cũng không có nhìn toàn bộ.”

Trì Tịnh nghĩ nghĩ, cũng đứng. Tốt xấu gì cô còn thấy được ngay mặt.

Giữa tháng sáu, thành phố S đã chính thức vào hạ. Nhiệt độ không khí cũng từ từ tăng lên trên ba mươi độ. Lúc này đây, khi Tri Tịnh từ trên xe xuống cảm giác đầu tiên là nóng không chịu nổi.

Trong sân, Văn Mạc Sơn đang ngồi dưới dù che nắng xem một quyển sách thật dày, thỉnh thoảng còn bung lên nước dừa hầu uống một ngụm.

Ngày thoải mái đến Tri Tịnh cũng ghen tị.

Thư Luật đậu xe xong, ở cốp xe phía sau lấy ra quả biếu đã chuẩn bị, bước chậm theo phía sau Tri Tịnh.

Từ khi xe vừa đi vào, Văn Mạc Sơn liếc nhìn một cái rồi sau đó không hề ngẩng đầu. Kiểu này có lẽ là còn đang giận hôm qua Tri Tịnh cho leo cây.

“Sư phụ, nhiệt độ như vậy thầy ngồi bên ngoài không thấy nóng sao?”

Tri Tịnh đi đến trước mặt Văn Mạc Sơn, hoà nhã nói chuyện với ông.

Văn Mạc Sơn lật một trang sách, vẫn không ngẩng đầu: “Lòng tôi lạnh.”

Tri Tịnh quay đầu qua, ngừng cười. Đi lên trước hai bước, nói khẽ với ông: “Ông chủ của con cũng đến đây, cho chút mặt mũi đi?”

Văn Mạc Sơn lãnh đạm hừ một tiếng, đóng sách lại đặt lên bàn. Ngẩng đầu nhìn về phía Thư Luật.

“Ông Văn, quấy rầy rồi.”

“Thư tổng, mời ngồi.”

Chị Ngọc từ bên trong bùng trà đi ra, Tri Tịnh cho Thư Luật một ánh mắt, rồi sau đó cùng chị Ngọc đi vào nhà.

Dưới dù che nắng, một già một trẻ im lặng chốc lát. Văn Mạc Sơn nhìn thẳng Thư Luật, ánh mắt mờ hồ lộ ra sắc bén.

“Sao hôm nay Thư tổng có thời gian tới đây vậy?”

Thư Luật cầm ấm trà lên, châm vào tách hai người đầy tám phần. Sau đó mới ung dung thản nhiên nói: “Ông Văn gọi tên cháu đi. Cháu và Tri Tịnh ở bên nhau, theo lẽ nên đến đây thăm hỏi ngài.”

Lời của Thư Luật, Văn Mạc Sơn không bắt ngờ. Có điều trong lòng còn đang cảm thán một câu “Con gái lớn rồi không giữ được nữa”.

“Thư tổng khách sáo rồi.”

Thấy Văn Mạc Sơn dường như chẳng hề cảm kích, Thư Luật không nóng không vội, nhọt nhọt ngoéo ngoéo miệng một cái: “Còn có một mục đích khác, thay bà cụ cảm ơn ngài đã tặng bó ly ly kia.”

Mai Phương Hoa thích nhất là hoa hồng trắng và ly ly. Nhưng trước giờ Thư Nhược Chu chỉ tặng hoa hồng trắng. Nhiều năm qua, hoa ly ly chỉ xuất hiện một lần vào năm nay, còn là lúc Thư Nhược Chu không ở trong nước.

Cho nên là ai tặng, rất rõ ràng.

Nhắc tới Mai Phương Hoa, Văn Mạc Sơn mắt tự nhiên khựng một tiếng. Nhưng mà không có phản bác.

Gió nhẹ phảng phất, Văn Mạc Sơn bùng trà khẽ uống một ngụm. Nhìn lá cây trong sân bị gió thổi xào xạc, chậm rãi mở miệng: “Nhà họ Thư các người, chuyện quá nhiều.”

“Khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.” Thư Luật cũng không có phủ nhận, ngược lại chỉ một câu nói ra trọng điểm.

“Ha.”

Người khác không biết, nhưng Văn Mạc Sơn ông rất rõ ràng đối với những chuyện móc meo thói rữa của nhà họ Thư này.

Chi bên nhiều chuyện, người cha hăng hái tranh giành. Đại gia tộc đấu tranh gay gắt có bao nhiêu khó coi, ai chẳng biết. Ba năm trước đây Văn Mạc Sơn lựa chọn đưa Tri Tịnh xuất ngoại cũng chính là nguyên nhân này.

Bất kể gia thế hay tính tình của Thư Luật đều quá mức phức tạp. Huống chi, nếu lúc ấy cậu ta thực sự có năng lực kia, sao sẽ để cho mình chui chỗ trống?

Thư Luật để tách trà lên bàn, dựa vào lưng ghế. Rất bình tĩnh đối mặt với Văn Mạc Sơn.

“Chuyện ba năm trước sẽ không xảy ra nữa.”

Một câu hai nghĩa, Văn Mạc Sơn nghe hiểu được.

Chuyện được cái này mất cái khác đối với người như anh mà nói một lần là đủ rồi.

Người đàn ông trước mặt tuổi còn trẻ nhưng khí chất trên người lại chín chắn từng trải. Văn Mạc Sơn điều chế hương cho Thư thị bảy năm, chỉ từng thấy Thư Luật mất không chế một lần.

Quen biết với Thư Nhược Chu nhiều năm như vậy, Văn Mạc Sơn cũng hết sức cảm khái.

Thư Luật là con sói dần dần trưởng thành, mà Thư Nhược Chu đã tuổi già sức yếu, rõ ràng không nắm được trong tay.

Ăn xong cơm trưa, Văn Mạc Sơn liền lên lầu ngủ trưa. Trước khi đi lên, chậm rì rì căn dặn Tri Tịnh: “Tiếp đón Thư Luật cho tốt.”

Tri Tịnh không nghĩ nhiều, khoát khoát tay với ông ta: “Hai người bọn con đều đã có ý tứ với nhau rồi, còn tiếp đón cái gì.”

Ông lão hơn bảy mươi vẫn còn độc thân bị bất ngờ trở tay không kịp miệng há hốc ra.

Mặt Văn Mạc Sơn cau lại, lên lầu.

Tri Tịnh đi đến bên cạnh Thư Luật, kéo tay anh hỏi: “Muốn đi xem phòng điều chế hương của em không?”

Thư Luật gật đầu: “Được.”

Phía sau lầu chính có một toà nhà nhỏ độc lập. Ngói màu trắng, dây trường xuân cùng dây bìm bìm che kín. Tri Tịnh đẩy cửa ra, bàn làm việc bắt mắt đập vào mắt đầu tiên.

Bàn điều chế hương bằng gỗ theo kiểu xưa, đầy kín vết tích của năm tháng. Bên trên bày ngăn nắp chỉnh tề trên trăm chai đựng tinh dầu. Còn có cái cân điện tử có độ chính xác tinh vi, các loại cốc bê-se cùng giấy thủ hương được đựng ở trong bình.

Thư Luật đứng ở cách đó không xa, trước mặt giống như có thể thấy bộ dáng Tri Tịnh ngồi ở bên bàn điều chế hương, điều chế các loại hương.

Người có thiên phú nhìn có vẻ như càng dễ dàng thành công hơn, nhưng phía sau ánh hào quang phải trả giá bao nhiêu, dường như không ai chú ý tới.

Thư Luật đặt mình vào đó, không nhìn được tương tượng: Tri Tịnh năm tuổi, bởi vì loại chuyện nghiêm khắc lặp đi lặp lại nhiều lần như thế này mà cái mũi đã khóc bao nhiêu lần?

Tri Tịnh không biết suy nghĩ của Thư Luật, nâng tay lên: “Thư tổng, mời tham quan tùy ý.”

Thư Luật nghe lời quét qua một vòng bên trong. Tiếp đó tầm mắt dừng ở tủ trưng bày nước hoa.

Tri Tịnh đi qua, đứng sóng vai với anh: “Trong đây có một số nước hoa mà ngay cả viện bảo tàng Glasgow cũng không có, có phải lão Văn rất lợi hại hay không?”

Ánh mắt Thư Luật lần lượt quét qua những tinh phẩm này, cuối cùng dừng trên một chai nào đó.

Anh giơ tay chỉ: “Sao cái chai này trà trộn vào đây?”

Tri Tịnh theo ngón tay anh nhìn qua, cười ra tiếng: “Lịch sử đen của em, cũng là trái tim của ông cụ.”

“Em điều chế?”

“Ừm.”

Cái chữ Beloved viết tay kia vừa sơ sài cầu thả nhưng lại cực kỳ dễ gây chú ý.

Thư Luật lẳng lặng nhìn, không nói chuyện.

Buổi chiều, trước khi Văn Mạc Sơn thức Thư Luật đã rời khỏi.

Dưới tàng cây tử kinh trong sân kia, hai người bọn họ đứng đối diện nhau. Ánh mặt trời xuyên qua cành cây chiếu ra ánh sáng loang lổ trên người bọn họ. Thư Luật nhìn Tri Tịnh, bỗng nhiên nhắc tới: “Lúc trước em nói muốn tặng cho anh, có phải là chai Beloved kia không?”

Tri Tịnh không ngờ anh còn nhớ rõ. Ngần ngừng rồi mới thừa nhận: “Phải.”

Nhưng ai ngờ sau khi điều chế xong bọn họ lại thành quá khứ.

“Vậy nó thuộc về anh.” Môi Thư Luật nhếch lên. “Anh muốn mang đi.”

Thư Luật rời đi không bao lâu, Văn Mạc Sơn xuống tới. Tựa như đã tính toán tốt. Tri Tịnh ân cần rót cho ông một ly nước, Văn Mạc Sơn nhận lấy, ngửa đầu uống.

“Sư phụ, con vừa dành ra một chỗ trống trong phòng điều chế hương cho thầy.”

“Hả?” Văn Mạc Sơn ngạc nhiên, con bé này khi nào thì chịu khó như vậy?

Tri Tịnh nịnh nọt ôm vai ông: “Cái chai Beloved con điều chế kia đã tặng cho Thư Luật, bây giờ thầy có thể đem trái tim khác bỏ vào.”

Văn Mạc Sơn nghehnh cổ, gạt tay Tri Tịnh ra, nhét cái ly vào trong tay cô: “Cô cũng nên tổng khứ mình đi luôn!” Đờ phải cả ngày cho ông ngọt ngọt.

Lão Văn không hề để ý cô, kéo cái thân thể hơi mập đi ra sân. Tri Tịnh nhún vai, để ly xuống, trở về phòng.

Yên tĩnh lại, lúc này cô mới chú ý tới trong di động có một tin nhắn chưa đọc.

Tri Tịnh bấm mở trang, là Lương Duệ Tư hỏi cô thứ bảy tới có muốn đi hội triển lãm hương nào đó không.

Nhìn chằm chằm di động trong chốc lát, Tri Tịnh hồi âm lại mấy chữ.

Bên kia, Vu Tiểu Mạn vừa mới đi ra từ trong siêu thị bán đồ bà mẹ trẻ em nào đó.

Mang thai bốn tháng rồi, Vu Tiểu Mạn đã sớm nghỉ việc. Mỗi ngày ngoại trừ dưỡng thai thì là đi shopping mua sắm đồ cho em bé.

Hoàn toàn sống cuộc sống như của phu nhân.

Bảo mẫu ở bên cạnh một tay đỡ cô ta, một tay giúp xách đồ dùng trẻ con mới vừa mua. Động tác cùng dáng vẻ vô cùng cẩn thận, chỉ sợ xảy ra cái gì.

Hai người từ cửa chính đi ra, Vu Tiểu Mạn vốn tâm trạng không tệ lắm sắc mặt dần sa sầm xuống.

“Nhanh đi kêu xe.”

Mướn một bảo mẫu, vậy mà mướn người không biết lái xe. Mỗi lần ra ngoài đều phải ngồi xe thuê. Trên xe mùi gì cũng có, kích thích cô ta mắc ói mãi. Đề nghị với Thư Dư Chính mời về một tài xế, ông ta luôn từ chối.

Bảo mẫu đáp lại một tiếng, đang định cất bước, lại bị Vu Tiểu Mạn một phát giữ chặt.

Một chiếc Mercedes S500 xuất hiện trong tầm mắt Vu Tiểu Mạn. Nhìn phương hướng đúng là mới từ bãi đậu xe ngầm đi ra.

“Tự cô về trước đi, chờ tôi ở dưới lầu.”

Bảo mẫu không yên tâm lắm: “Phu nhân...”

Vu Tiểu Mạn không nhiều lời, cất bước đi về phía chiếc xe màu đen đỏ. Giờ tay, gõ gõ cửa kính.

Cửa kính xe hạ xuống, Vu Tiểu Mạn nhìn Thư Trữ Khải cười: “Cho tôi đi nhờ xe đi, chú hai.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Đạo này Thư Trữ Khải coi như là đường làm quan rộng mở. Cùng một người bạn hùn vốn đầu tư một sân golf, vừa mới ở trên bàn bàn chuyện rất tốt, căn bản là thành.

Khi từ bãi đậu xe đi ra, đang nhường đường cho người đi bộ thì từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ khê cửa kính xe.

Thư Trữ Khải vẫn duy trì tâm trạng không tồi, sau khi nhìn thấy Vu Tiểu Mạn thì càng cười đầy thâm ý.

Vu Tiểu Mạn cũng lên phía sau, ngồi vào bên phải Thư Trữ Khải.

Thư Trữ Khải liếc mắt dò xét cô ta một cái, nhàn nhạt phân phó tài xế: “Lái xe đi.”

Bên trong xe mở máy lạnh, còn có thoang thoảng hỗn hợp mùi nước hoa nam cùng mùi rượu. Vu Tiểu Mạn nhíu nhíu đầu chân mày, đưa tay hạ cửa kiếng xe xuống một chút.

Thư Trữ Khải chú ý tới hành động của cô ta, khoé miệng cong lên châm chọc.

“Sao anh cả yên tâm để cô ra ngoài một mình?”

“Tôi kêu bảo mẫu đi về trước.”

Nói vậy, đi nhờ xe ông ta là có mục đích khác.

Thư Trữ Khải dựa vào lưng ghế, bắt chéo hai chân. Ánh mắt nhìn Vu Tiểu Mạn thêm chút hứng thú.

Thư Trữ Khải và Vu Tiểu Mạn có thể nói trên cơ bản không có giao tình gì. Gặp mặt vài lần ít ỏi, đều là Thư Dư Chính mang cô ta theo. Tuy nhiên, một người phụ nữ biến người ta thành nhà tan cửa nát, còn có thể yên tâm thoải mái sống cuộc sống phú quý, chắc chắn không phải là dạng vừa. Càng miễn bàn đã tâm sắp giầu không được.

Xe chạy đều đều, không khí trong lành lưu thông rất cuộc khiến Vu Tiểu Mạn thoải mái không ít. Trong không gian yên lặng, giọng nam trầm thấp vang lên lần nữa ở bên tai.

“Trước kia, khi chị dâu mang thai, bất kể là ở nhà hay ra ngoài ít nhất đều có ba người đi theo.” Thư Trữ Khải cười. “Anh cả cũng không cần phải đối đãi kém như vậy.”

Vu Tiểu Mạn nắm tay lại, lộ ra nụ cười lấp liếm. Dáng vẻ hoàn toàn nghiêng về phía chồng: “Anh ấy từng đề cập đến, là tôi ngại làm phiền.”

Thư Trữ Khải cười cười, ngược lại hỏi: “Sau khi ông cụ đi Pháp có liên lạc với anh cả không? Mấy hôm trước nghe A Luật nhắc tới ông cụ bên kia sống rất tốt.”

Đúng là Thư Nhược Chu xuất ngoại vài ngày sau Vu Tiểu Mạn và Thư Dư Chính mới biết tin. Lúc đi không hề thông báo cho bọn họ biết, càng đừng nói sẽ liên lạc gì.

Làm sao Vu Tiểu Mạn không nghe ra bóng gió trong lời của Thư Trữ Khải, nâng mắt nhìn ông ta, thuận theo hỏi tiếp: “Sao ông cụ đột nhiên đi Pháp?”

Thư Trữ Khải như là cân nhắc một lát, mới trả lời: “Không ngoài muốn đi giải sầu, thăm người thân, hoặc là... trốn người. Cô nghĩ là loại nào?”

Thời gian rồi đi đúng dịp như thế, cô ta nên nghĩ là loại nào?

Vu Tiểu Mạn mím môi không nói.

Hơn mười phút sau, xe dừng lại trước một khu nhà xa hoa.

Thư Trữ Khải lười nhác nhìn Vu Tiểu Mạn: “Tôi sẽ không tiễn. Tự cô cẩn thận.”

Vu Tiểu Mạn khách sáo nói cảm ơn, mở cửa xe.

“Zing đã đổi nhà điều chế hương mới, hội nghị phát hành đều tổ chức cùng ngày với đêm Giáng Sinh...” Thư Trữ Khải vuốt cái nút tay áo, thờ ơ nhắc nhở cô ta. “Còn không đến sáu tháng nữa hứa hẹn của ông cụ sẽ thực hiện.”

Vu Tiểu Mạn duy trì động tác mở cửa xe, lẳng lặng nghe hết những lời này của Thư Trữ Khải, chậm rãi xuống xe.

Trước cửa tiểu khu, bảo mẫu đang “trận địa sẵn sàng đợi địch” mà chờ Vu Tiểu Mạn.

Bảo mẫu xấp xỉ tuổi cô ta, là một người thành thật an phận, làm việc cũng vô cùng chặt chẽ cẩn thận. Vu Tiểu Mạn nhìn thấy cô ta thì luôn sinh ra một cảm giác bức bối một cách khó hiểu.

“Phu nhân.”

Vu Tiểu Mạn lạnh lùng liếc bảo mẫu một cái, bình tĩnh lên lầu.

Sau khi vào cửa, bảo mẫu lập tức bỏ đồng lớn đồ đạc trong tay xuống đi chung thuốc bỏ cho Vu Tiểu Mạn. Vu Tiểu Mạn trở lại phòng, thoải mái dựa vào đầu giường, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út.

Lúc trước, khi cưới cô ta Thư Dư Chính đã hứa sẽ không thừa hưởng cái gì từ nhà họ Thư. Ban đầu Vu Tiểu Mạn không hề tin, sau đó nghe ngóng, mới trong khiếp sợ tiếp nhận sự thật.

Đương nhiên, điều kiện bản thân Thư Luật cũng không tồi. Khi kết hôn đã mua một căn hộ hai tầng hơn hai trăm mét vuông và một chiếc xe hơi cao cấp, toàn bộ đều đứng tên Vu Tiểu Mạn.

Khi đó, Thư Luật ngoại trừ không thường mang cô ta theo bên người, gần như tất cả đều nghe theo cô ta. Nhưng nhiều năm trôi qua, ông ta dường như thật sự đã quen với phân cô ta và nhà họ Thư ra.

Vu Tiểu Mạn dùng sức nắm chặt chiếc nhẫn. Nhếch lên một nụ cười lạnh.

Cửa truyền đến tiếng gõ cực khẽ, bảo mẫu thận trọng đi vào, mềm mỏng nói với cô ta: “Phu nhân, thuốc bổ đã chưng xong rồi.”

Vu Tiểu Mạn đầu cũng không nâng, miễn cưỡng phát phát tay, ý bảo cô ta đi ra ngoài trước.

Cửa đóng lại lần nữa, Vu Tiểu Mạn lấy di động ra gọi một dãy số.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây rơi xuống, ở trên cửa sổ bằng kính chiết xạ ra ánh sáng chói mắt.

Trì Tịnh bung ly cà phê hơi híp mắt đứng trên ban công.

Trên đầu cô đội mũ lưỡi trai màu hồng nhạt, tóc dài hơi xoắn xoắn ra ở sau lưng. Áo T-shirt màu trắng nhét vào quần jean yếm, ống quần cuộn lên, dưới chân là đôi giày boot Martin màu đen.

Vừa khề ưỡng cà phê vừa cách độ cao mười tám tầng lầu nhìn ra bên ngoài.

Mãi đến khi một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái vào.

Trì Tịnh từ trong túi lấy di động ra xem thời gian, cảm thấy Thư Luật hẳn là tới rồi. Mới rửa ly cà phê, khoá cửa xuống lầu.

Anh ở bên cạnh xe, cũng ăn mặc rất thoải mái.

Áo polo màu xanh ngọc đi kèm với quần dài vải ka-ki, dưới chân là một đôi giày business casual*. Phối hợp với chiếc đồng hồ kim loại trên cổ tay, tôn lên sự chín chắn tao nhã của anh.

**Business casual shoes: Cat không biết là phải dịch sang tiếng Việt ra sao nữa, đại khái là giày được thiết kế đủ thoải mái để có thể mang đi làm hoặc đi chơi.*

Trì Tịnh đi qua, hôn một cái ở khoe miệng anh: “Nụ hôn chào buổi trưa, Thư tổng.”

Cách ăn mặc này khiến Trì Tịnh hoạt bát hơn vài phần. Đồng thời cũng giảm tuổi xuống.

Thư Luật gập ngón trở lại, nâng vành nón của cô một chút. Một đôi mắt trầm tĩnh đối diện với ánh mắt đen láy của cô: “Như là đang gọi đại gia vậy.”

Giọng ghét bỏ này khiến Trì Tịnh buồn cười: “Vậy anh gọi em là ‘giám đốc Trì’ đi, coi như em bao nuôi anh.”

Thư Luật liếc xéo cô một cái, không để ý. Ngón tay điểm điểm ốt cô: “Lên xe.”

Đầu tuần đã hẹn rồi, hôm nay bọn họ muốn đi câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Thêm vào thời tiết trời xanh gió nhẹ khiến toàn thân người ta dễ chịu. Không biết có phải bởi vì vừa rồi trêu ghẹo Thư Luật hay không, tâm trạng Trì Tịnh tốt vô cùng.

Ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện, khoe miệng cô từ đầu tới cuối treo một độ cong rất nhỏ.

Câu lạc bộ nằm ở ngoại ô thành phố S, một đường náo nhiệt, lúc giữa trưa hai người đến nơi.

Dừng xe xong đi vào, một người đàn ông trung niên mặc âu phục ở đối diện liền đi lại đây.

“Thư tổng, ngài tới rồi.”

Thư Luật gật đầu. Tầm mắt chuyển tới trên người Trì Tịnh: “Đôi không?”

Trì Tịnh lắc đầu.

“Đi chuồng ngựa xem trước.” Thư Luật nhàn nhạt nói với người đàn ông.

Quản lý dáng người hơi mập, tóc húi cua không dấu vết liếc nhìn về phía bên cạnh Thư Luật một cái, lập tức sùng sốt: “... Cô Trì?”

Trì Tịnh vậy vậy tay với ông ta: “Là tôi, quản lý Lý. Không thì ông cho là ai đây?”

Quản lý Lý xáu hổ khụ một tiếng, thông minh không nhiều lời nữa. Khẽ cười: “Thư tổng, cô Trì, mời theo tôi.”

Câu lạc bộ do tập đoàn Thư thị khai thác đầu tư xây dựng lên. Trang trí rất theo phong cách châu Âu. Trong đại sảnh tinh xảo xa hoa bày vài bộ bàn ghế để người ta nghỉ ngơi. Trong lúc rảnh rỗi cũng có thể xuyên qua cửa sổ sát đất xem biểu diễn trong trường đua ngựa.

Ba người băng qua đại sảnh, ngồi trên xe ngắm cảnh. Khoảng năm phút thì đến chuồng ngựa.

Trì Tịnh không có khái niệm gì đối với ngựa, trong ấn tượng “Nhao Nhao” vẫn là một con ngựa con. Bây giờ vừa nhìn, hoàn toàn trưởng thành thành một con tuấn mã hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Bờm ngựa xinh đẹp, bộ lông mịn sáng bóng tuyệt vời. Không cần sờ cũng có thể tưởng tượng ra cảm giác tay. Nó kiêu ngạo ngẩng đầu, một bộ dáng ngạo mạn nhưng đẹp mắt.

Trì Tịnh đứng ở vị trí góc bốn mươi lăm độ với “Nhao Nhao”, nâng tay khẽ sờ sờ cổ nó. Xúc cảm quả nhiên giống với mình nghĩ.

“Nhao Nhao” khẽ động miệng, vờn đầu lưỡi liếm liếm.

“... Em bỗng cảm thấy tên ‘Nhao Nhao’ này có chút si nhục nó.”

Quản lý Lý hất đầu như là đang cố nhịn cười. Trì Tịnh không nói gì cả, chỉ nhìn Thư Luật hỏi: “Muốn cười không?”

Cô nghiêng đầu: “Anh mang em?”

“Ừ.”

“Được.”

Quản lý Lý kêu người dắt “Nhao Nhao” đến trình diện, trước tiên vuốt vuốt lông nó. Không có làm thêm gì khác. Tuy rằng nó còn chưa quen Trì Tịnh, nhưng mà nhận ra Thư Luật.

Lúc này Trì Tịnh và Thư Luật thay đồ cưỡi ngựa xong đã trở lại.

Trì Tịnh sờ sờ cổ “Nhao Nhao” hai cái, sau đó lên ngựa. Cô nắm lấy bờm ngựa cùng dây cương, vừa mượn lực nâng của Thư Luật ở dưới, toàn bộ động tác coi như dễ dàng.

Phong cảnh trên lưng ngựa thật là không tồi.

Hai tay Trì Tịnh túm sợi dây, trên cao nhìn xuống Thư Luật đứng ở một bên.

Anh mặc một bộ đồ cưỡi ngựa kiểu của Anh, vai lưng dày rộng, thân hình cao thẳng, nhìn có vẻ như một quý tộc Anh quốc tràn đầy phong cách cao quý.

Trì Tịnh hất đầu một cái: “Lên mau đi.”

Thư Luật ra hiệu người coi ngựa có thể buông tay ra. Ngay sau đó, ngựa di động. Trì Tịnh sợ tới mức nắm chặt dây cương. Tiếp theo cảm giác được lưng ngựa chọt lắc lư, sau lưng cô dán vào một bộ ngực ấm áp.

“Sợ à?” Giọng của Thư Luật truyền đến từ sau lưng Trì Tịnh, mang theo chút ý cười như có như không.

Hai người đồng thời cầm lấy dây cương, Trì Tịnh được hai cánh tay Thư Luật bao bọc. Cô giương giương cằm lên: “Sợ cái gì?”

Trì Tịnh rung dây cương vài cái, ra hiệu Thư Luật cô đã chuẩn bị tốt rồi. Nhưng mà người phía sau lại không có phản ứng.

Trì Tịnh quay đầu nhìn anh: “Sao còn chưa đi?”

Thư Luật nghiêng nghiêng mặt, thản nhiên liếc người coi ngựa đang cười toe toét một cái. Thấp giọng bảo cô một câu: “Nắm chặt.” Rồi sau đó dưới chân kẹp một cái, giục ngựa phi nhanh.

Cảm giác ngồi trên ngựa phi nhanh như bay rất khác biệt. Trong xóc nảy lơ mơ mang theo một cảm giác sáng khoái vô cùng, thật sự là có một loại cảm giác mình bay cao.

Gió tung tóc cô lên, từng sợi nhẹ nhẹ rơi trên người Thư Luật, mang theo mùi thơm thoang thoảng.

Dần dần, Trì Tịnh trầm tĩnh lại.

Cô dựa vào Thư Luật, chỉ lo ổn định bản thân, phương hướng và tốc độ đều giao cho anh nắm trong tay.

“Nhao Nhao” vô cùng hưng phấn, chạy vòng quanh trường đua hai vòng mới từ từ giảm tốc độ. Tao nhả bước chậm chờ Thư Luật và Trì Tịnh.

Dưới bầu trời màu lam nhạt là một mảnh xanh ngắt bùng bùng sức sống, trong lành đến khiến người ta không nỡ dời mắt.

“Nhao Nhao” tựa như không chịu cô đơn, chờ bọn họ chậm rãi đi tới sân Polo ở bên cạnh.

Trong sân đang có hai đội thi đấu.

Khi một đội đánh bóng vào, ba người kia lập tức giờ gây hoan hô. Mà người đánh bóng kia thì điều khiển ngựa vọt về phía bia sân.

Bóng dáng trên lưng ngựa giữa trời đất có vẻ vô cùng đẹp. Tiếng vó ngựa dần đến gần, ngựa cách Trì Tịnh và Thư Luật ngoài một thước thì bị kéo cương.

Sau khi Trì Tịnh thấy rõ ràng là ai, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười vẫy tay với anh ta: “Hi.”

Lương Duệ Tư mặc quần áo chơi polo màu trắng, cười nhợt nhạt với cô.

Thư Luật nhìn Lương Duệ Tư, khoé miệng mang ý tứ khó hiểu ngoéo một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Hai con ngựa một đen một trắng bị hàng rào ngăn cách. Lương Duệ Tư ra dấu tay với Trì Tịnh, rồi lại gật gật đầu với Thư Luật

Thư Luật nhìn bóng lưng Lương Duệ Tư, trong mắt không có cảm xúc gì. Cũng điều khiển ngựa đi trở về.

Đưa “Nhao Nhao” về chuồng ngựa, Trì Tịnh cùng Thư Luật tách ra đi phòng thay quần áo thay lại quần áo của mình.

Lúc Trì Tịnh từ bên trong đi ra, Thư Luật đang ngồi trên sa lon da màu đen ở đại sảnh uống trà. Bên cạnh anh còn thêm một người, là Thư Hằng mặc quần áo chơi polo.

Áo trắng quần đen, hiển nhiên là không cùng đội với Lương Duệ Tư.

“Lão Đại, anh quen với người như vậy hồi nào thế? Không ngờ tên đó vừa điếc vừa câm nhưng còn chơi bóng rất giỏi.”

Thư Hằng nói xong câu đó, thấy Trì Tịnh lại đây, nhử mắt lại với cô.

Từ sau lần trước ở trong phòng điều chế hương bị Trì Tịnh ghét bỏ, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Thư Hằng nhìn thấy Trì Tịnh quần jean cùng mũ lưỡi trai, không khỏi có chút mỉa mai cười.

Đây quả thật là hai người nha!

Trì Tịnh đến ngồi bên cạnh Thư Luật, rất nhanh đã có người lại châm trà cho cô. Bưng lên khay mím một ngụm, để tách trà xuống, Trì Tịnh dựa người ra sau.

Cô nhìn Thư Hằng, chậm rãi mở miệng: “Lương Duệ Tư từng đặc biệt học môn polo, trình độ không thua gì tuyển thủ chuyên nghiệp. Đoán chừng chơi với người nghiệp dư như anh đã là thủ hạ lưu tình. Đâu đến phiên anh ghét bỏ người ta?”

“Ồ, tôi đâu có chọc tới cô?”

Thư Hằng không hiểu được, mỗi lần cô gái này nhìn thấy cậu ta đều một bộ dáng tràn đầy ghét bỏ, thấy cậu ta không vừa mắt vậy sao?

Mí mắt Trì Tịnh nhướn một cái: “Vậy anh ta không thể nói chuyện thì có quan hệ gì đến anh?”

“Lương Duệ Tư là bạn của Trì Tịnh.”

Lúc này Thư Luật mở miệng, giọng lạnh nhạt, thản nhiên liếc Trì Tịnh một cái. Sau đó để tách trà xuống, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Bấy giờ Thư Hằng mới hiểu được Trì Tịnh là để bụng cậu ta nói “vừa điếc vừa câm”.

Cậu ta “Xùy” một tiếng, cười khó hiểu nhìn Tri Tịnh: “Được, tôi lỡ lời. Phụ nữ á, chính là trái tim pha lê.”

“Loại đàn ông nói nhiều như anh mới là tạo phúc cho xã hội.”

“Tri Tịnh.” Thư Luật nhìn cô, môi mỏng nhếch lên, không vui trong mắt đã hết sức rõ ràng.

Tri Tịnh nín, băt đầu qua, không hề mở miệng nữa.

Thư Hằng vốn định theo bọn họ cùng ăn com, nhưng không ngờ vì một câu của cậu ta mà không khí cứng ngắc thành như vậy.

Cậu ta sờ sờ mũi, đứng lên định rời đi.

“Ba tôi đánh golf ở bên kia, lão Đại, anh có muốn đi không?”

Thư Luật lắc đầu.

Thư Hằng dứt tay vào túi: “Vậy tôi đi trước.”

Dưới đèn pha lê rực rỡ, không khí càng trở nên nặng nề. Thư Luật thấy Tri Tịnh vẫn xoay đầu, mày khẽ nhú lại. Đang tính mở miệng, bóng dáng Lương Duệ Tư từ xa đi đến.

Anh ta đã thay lại thường phục. Áo somi trắng phối hợp với quần tây đen, trông có vẻ gọn gàng thoải mái.

Hướng Tri Tịnh đối mặt vừa vặn có thể nhìn thấy anh ta, khoé môi cong lên, vẫy tay về phía anh.

Lương Duệ Tư đến gần, gior tay thon đẹp ra dẫu.

——Buổi tối muốn cùng ăn com không?

Tri Tịnh liếc Thư Luật một cái, anh đang nghiêng đầu nhìn về phía khác. Vì thế Tri Tịnh nói với Lương Duệ Tư: “Để lần sau đi.”

Lương Duệ Tư cười cười, ra dấu cái điện thoại trong tay với Tri Tịnh, lúc này mới xoay người đi khỏi.

Trước cửa, có một người đàn ông đang chờ anh ta. Người đàn ông nhìn thoáng qua về phía Tri Tịnh, khoé miệng nhếch lên, cùng Lương Duệ Tư rời đi.

Bãi đậu xe, Lương Duệ Tư bỏ dụng cụ mang theo bên người vào cốp xe, sau đó ngồi vào ghế phó lái.

“Cậu tạm thời hủy bỏ chuyến đi hội triển lãm châu báu ở thành phố H là bởi vì cô ta?” Bạn thân cười như có như không hỏi.

Lương Duệ Tư ngoéo ngoéo khoé môi không có phủ nhận.

“Vậy sao khinh địch đi về thế?”

Mất công lớn như vậy, nói nói mấy câu liền thoả mãn?

Lương Duệ Tư: Tâm trạng cô ấy không tốt.

Tâm trạng cô không tốt, Lương Duệ Tư lại không có cách dỗ dành. Dù sao cũng không thể nào trước công chúng mà ra dấu tay với cô. Anh có thể ra dấu, Tri Tịnh cũng phải có kiên nhẫn nhìn mới được.

Bạn thân im lặng, cười không nổi.

Lương Duệ Tư hơi hơi cong khoé miệng, cúi đầu cài tốt dây an toàn: Đi thôi.

Mặt trời đã khuất, ở chân trời ánh lên mảng đỏ, bao phủ cả trường đua ngựa. Có một vẻ đẹp tốt bất.

Nhưng tâm trạng của Tri Tịnh và Thư Luật không đẹp một chút nào.

Giờ phút này hai người đang ngồi bên cửa sổ, tư thế tao nhã dùng com. Không khí yên lặng đến chỉ có tiếng cắt thịt bò, giống như hai người chỉ ghép bàn lại ngồi với nhau.

Trở lại nội thành đã hơn sáu giờ tối. Tri Tịnh thấy Thư Luật lái xe vào tiểu khu xa hoa nơi anh ở, rốt cuộc đã mở miệng trước: “Không đưa em về à?”

Thư Luật lườm cô một cái, lái thẳng xe vào bãi đậu xe.

Xe tắt máy, Trì Tịnh ngồi bất động ở ghế phó lái.

“Xuống xe.”

Thấy Thư Luật trước sau một bộ dáng lạnh như băng, Trì Tịnh cau mày hỏi anh: “Anh tức giận là vì em ghét Thư Hằng?”

“Ha.” Thư Luật dù bận vẫn ung dung nhìn cô. “Em cãi nhau với Thư Hằng, còn mặt dài với anh?”

“Lời anh ta nói không lọt tai.”

Nghe lời này Thư Luật bỗng nghiêm mặt. Ánh mắt nhìn Trì Tịnh trở nên thâm trầm.

Tính cách của Trì Tịnh vẫn luôn là như vậy, tùy hứng, nuông chiều. Nhưng làm việc có chừng mực vừa lại vô cùng chú trọng trường hợp. Tình huống giống vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Bởi vì một câu nói bất lịch sự của cậu ta, em liền giận thành như vậy?” Giọng nói chuyện của Thư Luật càng ngày càng lạnh. “Trì Tịnh, phản ứng của em đã vượt qua mức độ một người bạn bình thường nên có.”

Những lời này của Thư Luật vừa ra, bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh lại. Trì Tịnh đưa tay cởi dây an toàn, cúi đầu, mím mím môi.

Thư Luật mặt không biểu cảm nhìn về phía trước, chợt nghe bên tai truyền tới tiếng của Trì Tịnh: “Làm trò cả nửa ngày thì ra là anh ghen. Ha! Ngày lễ kỷ niệm thành lập công ty hôm đó em đã ôm bình dấm chua đi ngủ.”

Thư Luật quay đầu nhìn cô. Trì Tịnh hếch hếch cằm: “Thư tổng, một bó tuổi rồi còn được người ta thú nhận, cảm thụ này tốt không?”

So với cái bình dấm bay lung tung này của anh, cô lại là bắt được tận tay nha!

Cái bộ dạng “bắt được cái đuôi của anh” của Trì Tịnh khiến Thư Luật bật cười. Anh rút chìa khoá xe ra, chỉ nhàn nhạt quảng cho cô một câu: “Có chuyện đi lên nói.”

Trì Tịnh hừ một tiếng, mở cửa xe đi lên theo.

Mấy chỗ bất động sản của Thư Luật, chỗ này là chỗ anh thường ở nhất. Trì Tịnh cũng đã tới không ít lần.

Hai trăm mét vuông, bốn phòng hai sảnh, trang trí theo phong cách đơn giản. Tất cả đều không khác gì mấy với ba năm trước đây.

Trì Tịnh vào cửa, quen đường quen lối từ tủ giày lấy ra một đôi dép nữ màu hồng nhạt.

“Anh còn giữ hả?” Cô bồn chồn nhìn Thư Luật.

Thư Luật nhìn dép trong tay cô, lạnh nhạt nói: “Quên vứt đi.”

Trì Tịnh mang dép vào, làm như không có nghe thấy câu này của anh.

Thư Luật mở máy điều hoà trung tâm lên, sau đó từ tủ lạnh lấy ra một chai nước cho Trì Tịnh: “Anh đi thay đồ, em tùy tiện đi.”

Trì Tịnh ngồi lên sa lon, vặn mở chai uống một ngụm nước. Không bao lâu, Thư Luật từ phòng ngủ đi ra.

Anh thay bộ đồ ở nhà màu xám tro, cách ăn mặc như vậy khiến anh ít đi vài phần cảm giác áp bức.

Anh ngồi vào bên cạnh Trì Tịnh, đưa tay lau khoé miệng dính nước của cô. Tâm trạng rõ ràng tốt hơn lúc ở trong xe rất nhiều.

Hai người ngồi yên lặng trong chốc lát, di động của Thư Luật chợt vang lên. Trì Tịnh liếc nhìn một cái, là điện thoại đường dài nước ngoài.

Thư Luật nắm tay cô một cái, đứng dậy đi vào phòng sách.

Trì Tịnh chán muốn chết, không gian phòng khách rất lớn, nhưng vô cùng trống trải. Vì thế cô đứng dậy, đi dạo vào phòng ngủ của Thư Luật.

Một người đàn ông có kỷ luật tự giác hay không, từ phương diện nhà ở có thể nhìn ra rất nhiều.

Trong nhà Thư Luật mặc dù có người làm đến quét dọn theo thời gian cố định, nhưng ngày thường cũng không có bữa bái.

Chiếc giường lớn màu trắng phối hợp đen theo kiểu Âu đơn giản nhìn gọn gàng và thoải mái. Trong phòng vô cùng sạch, chứng ảnh ảnh cường chế * nhìn cũng sẽ cảm thấy hài lòng.

**obsessive-compulsive disorder (OCD): người bệnh không thể nào cưỡng chế được suy nghĩ và hành vi muốn lặp đi lặp lại chuyện gì đó. Ý chỉ nói là người có chứng thích sạch sẽ.*

Tri Tịnh quan sát một hồi, sau đó phát hiện một cái hộp giấy ở tủ đầu giường.

Trên mặt chiếc hộp hình vuông bằng giấy kraft* dán tờ giấy nhãn tin ghi——Bạn gái cũ's.**

**giấy kraft: màu nâu, mịn, bền, thường dùng để gói đồ hoặc làm hộp, giỏ giấy.*

***đồ của bạn gái cũ*

Tri Tịnh nhíu mày, đi qua, khom người nhìn.

Thư Luật có mấy người bạn gái cũ? Nếu chỉ có một, thì phải là đồ của cô——cô có thể xem.

Nếu còn có bạn gái cũ khác, vậy cô là bạn gái đương nhiệm của Thư Luật——cô có thể yêu cầu kiểm kê.

Tri Tịnh ngồi lên bàn bằng gỗ, đưa tay kéo cái hộp tới trước mặt mình.

Trước tiên cô xé xuống tờ giấy ghi “bạn gái cũ” chường mắt kia vò thành một cục. Tiếp đó mở hộp ra, nghiên cứu trong cái hộp không nặng không nhẹ này đựng cái trò gì——

Một cái lược tay, một cặp kính mát, một cây mascara chưa dùng hết...

Một đồng hồ linh tinh nhỏ nhặt, không đáng tiền gì, nhưng mỗi một cái đều được cất lại thật tốt.

Thì ra, bất tri bất giác cô đã để lại ở chỗ này nhiều dấu vết như vậy.

Cuối cùng, Tri Tịnh phát hiện một phong thư ở dưới đáy.

Còn chưa mở ra, cô đã lờ mờ đoán được cái gì bên trong.

Tri Tịnh trừng mắt nhìn, rút ra tấm giấy A4 được gấp tư lại. Nơi ghi tên người nhận dùng bút màu đen viết hai chữ thanh nhã: Gia quy.

Ánh mắt cô thông thả nhìn mỗi một chữ trên giấy. Khoé miệng cũng từ từ vênh lên.

Thời gian đó là “tuần trăng mật” của cô và Thư Luật. Cho nên lúc ấy có thể làm ra chuyện khiến cho người ta nổi da gà này.

Không biết lúc Thư Luật xem thì cảm xúc như thế nào, bây giờ Tri Tịnh nhìn nét chữ quen thuộc này chỉ cảm thấy rất mất thể diện.

Quả nhiên phụ nữ khi yêu đương cuồng nhiệt sẽ tụt chí số thông minh.

Thật sự là coi không được.

Tri Tịnh xếp “Gia quy” thả trở lại, nghe thấy tiếng bước chân đi vào của Thư Luật.

Anh vào đến, thấy đồ đạc trên sàn, nhíu mày. Rồi sau đó vươn tay về phía Tri Tịnh: “Đứng lên.”

Tri Tịnh mượn lực đứng lên, nhướn đôi mắt trong veo nhìn anh: “Thư tổng, em hỏi anh một vấn đề. Anh rốt cuộc có mấy bạn gái cũ?”

Thư Luật lườm cô một cái, ánh mắt cực nhạt: “Hiện tại đã không có.”

Tri Tịnh vênh môi lên. Kiễng chân, hôn một cái trên cằm anh.

“Ui, lời này em thích nghe.”

Thư Luật ôm chặt cô, thuận thế cúi đầu hôn lên môi cô.

Tri Tịnh ngửa đầu nhận lấy nụ hôn nồng nhiệt của anh, đôi tay mảnh mai không thành thật tiến vào trong vạt áo anh, mờ ám sờ lên cơ bụng rắn chắc của anh.

Thư Luật mút mạnh môi Tri Tịnh vài cái, buông cô ra, giờ tay cởi áo của mình.

“Không cần tốn công như vậy.”

Giây tiếp theo, Tri Tịnh bị anh ẵm lên thả trên giường.

Tóc dài của cô tản ra trên gối đầu của Thư Luật, mặt mày quẩn rũ nhìn anh.

“Thư tổng, áp lên tự mình động nha!”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, Trì Tịnh bị Thư Luật mạnh mẽ, chặt chẽ đè ở trên giường. Trong hít thở dồn dập chỉ cảm thấy toàn bộ không khí trong lồng ngực bị anh ép ra ngoài.

Mắt Trì Tịnh mờ mịt hơi nước, trong quá trình thích ứng khó chịu vài tiếng.

Thư Luật hôn khoé miệng cô, ôm chặt cô, bên tai Trì Tịnh vang lên rõ ràng tiếng rên rỉ trầm thấp mà gọi tình của anh.

...Khoái cảm hư hồng là đây sao.

Trì Tịnh cũng cùng thở hổn hển vài tiếng, ý thức dần dần trở nên mơ hồ không rõ.

Sau khi kết thúc, Trì Tịnh tạm thời mất hết sức lực. Cô nằm ở bên cạnh Thư Luật thắm chăm chọc ngửi, anh không hổ là người thường xuyên bàn chuyện làm ăn.

Sức chiến đấu thật mạnh mẽ nha!

Thư Luật ôm Trì Tịnh vào trước ngực, tay vắt ngang trên người cô như có như không khẽ vuốt ve hình xăm trên xương bướm của cô.

Da thịt ma sát khiến Trì Tịnh thoải mái mà thở ra một tiếng.

“Vì sao muốn xăm?” Giọng khàn khàn đặc biệt của đàn ông sau khi xong việc vang lên.

Trì Tịnh nâng mí mắt lên: “Nhìn không đẹp sao?”

“Anh không thích.”

Trì Tịnh hừ một tiếng: “Em thích là được.”

Thư Luật rũ đôi mắt sâu như hồ nước nhìn cô: “Một cái lưng tốt để em biến thành như vậy, còn tự hào?”

“Áy da. Anh là ông già cổ hủ.”

Một bó tuổi, ông già cổ hủ... Thư Luật nhìn hai má trắng nõn mịn màng của Trì Tịnh, im lặng.

Bộ dáng khi mười tám tuổi của cô còn rất rõ ràng, chỉ chớp mắt đã biến thành phụ nữ hai mươi lăm tuổi. Tưởng rằng thành thực rất nhiều, hiện tại xem ra, ở trước mặt anh vẫn là như trước kia.

Giọng Thư Luật bỗng ngưng đọng xuống: “Đau không?”

Trì Tịnh không biết anh hỏi ở đâu, vẫn gật đầu giả bộ đáng thương: “Đau.”

Thư Luật “Ha” một tiếng, có chút ý tứ vui sướng khi người gặp họa.

“Đáng đời.”

Trì Tịnh gợn tay chọt chọt cảm anh: “... Anh không ấu trĩ à?”

Cô vừa động, cái chân trên người liền trượt xuống. Đã không còn bị che lại, đường cong xinh đẹp, làn da trắng nõn hoàn toàn bị lộ ra.

Thư Luật nhìn lướt qua, kéo chân lên.

“Trễ rồi, ngủ đi.”

Trì Tịnh tựa đầu làm ỏ bên cổ anh, chớp mũi toàn là mùi hương đặc biệt của thân thể anh. Cô hôn lên hàu kết anh vài cái, bị Thư Luật xiết chặt người mới thu liễm.

Trì Tịnh nhin cười nói: “Thư tổng, em phát hiện anh bây giờ chịu không được khiêu khích.”

“Ha.” Thư Luật vỗ một cái trên mông cô. “Nếu em không thành thật, vậy thì tiếp tục.”

“Không được.” Trì Tịnh lời lẽ nghiêm túc cự tuyệt. “Lâu rồi không được cam lộ, căng em hơi đau.”

Lời này nói có... Thư Luật không nói được gì một hồi, ôm chặt người vào trong ngực.

“Nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Trì Tịnh đột nhiên giật mình thức giấc.

Trong đêm yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở đều đều dài và khẽ của Thư Luật.

Từng tiếng từng tiếng, khiến người ta yên tâm.

Trì Tịnh im lặng nhìn trần nhà, đầu hơi hỗn độn nghĩ không ra vừa rồi có phải là mộng hay không.

Chất lượng giấc ngủ mấy ngày nay đã tốt lên không ít, vốn tưởng rằng trong trạng thái như hôm nay sẽ ngủ tốt hơn một chút. Trì Tịnh nín ở trên giường trong chốc lát, thật sự ngủ không vô. Cô thở dài, động tác khe khẽ ngồi dậy xuống giường.

Phòng khách được Thư Luật để lại một ngọn đèn đứng. Ánh đèn dịu dịu bao phủ một khoảng không gian này, trong bóng tối tăng thêm màu sắc ấm áp.

Trì Tịnh lê dép đi đến cạnh quầy bar, trong tủ rượu tùy tiện lấy ra một chai rượu vang đã mở.

Trong ly thủy tinh chân cao, màu dung dịch rượu đỏ sậm khẽ lay động, Trì Tịnh nâng tay, khẽ nhấp một ngụm.

Tiếp đó, tiếng mở cửa đột ngột vang lên. Dáng người cao ngất của Thư Luật từ từ xuất hiện bên trong ánh sáng.

Không biết có phải vì ánh sáng không đủ hay không, mặt anh ấy nhìn có vẻ sâu sắc hơn bình thường rất nhiều. Chân mày đen như mực nhú chặt, khối cơ bắp được phân chia rõ ràng trên thân thể trơn bóng của anh.

Hơi thở đã tính trên toàn thân kết hợp với khuôn mặt bất hảo kia, thoát nhìn gọi cảm đến cực điểm.

“Anh cũng thức?”

Trì Tịnh khẽ uống một ngụm, nhìn anh hỏi.

Thư Luật không nói, liếc cái ly chân cao trên quầy bar một cái.

“Em có chút mất ngủ. Cho nên ra đây tìm chút rượu vang uống.”

“Thường xuyên như vậy?”

“Cũng không phải.” Trì Tịnh uống ngụm rượu cuối cùng trong ly. “Thỉnh thoảng.”

Cô để ly xuống, nhảy xuống ghế đầu: “Trở về ngủ thôi. Khuya rồi.”

Hai người quay về nằm trên giường lần nữa, Thư Luật đưa tay kéo Trì Tịnh vào trong lòng.

“Sao lại mất ngủ?”

Trì Tịnh im lặng: “... Bỗng nhiên cứ như vậy.”

“Tìm bác sĩ khám xem.”

“Không cần. Tác dụng không lớn.” Trì Tịnh chui vào trong lòng anh. “Thức thì uống chút rượu vang, ngủ lại là ngủ được.”

Thư Luật nhìn cô: “Rượu vang có tác dụng hơn bác sĩ?”

Anh cho rằng Trì Tịnh đang qua loa, cho nên hoàn toàn không tin đối với lời của cô.

Giọng Trì Tịnh nghiêm chỉnh một chút: “Thật đó. Lúc em ở Pháp đã khám bác sĩ, mất ngủ là bởi vì tinh thần khẩn trương. Tự mình điều tiết là được.”

Tựa như không muốn nói tiếp cái này, Trì Tịnh chuyển đề tài: “Anh biết không, mỗi lần uống rượu vang, điều thứ nhất trong đầu em nhớ tới đều là thiếu nữ Berlin* của Serge Lutens.”

**La Fille de Berlin: là dầu thơm của hiệu Serge Lutens, có màu đỏ như rượu vang*

Thư Luật hỏi: “Bởi vì đều là màu đỏ?”

“Có lẽ vậy.” Tri Tịnh nhẹ giọng nói. “Giống màu máu. Perfectionist số 8 cũng là màu sắc bén như thế, em rất thích.”

Tri Tịnh nhúc nhích người một cái, không nói.

Thư Luật ngoéo ngoéo khoe miệng, khẽ hôn một cái ở trên đầu Tri Tịnh.

Sáng thứ hai, Trần Cách Phi đậu xe ở bãi đậu xe ngầm của cao ốc Thư thị. Đang định xách giỏ xuống xe, điện thoại đặt trên ghế phó lái vang lên.

“Chị họ, kính mát của chị rơi ở chỗ em hôm qua.”

Đầu kia điện thoại là Tân Nhã.

Trần Cách Phi đáp lại: “Chị có thời gian sẽ đi lấy.”

Tân Nhã cười cười: “Em để cho trợ lý chuyển phát nhanh cho chị. Trong khoảng thời gian này chắc sẽ bề bộn nhiều việc, không biết khi nào mới rảnh.”

Trần Cách Phi đồng ý, lại nghe Tân Nhã nói: “Còn có vé bữa chiều ra mắt. Em cùng chuyển phát nhanh cho chị luôn, nhất định phải tới nha!”

Hai người bọn họ từ nhỏ tình cảm đã tốt, càng đừng nói đây là bộ phim nhựa đầu tiên Tân Nhã là diễn viên chính. Trần Cách Phi khẳng định là phải đi cổ vũ.

“Được.”

Cúp điện thoại, Trần Cách Phi ngồi trên xe một lát.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta đều là “Học sinh xuất sắc” gương mẫu trong nhà. Bất kể là học hành hay công tác đều đứng đầu. Cho tới bây giờ chưa hề bị hạ xuống phía sau người ta.

Tân Nhã có thể nói là lớn lên dưới hào quang của cô ta. Tuy rằng hai người kém bảy tuổi, nhưng người trong nhà mỗi lần giáo dục trẻ con đều sẽ nói “Nhìn xem chị Phi của mày thế nào thế nào”.

Bây giờ, Tân Nhã chỉ tốt nghiệp trường nghệ thuật bình thường nhưng tình yêu và sự nghiệp đều gặt hái tốt đẹp, Trần Cách Phi rất mừng cho cô ta, cũng nhận không được so sánh cô ta với mình.

Trong lòng cũng sẽ có chút mất cân bằng.

Nhiều năm như vậy, chấp niệm của cô ta ở tại trên người một người, nhưng trước sau cầu mà không được.

Khi Trần Cách Phi xuống xe, cổng vào bên phải một chiếc Bentley quen thuộc lái vào. Xe màu đen chạy thẳng tới chỗ đậu chuyên dụng ở trong cùng.

Trần Cách Phi chậm bước chân, đang do dự có muốn đi qua chào hỏi hay không, thì thấy từ trên xe xuống hai người, nắm tay nhau đi tới trước thang máy chuyên dụng cho cấp cao.

Tri Tịnh mặc một bộ kiểu OL*, chân đi giày cao gót tám phân, cùng đứng với Thư Luật. So với ngày hôm qua dường như đã thay đổi thành một người khác.

**office lady: đồ công sở nữ*

“Anh tới đón em rất phiền phức, em muốn tự mua xe.”

Thư Luật lườm cô một cái: “Muốn mua xe gì?”

Vừa nghe giọng điệu đại gia này, Tri Tịnh cười đáp: “Thư tổng muốn tặng em à? Áp lực hơi lớn nha.”

Thư Luật nhìn chăm chăm cô một lát, không nói gì.

Cách đó mấy mét ở ngoài, Trần Cách Phi dừng chân hồi lâu nghiêm mặt lạnh lùng bước về phía thang máy bên kia.

Tri Tịnh xuống thang máy ở lầu ba mươi hai. Giày cao gót giẫm lên sàn đá cẩm thạch phát ra âm thanh lanh lảnh có tiết tấu.

Cửa kính phòng làm việc mở ra, Đồng Dao đang tỉ mỉ sắp xếp ngay ngắn lọ lọ chai chai trên bàn điều chế hương.

Thỉnh thoảng cũng sẽ tò mò nghĩ thử một chút.

Ý nghĩ muốn học điều chế hương của Đồng Dao Trì Tĩnh ít nhiều biết một chút. Nhưng cho tới bây giờ Đồng Dao không hề chủ động nhắc tới, mỗi lần đều hỏi bóng hỏi gió vài câu.

Lòng cẩn thận quá nặng.

“Chào buổi sáng giám đốc Trì.” Nghe thấy tiếng bước chân, Đồng Dao nở nụ cười chào hỏi Trì Tĩnh.

“Chào buổi sáng.”

Trì Tĩnh đi đến bên bàn làm việc, phát hiện bên cạnh máy tính thêm một chậu cây mọng nước nhìn vô cùng quen mắt.

Cô nhú mày, hỏi Đồng Dao: “Cái này ở đâu ra vậy?”

Đồng Dao quay đầu nói với cô: “Vừa mới lấy ở bàn tiếp tân. Bên trên có tấm thiệp, chắc là quà người ta tặng chị.”

Trì Tĩnh để giỏ lên trên ghế, cầm lấy tấm thiệp màu hồng nhạt đặt ở dưới chậu cây——

Tiểu béo còn sống, vật trở về nguyên chủ.

Cái này vừa nhìn là biết điệu bộ của ai.

Trì Tĩnh nở nụ cười, cầm lấy di động gọi một tin nhắn cho Lương Duệ Tư.

Mười rưỡi có họp, Trì Tĩnh ngồi vào chỗ lấy ra dự án từ trong máy tính. Sau khi xem xong tắt đi, khoá máy tính lại lần nữa.

Trong các tác phẩm của bà cụ Mai, hương nữ chiếm đa số, trong series ngẫu nhiên có một hai hương nam. Mùi hương phần lớn là êm dịu. Mà ý tưởng của Trì Tĩnh là làm sâu sắc sự mâu thuẫn giữa điều chế trước và sau. Làm vậy tất nhiên sẽ phá vỡ lệ thường.

Cô bỏ tinh dầu nham mân khôi* vào cốc bê-se đun hoà tan trên nước nóng năm mươi độ, bên trong dần dần bay tán ra mùi thơm nhàn nhạt.

**hay còn gọi là hồng đá, có tên khoa học là Cistaceae. Link tham khảo: https://vi.wikipedia.org/wiki/Họ_Nham_mân_khôi*

Mỗi một lần điều chế, phương pháp pha chế sẽ thay đổi tùy theo. Mỗi một loại nước hoa ra đời đều phải trải qua gọt giũa tỉ mỉ.

Trì Tĩnh đưa phương pháp pha chế số 9 vào máy tính, rồi để bình thủy tinh màu nâu đánh dấu số 9 vào tủ kính, sau đó đứng dậy đi phòng họp.

Họp thường kỳ mỗi tuần, Thư Luật sẽ không ra mặt, đều là Trợ lý Hồng thay thế chủ trì.

Cậu ta đưa ra vài vấn đề. Sau đó, trước khi kết thúc họp đã nói nhấn mạnh một chuyện.

“Người phát ngôn cho nước hoa Zing khu vực Châu Á năm nay họp đồng đến kỳ hạn. Bởi vì một số nguyên nhân, công ty sẽ không định tiếp tục họp đồng này.” Ánh mắt Hồng Đông Đồng bình tĩnh quét một vòng. “Cho nên, các vị giám đốc có nhân tuyển thích họp có thể đề xuất làm tham khảo vào buổi họp tới.”

Chuyện chọn người phát ngôn vẫn luôn thuộc về Phòng quan hệ xã hội, Trần Cách Phi dĩ nhiên là trả lời: “Tôi biết rồi.”

Nhưng lần này, Hồng Đông Đồng nói là “các vị giám đốc”.

Trì Tĩnh nhìn thoáng về phía cửa cô ta, phát hiện Trần Cách Phi đang nhìn cô.

Trì Tĩnh thu hồi ánh mắt, đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Tiếng chuông ngân gọn truyền tới từ trong túi cô, là Lương Duệ Tư hồi âm tin nhắn của cô: nằm viện, buổi tối không thể hẹn.

Bước chân của Trì Tĩnh chợt dừng: Chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sau khi biết được Lương Duệ Tư nằm viện, Trì Tĩnh định buổi tối đi thăm anh ta. Trở lại phòng làm việc, Đồng Dao ngồi cạnh cửa vội vàng đứng dậy, đi theo sau cô.

Trì Tĩnh thấy cô ta về đứng ngồi không yên, muốn nói lại thôi thì nhú nhú mồm.

Đồng Dao vịn tay ngập ngừng một lúc lâu mới chậm rãi nói ra: “Giám đốc Trì... Em trai em vào bệnh viện, em muốn xin nghỉ phép.”

“Tìm bị bệnh?”

Đồng Dao đỏ vành mắt gật đầu.

Trì Tĩnh: “Mau đi đi.”

Nói tiếng cảm ơn, Đồng Dao cầm giỏ lên chạy ra ngoài.

Trì Tĩnh rót một ly nước ấm, dựa vào bên bàn làm việc, đưa tay khẽ gầy chậu cây mọng nước kia vài cái.

Đây là trước khi cô trở về đã ở chỗ Lương Duệ Tư, không ngờ người này lại mang về đem đến đây. Trì Tĩnh vênh vênh môi, có chút không hiểu suy nghĩ của Lương Duệ Tư.

Trước khi tan làm, Trì Tĩnh nhận được điện thoại của Thư Luật. Báo cho biết tối nay có việc, kêu cô tự giải quyết cái ăn.

Trì Tĩnh tỏ ý buổi tối cô cũng có hẹn, không cần anh nhớ thương.

Bên kia yên lặng phút chốc, Thư Luật chậm rãi mở miệng: “Giám đốc Trì, bây giờ đến văn phòng tôi một chuyến.”

Trì Tĩnh cúp điện thoại, khoé miệng mang ý cười nhàn nhạt.

Tối văn phòng tổng giám, Trì Tĩnh không ngờ chờ cô là một phần văn kiện.

“Đem phần hợp đồng này dịch ra tiếng Pháp, Trợ lý Hồng đi vắng. Buổi tối em có thời gian dịch xong rồi gọi lại đây cho anh.”

Trì Tĩnh: “...” Không phải kêu cô lại đây play sao?

Con người Thư Luật quay vòng, nhìn cô: “Sao?”

“Tại sao em phải làm cái này? Phiên dịch của anh đâu?” Trì Tĩnh khoanh tay nhìn anh. “Vội lại em đã nói buổi tối em có việc.”

“Cần dùng gấp.” Thư Luật thông thả mở ra một phần văn kiện khác. “Hơn nữa, em còn muốn so đo tại sao với anh?”

Trì Tĩnh: “...”

Thấy vẻ mặt kháng cự của cô, Thư Luật im lặng, lại mở miệng lần nữa: “Trà em phí tăng ca, thế nào?”

“À? Gấp mấy lần?”

“Vậy phải xem em một buổi tối đòi hỏi mấy lần.”

Trì Tĩnh: “... Thư tổng, anh biến thái.”

Thư Luật mắt mang ý cười: “Biến thái ở đâu?”

Trì Tĩnh hết cách. Cô cầm lấy văn kiện quét mắt vài lần, mặt xị xuống hỏi anh: “Khi nào thì cần?”

Thư Luật: “Càng nhanh càng tốt.”

Trì Tĩnh cầm văn kiện oán giận bỏ đi.

Trợ lý Hồng gõ cửa đi vào, thấy chính là trên mặt Thư Luật lộ vẻ cười nhàn nhạt.

“... Thư tổng?”

Thư Luật liếc cậu ta một cái: “Cậu có thể tan làm.”

Hồng Đông Đông mặt nghi vấn: “Văn kiện kia đâu?”

Trần Cách Phi vội vã đi vào quán cà phê đã hẹn với Vu Tiểu Mạn.

Cô ta mặc một bộ đồ vest công sở màu trắng, cắt may ôm thân hình tôn lên vòng eo mảnh mai cùng chân dài thẳng tắp của cô ta. Quanh năm lăn lộn trong nghề khiến trong ánh mắt cô ta lộ ra vài phần già dặn.

Trần Cách Phi phóng tầm mắt quét qua chỗ ngồi bên trong quán, tiếp đó, cất bước đi đến bàn bên trong cùng.

Vu Tiểu Mạn mặc một bộ đầm bầu hàng hiệu nào đó, mái tóc dài đen nhánh xoã ở sau lưng. So với lần gặp trước, cô ta dường như lại mập lên một chút. Thần sắc cũng rất tốt.

Trần Cách Phi đến gần, không dấu vết nhìn về phía bụng nhô lên của cô ta. Rồi sau đó mở miệng chào hỏi.

“Ngại quá, đã tới trễ.”

Vu Tiểu Mạn nghe tiếng ngẩng đầu, cười cười nói với Trần Cách Phi: “Không trễ, mau ngồi xuống.”

Trần Cách Phi ngoắc gọi một ly lam son*.

**là cà phê hiệu Blue Mountain của Jamaica, được chú ý là vị dịu, ít đắng, là một trong những loại cà phê mắc nhất và được ưa thích nhất trên thế giới*

“Lần trước cô giúp đỡ, tôi còn chưa dành ra thời gian đến cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo như vậy. Bác trai bệnh khỏe nhiều chưa?”

Vu Tiểu Mạn dừng một chút mới gật đầu: “Không quá đáng ngại.”

“Vậy thì tốt.”

Đối với tình hình của nhà họ Thư, Trần Cách Phi đều dùng những tin tức vụn vặt chấp ghép lại. Nhiều năm như vậy, cô ta vẫn không biết nguyên nhân chính xác vì sao Thư Luật không thích Vu Tiểu Mạn.

Trong tiệm bật khúc đàn dương cầm êm dịu, hai người ngồi yên lặng trong chốc lát, Vu Tiểu Mạn chủ động gọi lên chủ đề câu chuyện.

“Mấy hôm trước cùng Thư Dư Chính đi viện an dưỡng thăm Thư Đông đã gặp Thư Luật. Cậu ta dẫn theo một cô gái, hẳn là bạn gái của cậu ấy đi?”

Về mặt Trần Cách Phi chợt dờ ra, mím môi: “Phải không? Tôi không rõ lắm.”

Vu Tiểu Mạn rũ mắt xuống, hỏi ngược lại: “Giữa cô và cậu ta...”

Trần Cách Phi bung cà phê lên uống một ngụm, sau khi để ly xuống chậm rãi mở miệng: “Không phải như vậy. Là bạn bè, đồng nghiệp, cấp trên cấp dưới.”

Vu Tiểu Mạn nhìn ra trong tươi cười của cô ta có mắt mắt không dễ phát hiện, bung ly nước lên, khẽ nhấp một ngụm.

“Cô gái kia có thể trở thành nhà điều chế hương của Zing thật sự khiến người ta hơi bất ngờ. Dù sao cô ta nhìn có vẻ thật quá trẻ.”

Trần Cách Phi trẻ trẻ khoe miệng: “Cô ta có một sư phụ giỏi.”

Sự nhạy cảm giữa phụ nữ có đôi khi một cái đối mặt là có thể thiết lập nên. Bọn họ thậm chí không cần phải nói một câu, chỉ nhìn ánh mắt là có thể biết tâm tính của đối phương.

Ngày đó ở trước quầy chuyên doanh châu báu, Trì Tịnh chắc hẳn cũng là ý này.

Hiển nhiên Vu Tiểu Mạn cũng là thân phụ nữ, làm sao không hiểu lòng của Trần Cách Phi.

Cô ta khẽ nắm lấy ly, giương giương môi.

Cuối cùng hai người chỉ hàn huyên vài câu trên trời dưới đất. Buổi hẹn lần này kết thúc trong cuộc gọi điện thoại đến của Thư Dư Chính.

“Tôi tiện đường đưa cô đi.” Trần Cách Phi nói.

Vu Tiểu Mạn đang tính gật đầu đồng ý, điện thoại lại vang lên lần nữa. Cô ta liếc nhìn biểu hiện gọi đến, ngón tay bên trên màn hình dừng vài giây. Sau đó, cô ta nói với Trần Cách Phi: “Không cần đâu, bảo mẫu chờ tới đón tôi, tôi còn muốn mua vài thứ.”

Chờ sau khi Trần Cách Phi đi khỏi, Vu Tiểu Mạn nhận điện thoại. Sau khi nghe xong một lúc lâu, đuôi mắt từ từ nhướn lên.

Vu Tiểu Mạn dựa vào lưng ghế, cười như thật như giả đáp: “Ngài đây làm việc năng suất, tôi thật rất thích.”

Từ Thư thị đi ra, Trì Tịnh đi trung tâm thương mại gần đó.

Cô chọn một ít trái cây Lương Duệ Tư thích ăn, rồi đặt một bó hoa, sau đó đón xe đi bệnh viện thành phố.

Xe taxi vào cổng khu nội trú của bệnh viện thành phố, từ từ dừng lại. Trì Tịnh trả tiền xe xong, cầm đồ xuống xe.

Vội vã tới trước cửa phòng bệnh, còn chưa kịp gõ tay ra gõ cửa, cửa đã bị kéo mở từ bên trong.

Trì Tịnh cầm một đồng hồ đối diện với Lương Phinh Đình.

Lương Phinh Đình hoà nhã cười: “Cô Trì đến rồi.”

Trì Tịnh cong môi: “Chủ tịch Lương.”

“Mau vào, Dật Tư ở bên trong đang truyền nước biển.”

Phòng bệnh đơn sạch sẽ gọn gàng, trên bàn cạnh cửa sổ bày một bó hoa bách hợp tươi. Trì Tịnh cúi đầu nhìn thoáng qua cửa mình, cười cười bất đắc dĩ với Lương Duệ Tư.

Anh ta mặc quần áo bệnh nhân nửa dựa vào đầu giường, tay trái sạch sẽ thon dài treo một ống kim. Sắc mặt hơi trắng, khoẻ miệng mang nụ cười nhợt nhạt nhìn về phía Trì Tịnh.

Trì Tịnh để đồ xuống, đi đến ngồi xuống ghế dựa ở cạnh giường.

“Viêm dạ dày cấp tính?”

Mắt Lương Duệ Tư ngậm cười, gật gật đầu.

“Bị bệnh còn vui vẻ như vậy?” Trì Tịnh ngẩng đầu nhìn nước biển một cái.

Lương Duệ Tư nghiêng nghiêng đầu, nâng lên hai tay thông thả ra dấu: Ừ. Vui vẻ.

Bộ dáng ngoan ngoãn này của anh ta, lại thêm những lời này, khiến Trì Tịnh nói không được nữa. Cô bỗng nhiên hiểu ra, chẳng trách Hà Nhuế không thể nào cự tuyệt được đối với diện mạo này của anh ta. Bây giờ cô ít nhiều hiểu được một chút.

Lương Phinh Đình vẫn đứng ở cạnh cửa, rút cuộc chờ đến khi Lương Duệ Tư phản ánh mắt cho cô ta, cô ta mới chỉ chỉ thời gian với anh, sau đó lặng yên không một tiếng động rời đi.

Cho dù xác suất mong manh, nhưng cũng muốn tạo chút cơ hội cho em trai nhà mình.

Trên tay Lương Duệ Tư có kim tiêm nên không tiện cử động quá nhiều. Trì Tịnh cũng chỉ ngắn gọn tán gẫu với anh vài câu.

——cái cài áo, có thích không?

Lương Duệ Tư vừa hỏi như vậy, Trì Tịnh mới chợt nhớ tới cái này còn để ở chỗ của Thư Luật.

Cô nhin không được muốn tròn trắng mắt phi nhỏ, nói với Lương Duệ Tư: “Rất thích, cảm ơn anh.”

Lương Duệ Tư cười cười, giải thích với Trì Tịnh vì sao lại đưa cho cô trước nhiều ngày như vậy: Tiệc đính hôn hôm đó thành phẩm mới vừa đến tay, đã bị em nhìn thấy bên trực tiếp cho em.

Trì Tịnh tựa như đùa giỡn nói: “Em còn tưởng anh nhớ lắm ngày.”

Lương Duệ Tư rũ mắt xuống. Làm sao mà nhớ lắm?

Trong phòng bệnh bỗng nhiên yên tĩnh lại, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ bằng kính rơi vào, nét mặt của Lương Duệ Tư dưới ánh chiều tà có vẻ đặc biệt dịu dàng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Trì Tịnh theo tiếng nhìn qua.

Cửa bị đẩy ra, bác sĩ mặc áo khoác trắng vào đến, đằng sau là Nghiêm Hạo ăn cơm xong trở lại.

“Đến rồi?”

Cậu ta cười cười với Trì Tịnh, đi đến một ghế khác ngồi xuống.

Trì Tịnh “Ừ” một tiếng: “Vừa tới không bao lâu.”

Nghiêm Hạo liếc nhìn Lương Duệ Tư bị bác sĩ yêu cầu nằm thẳng, không nói chuyện.

Trước khi giao ca, bác sĩ xoa bóp bụng Lương Duệ Tư vài cái, hỏi xong tình hình thì viết lên phiếu bệnh án, dặn dò vài câu liền rời đi.

Lương Duệ Tư nằm ở trên giường, vạt áo theo động tác kiểm tra của bác sĩ mà vén lên một chút, lộ ra da sườn lưng bên trái.

Màu da trên người anh ta hơi trắng, đường nét phân eo cường tráng căng chặt, không có một chút mỡ thừa nào.

Trì Tịnh vô tình liếc tới nửa đoạn vết sẹo dài mảnh, lập tức quên phản ứng. Bởi vì màu da hơi trắng cho nên vết sẹo càng dễ thấy.

Ánh mắt Trì Tịnh vẫn dừng ở trên đó, mãi đến khi cái thẹo đó bị áo che lại.

Lương Duệ Tư thông thả sửa sang lại quần áo cho tốt, sau đó ngồi dậy, ra dấu tay với Trì Tịnh: Em về đi, anh muốn đi toilet.

Anh ta đứng dậy gỡ xuống nước biển, thân hình thon dài khi đi ngang qua bên người Trì Tịnh thì ngừng lại một giây, sau đó chậm rãi đi vào trong.

Nghiêm Hạo ở một bên vênh chân bắt tréo nhìn hai người bọn họ hồi lâu, đến khi Lương Duệ Tư vào toilet mới bỏ chân xuống đứng lên.

“Đi chưa? Tôi đưa cô.”

Dọc đường từ khu nội trú đi ra đến bãi đậu xe Nghiêm Hạo không nói một câu nào với Trì Tịnh. Khó chịu trên mặt rất rõ ràng.

Hai người lên xe, Nghiêm Hạo đạp chân ga lái xe ra, theo dòng xe chậm chậm, bức bối trong lòng cậu ta mới rút cuộc từ từ tiêu tan.

Thật ra, cậu ta không có lý do tức giận Trì Tịnh, nhiều hơn hẳn là bất mãn đối với Lương Duệ Tư.

Chuyện đều là nó tự nguyện, oán được ai?

Có điều là em của mình, cậu ta vẫn không nhận được muốn che chở.

“Tôi nói.” Nghiêm Hạo liếc Trì Tịnh một cái, rồi lại nhanh chóng quay về phía trước. “Sau này cô đừng lộ ra cái vẻ mặt kia với nó nữa được không?”

Trì Tịnh quay đầu nhìn anh ta, há hốc miệng: “Tôi...”

Cô có thể nói cái gì? Nói đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cái sẹo kia, cho nên nhất thời trong đầu chỉ còn trống rỗng?

Chỉ biết càng nói càng sai mà thôi.

Nghiêm Hạo thở dài, cuối cùng ừ rừ “xùy” một tiếng: “Quên đi quên đi, coi như tôi chưa nói đi.”

Trì Tịnh không có lên tiếng. Quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong mắt thêm vài phần âm đạm.

Bên trong xe vẫn duy trì yên lặng.

Đưa Trì Tịnh đến trước cửa tiểu khu, xe Nghiêm Hạo cấp tốc quay đầu rời đi.

Cậu ta nhìn kính chiếu hậu, hừ một tiếng: “Mẹ nó thẳng nhãi xấu xa không bớt lo! Con mẹ nó tính sao đây hả!”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Bức màn cửa sổ sát đất của phòng khách bị gió khẽ cuốn lên.

Trì Tịnh tùy tiện mặc một chiếc áo hai dây bó người màu đen cùng quần short cực ngắn ngồi trên thảm ở phòng khách, hai tay gõ bàn phím nhanh như bay.

Tựa như tinh thần bị đánh bại sau khi gõ vài chữ, Trì Tịnh buông phím delete ra, nhìn màn hình máy tính bắt đầu ngẩn người.

Màn hình phản chiếu hình bóng cô, Trì Tịnh nhìn thấy vẻ mặt của mình, bên tai lại vang lên lời của Nghiêm Hạo.

Cô gục đầu trên khuỷu tay, nhìn hai chân vừa thon lại trắng của mình ở phía dưới cái bàn tròn nhỏ. Lại nghĩ tới tình cảnh nhìn thấy trong phòng bệnh.

Trì Tịnh ngồi dậy, lấy tay chà xát mặt.

Tựa như là còn dơ.

Sáng hôm sau, Trì Tịnh bị Thư Luật gọi vào văn phòng tổng giám đốc.

Hôm nay cô búi tóc lên, phối hợp với chiếc váy dài nhân eo màu nude, trên chân mang đôi giày cao gót mười phân.

Đường cong của chiếc cổ mảnh khảnh càng tôn lên khí chất xinh đẹp của cô, tuy nhiên sắc mặt nhìn có vẻ hơi kém.

Thư Luật thấy Trì Tịnh đẩy cửa đi vào, tầm mắt dừng ở trên người cô một lát, rồi sau đó nói với người đàn ông ngồi đối diện ở bàn tổng giám đốc: “Đây là nhà điều chế hương đương nhiệm của Zing, giám đốc Trì.”

Thư Luật một miệng tiếng Pháp lưu loát, nghe không hề khác gì với người Pháp chính cống. Trì Tịnh liếc anh một cái, trong lòng đã đoán được thân phận của người đàn ông ngoại quốc này.

“Giám đốc Trì, vị này là giám đốc thiết kế, Mr. Fournier. Chịu trách nhiệm thiết kế bao bì của Perfectionist.”

Bởi vì suy nghĩ cho Fournier, khi Thư Luật giới thiệu ông ta với Trì Tịnh cũng dùng tiếng Pháp.

Trì Tịnh ngồi xuống ở một ghế khác, cười yếu ớt với Fournier: “Xin chào.”

Diện mạo của Fournier chính gốc người Pháp. Mất dài hẹp sâu, mũi cao thẳng, dưới mũi ông ta để râu liên tục đến tận mang tai. Cho nên trong vòng râu đó Trì Tịnh chỉ nhớ được hình dáng nửa khuôn mặt của ông ta.

Fournier cũng cười lại một cái với Trì Tịnh. Mang theo tao nhã của đàn ông Pháp.

“Fournier đã lấy bản thiết kế, tiếp theo sau hai người có thể tự trao đổi với nhau. Có vấn đề gì hay không?”

Fournier xoè xoè tay, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

“Vấn đề đều là sau khi trao đổi mới xuất hiện.” Trì Tịnh cũng dùng tiếng Pháp nói.

Fournier tựa như hết sức đồng ý với những lời này, nở nụ cười nói một câu: “Đúng vậy.”

Thư Luật ngoéo ngoéo khoe miệng.

Rồi lại nói vài câu về bản thiết kế, Thư Luật nâng mắt nhìn về phía Trì Tịnh: “Em về trước đi, anh và Fournier còn có chút chuyện cần nói.”

Trì Tịnh đứng dậy, Thư Luật sâu kín bồi thêm một câu: “Buổi tối thu thập hành lý, ngày mai theo anh đi một nơi.”

Lần này anh dùng tiếng Trung Quốc nói.

Trì Tịnh quay đầu, nhìn anh vẻ không hiểu.

Khoé miệng Thư Luật chột cong: “Đi đi.”

Sau khi Trì Tịnh đi khỏi, Fournier luôn giữ im lặng đã mở miệng, thái độ rất thân quen: “Cô Trì nhìn chẳng hề giống một nhà điều chế hương.”

Thư Luật cầm lên hộp đồng Fournier mới vừa ký xong, chậm rì rì nói một câu. Tiếp đó anh rõ ràng thấy vẻ mặt của bạn già Fournier đờ ra.

“Tôi nói là không lâu sau.” Trong mắt Thư Luật mang ý cười.

Fournier hừ một tiếng, sau đó vô cùng bất nhã chửi một câu thô tục.

“Tôi còn nghĩ nếu cậu nói là sự thật, tôi đây thật đúng là bị cậu quên sạch sẽ.” Fournier trừng anh.

Thư Luật đứng dậy đi đến trước tủ rượu, lấy cho mình cùng Fournier một ly rượu vang.

“Bắt đầu ngày mai tôi sẽ rời khỏi công ty hai ngày. Trợ lý Hồng sẽ ở lại thành phố, có việc gì anh có thể liên hệ cậu ta.”

Fournier nhận lấy rượu, giọng điệu không tốt lại có chút bất đắc dĩ: “Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp người đưa ra yêu cầu giống cậu vậy.”

Thư Luật nhìn thành phố S được ánh mặt trời bao phủ, nói với Fournier: “Trung Quốc chúng tôi có một câu thành ngữ.”

Fournier nhướn mày.

Thư Luật nói ra bốn chữ. Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Fournier, cười không nói.

Mười giờ sáng hôm sau, Trì Tịnh cùng Thư Luật đến sân bay Viễn Hoa của thành phố S.

Trợ lý Hồng đưa hai người vào Departure Terminal, sau khi Thư Luật dặn dò cậu ta vài hạng mục công việc thì dẫn Trì Tịnh đi khu chờ VIP.

Hành lý xách tay của Trì Tịnh đặt ở bên chân, nâng cổ tay nhìn thoáng qua thời gian: “Người bạn rộn như anh khi nào thì nhàn rồi như vậy?”

Hành lý xách tay màu xám bạc của Thư Luật cũng để ở bên cạnh, nghe thấy lời của Trì Tịnh, anh nói: “Muốn dẫn em đi thì dẫn thôi.”

Trì Tịnh giương giương môi: “Em đúng lúc cũng muốn đi một chút.”

Nửa giờ sau hai người đăng ký. Chỗ ngồi của Thư Luật và Trì Tịnh là ở hàng cuối cùng của khoang hạng thương gia.

Máy bay cất cánh, Thư Luật hỏi tiếp viên hàng không một cái chần.

“Buồn ngủ thì ngủ một lát đi.”

Trì Tịnh mở chần ra, phủ lên đùi hai người.

Cô tựa vào cửa sổ, phía sau là trời xanh ngàn dặm quang đặng. Mây trắng như hoá thành khói, tầng tầng bị xuyên qua. Nụ cười của cô trong bối cảnh này tươi đẹp và yêu kiều.

“Mới vừa lên máy bay ngủ cái gì mà ngủ.”

Thư Luật mắt trắng đen rõ ràng quan sát cô, thông thả buông tạp chí trong tay xuống: “Ừ. Vậy thì làm chuyện khác.”

Rồi sau đó chồm người qua, tầm nhìn của Trì Tịnh lập tức chỉ có khuôn mặt tuần tú của anh.

Thư Luật hôn lên môi mềm mại của Trì Tịnh, cái lưỡi linh hoạt bá đạo tiến vào dò xét khoang miệng cô, dây dưa với lưỡi của cô.

Trì Tịnh bị anh áp tại cửa sổ, chớp mũi đều là hơi thở của anh. Cô vô thức hít sâu một hơi, nghĩ thầm mùi vị này có lẽ cả đời cô cũng sẽ không cảm thấy chán.

Hai tiếng rưỡi sau, máy bay hạ cánh ở sân bay thành phố J.

Gần tháng bảy, nhiệt độ của thành phố J ở phía nam cao hơn thành phố S rất nhiều.

Trì Tịnh và Thư Luật vừa ra khỏi Terminal thì đã bị khí hậu oi bức như phòng tắm hơi làm cho khó chịu.

“Loại thời tiết như này quả thật khiến người ta muốn cời trường.”

Thư Luật liếc cô một cái: “Ở trường sẽ bị cháy nắng.”

Trì Tịnh: “...” Cô chỉ là tùy tiện nói thôi.

Cũng may chẳng mấy phút xe đón bọn họ đã đến.

“Tổng giám đốc Thư.”

Người tới mặc âu phục, diện mạo mày rậm mắt to, là một người đàn ông rất trẻ. Nghe giọng nói chắc là người bản xứ thành phố J.

Lên xe, Trì Tịnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thư Luật đưa cho cô một chai nước khoáng lạnh ngắt, rồi sau đó phân phó tài xế: “Về thẳng khách sạn.”

Tài xế tới đón bọn họ là nhân viên của công ty ở thành phố J phân công, Thư Luật vốn không định mượn xe của công ty, nhưng thấy tình trạng của Trì Tịnh thì đổi ý giữ xe lại.

Trì Tịnh một tay kéo va ly hành lý, một tay bị Thư Luật nắm, vào thang máy khách sạn.

“Đi tắm rửa một cái, chúng ta ăn trưa trước.”

Thư Luật bật điều hoà lên, ra hiệu Trì Tịnh động tác nhanh một chút.

Trì Tịnh mở va ly ra lấy quần áo vào phòng tắm.

Thư Luật đến đây là có chính sự, thuận tiện dẫn cô theo. Điểm này Trì Tịnh vẫn biết. Cho nên ghét thời tiết hôm nay thì ghét, nặng nề cô vẫn biết rõ.

Tắm xong đi ra, Trì Tịnh thoải mái không ít. Thay một chiếc váy lụa nhẹ nhàng, đi vào phòng khách, cô đứng bên sa lon ôm vai Thư Luật.

“Em được rồi. Có thể đi rồi.”

Thư Luật quay đầu qua, đôi mắt đen như mực đối diện ở khoảng cách gần với của cô, trong mắt cô thấy rõ ảnh ngược của mình.

“Ừ.”

Anh đứng dậy, ôm eo Trì Tịnh. Mùi đàn hương bình thân pha lẫn với hương nước tắm trên người cô, hình thành một mùi hương khác biệt.

Ăn cơm trưa xong, Thư Luật lái xe mang Trì Tịnh đi một trấn cổ của thành phố J.

Từng toà từng toà kiến trúc gạch trắng ngói đen đầy cả trấn nhỏ. Mấy cây tùng già trăm năm hiếm có càng tôn lên vẻ cổ xưa của trấn.

Thư Luật đậu xe ở bãi đậu xe trước miếu thờ, dẫn Trì Tịnh đi bộ vào. Khi xuống xe, không biết từ đâu biến ra một cây dù che nắng cho cô.

Trì Tịnh nhận lấy, cười hân hoan che ở trên đầu mình.

Thành phố J thuộc vùng đồi núi. Hai người đã đi mấy sườn núi, bước chân dừng lại trước một cửa tiệm phong cách cổ xưa.

Thật ra dọc đường tới đây Trì Tịnh đã sớm phát hiện tất cả cửa tiệm nơi này đều bán sản phẩm thủ công. Quả đúng là “cao thủ ở dân gian” của miêu tả chân thật.

Cái căn ở trước mặt này, tên tiệm càng lời ít mà ý nhiều——Từ*.

* 齋: đồ sứ

Cửa gỗ màu nâu đỏ của tiệm mở rộng ra, Trì Tịnh dắt Trì Tịnh theo bậc thềm đi lên. Đập vào mắt đầu tiên là sân trước bày đầy đồ sứ các loại.

Đủ loại kiểu dáng màu sắc, quang cảnh có chút đồ sộ.

Hai người đứng ở trong sân một lúc lâu, mới loáng thoáng nghe được tiếng bước chân truyền đến từ bên trong.

Một cô gái với đầu tóc ngắn đi ra, trên thân mặc áo tank-top màu trắng bó sát ngực phối hợp với quần jean lưng thấp. Cái khuyên rốn trên bụng bằng phẳng bị ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh.

Cô ta cầm trong tay bút lông dùng vẽ tranh, đứng ngay trước cửa nhà nhìn hai người lạ.

“Tôi tìm Lục Diễm.”

Thư Luật nhàn nhạt nói với cô ta.

Cô gái trẻ nhìn anh thêm một lát: “Anh ấy ở bên trong. Tôi đi gọi anh ấy ra.”

Giọng của cô ta rất êm dịu, mang sự mềm mại của phụ nữ vùng Nam Giang Tô.

Thư Luật gật đầu: “Cảm ơn.”

Lời chưa dứt, phía sau cô gái liền xuất hiện bóng dáng cao lớn của một người.

Người đàn ông mặc áo t-shirt đen cùng với quần jean lưng lõ. Tóc rất ngắn, lộ ra vàng trán bóng loáng. Dưới mày kiếm là một đôi mắt hoa đào đẹp, phối với gương mặt rất đàn ông này của anh ta, có một vẻ rất khác.

Ánh mắt sắc bén của anh ta dừng ở phía công, sau đó tiến lên hai bước, đi đến đằng trước cô gái. Tự nhiên như thế ngăn chặn tầm mắt của cô ta.

“Về xong rồi?”

Cô gái lắc đầu: “Chưa.”

Lục Diễm lấy mắt liếc cô ta: “Còn không vào về?”

Cô gái vô thức lại nhìn thoáng qua hướng của Thư Luật, phát hiện tầm mắt đã bị cái thân thể cường tráng của người trước mặt này cản lại, mới quay đầu đi vào trong.

Cho đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất, Lục Diễm mới thu hồi ánh mắt. Anh ta nhìn về phía Thư Luật, đầu hơi hơi hất một cái.

“Chuẩn bị xong rồi, đi theo tôi.”

Nhìn ra bọn họ có việc muốn nói, Trì Tịnh cũng muốn đi tham quan chung quanh một chút, liền không đi cùng.

Trì Tịnh ở trong sân xem xét một hồi, để cây dù lên thêm đá, nhẹ bước đi vào trong phòng.

Khác với bên ngoài, trong phòng rất sạch sẽ. Ở giữa đặt một cái bàn làm việc hình tròn. Cô gái trẻ đang dùng bút lông vẽ từng nét từng nét hoa văn tinh xảo trên mặt phôi*.

**đồ sứ chưa nung*

Cô ta thấy Trì Tịnh đi vào, ngừng bút, cười với cô: “Tuyệt tiện ngồi.”

Bên kia, sau khi Thư Luật và Lục Diễm đi ra từ phòng cất giữ, hai người trực tiếp đứng ở trong sân nói chuyện.

Lục Diễm móc ra một điều thuốc đưa cho Thư Luật, sau khi tự mời cho mình thì đưa cái bật lửa cho anh.

“Đề nghị của anh tôi đồng ý, tôi cũng không quanh co với anh.” Lục Diễm ngậm điều thuốc, dứt khoát nói: “Cho tôi một phần của tổng số cơ bản.”

Thư Luật kẹp điều thuốc giữa ngón tay, lắc đầu: “Tôi cho anh hai phần.”

Mắt đào hoa của Lục Diễm hơi nhướn lên: “Còn có tiếp theo?”

Thư Luật nở nụ cười.

Làm việc với người thông minh thật là bớt lo.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Mặt trời chói chan nhô lên cao, sau khi Thư Luật và Lục Diễm nói chuyện xong, hai người cùng trở lại phòng làm việc.

Bên trong im lặng, hai người phụ nữ dưới ánh đèn trắng đều vô cùng chăm chú. Cô gái trẻ vẫn đang vẽ, mà Trì Tịnh thì ngồi ở trên ghế bên cạnh cô gái, im lặng quan sát.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa.

Trì Tịnh quay đầu lại, nhìn thấy Thư Luật; cô gái trẻ cũng ngẩng đầu, tầm mắt cùng dừng một hướng với Trì Tịnh.

“Xong rồi?” Trì Tịnh hỏi.

“Xong rồi.” Lục Diễm nhìn bọn họ một cái. “Không có chuyện gì khác các người đi đi.”

Thư Luật nhếch nhếch môi, nhìn Lục Diễm đầy thâm ý: “Vây thì đi.” Dứt lời, dùng ánh mắt ra hiệu Trì Tịnh lại đây.

Trì Tịnh đứng dậy, đi theo sau Thư Luật bước lên thêm đá đi xuống. Khi khoác lên tay Thư Luật cô mới nhớ tới quên mang ra cây dù để ở trên thêm đá.

Trì Tịnh đành phải quay lại lấy. Bước chân nhẹ nhàng rơi trên đường lát đá gần như không có tiếng vang. Mà giọng cãi lộn trong phòng làm việc ngược lại truyền ra rất rõ ràng.

“Đẹp ư?”

“Đẹp.”

Lục Diễm “Ha” một tiếng: “Đẹp chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đều đẹp.” Cô gái nói với vẻ tức chết người không đền mạng. “Nhất định nhìn đẹp hơn anh.”

Tri Tịnh lấy cây dù, lại nghe nữa, bên trong đã không còn động tĩnh. Trong mắt cô loé ra ý cười, nghĩ thầm người đàn ông “man” như thế thì ra là một bình giả.

Ngồi lên xe lần nữa, Tri Tịnh vừa cài dây an toàn vừa hỏi Thư Luật: “Anh tới một chuyến này là vì mua đồ sứ?”

Thư Luật lái xe ra, chậm rãi mở miệng: “Vừa ý một cái bình sứ ở chỗ Lục Diễm này, Trợ lý Hồng nói chuyện với anh ta thật lâu mới mua lại được.”

Tri Tịnh: “...” Kiểm tiền cũng trâu bò như vậy?

Thư Luật cười cười: “Con người anh ta tính tình kỳ quái, tuổi còn trẻ thành tựu lại cao, khó tránh khỏi kiêu căng tự hào.”

“Thành tựu gì?”

Tri Tịnh không khỏi có chút tò mò.

Tướng mạo của người đàn ông tên Lục Diễm kia không thể soi mói, trên người lại mang vẻ lưu manh hiển nhiên. Nhìn thế nào cũng không ăn nhập với “bậc thầy” hay “cao thủ” gì đó.

“Anh ta không khác em lắm.” Thư Luật nói cho Tri Tịnh biết. “Xuất thân thế gia gồm sứ nghệ thuật, từ nhỏ tai nghe mắt thấy. Hẳn là thiên phú cao nhất của nhà họ Lục từ xưa đến nay.”

Người như Lục Diễm, gọi anh ta là thiên tài cũng không quá đáng. Tác phẩm của anh ta xem như là ngàn vàng khó cầu. Nhưng con người vô cùng kín đáo, truyền thông bình thường chỉ nghe thấy tác phẩm không gặp được người.

Thư Luật nói như vậy về một người, Tri Tịnh thấy rất hiếm. Tuy nhiên cô ngược lại nghĩ tới cái gọi là “nhà họ Lục” này.

Bọn họ hẳn có thể nói là lừng danh trong và ngoài nước. Brisbane đặc biệt si mê tác phẩm gốm sứ nghệ thuật xuất xứ từ nhà họ Lục.

Trở lại khách sạn đã là sáu giờ tối

Thư Luật nói đi hai ngày, nếu hôm nay chuyện đã thoả thuận xong rồi, như vậy ngày mai dĩ nhiên là đi dạo ở thành phố J.

Dùng xong bữa tối, Tri Tịnh kêu nhân viên phục vụ đưa lên một bộ bikini hoàn toàn mới cùng một cái quần bơi cho Thư Luật. Sau đó lôi kéo anh đi câu lạc bộ hồ nước nóng ở tầng thượng của khách sạn.

Trong câu lạc bộ trang trí xa hoa theo phong cách Âu, môi trường tao nhã và vắng vẻ. Hồ nước nóng của tầng này chủ yếu cung cấp cho khách VIP, cho nên không quá nhiều người.

Phòng thay đồ của nam nữ chia ra ở hai bên đông tây. Tri Tịnh cùng Thư Luật phân ra đi thay áo tắm. Khi đi ra hai người đều mặc áo choàng tắm trắng bằng cotton do khách sạn cung cấp.

Bởi vì phải xuống nước, Tri Tịnh búi tóc thành một cục. Thư Luật nhìn thấy, khoe miệng cong lên một độ cong nhọt nhọt. Đưa dây đeo tay cho Tri Tịnh rồi mang cô vào một gian phòng hai người.

Theo cửa gỗ bị đẩy ra, ánh đèn bên trong mờ mờ êm dịu chậm rãi tràn ra.

Gian phòng chia làm hai khu vực khô và ướt. Gian bên ngoài là phòng trà nghệ kiểu Trung Quốc. Trước đầu giường gỗ kiểu thấp đặt hai cái chần khô sạch màu trắng, ở giữa là một chiếc bàn trà nhỏ. Trên bàn bày một bộ trà cụ Tử Sa cùng vài hộp trà hảo hạng.

Từ gian trà nghệ đi vào trong mới là phòng hồ nước nóng hai người.

Tri Tịnh cởi áo choàng mặc lên giá áo bằng gỗ, bên trong lộ ra một bộ bikini đen tuyền. Dưới ánh đèn mờ nhạt, da thịt toàn thân cô chỉ được vài mảnh vải làm nền trắng như sứ.

“Vào không?” Tri Tịnh nghiêng đầu hỏi. Động tác này khiến chỗ lõm ở xương quai xanh cô càng sâu thêm.

Thư Luật nhìn lại cô, sâu kín “Ừ” một tiếng. Anh cũng cởi áo choàng tắm trên người ra, máng bên cạnh cái của Tri Tịnh.

Cơ thể to đẹp của Thư Luật hoàn toàn bày ra, Tri Tịnh nhìn, huyết sáo với vẻ lưu manh.

“Thật sướng mắt.”

Nhiệt độ trong phòng hồ nước nóng cao hơn bên ngoài mấy độ. Tri Tịnh đi lên bậc thang, có chút ghét bỏ nhìn những cánh hoa hồng lênh bênh trên mặt nước vài giây, rồi sau đó mới đưa chân bước vào.

Thư Luật nổi theo sau, mặt nước bơi vì anh bước vào mà dâng lên rất nhiều.

Hai người vai kề vai ngồi, đầu Trì Tịnh vừa vặn có thể tựa vào trên vai Thư Luật.

“Uống rượu không?” Anh hỏi.

Trì Tịnh nhìn thoáng qua rượu vang đặt ở bàn bên cạnh, gật đầu: “Được.”

Phía trên hồ nước nóng có một giếng trời. Trì Tịnh tựa vào trên người Thư Luật, lúc ngửa đầu uống rượu mới chú ý tới.

Cô nghiêng đầu, ánh mắt Thư Luật từ phía trên rơi xuống. Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tất cả đều là bóng dáng của cô.

“Thư Luật.”

“Hửm?”

Trì Tịnh nhìn anh: “Anh có phát hiện không, sao hôm nay đặc biệt sáng?”

“Phải không?”

Anh ngẩng đầu nhìn. Hai ba ngôi sao trên bầu trời tối tăm, có vẻ lẻ loi và buồn bã. Có một ngôi sao đơn độc sáng chói hơn những ngôi khác.

Thư Luật đang nhìn cảnh, Trì Tịnh thì nhìn anh.

Cô ngắm nhìn đường nét quai hàm anh, không khỏi vênh vênh môi. Cũng ngẩng đầu lên theo, hôn một cái ở trên cằm anh.

Lại không ngờ Thư Luật phản ứng cực nhanh, vào lúc cô định rút lui thì cánh tay anh đã kéo cô lại.

Thư Luật nhìn người thành thành thật thật làm ỏ ở trước ngực anh, tùy tiện đặt ly thủy tinh đang cầm trong tay lên bệ đá. Rồi sau đó, cả người Trì Tịnh bị anh kéo lên trên mình.

Rượu vang trong ly bởi vì biên độ động tác quá lớn, bị chấn động đổ hết lên người Thư Luật. Dịch rượu đỏ sẫm theo bờ vai anh chảy xuống, hoà vào nước.

Tầm mắt của bọn họ chỉ nhìn vào ngực người. Giấy tiếp theo, ánh sáng trước mặt Trì Tịnh hoàn toàn bị che lại. Hơi thở quen thuộc tiến vào khoang miệng, vị rượu vang thuần khiết đã không phân biệt rõ là của ai.

Trì Tịnh ngửa đầu, bị Thư Luật hôn nồng nàn. Ly rượu trong tay dần tách rời, rơi xuống trong nước, phát ra một tiếng “tùm”.

Nhiệt độ bên trong dường như ngày càng cao, trên người từng giọt từng giọt trong suốt không biết là nước hay mồ hôi. Trì Tịnh ngồi khoả trên người Thư Luật, gần như là cùng da thịt anh dán vào nhau. Cô bám lấy cổ anh, chỉ cảm thấy hít thở ngày càng khó khăn.

“...Không muốn ngưng.” Trong lúc thở dốc, cô gấp gáp nói.

Thư Luật giờ tay lau mồ hôi trên trán cô, cười nhẹ một tiếng: “Vậy thì trở về.”

...

Ánh mặt trời sáng chói chói mắt. Khi Trì Tịnh thức giấc chỉ biết kế hoạch đi dạo thành phố J hôm nay đại khái là bị hủy.

Cô mất ngủ ngủ dậy ở trên giường, phát hiện đồng hồ ồn ã bị ném xuống đất tối hôm qua đã được thu dọn hết rồi.

Trên tủ đầu giường đặt một ly nước, bên cạnh ly nước là một hộp bao cao su mở ra, còn có mấy cái gói bạc trượt ra ngoài.

Trì Tịnh bung ly nước lên, uống một hơi cạn sạch nước ấm bên trong. Cảm giác ẩm ướt giảm bớt cảm giác khó chịu trong cổ họng khô khốc của cô. Uống nước xong, Trì Tịnh vén tóc, cầm lên chiếc áo ngủ sạch ở bên giường mặc vào. Lúc này Thư Luật đang tiếp điện thoại đi vào từ phòng ăn.

Anh mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây thường màu đen, trên người mang theo mùi tắm rửa nhàn nhạt, nhìn có vẻ tinh thần vô cùng sung mãn.

Thư Luật nhìn Trì Tịnh, còn nói vài câu rồi mới cúp điện thoại.

“Nghỉ ngơi tốt rồi?”

“Ừm.”

“Đến ăn cơm. Năm giờ chúng ta ngồi máy bay về.”

Tri Tịnh đi đến trước mặt anh, giọng khàn khàn hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Thư Luật cong môi: “Hơn một giờ.”

Tri Tịnh không nói một lời

Tình hình mãnh liệt ngày hôm qua còn rõ ràng trong mắt, bị “làm đến khóc” thì ra cũng không phải là truyền thuyết gì. Đàn ông ba mươi thật đúng là tuổi như sói như hổ...

Nhưng buổi tối dốc sức là Thư Luật, ngày hôm sau trạng thái tinh thần của Tri Tịnh lại xa không đuổi kịp anh.

Tri Tịnh ngáp một cái, đi đến phòng tắm rửa mặt đánh răng. Khi đi ra, phục vụ đã đưa cơm nước đến.

Mấy món nổi tiếng của thành phố J, nhìn khiến cho miệng người ta chảy nước miếng. Sau khi ăn xong, Tri Tịnh lại ăn một đĩa xà lách trộn.

Cơm no rượu đủ, lúc này mới coi như đầy máu sống lại.

Trong đại sảnh sân bay vang lên tiếng phát thanh thông báo chuyến bay. Tri Tịnh cùng Thư Luật sóng vai đi vào terminal, phát hiện hôm nay dường như người đặc biệt nhiều.

Rất nhiều cô gái trẻ tụ lại với nhau, cầm trong tay bảng đèn chờ tiếp ứng gì đó. Tụm năm tụm ba nhỏ giọng bàn tán, biểu cảm trên mặt có vẻ hưng phấn.

Xem chừng chắc là đưa tiễn ngôi sao nào.

Khu chờ VIP lác đác vài người, cách ly những ồn ào náo động này. Thư Luật nâng cổ tay nhìn đồng hồ một cái, tin nhắn của Lục Diễm nắm bắt thời gian vào đến.

Trên màn hình chỉ có hai chữ ngắn gọn——Đã gọi.

Tri Tịnh vô cùng buồn chán ngồi thoải mái trên ghế da lướt điện thoại di động. Vô tình thấy được khách hàng cập nhật tin tức——Lễ chiếu ra mắt nóng đoàn phim “Thời gian gấp gáp” đi thành phố J làm tuyên truyền.

Tri Tịnh điểm mở tin tức được nêu, thấy poster cùng trailer của “Thời gian gấp gáp”. Số lượng share và comment đều vô cùng cao. Các công ty truyền thông cũng cực lực tạo thế làm tuyên truyền.

Đối với những thứ này Tri Tịnh không có hứng thú gì, nhìn một chút liền tắt đi cập nhật của khách hàng.

Trước đây Đồng Dao cũng chú ý tới tin tức của “Thời gian gấp gáp”. Bởi vì nam chính là một diễn viên cô ta thích đã lâu. Nhưng vì gần đây em trai bị bệnh, cô ta đã tâm sức quá mệt mỏi, không để ý đến cái khác nổi.

Bệnh tim bẩm sinh cần phải nhanh chóng phẫu thuật. Chi phí khổng lồ gần như đè ép trong nhà đến suy sụp.

Bóng đêm rã rời, Đồng Dao cầm bình giữ nhiệt đi ra từ khu nội trú bệnh viện, sắc mặt tựa như đêm tối tăm này, không có một tia sáng rọi.

Đồng Dao hít hít mũi, chậm rãi đi đến bến xe buýt cách đó không xa chờ xe.

Một chiếc xe buýt đi đi dừng dừng, Đồng Dao vân vê thẻ đi xe ở trong tay, chợt có chút xót xa trong lòng.

Có đôi khi cô ta cũng sẽ tức giận bất bình. Mới hơn hai mươi tuổi cô ta đã phải gánh vác nhiều hơn người khác rất nhiều.

Điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên, Đồng Dao ổn định hô hấp, chậm rãi lấy điện thoại di động ra.

Trên màn hình là dãy số cô ta chưa từng thấy.

“A lô, xin chào.” Đồng Dao nói máy.

Bên kia im lặng chốc lát, sau đó một giọng phụ nữ hết sức xa lạ từ microphone truyền tới.

“Cô Đồng Dao?” Lời của người phụ nữ khiến Đồng Dao bất ngờ và có chút nghe không hiểu. “Có hứng thú bàn một mối làm ăn với tôi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Trở về từ thành phố J đã hơn mười ngày, trong đầu Tri Tịnh thỉnh thoảng còn nghĩ tới đề nghị của Thư Luật tối hôm đó.

Không biết là vì nguyên nhân bọn họ xa cách lâu như vậy, hay là anh thật sự không có gì để lo lắng ở nhà, thời gian Thư Luật bám lấy cô dường như nhiều hơn không ít.

Cuộc sống của anh không hề chỉ có công việc giống như trước nữa.

Hôm đó từ sân bay về đến nhà thì trời đã đầy sao. Bước chân anh dừng ở bên ngoài thang máy, đột nhiên hỏi Tri Tịnh có muốn dọn đến nơi anh ở hay không.

Cô không có chỉ ra. Cô ở đây bất tiện là một mặt, quan trọng nhất đây dù sao vẫn là nhà của người khác.

Tri Tịnh cân nhắc vài giây liền từ chối.

Trước khi chưa thật sự kết hôn, giữ cho nhau một ít không gian riêng tư là điều rất quan trọng.

Mấy ngày nay bọn họ vẫn thỉnh thoảng hẹn hò, thỉnh thoảng ngủ cùng nhau một hai giấc, không ai nhắc lại chuyện hôm đó.

Trước khi tan tằm, Tri Tịnh bỏ Perfectionist số 15 đã dán nhãn xong vào tủ cất. Ánh mắt của Đồng Dao không dấu vết lớn vòn theo động tác của Tri Tịnh.

“Hương điều chế số 15 vừa xong, ngày mai cô tìm thời gian sửa sang lại đi, trước tháng mười phải phối ra hai mươi bốn số để cho nhà đánh giá hương sàng lọc. Trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ bề bộn nhiều việc.”

Tri Tịnh xoay người, thấy Đồng Dao ngờ ngác nhìn cô nhưng không có chút phản ứng. Tri Tịnh nhướn mày: “Đồng Dao?”

“... Vâng?” Đồng Dao hoàn hồn, ánh mắt hơi lảng tránh.

“Lời của tôi cô có nghe thấy không?”

Đồng Dao mờ mịt nhìn Tri Tịnh, sau đó áy náy nói: “Vừa rồi em thất thần. Thật xin lỗi.”

Mười ngày nay, mỗi ngày Đồng Dao đều thất hồn lạc phách. Tình trạng mỗi ngày càng tệ hơn. Tri Tịnh hiểu, cho nên vẫn nhịn không nói.

Nhưng mà phải có mức độ.

Lặp lại lời mới nói lần nữa, Tri Tịnh trực tiếp lưu ý cô ta: “Nếu cô tới làm việc, tôi hy vọng trong bảy tiếng rưỡi ở phòng làm việc này cô ít nhất có thể điều chỉnh tốt trạng thái của mình. Được chứ?”

Đồng Dao lập tức đỏ mặt tía tai, nhỏ giọng trả lời: “Được ạ.”

Nói xong mấy câu này, trong phòng làm việc vẫn duy trì im lặng. Đồng Dao cúi đầu bận rộn công việc Tri Tịnh phân phó, không xuất hiện tình trạng như trước đó nữa.

Buổi tối Tri Tịnh cùng Hà Nhuế có hẹn, giờ tan ca vừa đến liền xách giỏ đi. Đồng Dao vẫn đang ngồi ở chỗ mình gõ bàn phím.

Tri Tịnh khẽ gõ máy tính của cô ta một cái. Đồng Dao theo tiếng ngẩng đầu lên.

“Chẳng phải còn muốn đi bệnh viện sao? Nhớ tan ca đứng giờ.”

“... Vâng.”

Bước chân Tri Tịnh dần dần đi xa. Đồng Dao đỏ vành mắt gõ xuống một chữ cuối cùng. Sau đó đứng dậy đi đến trước tủ cất đồ, dờ dẫm đối diện với cửa kính trong suốt.

Bên trong bày ngay ngắn mười lăm bình thủy tinh màu nâu, trên nhãn là số 1 đến số 15.

Đồng Dao nhìn không chớp mắt, tiêu điểm của ánh mắt chậm rãi từ bình thủy tinh chuyển dời đến trên ảnh ngược của mình.

Cô ta cột tóc đuôi ngựa, trên thân là bộ đầm màu vàng chanh rẻ tiền. Cô ta nhướn mày chán ghét nhìn bản thân mình, bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng mình như vậy có chút ghê tởm.

Một lát sau, Đồng Dao thu lại biểu cảm, kiên quyết trở về chỗ của mình ở bàn làm việc. Không cho mình cơ hội do dự, cô ta cầm lấy điện thoại dứt khoát ấn xuống dây số kia.

“Xin chào. Chuyện lần trước cô đề nghị, tôi đồng ý.”

“Cô Đồng có thể đồng ý, cũng không uổng công tôi chờ nhiều ngày như vậy.”

Giọng của người phụ nữ vô cùng êm dịu, khi nói chuyện mang theo ý cười không rõ. Đồng Dao cau mày, bỗng nhiên cảm thấy người phụ nữ không rõ thân phận này bất kể là thanh âm hay giọng điệu đều thật khiến người ta chán ghét.

Cô ta im lặng, ngẫm thử ra một hơi. Tay đặt ở bên hông từ từ nắm lại: “Nhưng tôi có một điều kiện. Cô phải trả trước một nửa tiền cho tôi.”

“Cái này thương lượng được.” Người phụ nữ trả lời hết sức sáng khoái, sau đó chợt đổi đề tài. “Chỗ nói chuyện hiện giờ của cô an toàn không?”

Đồng Dao cười khẩy: “Ngài yên tâm, tôi còn chưa có ngu đến thế.”

Người phụ nữ cũng cười: “Tiền tôi sẽ nhanh chóng gửi tới tài khoản của cô. Chờ tin tốt của cô.”

Cúp điện thoại, Đồng Dao suy sụp tê liệt ở trên ghế. Thần kinh căng thẳng một khi thả lỏng, cả người lại bắt đầu không kiềm được run rẩy.

Sau một hồi lâu, cô ta nâng tay lên lau nước mắt tràn ra ở khoé mắt.

Vài ngày không gặp, Hà Nhuế lại thêm một nơi giải trí mới.

Tri Tịnh từ cao ốc Thư thị đi ra ngồi lên xe của cô ta. Hà Nhuế mang cô đi một câu lạc bộ phụ nữ.

Trang hoàng lộng lẫy, lộ rõ vẻ thổ hào* từ ngóc cửa** đến bên trong.

**từ trên mạng của Trung Quốc, chỉ người xài tiền như nước, (nhưng không hẳn là người giàu thật)*

***là ngóc trên cổng vào kiểu Trung Quốc-link tham khảo hình: http://img-cdn.jg.jugem.jp/fdf/2082941/20110512_2230781.jpg*

Hà Nhuế ở trước cửa nhà một thẻ VIP vàng rực, người giữ cửa cung kính mở cửa cho hai người, đồng thời dùng bộ đàm thông tri bên trong đón khách.

Mãi đến khi ngồi vào phòng bao, Tri Tịnh mới nhận thức được người phục vụ ở nơi này đều là soái ca.

Một đám chân dài quần tây áo gi-lê, chất lượng nhìn không tệ.

“Phát hiện thiên đường này hồi nào vậy?” Tri Tịnh cười nhạo nhìn Hà Nhuế.

“Không tệ phải không?” Hà Nhuế để cái giò hàng hiệu lên trên sa lon, mặt mày hớn hờ nói. “Nơi như thế này chó độc thân như mình thích hợp đến nhất. Cậu nhìn xem, còn muốn tìm bạn trai gì chứ!”

Tri Tịnh cười cười: “Thử rồi?”

“Tạm thời còn chưa. Nhưng mà không nói chính xác được ngày nào đó tâm huyết dâng trào gọi một người.”

Hà Nhuế sắp đến bên cạnh, nháy mắt với cô: “Muốn cùng thử xem không?”

Tri Tịnh đẩy cô ta ra: “Thư tổng nhà mình bất kể diện mạo hay kỹ thuật đều bỏ xa bọn họ mấy con phố. Minh cần làm gì?”

Hà Nhuế “Cất” một tiếng.

“Phụ nữ chính là bại ở trên tình cảm.” Cô ta lấy hai ly Baileys Irish Cream* tới, đưa cho Tri Tịnh một ly. “Minh thấy cậu cũng không kém mấy.”

**một hiệu rượu*

Lúc trước, tuy nói là Khương Thừa theo đuổi ráo riết Hà Nhuế, nhưng một khi đoạn tình cảm này thành hình, Hà Nhuế là thân phụ nữ đã vô thức yên lặng trả giá cho tình cảm còn nhiều hơn cô ta có thể nhận thức được rất nhiều.

Khi phát hiện Khương Thừa phụ tình, cô ta không nói chút lý do nào, quăng vài bạt tai vào bản mặt cặn bã kia cũng chưa hả giận.

Rồi sau đó, Hà Nhuế cảm thấy làm như vậy không có ý nghĩa gì. Nếu đã là rác rưởi, sao cô lại cực khổ nắm ở trong tay khiến mình mắc ối.

Trì Tịnh gấp vài viên đá bỏ vào ly rượu, đá cùng thủy tinh va chạm phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Bị bại mới có thể học thông minh. Ngược lại cậu, còn chưa có bỏ xuống được?”

“Sao có thể?” Hà Nhuế hừ lạnh. “Chỉ là dạo này khắp nơi đều là tin tức của trà xanh nào đó khiến mình ngấy thôi.”

“Trà xanh” trong miệng Hà Nhuế tất nhiên là chỉ Tân Nhã.

Nghe nói phòng vé “Thời gian gấp gáp” đặc đến khó tin. Tân Nhã cũng bởi vì thành công của bộ phim này mà một đường xâm nhập thẳng vào hàng ngũ sao nữ. Trong các loại chương trình tạp kỹ đều có thể nhìn thấy bóng dáng của cô ta. Giá trị con người nước lên thì thuyền lên, quảng cáo cũng thừa dịp điện ảnh nóng sốt mà thay nhau quảng bá, quả thật rất tây nảo.

Thời vận của con người, có đôi khi thật sự rất khó nói.

Cho dù Hà Nhuế đã buông xuống, nhưng bị đoạt bạn trai, lại nhìn thấy Tân Nhã nổi như vậy, lòng khó mà nhịn được.

Ngày hôm sau, Trì Tịnh tự mình đón xe đi công ty. Đồng Dao đi vào đại sảnh lầu một, liếc mắt một cái liền thấy bóng dáng Trì Tịnh mặc âu phục màu đen.

Dáng người cao gầy, quần tây ôm sát khiến đôi chân cô vừa dài lại thon. Đôi giày cao gót trên chân kia mấy ngày hôm trước Đồng Dao còn mê mẩn ở trên một trang web nổi tiếng nào đó.

Cô ta nhìn Trì Tịnh, không tự chủ được cúi đầu nhìn thoáng qua trang phục của mình.

Trì Tịnh cũng chỉ lớn hơn cô ta ba tuổi mà thôi.

Ha.

Đồng Dao túm túm quai giỏ, đi qua chào hỏi với Trì Tịnh: “Giám đốc Trì, buổi sáng tốt lành.”

Trì Tịnh nghiêng đầu qua, nhàn nhạt nói: “Chào buổi sáng.”

Thang máy đến, mọi người nói cười chào nhau mà vào. Trì Tịnh đứng ở trong cùng, cổ sức từ trong giỏ lấy ra điện thoại đang rung.

“Cô Trì, xin chào. Trưa chúng ta gặp mặt được không?”

Bên kia điện thoại là Fournier.

Hôm nay có một cuộc họp, nhưng là vào buổi chiều. Trì Tịnh đồng ý: “Không thành vấn đề, buổi trưa tôi đều ở phòng làm việc.”

Đồng Dao nghe thấy một hơi tiếng Pháp lưu loát của Trì Tịnh, mắt giãn giãn.

Trước phòng làm việc, Đồng Dao lấy ra chìa khoá, cô ta cúi đầu mở cửa, chờ Trì Tịnh đi vào, mới theo ở phía sau yên lặng đóng cửa lại.

“Giám đốc Trì.”

“Hửm?”

Đồng Dao xiết chặt cái chìa khoá trong tay: “Em có thể theo chị học điều chế hương được không?”

Trì Tịnh mở máy tính ra, khi nghe thấy lời của Đồng Dao thì tay chợt ngừng một chút.

“Hiện giờ không được.” Cô ngồi xuống ghế. “Cô muốn học cũng phải chờ phát hành sản phẩm mới kết thúc. Cô cũng thấy đấy, hiện giờ không có thời gian.”

Đồng Dao: “... Em biết rồi.”

Khoảng mười giờ, Fournier mang theo máy tính tới phòng làm việc của Trì Tịnh.

Đồng Dao đang dựa theo bản viết tay pha chế hương của Trì Tịnh đưa vào máy tính. Tay làm đồng thời cũng một mực dựng thẳng lỗ tai nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

Nếu là tiếng Anh, cô ta ít nhiều có thể hiểu một chút. Thế nhưng hai người vẫn luôn nói tiếng Pháp.

Người đàn ông vừa cao lại lớn con này cách ăn mặc nhìn có vẻ rất thoải mái, nhưng tốc độ nói chuyện lại hết sức nhanh. Đồng Dao hoàn toàn đoán không ra thân phận của ông ta là gì.

Fournier chuyển màn hình máy tính hướng về phía Trì Tịnh, chỉ màn hình ra hiệu cho cô: “Đây là bước đầu bản thiết kế của thân chai. Cô cảm thấy có

chỗ nào cần sửa đổi hay không?”

Thiết kế mà Fournier trình bày vô cùng sáng chói. Dậm về thời thượng, vừa lại mang nét hấp dẫn độc nhất vô nhị của phương đông. Mà hoa văn hiếm thấy trên thân bình lại phá vỡ yếu tố thời trang ngày nay.

Loại hình thiết kế này rất hiếm trên thị trường.

Trì Tịnh nhìn tỉ mỉ một lát, vẫn không cảm thấy có vấn đề gì. Tuy nhiên...

Cô nhìn Fournier, trong mắt mang theo nghi vấn.

Fournier cười, nhún nhún vai: “Ý của Thur.”

Trì Tịnh im lặng, chỉ nói: “Tôi cảm thấy rất tốt.”

“Cô và Thur đúng là ‘phu xướng phụ tùy’...” Fournier cười xác nhận với Trì Tịnh. “Tôi nói không sai chứ?”

Trì Tịnh cong môi, đáp lại ông ta một ánh mắt “Anh rất giỏi”.

Họp buổi chiều chủ yếu nhằm vào thảo luận người phát ngôn của nước hoa Zing khu vực châu Á.

Thur Luật một thân âu phục cao lớn ngồi ở chủ vị, chiếc đồng hồ màu bạc trên cổ tay đang khoác ở cạnh bàn ánh lên sắc lạnh lạnh.

Anh dựa vào lưng ghế, vẻ mặt khá lãnh đạm lắng nghe đề nghị của Trần Cách Phi.

“Sau khi tôi cùng giám đốc Phòng kế hoạch bàn bạc, chúng tôi nhất trí cho rằng ‘Perfectionist’ là một hương thơm kiểu tuổi trẻ, giàu sức sống. Mà nhiều năm qua người đại diện phát ngôn của hiệu Zing khu vực châu Á vẫn đều là ngôi sao địa vị hơi cao nhưng tuổi đã ngoài ba mươi. Cho nên người đại diện phát ngôn lần này chúng tôi muốn lớn mật thử dùng tài năng mới.”

Giám đốc kế hoạch tiếp lời, nói: “Tôi cùng giám đốc Trần nhất trí cho rằng nữ diễn viên Tân Nhã đang nổi tiếng gần đây, bất kể là khí chất hay điều kiện ngoại hình đều tương đối phù hợp với tiêu chuẩn của người đại diện phát ngôn.”

Bức ảnh của Tân Nhã được đặt ở trang thứ nhất trong văn kiện. Khuôn mặt tươi đẹp ngọt ngào, khí chất sạch sẽ lại có vài phần cao thượng. Nhìn vào thật thoải mái.

Thur Luật nhìn tỉ mỉ, trong phút chốc không nói gì.

Trì Tịnh ngồi ở cuối bàn, thả bút lên trên bàn. Một tiếng cạch khẽ, hấp dẫn tầm mắt Thur Luật tới đây.

Cô dựa vào lưng ghế, lời ít mà ý nhiều: “Đối với việc chọn người này, tôi tỏ ý phản đối.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Sau khi Trì Tịnh mở miệng, hầu như những ánh mắt trong phòng họp đều tập trung đến trên người cô.

“Phản đối? Lý do đâu?”

Trần Cách Phi cũng nhìn cô, khoé môi cong lên, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

Trì Tịnh dựa vào lưng ghế, hai chân bắt chéo, gót giày còn khê đung đưa theo cổ chân: “Nước hoa của Zing không phải là sản phẩm mì ăn liền. Tìm một diễn viên nhỏ mới nổi để đại diện phát ngôn... Thứ cho tôi nói thẳng, không hề thích hợp.”

“Trong kế hoạch phát triển cùng marketing, tỉ lệ sức nặng của người đại diện phát ngôn chiếm khoảng 8% tổng tỉ lệ. Đây là một tỉ lệ tương đối lớn. Nói cách khác, độ nổi tiếng của người đại diện phát ngôn có thể trực tiếp ảnh hưởng đến độ nhận biết cùng lượng tiêu thụ.” Giám đốc Phòng kế hoạch, Ngụy Dĩ Châu lấy mắt nhìn Trì Tịnh. “Hiện nay rất nhiều công ty tìm những ngôi sao đang nổi làm người đại diện phát ngôn là một xu thế.”

“Nếu người đại diện phát ngôn quan trọng như thế, vậy khi chọn lựa cần phải càng cẩn thận hơn mới đúng.” Trì Tịnh trề trề khoé miệng. “Cô Tân Nhã đúng là đang nổi. Nhưng tôi là nhà điều chế của Perfectionist, yêu cầu các mặt của nghệ sĩ đại diện phát ngôn tác phẩm của tôi đều phải đạt tới trình độ

thích hợp cao nhất, yêu cầu này không quá phận chứ?”

Mười mấy người đang ngồi, ngoại trừ ba người đang tranh chấp, những người khác đều vô cùng thức thời giữ im lặng không nói.

Ai nấy đều nhìn ra đây là trận tu la giữa hai người phụ nữ.

Thư Luật nắm cây bút máy trong tay, tầm mắt nhàn nhạt dừng trên mấy người. Trên mặt kín như bưng nhìn không ra cảm xúc gì.

Không khí căng thẳng và xấu hổ im lặng vài giây sau cũng không giảm đi chút nào.

Một tiếng cười cực đù châm chọc truyền ra từ miệng Trần Cách Phi. Cô ta liếc Trì Tịnh, khoé môi nhếch lên ý cười không tốt: “Giám đốc Trì dường như hết sức nhắm vào cô Tân Nhã. Lý do phản đối trước sau đều là cô chủ quan nhận định cô ấy không thích hợp. Nếu cô tiếp tục công tư chẳng phân biệt được như vậy, tôi nghĩ hôm nay chúng ta không cần phải tiếp tục thảo luận nữa.”

Trì Tịnh vẫn duy trì tác phong nên có. Sau khi nghe xong lời của Trần Cách Phi thì sắc mặt nghiêm lại.

“Chiếc mũ này của giám đốc Trần chụp khá lớn. Bày tỏ ý kiến phản đối của mình một chút cũng là công tư chẳng phân biệt được? Vậy loại hành vi cực lực đề cử em họ của mình như cô thì tính là gì?”

“Chọn Tân Nhã là tôi đề xuất.” Ngụy Dĩ Châu ném kẹp văn kiện lên trên bàn, không lạnh không nhạt nói.

Trì Tịnh đáp lại ông ta một nụ cười giễu cợt; hai người các ông là một, ông nói thế nào cũng đều được.

“Nếu giám đốc Trì không đồng ý, xem ra trong lòng có nhân tuyển thích hợp hơn. Không bằng nói ra để mọi người tham khảo một chút.” Trần Cách Phi thờ ơ lật lật tài liệu.

“Nhân tuyển của giám đốc Trì chắc hẳn rất đặc biệt.” Ngụy Dĩ Châu ngoéo ngoéo khoé miệng.

Hai chọi một chọi mắt như vậy Trợ lý Hồng sắp nhìn không được. Càng khiến cậu ta sốt ruột chính là chẳng biết bởi nguyên nhân gì mà Trì Tịnh không có lập tức phản ứng lại.

Vài giây ngắn ngủi, phòng họp nháy mắt yên tĩnh đến không bình thường.

“Cách” một tiếng, bút máy trong tay Thư Luật rơi trên mặt bàn.

Tay Trần Cách Phi lật văn kiện chột dừng, cúi đầu mím môi. Ngụy Dĩ Châu đáp lại Trì Tịnh một ánh mắt giễu cợt, khoanh tay dựa vào lưng ghế. Những người khác cũng đều ngồi đó mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Trì Tịnh làm lơ những ánh mắt linh tinh, tầm mắt trực tiếp đối diện với Thư Luật.

“Trước tới đây thôi.”

Ánh mắt lạnh thấu xương của Thư Luật quét qua mỗi người đang ngồi. Nói xong mấy chữ này liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Giám đốc Trì, đến văn phòng tôi một chuyến.”

Tất cả ánh mắt không dấu vết rơi vào trên người Trì Tịnh. Cô đội giày lát, chậm rãi đứng dậy giẫm lên giày cao gót đi ra ngoài.

“Không biết trời cao đất rộng.”

Giọng khinh miệt rơi vào tai Trì Tịnh rất rõ khi cô đi ngang qua; bước chân của Trì Tịnh hơi ngừng một chút, hít sâu, trực tiếp rời khỏi phòng họp.

Đi đến bên cửa, vẫn không nhận được mắng một câu: “Rộng cái đầu ông!”

Hồng Đông Đông đi bên cạnh Thư Luật, thờ ơ cũng không dám. Đừng nói ông chủ, với cái kiểu vừa rồi kia cậu ta cũng có thể cảm giác được trọng điểm Trần Cách Phi và Trì Tịnh tranh chấp đã không ở trên người đại diện phát ngôn nữa.

Quả nhiên một núi không thể chứa hai hồ á!

Thư Luật vào văn phòng không bao lâu, Trì Tịnh liền theo tới.

Cô đặt kẹp văn kiện trong tay lên bàn. Bình tĩnh nhìn Thư Luật: “Thư tổng có lời gì thì nói đi.”

Cô không hài lòng với đề nghị của Trần Cách Phi là thật, có tư tâm cũng là thật. Trì Tịnh không ngu đến mức nghĩ ngay cả những điều này Thư Luật cũng nhìn không ra.

Thư Luật không để ý đến cô, trực tiếp cởi áo khoác âu phục máng lên giá áo gỗ. Tay thon dài thông thả chỉnh lại cổ tay áo, rồi sau đó bước chân dài ngồi vào đối diện Tri Tịnh.

Hai người không tiếng động đối mặt một lát, Thư Luật thấy Tri Tịnh đang muốn mở miệng, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Cửa theo tiếng mở ra, Trần Cách Phi giẫm giày cao gót từ bên ngoài đi vào. Trợ lý Hồng đứng ở cửa muốn nói lại thôi, nghĩ thầm, bắt đầu hiệp hai đàn bà phân cao thấp.

Trần Cách Phi nhìn hai người ngồi đối diện nhau, thẳng lưng đi qua phía bọn họ.

“Đây là tài liệu của nhân tuyển đại diện phát ngôn. Tổng giám đốc Thư chưa kịp xem, tôi đưa lại đây.”

Trần Cách Phi đứng ở vị trí bên cạnh Tri Tịnh, để văn kiện lên trên bàn.

“Đồng thời tôi cũng hy vọng giám đốc Tri có thể dùng góc độ khách quan để suy nghĩ vấn đề. Trước kia về mặt chọn lựa người đại diện phát ngôn tuy rằng ý kiến cũng không thống nhất, nhưng cuối cùng đều sẽ cho ra một kết quả. Tôi nghĩ trên chuyện này không cần thiết biến thành giương cung bạt kiếm như vậy.”

Tri Tịnh nhướn nhướn mí mắt, tỏ vẻ cô tán thành: “Tôi đồng ý lời này của giám đốc Trần. Nhưng thật ngại, tôi vẫn duy trì quan điểm ban đầu của mình.”

“Hừ.” Trần Cách Phi giữ im lặng.

“Tài liệu để đây, cô về trước đi.” Thư Luật mở miệng, nói với Trần Cách Phi.

Đầu chân mày anh khẽ nhui, như là đang đè nén cảm xúc gì.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Trần Cách Phi cũng biết tiếp tục tranh chấp như vậy không có kết quả. Dù sao lời nên nói cô ta đều đã nói. Về phần Thư Luật, cô ta vẫn luôn tin phong cách làm việc của anh.

Trần Cách Phi lại nhìn Thư Luật một cái, xoay người rời đi. Trong văn phòng to như vậy khôi phục lại yên tĩnh; điều hoà im lặng thôi, thôi ra cảm giác mát mẻ nhẹ.

“Thư Luật, nhân tuyển Trần Cách Phi đề xuất em tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Không đợi Thư Luật mở miệng lại, Tri Tịnh biểu lộ thái độ trước.

Trần Cách Phi có thể cho rằng nguyên nhân chủ yếu cô phản đối là bởi vì bạn thân Hà Nhuế bị Tân Nhã giật bạn trai. Tri Tịnh thừa nhận có mặt này, nhưng chỉ là một phần nhỏ.

Tác phẩm của cô cô hiểu rõ nhất. Nếu muốn chọn lại người đại diện phát ngôn, vậy nhất định phải chọn nhân tuyển thích hợp nhất. Tân Nhã vừa không có khí thế lại thiếu khí chất, hoàn toàn không có đi liền với Perfectionist.

Nghe xong lời của Tri Tịnh, Thư Luật trầm ngâm một lát. Cánh tay anh khoác lên trên tay vịn, đôi mắt trắng đen rõ ràng dò xét cô: “Lý do là những điều em mới nói vừa rồi?”

Đôi môi đỏ mọng của Tri Tịnh mím thành một đường thẳng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đối diện với anh: “Đương nhiên còn có một số nhân tố khác, ví dụ như mặt nhân phẩm em thấy không được.”

Thư Luật cười một cái: “Nhiều người tụ lại hợp với nhau như thế, em cho là đang cùng em ở nhà?”

“Em không có.”

“Biểu hiện của em chính là như vậy.” Người Thư Luật bỗng chồm về phía trước, anh nhìn thẳng Tri Tịnh, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn chăm chú. “Em đã đưa ra ý kiến phản đối, thì phải chuẩn bị bị người ta cản trở. Sau khi Trần Cách Phi tung câu hỏi, phản ứng của em là gì? Lưỡng lự cùng chần chờ.”

Tri Tịnh mím môi không nói.

Khi đó có lẽ mọi người đều nghĩ cô hoàn toàn không có chuẩn bị, chỉ biết ngốc nghếch công kích.

Nói xong những lời này, Thư Luật lại dựa vào lưng ghế, giọng điệu hơi lạnh: “Đánh trận không hề có chuẩn bị, chẳng phải đang đùa giỡn sao? Tri Tịnh, tuy hứng phải phân biệt trường hợp.”

Giọng điệu này thuần túy là của thủ trưởng đối với cấp dưới.

Tri Tịnh xiết chặt kẹp văn kiện trong tay, rừ mắt xuống đè nén cảm xúc của mình.

Khoảnh khắc kia khi Trần Cách Phi hỏi cô, cô không có lập tức trả lời không phải là đang do dự. Mà là bản thân bỗng nhiên thất thần.

Giữa tranh chấp vừa rồi, tức giận trong lòng cô chẳng những bởi vì bị Trần Cách Phi và Ngụy Dĩ Châu liên hợp chống đối.

Mà còn nghĩ cô là công tư chẳng phân biệt được.

Phụ nữ chính là thua ở trên tình cảm. Hiện giờ Tri Tịnh thật sự vô cùng đồng ý với những lời này của Hà Nhuế.

Tri Tịnh khề trề khoe miệng. Chợt cảm thấy có chút không tiền đồ. Cô thả vãn kiện tới trước mặt Thư Luật, giọng thật bình thản: “Thư tổng có thời gian thì xem một chút đi.”

Không ở lại thêm nữa, nói xong câu đó Tri Tịnh rời khỏi văn phòng.

Ánh chiều tà ở bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến trong văn phòng chuyển thành một mảng đỏ.

Hai kệ vãn kiện giống nhau như đúc bày ở trước mặt Thư Luật. Anh bình tĩnh đưa tay cầm lấy cái đặt ở trên.

Trang thứ nhất cũng là thông tin cá nhân.

Người phụ nữ tên là Hàn Lộc, là nghệ sĩ chơi đàn violin nổi tiếng quốc tế.

Mặt mũi khá khí chất, điều quan trọng nhất chính là ánh mắt vô cùng trong trẻo, trông có vẻ là một người rất thanh khiết.

Thư Luật nhìn tỉ mỉ một lát, ném vãn kiện tới trên bàn. Nhắm mắt lại, đầu dựa ra sau.

Sau khi từ văn phòng đi ra, Tri Tịnh dọc theo hành lang yên tĩnh đi đến cuối.

Giày cao gót giẫm lên sàn nhà phát ra tiếng vang nặng nề, từng tiếng từng tiếng vang vào tai cô.

Cho nên nói yêu đương văn phòng có cái gì tốt? Rõ là dính dáng càng nhiều thì mâu thuẫn càng nhiều.

Đèn cảm ứng sáng lên theo tiếng bước chân cô, Tri Tịnh bị ánh đèn sáng lạnh chói đến híp mắt lại.

Đi ngang qua chỗ rẽ, Trợ lý Hồng đang từ thang máy đi ra.

Cậu ta cầm vãn kiện trong tay, thấy Tri Tịnh thì cười cười: “Bàn xong rồi?”

“Coi như vậy đi.” Nếu đó cũng gọi là “bàn”.

Thái độ của Tri Tịnh không tính là thân thiện, chắc bàn không được tốt lắm. Trợ lý Hồng nhìn cô lướt qua cậu ta đi về phía thang máy, vội vàng nói ra lời vẫn luôn ghen sau khi tan họp.

“Trước kia Thư tổng chưa từng đang họp mà ngừng.”

Tri Tịnh đang nhấn thang máy, nghe thấy lời của Hồng Đông Đông đầu ngón tay chợt dừng một chút: “Phải không? Tôi đã khiến anh ta tức giận rồi?”

“Chắc là anh ấy không muốn cô khó xử đi.”

Tri Tịnh quay đầu lại.

Hồng Đông Đông nhú mày với cô: “Câu hỏi giám đốc Trần đưa ra cô cũng không có trả lời được, không phải sao?”

Thang máy đến, Tri Tịnh cất bước đi vào. Cô nhếch môi cười nhìn Hồng Đông Đông, nói: “Trợ lý Hồng, mỗi lần sau khi trò chuyện cùng cậu tôi đều cảm thấy nhận thức của tôi đối với với Thư Luật có lệch lạc.”

Hồng Đông Đông nhún vai: “Dù sao giới tính chúng ta khác nhau.”

“Cái này không sao. Cũng có thể làm chị em.”

Cửa thang máy từ từ khép lại, Trợ lý Hồng giờ tay xoa xoa cổ.

Chị em cái quỷ á!

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Bóng đêm rã rồi, trong không khí oi bức mang theo một chút hơi nước, bầu trời không thấy ánh sao, chỉ có một lớp ánh trắng màu xám bạc.

Thư Luật bước xuống từ chiếc Bentley màu đen, ông quần tây với chất vải cực tốt rũ thẳng xuống theo động tác anh đứng dậy.

Áo khoác bị anh để lại trên xe. Cổ áo sơ mi trắng được lật phẳng ra, bị anh cởi hai nút, lộ ra hầu kết khêu gọi.

Anh nâng cổ tay liếc nhìn giờ, lên thang máy, đi vào câu lạc bộ đã hẹn với Nghiêm Hạo.

Nếu là mấy năm trước, nơi Nghiêm Hạo tìm nhất định là một quán bar. Có chuyện gì vừa uống vừa tán gẫu, ngẫu nhiên còn có thể gặp gỡ vài người đến bất chuyện.

Giờ đây khẩu vị lại thay đổi không ít.

Người phục vụ dẫn Thư Luật đến trước băng ghế, Nghiêm Hạo đang hút thuốc, cúi đầu nghịch di động.

Thư Luật đi qua, ngồi xuống ở đối diện cậu ta. Sau khi gọi rượu với người phục vụ, cầm lấy thuốc lá trên bàn rút ra một điếu đưa lên miệng. “Tách” một tiếng, ánh lửa chiếu sáng lên mặt mày sâu sắc của anh.

“Tôi nhớ cậu trước kia rất ít hút thuốc.” Nghiêm Hạo nhìn anh nói.

“Giết thời gian.”

Nghiêm Hạo trề trề khoé miệng, đưa tập văn kiện đặt ở bên tay trái cho Thư Luật.

“Đây là miếng đất tôi vừa ý ở thành phố Liễu. Cậu xem thử xem.”

Hôm nay tìm Thư Luật ra chủ yếu là vì chuyện này. Lại nói tiếp, hai người bọn họ gần đây gặp mặt đều là rất “đúng đắn”, ít nói chêm chọc cười, tất cả đều là bàn bạc chuyện nghiêm chỉnh.

Thư Luật nhận lấy lật xem vài tờ: “Tính làm cơ sở quay phim?”

“Phải. Nơi này rất thích hợp, giá cũng hời. Hơn nữa sau khi xây xong chúng ta không cần nữa thì vẫn có thể cho thuê hoặc xây thành công trình du lịch.”

Thành phố Liễu vốn là thành phố du lịch, lượng du khách hàng năm cũng không tệ. Tính khả thi của lời Nghiêm Hạo nói thật ra không nhỏ.

“Xem ra cậu đều đã tính toán hết rồi.”

Nghiêm Hạo lộ ra một miệng răng trắng: “Tôi đã nói cần nhờ kịch bản này đòi đòi.”

Thư Luật bỏ tài liệu xuống, bụng lỳ uống một ngụm.

“Muốn đòi đòi còn phải chờ hai năm sau? Nước hoa Zing tính quay ba tập phim tuyên truyền, có hứng thú không?”

Nghe thấy lời này Nghiêm Hạo nao nao, xác nhận với Thư Luật: “Ba tập?” Vậy không phải vượt qua một phim truyền hình mini sao?

Thư Luật “Ừ” một tiếng: “Zing muốn đòi người đại diện phát ngôn mới.”

Không chỉ người đại diện phát ngôn, thật ra hết thầy đều là mới.

Năm đó Thư Nhược Chu mời Văn Mặc Sơn về lập lại phong cách của Mai Phương Hoa, tuy rằng Thư Luật không nói chuyện này ra ngoài miệng, nhưng anh thật sự không đồng ý.

Cho dù giống nhau, cũng không phải ra từ tay cùng một người. Chi bằng kiến lập một phong cách mới hoàn toàn.

Giữ lại kinh điển cùng kiến lập trào lưu mới cũng không xung đột.

Cho nên lần này, ngoài mặt anh kêu Trì Tịnh tiếp diễn phong cách của bà cụ, trên thực tế tất cả đã sớm thoát ly.

Tuần tự mà tiến vĩnh viễn sẽ không tạo ra kỳ tích.

Nghe xong lời của Thư Luật, Nghiêm Hạo không thể nào không động tâm.

Chuyện hiệu Zing muốn thay người đại diện phát ngôn cậu ta cũng có nghe thấy. Tuy nhiên đề nghị hôm nay của Thư Luật thật sự khiến cậu hơi bất ngờ. Danh tiếng của Thư thị bày ra kia, quảng cáo tung ra cũng không cần nhiều lời. Quay phim quảng cáo cho Thư thị, không nhận chẳng phải ngốc ư! Nghiêm Hạo uống xuống một ngụm rượu trong ly, cười nói với Thư Luật: “Đương nhiên là có hứng thú.”

Từ câu lạc bộ đi ra, Nghiêm Hạo cùng Thư Luật sóng vai vào bãi đậu xe.

Xe của hai người một phải một trái, Nghiêm Hạo nhìn Thư Luật hỏi: “Thật không cần gọi người lái thay?”

“Tôi tự gọi.”

Nghiêm Hạo gật đầu: “Vậy được.” Sau đó lại nhắc một câu. “Hôm nào tìm thời gian đi thành phố Liễu nhìn xem.”

Thư Luật trả lời lại.

Lên xe, Thư Luật dựa vào lưng ghế ngồi im trong chốc lát. Khoé mắt quét tới đồ trên ghế phó lái, dừng một chút.

Cuối cùng, nhếch môi cười cười.

Trì Tịnh mới vừa theo ti vi luyện yoga xong, lúc này đang đổ mồ hôi đầm đìa nằm trên tấm đệm yoga nghỉ ngơi.

Cô khẽ thở phì phò, nghe thấy trên sa lon truyền ra một hồi tiếng chuông vui tai.

Trì Tịnh đứng dậy, đưa tay cầm điện thoại lên.

“Tôi đây đón anh.” Giọng trầm thấp của Thư Luật tiến vào trong tai Trì Tịnh. “Anh uống rượu không thể lái xe.”

Trì Tịnh ngẩng đầu liếc nhìn thời gian một cái, hơn chín giờ. Cô nhăn mày: “Anh ở đâu?”

“Câu lạc bộ Nhà Quân đường Hoài Bắc.”

Thư Luật lái xe ra từ bãi đậu xe ngầm, ngừng ở chỗ trống bên cạnh câu lạc bộ.

Sắc trời đã tối đen, mấy phút trước bắt đầu vang lên sấm rền.

Thư Luật xuyên qua kính chắn gió thấy Trì Tịnh xuống xe taxi ở bên kia đường. Cô mặc một chiếc áo đầm dài màu đỏ hồng, làn váy đong đưa qua lại theo bước chân của cô.

Lại một tràng tiếng sấm vang lên, Thư Luật nhìn bóng dáng cô đi tới gần, mở cửa xuống xe.

Không khí bên ngoài càng trở nên oi bức, như thể đang ghen hết sức muốn đổ xuống một trận mưa to.

Trì Tịnh đi đến trước mặt Thư Luật, nhìn đôi mắt đen láy trầm tĩnh của anh: “Đi đâu?”

“Sắp mưa to, đi chỗ em đi.”

Hơi lạnh thay thế không khí bên ngoài khiến người ta thoải mái, tâm trạng bức dọc của Trì Tịnh thoáng giảm bớt một ít.

Kẹp văn kiện màu lam để ở phía dưới kính chắn gió, tay Trì Tịnh nắm chặt tay lái.

Thư Luật từ sau khi lên xe cũng không nói chuyện, thân thể cao lớn dựa vào lưng ghế, nhìn thẳng phía trước không biết suy nghĩ cái gì.

Hai mươi phút sau, hai người một trước một sau vào cửa.

Thư Luật thấy đôi dép kiểu nam đã sớm bày ra chỉnh tề ở cửa, khoé miệng ngoéo một cái.

“Anh tùy tiện đi.”

Lúc Trì Tịnh ra cửa trên người còn mồ hôi. Bây giờ tuy rằng đều bốc hơi hết rồi, nhưng cảm giác quần áo dán vào người vô cùng không thoải mái.

Đang định đi phòng tắm rửa, cửa sổ sát đất để mở bỗng nhiên thổi vào một cơn gió lớn. Bức màn bị thốc lên, tung bay trong không trung, phát ra tiếng vải bị lay động.

Trì Tịnh xoay gót, đành phải đi đóng cửa sổ sát đất trước.

Gió bị ngăn ở bên ngoài, bức màn tung bay ngừng lại. Bên ngoài đã đổ mưa lớn. Giọt mưa to và dày đặc nện ở trên cửa kính, phát ra tiếng vang lộp độp.

Trì Tịnh đang muốn lui người lại, bỗng nhiên bị Thư Luật ôm từ phía sau. Nhiệt độ thân thể anh xuyên qua quần áo truyền đến trên người Trì Tịnh.

Lập tức, trong hơi thở của cô đều là mùi riêng biệt của anh.

Trì Tịnh bị anh ôm ở trước ngực, không khỏi quay đầu nhìn anh; Thư Luật rũ mắt, một đôi con ngươi tối tăm sâu thẳm như muốn hút cô vào.

Anh cúi đầu, ngậm lấy cánh môi Trì Tịnh. Hai tay mạnh mẽ siết chặt eo cô, cứ như vậy đứng ở sau lưng cùng cô hôn môi.

Trì Tịnh từ trong miệng anh nếm được vị rượu nhàn nhạt, hương vị rượu cũng không khiến người ta chán ghét. Có điều tư thế này khiến Trì Tịnh vô cùng không thoải mái. Cô muốn xoay người nhưng bị Thư Luật ôm chặt lấy.

Đôi mắt của Thư Luật từ đầu tới cuối nhìn chằm chằm Trì Tịnh, vừa hôn cô vừa ôm cô bước từng bước về phía trước.

Thân thể Trì Tịnh dán lên kính.

Xúc cảm vừa lạnh vừa cứng kích thích Trì Tịnh giật mình một cái.

“Nhìn bên ngoài.” Thư Luật khàn giọng nói.

Cảnh vật bên ngoài cửa sổ sát đất đã bị mưa to tạo thành lớp nước bao phủ. Trong bóng đêm tối đen, tất cả đều trở nên mơ hồ không rõ. Tiêu điểm tầm mắt Trì Tịnh chậm rãi chuyển tới bóng của hai người trên kính.

Chiếc áo đầm không tay, nhún eo màu đỏ hồng đẹp rực rỡ, cổ áo chữ V lộ ra cần cổ mảnh mai trắng nõn của cô. Một đôi cánh tay vòng qua eo cô, Thư Luật đứng ở đằng sau ôm lấy cô, đường nét sâu sắc hết sức rõ ràng.

“Thấy cái gì?” Thư Luật khom lưng xuống kề sát vào bên tai cô.

Trong ánh ngược có thể thấy anh khi nói khoe môi nhếch lên độ cong nhọn nhát.

“Anh.” Cô nói.

Bỗng dưng, Trì Tịnh cảm thấy dưới váy chợt lạnh.

Đầu ngón tay của Thư Luật vạch ra đáy quần cô, nhẹ nhàng ma sát. Sau đó, cô bị đặt lên kính lạnh lẽo, cánh tay trên eo gần như hung tợn ôm lấy cô.

Anh hùng hổ xâm nhập, không có chút đường sống thương lượng.

Thế giới trong mắt Trì Tịnh dần đông đũa, khoái cảm cực hạn khiến đầu óc cô hơi hỗn loạn. Tiếng tình dục của Thư Luật cứ như vậy tiến vào trong tai cô.

Anh nói: “Trì Tịnh, em nên học nhất chính là phải hoàn toàn tin tưởng anh.”

Từ sau lần đầu tiên, Thư Luật liền có thói quen để quần áo ở chỗ này của Trì Tịnh.

Sáng sớm hôm sau, hai người đứng giờ đi công ty.

Chuyện ngày hôm trước giống như tiêu tan theo một đêm triền miên. Trì Tịnh không làm điều thừa đi hỏi Thư Luật có xem tài liệu cô để lại hay không. Yêu cầu đối với người đại diện phát ngôn cô cũng đã biểu đạt rất rõ ràng. Cho nên cuối cùng chọn ai, cô chờ tin tức là được.

Ngày hôm qua dưới tình huống hai đối một lúc ấy, thật ra trong lòng Trì Tịnh có oán với thái độ không nói một câu của Thư Luật.

Giữa nam nữ yêu nhau dường như thật sự không cách nào làm được công tư rõ ràng. Trong lòng cô luôn nghĩ theo bản năng, bất kể tình huống gì, Thư Luật phải đứng về phía cô.

Điểm này có lẽ là chỗ khác nhau giữa đàn bà và đàn ông.

Khi gần đến trưa, Hồng Đông Đồng bị Thư Luật kêu vào văn phòng tổng giám đốc.

“Đưa hai phần văn kiện này xuống dưới, ngoài ra thông báo giám đốc Trì bảo đích thân cô ấy đi liên hệ người. Tối mai phải được câu trả lời thuyết

phục.”

Hồng Đông Đồng cầm văn kiện đi ra ngoài, sau khi đóng cửa gỗ lại thì không nhìn được mở kẹp văn kiện ra nhìn thoáng qua. Lập tức lắc lắc đầu nở nụ cười.

Trần Cách Phi nhìn văn kiện trong tay, ước gì có thể bóp nát nó. Nhớ tới lời của Trợ lý Hồng, cô ta liền nổi giận hung hăng vứt kẹp văn kiện ở trên bàn làm việc.

Trợ lý ở bên ngoài đang định đi vào báo cáo thấy tình huống này thì vội vàng không tiếng động đóng cửa lại lui ra ngoài.

Giấy lát, cửa gỗ lim bị kéo mạnh ra từ bên trong. Trần Cách Phi mặt sa sầm, cầm trong tay kẹp văn kiện nhìn quen mắt kia hùng hùng hổ hổ đi ra.

Đi tới tầng ba mươi chín, Trần Cách Phi mặt không biểu cảm đứng trước bàn làm việc của Hồng Đông Đồng.

“Tôi muốn gặp Thư tổng.”

Hồng Đông Đồng dừng công việc trong tay, nhìn Trần Cách Phi nói: “Ông chủ ở bên trong.”

Trần Cách Phi không nói lời thừa nữa, trực tiếp gõ cửa đi vào.

Trong ánh nắng sáng rõ, Thư Luật với dáng người nổi bật ngồi ở ghế ông chủ. Áo sơ mi màu lam nhạt mặc chỉnh tề trên người anh, khiến anh nhìn có vẻ hơi điệu dàng một cách khó hiểu.

Trần Cách Phi đi qua, hai tay chống ở cạnh bàn, giọng điệu cứng ngắc nói với anh: “Thư tổng, tôi muốn một lý do.”

Cô ta đến tìm mình là chuyện tất nhiên. Thư Luật trực tiếp đưa cho cô ta một phần tài liệu khác.

“Tự cô so sánh thử xem.”

Trần Cách Phi thờ sâu, đè nén cảm xúc mở ra kẹp văn kiện Thư Luật đưa cho cô ta.

Bên trong nhất thời không tiếng động.

Thư Luật dựa vào lưng ghế, nhìn thẳng cô ta hỏi: “Thế nào?”

Hàn Lộc, nghệ sĩ đàn violin nổi tiếng quốc tế, bất kể là khí chất hay giá trị con người đều không tụt.

Trong lòng Trần Cách Phi đã so sánh ra rồi, có điều sự không cam lòng kia vẫn từ trong cổ họng ứa ra ngoài, nuốt cũng không xuống được.

“Hàn Lộc là giám đốc Trì tuyển ra?”

“Tôi chỉ nhìn kết quả.” Ngụ ý là ai tuyển ra không quan trọng.

“Ha.” Trần Cách Phi bật cười. “Thư Luật, đối với những vấn đề có liên quan với Trì Tịnh anh thật sự làm được công bằng không?”

Tựa như cô ta hỏi một câu hỏi vô cùng buồn cười, Thư Luật trả lời vừa lạnh lùng lại châm biếm.

“Khi nào thì tôi nói đối với cô ấy phải chú ý công bằng?”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Trần Cách Phi sống gần ba mươi năm, cho tới bây giờ không ngờ rằng bởi một câu nói mà cô ta suýt chút nữa mất không chế ngay tại chỗ.

Giọng điệu châm biếm của Thư Luật khiến cô ta không chỗ nào ẩn trốn. Trong văn phòng cực kỳ im lặng, Trần Cách Phi kinh ngạc nhìn anh, bên tai chỉ có tiếng tim đập như trống dồn của mình.

Thái độ của Thư Luật khiến cô ta cảm thấy mình như là một chuyện cười. Anh tuyên bố dung túng người kia hoàn toàn không cần những người khác nghĩ thế nào.

Ha.

Trần Cách Phi đè nén cảm xúc, ổn định giọng nói: “Tôi hiểu rồi. Đã quấy rầy tổng giám đốc Thư.”

Cô ta thẳng lưng giật cửa đi ra ngoài.

Hồng Đông Đồng nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của Trần Cách Phi.

Hoàn cảnh giữa người với người, có so sánh mới có thể càng rõ nét hơn.

Trần Cách Phi đứng ở trước thang máy, im lặng nhìn bóng mình trong cửa i-nóc.

Bộ đồ vest công sở màu trắng sang trọng, giày cao gót tám phân khiến chân cô ta càng thẳng và thon dài. Tóc dài đen như mực vấn lên, vừa tô điểm cần cổ mảnh khảnh lại thêm vài phần lão luyện. Tuy sắp ba mươi tuổi, nhưng da thịt ở trạng thái rất tốt khiến trông cô ta trẻ hơn tuổi thật rất nhiều. Và diện mạo của cô ta cũng thuộc loại trung thượng đẳng.

Cô ta đợi ở bên cạnh Thư Luật gần bảy năm như thế, nhưng luôn bị anh cự tuyệt ngoài ngàn dặm.

Đèn hiển thị lập loè, Trần Cách Phi vẫn mặt không biểu cảm nhìn về phía trước. Chẳng qua là bóng dáng của cô ta bị cửa thang máy tách mờ ra, trở thành xuất hiện trước mắt cô ta chính là khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn kia của Trì Tĩnh.

Cô ta cầm trong tay kẹp văn kiện giống với của mình. Nhưng Trần Cách Phi biết, vận mệnh của chúng nó lại một trời một vực.

Trì Tĩnh từ trong thang máy đi ra, lướt qua Trần Cách Phi đang nhìn không chớp mắt.

“Giám đốc Trì, chúc mừng nha!”

Trì Tĩnh dừng bước, giọng lạnh nhạt đáp lại: “Nhờ phúc.”

“Cô đâu có nhờ phúc của tôi.” Trần Cách Phi dựa vào tường, môi đỏ mọng hơi nhếch lên. “Được sự chiều cố của Thư Luật mới là thật.”

“Lời này không hề sai.” Trì Tĩnh quơ quơ kẹp văn kiện trong tay, toét ra một nụ cười mờ ám. “Cho nên bây giờ tôi muốn đi văn phòng tổng giám đốc cảm tạ anh ấy...Đang gấp, xin lỗi không tiếp được, giám đốc Trần.”

Đến khi bóng dáng Trì Tĩnh biến mất ở góc quẹo, tươi cười trên mặt Trần Cách Phi đã hoàn toàn vỡ tan.

Trở lại văn phòng, kẹp văn kiện vô tội bị cô ta hung hăng ném lên trên bàn. Phát ra âm thanh chói tai.

Trợ lý ở ngoài cửa nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền tới tiếng vang, không khỏi rụt cổ.

Trần Cách Phi đi đến bên cửa sổ, thờ hồn hèn.

Câu nói kia của Thư Luật thật sự đã đâm vào tim cô ta. Trong nháy mắt kia cô ta cảm thấy mình dường như chưa từng nhận thức rõ tính cách của Thư Luật.

Thì ra anh cẩn thận tỉ mỉ, trong công việc nghiêm khắc cùng công tư phân minh cũng là tùy người.

Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ bị ánh mặt trời rực rỡ bao phủ, trong lòng Trần Cách Phi lại là một mảnh khó hiểu.

Anh nói như vậy là che chở Trì Tĩnh, hơn nữa là tỏ rõ thái độ với cô ta. Thư Luật không quen thấy cô ta “cẩn không nhả” đối với Trì Tĩnh, cho nên cho một câu trả lời gọn gàng dứt khoát nhất.

Trần Cách Phi ngẩng đầu lên, nén lại nước mắt sắp rơi xuống.

Điện thoại không thích hợp mà vang lên. Khi người ta đang tâm trạng không tốt, bất kể nhìn cái gì cũng sẽ cảm thấy không vừa mắt. Ngay cả tiếng chuông mà cô ta cố ý chọn giờ phút này nghe thấy rất chói tai.

Trần Cách Phi làm dịu cảm xúc lại, giẫm lên giày cao gót đi đến bên bàn làm việc cầm di động lên.

Trên màn hình hiển thị tên của Tân Nhã.

Tay nắm điện thoại chột siết chặt, Trần Cách Phi bình tĩnh bắt máy.

“Tân Nhã?”

“Chị, bạn không?”

Trần Cách Phi dựa vào cạnh bàn, tự giễu nói: “Không bận, có cái gì mà bận.”

Tân Nhã không có nghe ra bất thường, “À” một tiếng. Sau khi do dự một lúc lâu mới mở miệng nhắc tới: “Vây chuyện...”

“Không thành.” Trần Cách Phi nói rõ ràng cho cô ta. “Tri Tịnh không đồng ý. Cô ta nói em không đạt được yêu cầu của cô ta.”

“Chuyện này là cô ta quyết định?” Giọng của Tân Nhã nâng cao mấy độ, giọng điệu hơi gấp. “Cái gì gọi là không đạt yêu cầu? Yêu cầu của cô ta là cái gì?”

Thái độ của Tri Tịnh đối với cô ta thay đổi là sau khi biết được cô ta và Khương Thừa cặp nhau. Lần này nói Tri Tịnh không phải cố ý cản trở, đánh chết Tân Nhã cũng không tin.

Trần Cách Phi nghe giọng cảm hận của em họ, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác sáng khoái. Cô ta nhếch nhếch khoé miệng, nói với Tân Nhã: “Chuyện này chị không giúp được em. Tri Tịnh phê bình em đến tột, cô ta lại là nhà điều chế của Perfectionist, cô ta không đồng ý, cũng chỉ có thể đổi người.”

Tân Nhã nghe xong trực tiếp đen mặt.

Chẳng lẽ người thật sự xung khắc với mình là Tri Tịnh? Ngoại trừ cái bà điên Hà Nhuê kia, cái tên Nghiêm Hạo lông bông không biết suy xét thế mà cũng quen với Tri Tịnh.

Tân Nhã từng chủ động đề xuất mang vốn vào đoàn phim của Nghiêm Hạo. Không ngờ anh ta chẳng những không cảm kích mà còn dùng giọng điệu khá ghét bỏ nói với cô ta: đợi đến khi diễn hài kịch thì lại tới tìm anh ta.

Nói chuyện hoàn toàn không lưu chút mặt mũi nào, khiến Tân Nhã lúc ấy tức giận thiếu chút nữa cau mặt.

Giờ đây phòng vé “Thời gian gấp gáp” kiểm bộ, Tân Nhã cảm thấy rốt cuộc nuốt được cục tức. Nghiêm Hạo không nhận cô ta, cô ta dùng hành động thực tế đánh vào mặt anh ta. Cục tức này còn chưa có xuôi bao lâu, đã bị Tri Tịnh làm cho nghẹn lại.

Trị số thù hận chồng chất. Từ Hà Nhuê đến Nghiêm Hạo, lại đến Tri Tịnh, trị số thù hận của Tân Nhã đã đạt tới cực điểm.

Cách microphone cùng Trần Cách Phi mắng nửa ngày, Tân Nhã tức giận bắt bình cúp điện thoại.

Rốt cuộc yên tĩnh lại, Trần Cách Phi ném điện thoại lên trên bàn làm việc, lạnh lùng ngoéo khoé miệng một cái.

Giờ phút này trong văn phòng tổng giám đốc lại là một cảnh tượng khác.

Tri Tịnh xác định với Thư Luật thông tin liên quan Hàn Lộc, rồi lại nói đến vài điểm về Perfectionist. Bàn chuyện công xong, cô cũng không có rời đi, mà là chống cằm nhìn Thư Luật làm việc.

Bút máy viết ở trên văn kiện phát ra tiếng vang sần sật, rất dễ nghe. Thư Luật cúi đầu, vai lưng thẳng, hai tay khoác lên mép bàn, tư thế ngồi vô cùng chuẩn mực.

Với tư thế này, thời đi học đã đồn tim không ít cô gái nhỉ?

“Thư tổng, đêm nay đi nhà anh được không?”

Ngồi bút chợt dừng lại ở chữ “Ngày” cuối cùng, sự kềm chế này có thể nói là mười phần sức lực. Thư Luật nâng mắt nhìn cô: “Muốn?”

Đủ trực tiếp.

Tri Tịnh vênh môi: “Em muốn xem hình thời đi học của anh. Có không?”

“Không có.” Thư Luật nắm bút dựa vào lưng ghế. “Anh không có cất giữ hình.”

Tri Tịnh biết anh không thích chụp hình. Nhưng không khỏi cứ cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Xem ra sau này chỉ có thể em cất giữ giúp anh.” Cô đứng lên, phui phui thân váy định rời đi.

Tri Tịnh cầm kẹp văn kiện lên, khi đẩy ghế ra lách qua bàn làm việc thì bước chân chợt dừng, sau đó xoay gót đi đến bên cạnh Thư Luật.

Khom lưng, hôn một cái ở khoé miệng anh.

“Thư tổng à, anh hôm nay thật ngầu!”

Trong khoảng thời gian này Đồng Dao bận gần như là xoay quanh. Ban ngày đi làm, sau khi tan làm thì ngựa không dừng vó đến bệnh viện thay thế mẹ chăm sóc em trai.

Tiền để dành của trong nhà sau khi em trai nằm viện nhiều ngày đã không còn lại bao nhiêu. Đối với cuộc sống như thế này, Đồng Dao đã tê liệt rồi.

Nhưng mừng là em trai rất hiểu chuyện. Nó biết bản thân đã mang lại bao nhiêu phiền phức cho gia đình nên luôn rất ngoan. Gần như là cố gắng thu nhỏ lại cảm giác tồn tại của mình.

Tuy Đồng Dao cũng từng oán, nhưng nguyện vọng lớn nhất vẫn là mong ước em trai có thể bình phục.

Sáu giờ chiều, sắc trời tờ mờ, Đồng Dao mang đồ ăn mua cho em trai đi vào cổng bệnh viện thành phố.

Bất kể lúc nào, trong bệnh viện đều là dòng người thoi đưa. Đi ngang qua hồ phun nước, Đồng Dao nghe thấy điện thoại của mình vang lên một tiếng. Cô ta lấy điện thoại ra nhìn số, lập tức cảm thấy bối rối.

Nhìn chằm chằm một lúc lâu, cô ta nghiêm cứng mặt cất điện thoại lại, chậm rãi đi vào khu nằm viện.

Vu Tiểu Mạn nhìn bóng dáng của Đồng Dao hoàn toàn biến mất ở cửa toà nhà, mới từ một bên khác của hồ phun nước đi tới.

Cô ta mang thai sáu tháng, theo lý đã qua giai đoạn nguy hiểm. Tuy nhiên đến mười năm mới hoài được cái thai này, có một chút gió thổi cỏ lay là tựa như trời sập xuống.

Sau cơm chiều Vu Tiểu Mạn đi toilet thì phát hiện trên quần lót có máu, lập tức sợ tới mức mất bình tĩnh. Thư Dư Chính vừa nghe cũng vô cùng căng thẳng, tức khắc mang cô ta đến bệnh viện kiểm tra.

Viện trưởng của bệnh viện này là bạn học cũ cùng Thư Dư Chính, đều quen biết bác sĩ khoa phụ sản. Cho nên trực tiếp đi cửa sau.

Kết quả không nghiêm trọng, chỉ là progesterone* hơi bị thấp.

**hóc môn giới tính duy trì thai*

Sau khi đi ra, Thư Dư Chính đi lấy xe, Vu Tiểu Mạn chờ ông ta ở trước cửa thì gặp Đồng Dao.

Nói đến cũng thật khéo, mới kêu người chuyển khoản cho cô ta liền gặp bản thân cô ta.

Không bao lâu, di động của Vu Tiểu Mạn cũng vang lên. Nhưng là điện thoại dự bị khác của cô ta.

Cô ta nhìn nhìn xung quanh, đi đến một bên nhận điện thoại.

“Tiền đã chuyển, đồ cũng đã gọi cho cô.”

Người kia nói chuyện quả nhiên hết sức ngắn gọn.

Vu Tiểu Mạn nhếch nhếch môi, để ý thấy xe Thư Dư Chính chậm rãi lái lại đây. Cô ta liền không nhiều lời, “Ừ” một tiếng rồi vội vàng cúp máy.

Xe dừng lại, Vu Tiểu Mạn lên chỗ phó lái.

“Mệt không?”

Thư Dư Chính quan tâm hỏi.

“Không mệt. Đi tới đi lui có anh đưa, có thể mệt gì chứ.”

Sự tri kỷ của Vu Tiểu Mạn luôn rất được Thư Dư Chính yêu thích. Ông ta cười ôn hoà, lái xe ra.

“Vừa rồi đang gọi điện thoại với ai vậy?”

“...Mẹ em.” Vu Tiểu Mạn cười cười. “Bà ấy gọi lại hỏi kết quả kiểm tra của em. Em nói cho mẹ biết không có vấn đề gì.”

“Vẫn phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Em sẽ.”

Sáng sớm hôm sau, Đồng Dao vừa đến công ty không bao lâu liền nhận được một chuyển phát khẩn. Một túi văn kiện hơi mỏng, không có trọng lượng gì. Cô ta cầm trong tay ước lượng một chút, dùng dao rọc giấy rạch ra.

Ngón tay thò vào, từ bên trong rút ra một tấm giấy cùng một tấm hình.

Đồng Dao xem từng cái một, sắc mặt thoáng chốc trắng đến dọa người.

“Đang làm gì vậy?”

Giọng nói đột nhiên vang lên khiến Đồng Dao sợ tới run lên. Ngẩng đầu nhìn thì thấy là Trì Tịnh từ bên ngoài đi vào.

“Không có gì.”

Cô ta làm như không có việc gì gom đồ, bỏ vào ngăn kéo khoá lại.

“Em đi toilet một chút.”

Đồng Dao trốn vào gian tận cùng bên trong toilet, lấy di động ra gọi đi một tin nhắn.

—Cô gọi những thứ này cho tôi là có ý gì?

Bên kia hồi âm thật mau. Không tới một phút đồng hồ Đồng Dao đã nhận được trả lời.

—Không có ý gì. Chỉ là làm sâu thêm tín nhiệm của chúng ta với nhau.

Đồng Dao nhìn những lời này, cảm thấy phần nộ rồi lại bất lực. Cô ta lau mặt định không đáp lời nữa, lại nhận thêm một tin nhắn.

—Tôi sẽ không làm khó dễ cô, chỉ cần cô làm tốt chuyện.

Đồng Dao cắn chặt răng, hồi âm lại: Tôi nói được là làm được. Đừng quên chuyện cô đồng ý với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Sau khi định ra người đại diện phát ngôn, phim tuyên truyền nhanh chóng được bắt đầu tiến hành quay. Khác với quảng cáo trước kia, lần này cần chế tác ba tập, mỗi tập là mười phút về một câu chuyện xưa.

Nói đến Hàn Lộc, thật ra Trì Tịnh cũng không quen cô ta mấy. Chẳng qua là khi cô ta đến chỗ Brisbane đặt pha chế hương thì từng gặp vài lần. Bởi đều là người Trung Quốc, lúc ấy là Trì Tịnh tiếp đãi cô ta.

Tuy không từng qua lại, nhưng cách thức liên hệ vẫn luôn có.

Đề nghị Hàn Lộc làm người đại diện phát ngôn của Zing là bởi vì từ trong cách nói chuyện của cô ta Trì Tịnh có thể cảm giác được sự si mê của cô ta đối với sản phẩm Zing.

Cho nên khi biết được muốn thay người đại diện phát ngôn, Trì Tịnh liền thử liên hệ với Hàn Lộc, ngầm nhắc tới chuyện này. Trùng hợp là, nửa năm tới cô ta đều ở trong nước, hơn nữa rất có ý tưởng đối với đề nghị của Trì Tịnh.

Lấy cảnh bên trong là ở cao ốc Thư thị. Chỗ trống lầu một đứng đầy nhân viên công tác, còn có một ít quần chúng vây xem. Trì Tịnh đứng ở lầu hai, dựa vào lan can từ trên nhìn xuống dưới.

Nghiêm Hạo và Hàn Lộc đã sớm tới phim trường, đang cùng nhân viên có liên quan thảo luận cảnh của màn diễn tiếp theo.

Hàn Lộc mặc chiếc đầm dài vải ren xinh đẹp, thanh lịch và cao quý. Tóc dài mềm mại xoã ở sau lưng, có độ bóng mượt lạ thường.

Giống như có điều phát hiện, khi cô ta ngẩng đầu nhìn một cái liền thấy Trì Tịnh. Giương môi, lộ ra một nụ cười yếu ớt với cô.

Trì Tịnh cong cong khoé miệng. Không khỏi nghĩ mỹ nhân chính là mỹ nhân, nhìn góc độ nào cũng đều cảnh đẹp ý vui.

Nghiêm Hạo lật kịch bản, khoé mắt quét qua Hàn Lộc, không khỏi cũng ngẩng đầu nhìn một cái. Liếc thấy Trì Tịnh đang tiếp điện thoại, liền không dấu vết thu hồi ánh mắt.

Trì Tịnh dựa vào lan can nghe Hà Nhué cười trêu chọc cô: “Hôm nay cần chị bầu bạn với cưng không?”

“Không cần. Mình tìm được một người rất tốt.”

“Haizz, cậu thật đúng là đứa không có lương tâm. Chỉ biết lẫn lộn với đàn ông phóng túng.”

Nghe lời này Tri Tịnh đảo mắt khinh thường: “Không có cách nào, đàn ông phóng túng sức hấp dẫn quá lớn.”

Hà Nhuế hừ một tiếng: “Con gái lớn rồi không giữ được.” Thở dài nói tiếp. “Thật không muốn chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Khoé miệng Tri Tịnh mang ý cười nhọt nhọt: “Cưng à, đừng nhỏ mọn như vậy chứ.”

“Đừng nói nữa! Bái bai!” Tiếp đó Hà Nhuế cúp điện thoại.

Tri Tịnh nghe tiếng máy bận “bíp bíp”, không tiếng động phì cười.

Phía dưới quay phim đã bắt đầu. Thấy đã gần tới giờ, Tri Tịnh cất bước đi trở về. Không ngờ ở cửa thang máy gặp được Thư Luật mới vừa xuống.

Hai người đối mặt ở trước cửa.

“Đi chưa?” Anh hỏi.

Tri Tịnh cười ngọt ngào: “Đang định đi lên lấy đồ. Thư tổng muốn đi cùng không?”

Trong phòng điều chế hương, Đồng Dao đang để một bó hồng lớn ở trên bàn làm việc của Tri Tịnh. Hoa đề lên chuốt, đánh thức màn hình máy tính.

Màu lam sáng lên. Giao diện là màn hình bị khoá.

Đồng Dao trừng mắt nhìn, ngón tay vịn xoắn. Cuối cùng chậm rì rì trở về chỗ ngồi.

Tiếng bước chân lạnh lạnh từ xa tới gần. Đồng Dao cúi đầu chăm chú đánh chữ. Mãi đến khi cửa bị đẩy ra mới ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Tri Tịnh mặc một cái đầm đỏ vô cùng khoe dáng người. Làn váy xẻ tà, khi đi lộ ra đùi thon dài trắng như tuyết, đẹp như ẩn như hiện.

Cô cầm giỏ xách da lên, khi nhìn thấy hoa hồng trên bàn làm việc thì tay chợt khựng lại. Tiếp đó môi đỏ mọng cong lên, ôm hoa vào trong lòng.

“Buổi chiều tôi có việc. Có người tìm tôi ngày mai tôi sẽ hồi âm.” Đi tới cửa, Tri Tịnh dặn Đồng Dao.

Đồng Dao gật đầu đáp lại: “Vâng.”

Thư Luật chờ Tri Tịnh ở cuối hành lang. Thấy cô tay không trở lại phòng làm việc đi ra lại cầm một bó hồng lớn, không khỏi hí hóp mắt.

Tri Tịnh đến gần, thấy vẻ mặt này của anh, đầu chân mày nhướn lên: “Không phải của anh tặng?”

“Hừ.”

Không phải thì không phải, cười châm biếm như vậy là ý gì?

Vào thang máy, Tri Tịnh cầm lên tấm thiệp kẹp ở giữa hoa, ở chỗ ký tên thấy được tên của Lương Duệ Tư.

Mãi đến khi lên xe, ánh mắt sắc bén của Thư Luật mới bắt đầu dừng ở trên bó hồng chường mắt kia.

“Để ở đằng sau.”

Tri Tịnh nhún vai, nghe theo để hoa ra ghế sau.

Hôm nay là sinh nhật của Tri Tịnh. Theo ngày thường thì lúc này bọn họ vẫn nên ở công ty, tất cả hẹn hò đều không quang minh chính đại thực hiện trong bóng tối.

Nhưng mà Tri Tịnh bỗng nhiên nhớ tới Thư Đông. Từ sau lần phát bệnh trước còn chưa có gặp cậu bé. Vì thế hai người bỏ nửa buổi làm, giữa trưa xuất phát đi viện an dưỡng, muốn mang Thư Đông cùng chơi một chút.

Xe hơi nhập vào dòng xe cộ. Tri Tịnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nghĩ thầm có một boss bạn trai thật sự là tiện lợi.

Mặt trời mùa hè bao giờ cũng hừng hực. May là cỏ xanh như tấm thảm, nhìn cỏ xanh vô tận khiến giảm bớt khô nóng trong lòng người.

Thư Đông mặc áo T-shirt trắng sạch sẽ cùng quần short màu đen, đứng dưới ánh mặt trời nhìn Tri Tịnh trải khăn trải màu hồng phấn xinh đẹp lên trên cỏ.

Tri Tịnh ngồi trên một góc khăn trải, ngửa đầu cười ngóạc Thư Đông. Khuôn mặt như vẽ, phản chiếu trời xanh mây trắng trông rất đẹp.

Đồ ăn là buổi sáng Thư Luật phân phó đầu bếp nhà họ Thư chuẩn bị. Lúc này ba người vừa ngồi xuống không bao lâu, tài xế của Thư Luật liền đưa đồ lại đây.

Hai hộp đồ ăn ba tầng, một hộp bánh ga-tô tuyệt đẹp. Còn có rượu vang cùng một đồng đồ uống.

“Chị Tiểu Tịnh... Hôm nay mừng... sinh nhật hả?”

Tri Tịnh đưa đĩa đồ ăn cho cậu, cười đáp: “Đúng vậy.”

Thư Đông đầu tiên là vui vẻ một chút, bỗng nhiên lại có chút mất mát: “Thế nhưng em... không có quà cho chị.”

Thư Đông tham gia tiệc sinh nhật chính thức có lẽ là chuyện trước năm tuổi. Mà Thư Luật cũng chưa bao giờ coi trọng ngày lễ này. Cho nên Thư Đông mười năm nay chỉ tự mình trải qua sinh nhật.

Về mặt Thư Đông ủ rũ, Thư Luật vẫn không có biểu cảm gì. Tri Tịnh mở hộp bánh ga-tô ra, cắm đèn cây xinh xắn lên. Cúi đầu, cười nhợt nhạt.

“Đông Đông muốn tặng quà cho chị?” Cô liếc Thư Luật một cái, thu lại nụ cười nói với Thư Đông. “Như vậy được không, Thư Đông hôn anh trai một cái, coi như tặng quà cho chị.”

Lời của Tri Tịnh vừa nói ra, ánh mắt mang theo cảm giác lạnh lạnh của Thư Luật liền quét sang đây. Thế nhưng không đợi anh mở miệng, giọng pha khó xử của Thư Đông vang lên trước: “...Có thể đổi... cái khác hay không?”

Tri Tịnh quay đầu sang một bên, nhìn con bướm bay chập chờn, cười đến mức khó kềm chế được.

“Tri Tịnh đang nói giỡn với em đó.” Thư Luật lạnh lùng nói.

“... À.” Tuy chỉ một từ, nhưng bộ dáng của Thư Đông thờ dãi nhẹ nhõm rất rõ ràng.

Gió nhẹ hiu hiu thổi, lá cây trên đỉnh đầu rung xào xạc. Ánh sáng loang lổ lấp lư không tiếng động, hư hư ảo ảo đánh vào trên người bọn họ.

Thư Đông nhìn hết sức chăm chú vào cái remote của chiếc máy bay điều khiển từ xa ở trong tay. Biểu cảm trên mặt rất là sinh động, không giống như dĩ vãng.

Tri Tịnh lặng lẽ di chuyển đến bên cạnh Thư Luật mấy tấc.

“Thư tổng, anh còn chưa có chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Hôm nay trang điểm của cô nhìn có vẻ công phu. Đôi mày thanh tú tinh xảo, trang điểm mắt xinh đẹp, son bóng càng tôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ.

Trong màu xanh biếc mờ mờ, áo đầm đỏ như lửa của cô đẹp rực rỡ. Ánh mắt nhìn Thư Luật như long lanh nước, động tình mà bản thân không nhận ra.

Thư Luật lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt chuyên chú thâm trầm; lúc này Thư Đông lại xoay người đi qua đây.

“Anh... Máy bay rớt rồi.”

“Ừ.” Thư Luật nhàn nhạt đáp lời. “Em chờ một chút đã.”

Anh giơ tay che mắt Thư Đông lại, vươn tay kia kéo Tri Tịnh vào trong lòng.

Thân thể cường tráng phút chốc bao quanh mềm mại trong ngực. Trên cổ xanh mượt, hai bóng người giống như uyên ương đan chéo cổ với nhau.

Tri Tịnh bị anh hôn, vô thức vênh vênh khoe miệng.

Thư Luật rũ mắt nhìn cô, chợt cắn đầu lưỡi của cô. Thấy Tri Tịnh nhú mày, mới chậm rãi nhả ra.

Thư Đông bị Thư Luật bật mắt, vẫn không nhúc nhích, chỉ toét miệng cười. Chợt Tri Tịnh da mặt mòng, đưa tay đẩy Thư Luật một cái.

Thư Luật khoe miệng mang cười buông Tri Tịnh ra. Không biết khi nào trong tay đã thêm một cái nhẫn.

“Cho em thêm chút vốn để kiêu ngạo vì được cưng chiều.” Nói xong, cầm chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp đeo vào ngón giữa của cô.

Tri Tịnh thu lại đôi mắt long lanh nhìn anh.

Thư Luật vuốt ve ngón tay mềm mại của cô, khoe miệng cong cong nụ cười thần nhiên: “Coi như là quà sinh nhật.”

Ánh nắng chiều thiêu đốt chân trời, gió nhẹ thổi vào từ cửa sổ, vén lên mái tóc đen mun của Tri Tịnh.

Nửa tiếng trước Thư Luật nhận được điện thoại của Hồng Đông Đông, công ty có một số việc cần anh xử lý, cho nên hai người không thể không rời viện an đường trở lại công ty.

Trên đường, Tri Tịnh lại nhận được điện thoại của Hà Nhuế lần nữa. So với buổi sáng, giọng điệu nói chuyện lần này của cô ta hơi quái lạ.

Thư Luật cảm thấy có chút không thích hợp: “Cậu làm sao vậy?”

“Có chút chuyện vui.” Hà Nhuế nói. “Cậu Thư tổng một cái tình, cùng đi uống rượu cùng chị đi!”

“Minh qua ngay bây giờ. Hẹn ở đâu?”

Nghe Hà Nhuế nói xong địa chỉ, Tri Tịnh cúp điện thoại.

Ngồi gần như vậy, hiển nhiên Thư Luật cũng nghe được tiếng của Hà Nhuế. Liếc nhìn về mặt của Tri Tịnh một cái, anh chỉ nhắc nhở: “Đừng chơi quá muộn.”

Xe dừng lại ở chỗ quẹo cao ốc Thư thị, Tri Tịnh cởi dây an toàn ra, mở cửa xuống xe.

“VẬY em đi trước.”

Thư Luật nhìn bộ dạng nồn nóng của cô, thần nhiên “Ừ” một tiếng.

Sau đó, khoe miệng lại được ấn lên một cảm xúc ấm áp.

“Thư tổng, tạm biệt.”

Hơi thở như lan của Tri Tịnh phun vào lỗ tai anh. Nói xong câu này, cô xuống xe trong ánh mắt sâu thẳm của Thư Luật.

Một ngày quay phim chấm dứt. Sau khi kết thúc công việc Nghiêm Hạo lái chiếc Lexus của mình từ bãi đậu xe ra đến thì thấy Lương Duệ Tư đang chờ anh ta tầm mắt dừng trên một chiếc taxi cách đó không xa.

Cậu ta mặc áo sơ mi màu lam phối hợp với quần ka-ki, luôn là một bộ đáng sạch sẽ.

Nghiêm Hạo cười nhạo. Chẳng những thế, tính tình cũng quá sạch sẽ. Cho nên có đôi khi làm việc hay ngượng ngùng.

Anh đậu xe ở bên cạnh Lương Duệ Tư, thấy ánh mắt cậu ta còn dừng lại ở bên kia, nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Mắt nhìn taxi đã lăn bánh, di động trong túi chợt rung lên. Lương Duệ Tư quay đầu, bấy giờ mới chú ý tới Nghiêm Hạo đang ngồi trong xe nhìn cậu ta.

Cậu ta cười cười, ngồi vào ghế phó lái.

“Đi đâu ăn?” Nghiêm Hạo hỏi.

Lương Duệ Tư cấp tốc đánh vài chữ trên di động đưa cho Nghiêm Hạo xem.

“Cậu nhầm chán à?”

—— Mau đuổi theo. Xe đã đi rồi.

Nghiêm Hạo nhìn cậu ta một hồi đầy thâm ý, đành chịu mà đạp chân ga, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tặng cho các cú đêm, ai còn thức thì vào điểm danh nào

Từ sau sáu tuổi bất ngờ bị tổn hại thính lực, tính tình Lương Dật Tư vẫn luôn lạnh nhạt. Cậu ấy là một người vô cùng cẩn thận, làm chuyện gì cũng muốn

làm được tốt nhất. Nhưng bất kể làm cái gì lại đều là một điều bộ.

Trong hai mươi mấy năm nay, Lương Dật Tư chưa từng có một biểu hiện quá cuồng nhiệt yêu thích hoặc chán ghét đối với một chuyện nào cả. Ngay cả trong nghề thiết kế châu báu này, cậu ấy cũng chỉ biểu hiện thiên phú to lớn mà thôi.

Cậu ấy gặp gỡ Trì Tĩnh, bây giờ nghĩ lại có lẽ cũng không phải chuyện tốt gì.

Nghiêm Hạo đi theo sát xe taxi phía trước, giây phút này có chút tự giễu.

Anh đã nói là không tham gia, nhưng bất tri bất giác vẫn dính vào.

Ngày đó ở trước biệt thự nhà họ Lương, anh khuyên Lương Dật Tư thừa dịp còn sa vào chưa sâu hồi tâm đi. Đến nay Nghiêm Hạo vẫn nhớ rõ ràng một câu kia của cậu ấy.

Không còn kịp rồi. Cậu ấy nói.

Nghiêm Hạo liếc nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của cậu ấy một cái, thở dài một hơi thật sâu.

Trì Tĩnh thanh toán tiền xe xuống xe, tiếp đó chợt nghe phía sau có người kêu tên cô. Cô theo tiếng quay qua nhìn, khi thấy hai người đàn ông sóng vai đi đến thì hơi bất ngờ.

“Sao khéo vậy.”

Nghiêm Hạo cười một tiếng: “Đúng vậy.”

Ánh mắt Trì Tĩnh dừng ở trên người Lương Dật Tư: “Hoa em nhận được rồi, cảm ơn anh.”

Lương Dật Tư cong cong khoé miệng, ra dấu tay hỏi cô: Đến đây một mình?

“Hà Nhuế ở bên trong.”

“Thư Luật đâu?” Nghiêm Hạo hỏi.

“Công ty có việc cần anh ấy xử lý.”

Nghiêm Hạo liếc mắt dò xét Lương Dật Tư một cái, nói với Trì Tĩnh: “Mới nhớ đến hôm nay là sinh nhật của cô nhỉ? Bằng không thì đi cùng? Nhiều người nào nhiệt. Dù sao cái bà điên...” Anh ta khụ một tiếng. “Hà Nhuế chúng ta cũng quen.”

Trì Tĩnh do dự một chút. Hôm nay Hà Nhuế hẹn cô ra hiển nhiên là có lời muốn nói cùng cô. Nhưng Nghiêm Hạo đã nói đến mức này rồi, khó mà từ chối được.

Lương Dật Tư rũ mắt xuống, ánh mắt trong trẻo dừng ở trên người Trì Tĩnh: Lần trước em đồng ý ăn cơm với anh còn chưa có thực hiện.

Khoé miệng anh vênh lên một độ cong, đôi mắt trắng đen rõ ràng. Con người tinh khiết cứ nhìn cô như thế.

Đã nói vậy, Trì Tĩnh ngược lại không tiện từ chối.

“Vây cùng nhau đi.”

Trong phòng bao trang trí rất theo kiểu Trung Quốc, hương trà Long Tĩnh bay nhàn nhạt trong không khí. Một mình Hà Nhuế ngồi ở trước chiếc bàn tròn to, trên bàn đã bày đầy đồ ăn.

Ba người chân trước chân sau đi vào, Hà Nhuế thấy hai người ở đằng sau Trì Tĩnh thì hơi kinh ngạc.

“Đây là lượng của hai người các cô?” Nghiêm Hạo cười như có như không nói.

Mỗi lần gặp phải Nghiêm Hạo thì chỉ có hoá can qua thành can qua quy mô. Hà Nhuế thật ra không ngại cùng nhau ăn một bữa cơm, dù sao lần trước cô đã ăn ké của Nghiêm Hạo. Có điều là vừa nhìn thấy anh ta, ánh mắt xem thường không tự chủ được đảo một cái: “Ăn không hết tôi nhìn cũng vui.”

Nghiêm Hạo ngồi xuống bên cạnh cô ta giống như quen từ lâu, nhìn thấy cô ta lại đổi kiểu tóc thì cười: “Thật sự là một kẻ phá sản.”

Trì Tĩnh đối với cảnh này thấy nhưng không thể trách. Đi đến ngồi xuống bên kia Hà Nhuế; Lương Dật Tư tự nhiên mà ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Tâm trạng của Hà Nhuế nhìn có vẻ thật không tệ, nhưng không giống như là chỉ vui vẻ đơn giản. Làm bạn bè nhiều năm, Trì Tĩnh rất hiểu cử chỉ về mặt của cô ta. Tuy nhiên bây giờ có thêm hai người đàn ông, cô bèn nhìn không có hồi nhiều.

Con người Nghiêm Hạo này luôn rất hay nói, Hà Nhuế nói cái gì cũng nói theo. Hai người bọn họ chung đụng với nhau tuyệt đối sẽ không tẻ ngắt.

“Phòng vé ‘Thời gian gấp gáp’ cao như vậy, có phải khiến cho ruột anh đều xanh không?”

“Tôi không dùng Tần Nhã là bởi vì tôi không thèm dùng. Còn hơn cô không giành được người với cô ta.”

Nghiêm Hạo độc mồm cho tới bây giờ không hề thua ai.

Hà Nhuế hoàn toàn bùng nổ như trước đây, tay vẩy một cái: “Mở một chai rượu, tôi muốn chuốc chết anh ta!”

So với bọn họ, Trì Tĩnh cùng Lương Dật Tư yên tĩnh hơn nhiều.

“Tuy xuất viện nhưng ăn uống còn phải chú ý một chút phải không?” Trì Tĩnh châm một ly trà cho anh ta.

Lương Dật Tư cười cười, nói với cô: Không ăn đồ kích thích là được. Gần đây đang tính mời một quán gia.

Trì Tĩnh: “Anh dọn ra ngoài ở?”

Nếu là ở nhà họ Lương, làm như vậy là chuyện thừa.

Lương Dật Tư mỉm mỉm môi, gõ trên màn hình một chữ “Ừ”.

Anh ta cụp mắt xuống, Trì Tĩnh nhìn không ra suy nghĩ trong mắt anh ta. Nhưng với nhận thức của Trì Tĩnh đối với Lương Dật Tư, con người anh ta tính tình nhìn có vẻ tốt, nhưng bên trong lại mang theo một sự bức bối.

Đạo này tin tức của Dật Hương Trì Tĩnh ít nhiều cũng để ý tới một chút.

Sau khi cưới, Lương Phình Đình giao phần lớn quyền hành cho chồng. Trong mắt người ngoài cùng người nhà họ Lương người đàn ông này không thoả đáng, không thích hợp, hiện giờ trở thành kẻ mới phát được trung ra thật cao ở thành phố S.

Trì Tĩnh vô thức hồi tưởng lại thái độ của Lương Dật Tư trong tiệc cưới.

Quả thật hơi có phần tế nhị.

Anh ta đang nắm lấy tách trà. Đôi tay đẹp thường vẽ thiết kế kia giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của anh ta, trong lòng Trì Tĩnh chợt toát ra một ý tưởng vô cùng buồn cười—— chẳng lẽ người này ở nhà bị anh rề ần hiếp?

“Anh dọn đi đâu vậy?”

Lương Dật Tư bỏ tách trà ra, đánh chữ trên di động. Một lát, Trì Tĩnh liền nhận được tin nhắn của anh.

Bên trên là địa chỉ nơi ở của anh ta, chuẩn xác tới bằng số nhà. Phía dưới hiện lên một hàng khác: Cách chỗ em ở không xa.

Trì Tĩnh nhìn tên tiểu khu, nghĩ thầm quả thật không xa. Nếu ngồi xe cũng chỉ mười phút. Nhưng mà giá nhà lại chênh lệch một trời một vực.

Quá nửa bữa tiệc, mùi thuốc súng ở bên kia cũng không nghiêm trọng nữa. Lúc Nghiêm Hạo nói đến chút chuyện quay phim tuyên truyền, trong câu chữ nhìn ra được anh ta rất vừa lòng đối với Hàn Lộc.

Hà Nhuế mơ mơ màng màng nghe, chỉ bắt được một trọng điểm. Ánh mắt giống như tia X-ray quét từ đầu tới chân Nghiêm Hạo: “Anh thật sự quay phim cấp ba hả?”

“Ba tập phim tuyên truyền” đến chỗ Hà Nhuế biến thành “Phim tuyên truyền cấp ba”. Mày Nghiêm Hạo nhướn lên một cái, thuận cột bỏ lên: “Đang chọn vai. Cô muốn đến thử ổng kính không?”

Hà Nhuế không để ý tới trêu chọc của anh ta. Cầm chặt dũa, vẻ mặt bỗng trở nên vô cùng ái muội: “Nói thật đi, lúc anh quay có phản ứng hay không? Cảnh nude 100% không ít chứ? Có thể đi phim trường xem một chút không?”

Vẻ mặt của Nghiêm Hạo trở nên đầy thâm ý theo câu hỏi của Hà Nhuế. Phụ nữ như cái cô này coi như là bông hoa lạ! Từ lần đầu tiên gặp Hà Nhuế, phản ứng của cô ta cho tới giờ đều không ở trong dự đoán của anh.

Bây giờ cái bộ dáng tò mò này cũng không giống như là giả vờ. Nghiêm Hạo khoanh tay dựa vào lưng ghế, trong lòng chợt thêm một tia hứng thú.

Bông hoa lạ thì bông hoa lạ, nhưng rất mang cảm giác.

Trước khi bữa ăn kết thúc, Trì Tĩnh nhận được điện thoại của Thư Luật.

Chuyện công ty đã bận xong, sau khi Thư Luật hỏi qua cô ở đâu liền cúp máy.

Tiếp đó, Trì Tịnh bị Hà Nhuế túm đi toilet.

Hà Nhuế uống rượu vào, mặt mày đỏ hồng. Cô ta đứng ở trước bồn rửa tay, mặc cho dòng nước lạnh lẽo xối lên hai tay cô ta.

“Khương Thừa bị tai nạn xe.” Giọng của cô ta vô cùng bình tĩnh.

Động tác rửa tay của Trì Tịnh chợt khựng lại: “Rất nghiêm trọng?”

Hà Nhuế hừ một tiếng: “Nghiêm trọng mình sẽ đãi tiệc cơ động*. Bị gãy một chân.”

**là tiệc mà khách tới vào nhiều lúc khác nhau, mỗi khách sẽ được phục vụ đồ ăn khi họ tới*

“Cậu biết không,” Hà Nhuế xé một tấm khăn giấy lau nước trên tay. “Lúc cùng hần ta gây dữ dội nhất mình chưa từng nguyên rửa hần gặp chuyện không may. Hồi chiều khi nghe nói hần bị trà xanh kia đá xảy ra tai nạn xe, trong lòng mình lại nảy lên cảm giác khoái trá một cách khó hiểu.”

Trì Tịnh cũng xé một tấm khăn giấy chậm rãi lau tay.

Loại người tính cách tùy tiện như Hà Nhuế này, một khi thật sự bị thương, thời gian dưỡng bệnh có lẽ còn dài hơn người bình thường. Cô ta nói buông xuống, có lẽ chỉ là buông xuống Khương Thừa, đối với trả giá cho đoạn tình cảm thật lòng này khó tránh khỏi có thể cảm thấy thương cảm.

“Trì Tịnh, cậu nói xem thật sự có quà báo không?”

Hà Nhuế lẩm bẩm nói. Như là đang hỏi cô, lại như là đang lẩm bẩm nói một mình.

Đưa tay ném giấy vào thùng rác, Trì Tịnh nhàn nhạt nói: “Có thể đi.”

Bữa cơm này Lương Dật Tư trả tiền. Thế cho nên Hà Nhuế đã “phung phí” nửa bàn đồ ăn vô cùng ngượng ngùng.

Cô ta đi bên cạnh Lương Dật Tư, vừa nói vừa xoa tay múa chân. Sợ anh nhìn không hiểu, gấp đến lượt vuốt tay chân.

“Cái này... Tôi dùng QQ trả tiền lại cho anh nhé. Anh quét tôi một cái là được.”

Lương Dật Tư nhìn hiểu, cười lắc đầu.

Hà Nhuế bị nụ cười sạch sẽ này của anh ta thì lung lay một chút, di động thiếu chút nữa cầm không chắc. Cô ta tăng hăng: “Vây, nếu không thì thêm cái QQ cũng được...”

Cô ta nói thế, như là Lương Dật Tư không tin ai một chút nào.

Nghiêm Hạo vuốt mặt một cái, quả thật cảm thấy cay mắt. Tiến lên vài bước, đứng ngay ở bên cạnh cô ta: “Lau nước miếng đi! Cô như vậy cậu ta nhìn không được.”

“Anh câm miệng!” Hà Nhuế lén liếc Lương Dật Tư một cái, thấy anh ta không có phản ứng đặc biệt gì thì mới quay người hung dữ trừng Nghiêm Hạo. “Một ngày không miệng tiện anh sẽ bệnh liệt dương sao?”

Nghiêm Hạo không giận mà cười ngược lại, lưu manh đề nghị: “Lần sau gặp lại, tôi không tổn thương cô. Cô thử nhìn xem tôi liệt hay không liệt.”

“Cút!”

Càng nói càng không đứng đắn, hoàn toàn không lo còn có người ở bên cạnh. Cũng may bọn họ một đồng một tây đi lấy xe.

Gió đêm mang theo không ít mát mẻ ban ngày không có, hiu hiu thổi. Trời đã tối mịt, trăng sáng sao thưa. Ánh đèn đường treo cao chiếu xuống, khiến bóng người in trên mặt đất.

Trì Tịnh cùng Lương Dật Tư đứng ở cửa chính, chờ xe tới.

Lương Dật Tư đứng ở bên cạnh Trì Tịnh, không dấu vết đi xuống một bậc thang, rút nhỏ lại chênh lệch chiều cao giữa hai người.

Anh ta quay đầu, ánh mắt trong suốt: Cái cài áo đưa cho em, anh thiết kế một bộ đi cùng. Em muốn xem không?

Trì Tịnh hỏi: “Bản thảo à?”

Lương Dật Tư gật đầu.

“Được.” Cuối cùng không nhịn được trêu chọc anh ta một câu. “Anh thật sự yên tâm?”

Lương Dật Tư mỉm môi cười gõ chữ trên màn hình: Đối với em đương nhiên yên tâm.

Sau đó lại thêm một câu: Em không nhớ được.

Người này cũng học được si nhục người ta.

Trên màn hình là bản thảo của Lương Dật Tư. Vô luận là thiết kế hay là chi tiết đều rất bắt mắt. Mỗi một tác phẩm của anh đều tràn đầy linh khí, khiến người ta kinh ngạc.

Trì Tịnh lật từng cái từng cái, không chú ý tới một chiếc Bentley từ cổng tiến vào.

Ánh mắt Lương Dật Tư trước sau đều dừng ở trên người Trì Tịnh. Đến khi Trì Tịnh lật tới một chỗ, anh ta vươn ngón tay phóng đại màn hình. Để cho Trì Tịnh nhìn rõ chi tiết hơn.

Hai tay đang điểm trên màn hình. Trì Tịnh cúi đầu, Lương Dật Tư hơi khom lưng, độ cong khoẻ miệng càng giương càng cao.

Phịch——

Cách đó không xa truyền đến tiếng đóng cửa xe. Trì Tịnh theo tiếng nhìn qua. Thư Luật đứng ở bên cạnh xe, mặt không biểu cảm nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Ba người bị bao phủ dưới ánh đèn. Thư Luật đứng bên cạnh xe, nhìn hai người đứng ở trên bậc thang.

Trì Tịnh nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên trước. Lương Dật Tư thấy động tác của cô mới phản ứng lại, ánh mắt cũng nhìn theo qua.

Sau đó anh ta nhìn thấy Thư Luật mở miệng, nói hai chữ: Lại đây.

Trì Tịnh cười một cái. Trả điện thoại lại cho Lương Dật Tư, nói với anh ta: “Em đi trước. Có thời gian thì liên lạc.”

Điện thoại còn lưu lại độ ẩm trên tay cô. Lương Dật Tư nắm chặt trong lòng bàn tay, nhìn Trì Tịnh ngồi lên xe Bentley màu đen kia, rồi biến mất trong tầm mắt anh ta.

Thư Luật nắm tay lái, không chớp mắt nhìn đường phía trước. Bên trong xe máy lạnh từ từ thổi, khiến người ta cảm thấy mát mẻ thoải mái.

“Không phải cùng Hà Nhuế ăn cơm sao?”

Trì Tịnh thu lại tầm mắt từ ngoài cửa sổ, chuyển qua dừng ở bên mặt tuần tú của anh.

“Tĩnh cò gặp được Nghiêm Hạo và Ivan ở trước cửa khách sạn.”

“Giống như lần trước?” Thư Luật liếc cô một cái.

Trì Tịnh chống khuỷu tay bên cửa sổ, miễn cưỡng nói: “Đúng vậy. Thật khéo.”

Thư Luật trẻ trẻ khoẻ miệng, quả thật rất khéo.

Bên trong xe im lặng trong chốc lát, Trì Tịnh chăm chú nhìn sườn mặt anh, nhớ tới lời nói vừa rồi của Hà Nhuế, không khỏi hỏi anh: “Khương Thừa xảy ra tai nạn xe anh biết không?”

“Không rõ lắm.”

“Các người không liên lạc?”

Thư Luật quẹo tay lái, nói với cô: “Không ở cùng giới.”

Thời điểm cùng Khương Thừa tiếp xúc nhiều nhất là bởi vì hai người bọn cô. Sau đó Trì Tịnh xuất ngoại, Khương Thừa và Hà Nhuế chia tay, bọn họ không lui tới nữa.

Ngoại trừ làm ăn qua lại, Khương Thừa cũng từng chủ động gọi cho Thư Luật. Sau vài lần thấy phản ứng của Thư Luật rất lạnh nhạt, liền biết khó mà lui.

Khi đó, bên cạnh xem như thoáng cái ít đi ba người, chuyện trong công ty cũng giải quyết khá, bên tai Thư Luật thanh tịnh không ít.

Một người bận rộn đã lâu, một khi rảnh rồi cuộc sống của anh lại đột nhiên trở nên trống vắng. Ngay cả người như Thư Luật cũng phải thích ứng với thay đổi như vậy. Cho nên khoảng thời gian đó oán hận của anh đối với Trì Tịnh càng thêm sâu đậm.

Trì Tịnh không biết suy nghĩ trăm chuyện ngàn xoay của Thư Luật. Cô vuốt tóc, xuyên ngón tay vào, giữa chừng bỗng nhớ tới một vấn đề.

“Có phải Dật Hương đổi người quản lý không?”

Đèn xanh chuyển vàng rồi đỏ. Thư Luật chậm rãi đạp thắng, quay đầu nhìn cô.

Thật lâu sau mới thờ ơ nói một câu: “Hứa Mộ hiện giờ là Chủ tịch hội đồng quản trị của Dật Hương.”

Thảo nào dạo này tin tức về Lương Phình Đình ít đi rất nhiều. Nhưng chỉ mới kết hôn liền bắt tay giao quyền ra, Lương Phình Đình thật sự rất tin tưởng chồng cô ta.

Ngón tay Trì Tịnh xoắn tóc từng vòng từng vòng, nói: “Hèn chi bây giờ người quản lý mọi chuyện đều là Hứa Mộ.”

Điều bộ làm việc của người đàn ông này một trời một vực với Lương Phình Đình. Từ tin tức khoảng thời gian gần đây là có thể nhìn ra, Hứa Mộ là một người vô cùng khoa trương. Đương nhiên cũng không dụng công vô ích, tối thiểu trong giới đều đã biết sự tồn tại của anh ta.

Lương Duệ Tư dọn ra khỏi nhà, chẳng biết có quan hệ với chuyện này hay không. Tuy nhiên tìm hiểu nữa thì cũng chỉ là chuyện riêng của nhà họ Lương.

Xe lại chạy, Thư Luật nhìn đường phía trước, không nói nữa.

Đối với Lương Phình Đình, thông qua vài lần tiếp xúc ít ỏi, bất kể tính cách của cô ta hay là năng lực cầm quyền đối với công ty, Thư Luật đều chưa từng xem thường. Cách làm của Lương Phình Đình khẳng định là còn có một nhân tố thật lớn khiến cô ta phải làm như vậy.

Nghĩ thế, Thư Luật liếc người phụ nữ ở bên cạnh một cái. Sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Cái ánh mắt vừa rồi kia của Lương Duệ Tư, lượng thông tin thật đúng là phong phú.

Lúc Nghiêm Hạo lái xe tới, trước cửa chính chỉ còn một bóng dáng cô đơn của Lương Duệ Tư.

Về mặt cậu ta nhàn nhạt nhìn lối vào, khoe miệng mỉm cười. Đôi mắt tĩnh lặng đến dường như không có cảm xúc.

Lúc Nghiêm Hạo đi lấy xe thì Trì Tịnh đứng ở bên cạnh cậu ta. Bây giờ thấy như vậy, khẳng định là cô ta đã được người nào đó đón đi rồi.

Thư Luật lại đây, ngay cả chào hỏi cũng không thèm, thật sự là phản ứng đầy thâm ý.

Nghiêm Hạo bắt đầu đi, chậm rãi lái xe qua.

Lần này anh không hề thúc giục, thành thành thật thật ngồi ở trong xe, chờ Lương Duệ Tư hoàn hồn phát hiện cái mạng khổ này của anh.

Xe thắng tới thắng lui, rất nhiều xe ra ra vào vào. Lương Duệ Tư nắm điện thoại trong tay, chậm rãi thu hồi ánh mắt. Bước dài đi đến trước xe của Nghiêm Hạo.

Lexus vừa mới chạy ra, xe Hà Nhuế cũng từ bên phải lái tới. Cô quay cửa kính xe xuống khoác tay với Nghiêm Hạo: “Tôi còn phải chờ người tới lái thay, các người đi trước đi.”

Nói là chúc rượu Nghiêm Hạo, anh căn bản không có uống. Ngược lại Hà Nhuế bởi vì trong lòng có chuyện nên uống không ít.

Lexus lái đi, Hà Nhuế xuyên qua cửa kính xe nhìn thấy Lương Duệ Tư trên ghế phó lái. Chẳng biết có phải bởi vì nguyên nhân ánh sáng hay không, sườn mặt đẹp của anh ta lộ ra vài phần lạnh lùng cứng rắn.

Hà Nhuế lái xe tới dừng ở một bên, quay cửa kính xe xuống, từ trong giỏ lấy ra điều thuốc, mời lên.

Tầm mắt xuyên qua làn khói mỏng lung roi vào cảnh đường phố sầm uất, Hà Nhuế cười cười có chút tự giễu.

Cục tức này dường như bây giờ mới được xoa dịu.

“Lòng dạ hẹp hòi quá đi!” Cô nói.

Đền đường màu vàng cam dường như vô tận. Lương Duệ Tư cúi đầu nhìn tin nhắn anh gửi cho Trì Tĩnh. Cuối cùng, anh khóa điện thoại lại. Xương ngón tay dùng sức mà mơ hồ trở nên trắng.

Xe đi một đoạn, Nghiêm Hạo dừng xe ở bên rào cản bờ sông. Anh mỗi điều thuốc hút mạnh một ngụm, sau đó kẹp ở đầu ngón tay, khoác tay lên cửa kính xe.

“Thư Luật đã đến?”

Anh nhìn Lương Duệ Tư hỏi.

Về mặt Lương Duệ Tư bình tĩnh tiếp thu cái tên nghe khó ưa này. Cậu ta không để ý cong cong khoé miệng.

Nghiêm Hạo phì phì tàn thuốc. Anh một đức ông cao lớn thô kệch không ngờ rằng có một ngày còn phải đảm đương “cổ vấn tình cảm”.

“Cậu rốt cuộc vừa ý con bé đó hồi nào?”

Anh cũng thật sự tò mò. Nếu Thư Luật không xuất hiện, người này tính nín bao lâu?

Lương Duệ Tư lắc đầu. Ý là không muốn trả lời.

Nghiêm Hạo biết cá tính ngoài lạnh trong nóng của cậu ta, cũng không định đi hỏi tường tận. Nhưng mà dây dưa như thế này, anh nhìn cũng cảm thấy sốt ruột.

Máu chó cũng không phải là chuyện này á!

Tuy rằng trước mắt Lương Duệ Tư không có hành động gì, nhưng không có khả năng Thư Luật nhìn không ra ý của cậu ta. Người phụ nữ của mình bị người ta ngấp nghé, anh ta có thể vui sao?

Nghiêm Hạo dụi thuốc, lời nói thành khẩn: “Cậu chỉ có hai lựa chọn. Hoặc là ra sức theo đuổi, đừng ngại ngại. Hoặc là thẳng thắn buông tay, chết sớm đầu thai sớm.”

Cái này nếu lúc còn ở Paris, Nghiêm Hạo phỏng chừng chỉ biết khuyến khích Lương Duệ Tư đeo bám. Tán gái chẳng phải cần da mặt dày sao!

Nhưng mà bây giờ Trì Tĩnh và Thư Luật ở bên nhau. Đừng nói nhìn bề ngoài, dù cho đối mặt với con người Thư Luật này anh cũng không tán thành Lương Duệ Tư xông về phía trước.

Căn bản không có phần thắng.

Lương Duệ Tư bởi vì lời nói của Nghiêm Hạo mà mất chuyển động.

Gió nhẹ thỉnh thoảng phát qua, Nghiêm Hạo chợt nở nụ cười: “Hoặc là cậu bi ối chút...” Dù sao chỉ hai kết quả, không có cái nào khác.

“Bi ối” chỉ cái gì, Lương Duệ Tư hiểu liền.

Cậu ta tựa như đang tự hỏi tính khả thi của chuyện này, sau một lúc lâu vẫn là lắc đầu từ chối.

Về mặt Nghiêm Hạo như tôi biết hết.

“Cậu có biết khác biệt lớn nhất giữa cậu và Thư Luật ở đâu không?”

Lương Duệ Tư nâng mắt nhìn anh.

“Cùng một chuyện, cậu đem nó trở thành gông xiềng, Thư Luật lại có thể biến nó thành lợi thế.” Nghiêm Hạo khởi động lại xe. “Chỉ đơn giản như vậy.”

Con người Lương Duệ Tư, cậu ta cứ cái gì cũng không nói khiến người ta sốt ruột. Ngay cả Nghiêm Hạo hiểu biết cậu ta, biết mặt ngại ngùng kia của cậu ta rất có khả năng là Lương Duệ Tư để ý đến chứng ngại tiếng nói của mình.

Khi yêu một người, trên phương diện nào đó rất dễ dàng sinh ra tự ti trong lòng.

Nhưng bất kể là phương diện nào, cũng không phải là không thể giải quyết! Lúc trước sao anh lại không phát hiện tính cách của thằng nhóc này rồi rầm như vậy chứ?

Ý nghĩ này vừa toát ra, Nghiêm Hạo bỗng vô cùng khinh bỉ mình. Không nhận được mắng một câu: “Chó chết!”

Nói không dính vào, vẫn không tự chủ được mà thiên vị.

Cửa không tiếng động mở ra. Đèn hành lang xuyên qua ngưỡng cửa, chiếu sáng lối vào.

Lương Duệ Tư đưa tay mở đèn phòng khách, xoay người thay giày, đi vào phòng.

Cửa phòng ngủ chính mở ra, giữa gian phòng to để một cái giường lớn. Xuyên qua ánh sáng mờ mờ có thể thấy được trên giường màu xanh dương đậm để một tập tài liệu.

Lương Duệ Tư đi qua, ngồi ở mép giường, cầm lên tờ giấy trên cùng. Ánh mắt anh dừng thật lâu trên bốn chữ “Ôc tai* nhân tạo”, sau đó mặt không biểu cảm bỏ tất cả tài liệu vào trong ngăn kéo của tủ đầu giường.

**là khoang xoắn ốc của lỗ tai có chứa cơ quan của corti tạo ra xung thần kinh phản ứng với sự rung động của âm thanh*

Trong phòng không bật đèn, màn hình điện thoại được anh tiện tay để đó sáng lên. Nguồn sáng duy nhất này trong không gian tối đen càng chói mắt.

—Ngày mai về ăn cơm. Em dọn ra ngoài lâu như vậy cũng không nói về thăm nhà, ba mẹ đều nhớ em.

Là tin nhắn Lương Phình Đình gửi cho anh.

Lương Duệ Tư nhìn, hồi lâu mới hồi âm lại.

—Bộ phim của anh họ mà chị đầu tư, nghe nói cơ sở quay phim đã chọn xong rồi?

Lương Phình Đình: Đúng vậy, chọn xong rồi, ở thành phố Liễu. Lần trước Nghiêm Hạo đề cập vài câu, anh rể em còn nói muốn cùng đi xem.

Lương Duệ Tư cong khoé môi, đáp lại: Em đi. Em cùng anh họ đi.

Bên kia, Lương Phình Đình nhìn tin nhắn, sau một hồi lâu mới phản ứng lại. Vô cùng cẩn thận hồi âm một câu: Được.

Sau khi Lương Duệ Tư tốt nghiệp đại học thì muốn đi Pháp. Trước đó, trong giới ở thành phố S anh bị người ta gọi đùa là “phế thái tử”.

Phía trên anh thủy chung có nữ cường nhân Lương Phình Đình này đè nặng, bản thân lại nghe không được nói không xong. Hơn nữa anh không có chút hứng thú nào đối mặt với chuyện trong công ty, khiến cho lời đồn bên ngoài ngày càng thái quá.

Nhiều năm như vậy, Lương Duệ Tư đúng là lần đầu tiên chủ động nhắc tới muốn giúp. Dĩ nhiên Lương Phình Đình ngàn vạn lần vui lòng.

Hai người hàn huyên thêm vài câu, trước khi kết thúc Lương Phình Đình lại nhấn mạnh một câu: Nhớ ngày mai về ăn cơm!

Lương Duệ Tư không hồi âm lại, ngồi yên một lát, sau đó bỏ điện thoại xuống đứng dậy đi phòng tắm.

Trước chiếc gương sạch bóng, Lương Duệ Tư cúi bỏ từng nút áo một. Cho đến khi ngực trần lộ ra, tầm mắt anh dừng ở trên vị trí ở phần eo bên trái.

Ngón tay thon dài xoa nhẹ vết sẹo dữ tợn kia, trong đầu là cái đề nghị không đáng tin kia của Nghiêm Hạo.

Nghiêm Hạo nói như vậy là bởi vì rất hiểu anh, nhưng không hiểu Trì Tĩnh.

Lương Duệ Tư cúi đầu, khoé miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Thế giới đối với anh mà nói là không tiếng động. Nhưng suốt ngày anh dường như nghe thấy tiếng của Trì Tĩnh.

Rất êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Thư Luật đứng bên cửa sổ phòng sách, đón gió nhẹ buổi sáng thổi hiu hiu, quan sát thành phố dần dần thức giấc.

Trên người anh mặc một chiếc áo cổ chữ V màu xanh dương, phía dưới mặc một cái quần tây màu xám đậm. Cách ăn mặc này thoải mái và không trịnh trọng.

Thư Luật lắng lắng nghe đầu kia điện thoại truyền đến giọng già nua của Thư Nhượng Chu, thỉnh thoảng đáp lại một câu.

“Bản thiết kế tuy tạm được, nhưng phong cách của Trì Tĩnh không hề phù hợp với những series trước đây.”

“Đúng là rất không phù hợp.” Thư Luật nhìn ngựa xe như nước ngoài cửa sổ, thấp giọng nói với Thư Nhượng Chu. “Nhưng trên cơ bản vẫn chưa thoát ly khái niệm của Zing.”

Đối với giải thích này, Thư Nhượng Chu không chấp nhận mấy: “Nếu thoát ly, vậy không phải là Zing mà bà nội cháu đã sáng lập.”

Đối với chuyện này Thư Nhượng Chu vô cùng chấp nhất, Thư Luật cũng không muốn tranh luận với ông trên phương diện này.

Chuyện chung quy vẫn do anh làm, không phải sao?

“Ông nội chờ thành phẩm ra rồi lại nhận xét cũng không muộn.”

Yên lặng vài giây, Thư Nhượng Chu trầm giọng nói: “Hy vọng cháu và cô ta sẽ không khiến ông thất vọng.”

Thư Nhượng Chu là một người cố chấp, trên chuyện liên quan đến Zing là có thể phản ánh vô cùng mạnh mẽ.

Thư Luật nín nín khoé miệng, khéo léo dời đề tài: “Ông thầy vật lý trị liệu kia tay nghề có được không?”

Chân Thư Nhượng Chu đau quanh năm, Thư Luật bèn mời qua một ông thầy châm cứu ở trong nước. Trong lúc nói chuyện Thư Nhượng Chu nhắc tới hai lần, Thư Luật liền biết ông ấy rất hài lòng với người này.

“Không tồi.”

“Vậy thì tốt.”

Khi Trì Tĩnh thức dậy, vị trí bên cạnh đã trống không. Cô vui mặt vào gối đầu, cọ cọ.

Đêm qua thật sự ngủ một giấc ngon lâu nay không chưa từng có. Thức dậy cảm thấy tinh thần mình sung mãn rất nhiều.

Cô duỗi thắt lưng, nường ở trên giường trong chốc lát, mới chậm rì rì ngồi dậy.

Quần áo bị quăng xuống đất tối qua đã không thấy bóng dáng. Trì Tĩnh cúi đầu nhìn thoáng qua, hừ khê một tiếng. Sau đó đi đến trước tủ quần áo, lấy từ bên trong ra một chiếc áo sơ mi trắng tinh.

Chiếc áo sơ mi đàn ông khổ cao lớn mặc trên người cô vừa vặn che khuất những chỗ cần che. Cổ áo rộng thùng thình, tay áo thật dài, phía dưới vạt áo là một đôi chân thon dài trắng tấp, trong ánh nắng sáng sủa vô cùng hấp dẫn.

Mặc áo xong, Trì Tĩnh ra khỏi phòng.

Cửa phòng sách mở ra một khe hở. Trì Tĩnh khê gõ hai cái.

Đẩy cửa ra, Thư Luật đúng lúc cúp điện thoại. Người còn đứng bên cửa sổ, nhìn Trì Tĩnh mặc áo sơ mi của mình đi vào.

“Ngủ ngon không?”

Trì Tĩnh đến gần, nhìn anh: “Em đói bụng.”

Bộ dáng đòi ăn này khiến Thư Luật mỉm cười: “Đi sửa soạn đi, dẫn em đi ăn cơm.”

“Quần áo của em đâu? Còn sống sót không?” Trì Tĩnh cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc áo sơ mi trắng trên người, cười ái muội với Thư Luật. “Thật ra em cảm thấy áo này nhìn cũng rất được.”

Thư Luật đưa tay ôm eo cô, cúi đầu đáp một câu: “Đúng là không tồi.”

Chẳng qua trước kia anh không phát hiện mà thôi.

Hai người đi trung tâm thương mại gần đó. Ngủ đến trưa, Trì Tĩnh muốn nhân tiện đi dạo một chút.

Ăn xong cơm trưa, cô liền lôi kéo Thư Luật đi siêu thị.

Nghĩ kỹ lại, hai người bọn họ ở công ty hẹn hò rất thường. Nhưng những lúc thanh thoi đi dạo phố, mua đồ ăn như vậy ít càng thêm ít.

Một mặt là không nhiều tâm trạng rảnh rỗi như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất là trình độ nấu cơm của hai người bọn họ đều không ra làm sao cả.

Tri Tịnh nhìn một mảng xanh mướt ở khu rau cải, trong lòng có vui có buồn. Vui là vì Thư Luật rốt cuộc có việc không bằng cô; buồn là vì sau này bọn họ nhất định sống cuộc sống cơm đến há miệng.

Thư Luật vịn xe đẩy đứng ở bên cạnh, dáng người cao lớn cùng khí chất của bản thân khiến anh có phần không thích hợp ở giữa những sạp rau cải như thế này.

Anh nhìn ánh mắt rồi rầm của Tri Tịnh, khoé miệng cong lên nhàn nhạt.

“Muốn ăn cái gì thì lấy cái đó, rất khó ư?”

Tri Tịnh hất đầu nhìn anh, ánh mắt u oán: vậy anh có làm được hay không!

Đi dạo một vòng, Tri Tịnh dựa theo lời Thư Luật, lấy rất nhiều đồ muốn ăn.

Hai người sóng vai cùng nhau đẩy xe đi về phía quầy thu ngân. Tri Tịnh nhìn Thư Luật, cười nói: “Thư tổng, bữa tối vất vả anh.”

Thư Luật thân nhiên liếc cô một cái, không ừ hử gì cả.

Chiều cuối tuần, người trong siêu thị không ít. Tri Tịnh cùng Thư Luật đứng xếp hàng chờ tính tiền. Vô tình Tri Tịnh thấy Đồng Dao đẩy xe đi tới, dừng ở hàng bên trái bọn họ.

Đồng Dao cúi đầu nhìn đồ mua ở trong xe, trong lòng trầm mồi. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng đây đều là đồ ăn nhập khẩu em trai chưa từng ăn. Mỗi thứ lấy đều phải tính toán trong lòng trước, nhìn xem có vượt qua dự toán hay không.

Nhưng thỉnh thoảng “xa xỉ” một lần cũng không phải là chuyện to lớn gì.

Đồng Dao vô thức cười cười. Nâng mắt, liếc thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Còn chưa có kịp thu lại nụ cười cứng ngắc ở bên môi, Đồng Dao nắm chặt tay vịn xe đẩy, ngập ngừng mở miệng chào hỏi: “Giám đốc Trì, tổng giám đốc Thư... Sao khéo vậy.”

Đồng Dao làm trợ lý bên cạnh Tri Tịnh, Thư Luật vẫn có một chút ấn tượng. Nghe thấy giọng sợ sệt của cô ta, Thư Luật gật đầu, coi như đáp lời.

“Hôm nay không cần đi bệnh viện à?” Tri Tịnh tùy ý hỏi một câu.

“... Định mua xong chút đồ liền đi qua.”

“Em trai cô khoẻ nhiều chưa?”

“Vâng.” Đồng Dao cup mắt. “Trước mắt coi như ổn định.”

Thấy Đồng Dao dường như không muốn nói nhiều, Tri Tịnh gật gù đầu, không hỏi nhiều nữa.

Từ siêu thị đi ra, Đồng Dao xách lên đồ mua ở trong xe đẩy. Đi ra cửa chính, vừa lúc nhìn thấy chiếc Bentley màu đen quen mắt kia lái qua trước mặt cô ta.

Mặt trời buổi chiều rất ác nghiệt, Đồng Dao ngo ngác đứng trong chốc lát, mang theo túi mua sắm đi về phía bên xe gần đó.

Hôm nay cô ta đến bên này là bởi vì có một người bạn học thời đại học chuẩn bị xuất ngoại, mời mấy người các cô có quan hệ tốt cùng nhau ăn một bữa cơm.

Từ nhà hàng đi ra, Đồng Dao nhìn thấy siêu thị ở trước mặt, do dự giây lát liền đi vào.

Tự hạp lần này đã tác động cô ta thật lớn.

Tốt nghiệp được một năm, tất cả mọi người thay đổi không ít. Nhưng không ngoại lệ là phương hướng phát triển đều tốt.

Chỉ có cô ta, mỗi người gặp đều là một câu: Đồng Dao, cậu vẫn không thay đổi chút nào.

Mặc dù bọn họ có lẽ không có ác ý, nhưng Đồng Dao vô cùng không thích những lời này. Cô ta không thể chấp nhận trong hoàn cảnh đã lớn thế này bị người ta nói “không thay đổi chút nào” là một chuyện tốt.

Điều này có nghĩa là cô ta trong mắt bọn họ vẫn giẫm chân tại chỗ.

Bởi vì khúc mắc trong lòng, Đồng Dao vào siêu thị mua một đồng hồ ăn mà trước kia chưa từng mua. Không biết xuất phát từ tâm lý gì, cô ta cảm thấy hôm nay tiêu tiền vô cùng thoải mái. Lúc chờ tính tiền thì lại gặp Trì Tịnh cùng Thư Luật.

Đây là lần đầu tiên Đồng Dao gặp bọn họ ở bên ngoài công ty. Mới biết được, thì ra hai người đã thân mật tới mức độ này rồi.

Xe đi bệnh viện thành phố đã đến. Đồng Dao quẹt thẻ, theo dòng người đi vào.

Xe chậm rãi chạy, phong cảnh ngoài cửa sổ lướt qua trước mắt như đèn kéo quân. Máy lạnh trong xe buýt từ từ thổi, khiến trong lòng cô ta nổi lên cảm giác mát mẻ nhẹ.

Nửa giờ sau, Đồng Dao tới phòng bệnh của em trai.

Đứa bé trai mười mấy tuổi gầy khùng khiếp, đang cầm quyển sách im lặng tựa đầu vào giường xem.

Đồng Dao để đồ xuống, hỏi: “Đồng Niên, mẹ đâu?”

Lúc này Đồng Niên mới chú ý tới cô ta. Cậu bé cười với Đồng Dao trước, mới ngập ngừng: “Đưa cô đi.”

Tay Đồng Dao chợt khựng lại. Bỏ đồ xuống, xoay người đi ra ngoài.

Chỗ lối ra an toàn đang truyền đến tiếng hèn mọn của mẹ cô ta: “Cô chờ tôi vài ngày, tôi nghĩ cách một chút.”

“Chị dâu, tôi cũng kẹt. Cháu nó muốn mua nhà, tôi có thể chờ, nhưng giá nhà không thể chờ.”

Đồng Dao đứng ở bên ngoài giày lát, nghe thấy bên trong không có âm thanh, kéo cửa ra đi vào. Nhìn thấy cô ruột của cô ta, nói ngắn gọn: “Lần này cảm ơn cô cho chúng cháu mượn tiền. Trễ nhất cuối tuần sau cháu sẽ chuyển qua hai chục ngàn kia cho cô.”

“Ôi. Không vội. Vậy cuối tuần sau.” Cô hâm mộ khen Đồng Dao. “Đi công ty lớn thật có khác, Đồng Dao ngày càng có tiền đồ. Chị dâu, tôi đi trước đây. Tài khoản về cô sẽ gọi lại đây cho cháu.”

Tiếng giày cao gót đâm vào tai dần dần đi xa. Khu cầu thang im lặng trong chốc lát, bà Đồng khó xử nhìn Đồng Dao, hỏi: “Dao Dao, trong tay con lấy đâu ra nhiều tiền vậy?”

Từ khi Đồng Niên nằm viện bà ta đã lấy ra không ít tiền. Cho dù Đồng Dao đi công ty lớn như Thư thị này, mới làm việc mấy tháng cũng không thể để dành nhiều tiền như vậy.

Đồng Dao khẽ vỗ tay mẹ: “Con nghĩ cách tìm người mượn một chút. Mẹ yên tâm đi.”

Bà Đồng thở dài, cuối cùng vẫn không có ngăn cản. Tiền trong nhà có thể mượn đều đã mượn, ai cũng nói, bệnh của Đồng Niên không thể chậm trễ.

“Chị, rốt cuộc chị có đang nghe hay không vậy?”

Trong một phòng bao của câu lạc bộ tư nhân, Trần Cách Phi ngồi trên sa lon kiểu Âu, bung ly rượu đỏ người ra.

Sau hồi lâu mới bị giọng nói của Tân Nhã kéo ra khỏi suy nghĩ.

“Ừ. Em nói tiếp đi.”

Nhìn thấy rõ ràng tình trạng mất hồn của cô ta, Tân Nhã trầm đảo mắt khinh thường.

“Tiếp tục cái gì chứ! Em đều đã nói xong rồi.”

Trần Cách Phi cười cười, chọn lời cô ta thích nghe, nói: “Cái mũi này làm rất đẹp.”

Còn người vừa nổi tiếng, tâm tính lập tức trở nên khác đi. Ngày trước Tân Nhã ở trước mặt Trần Cách Phi luôn một bộ dáng cô gái nhỏ, cụp mi thuận mắt. Bây giờ bất tri bất giác đã tự tin hơn vài phần.

“Người trong giới giới thiệu, chị muốn đi chinh một chút không?”

Đồng dao ở trên mặt không hề trong phạm vi chấp nhận của Trần Cách Phi.

“Không được.” Dừng một chút. “Em cùng Khương Thừa chia tay à? Tại sao?”

Tân Nhã bĩu môi: “Không thích hợp.”

“Không thích hợp” là cái có tốt nhất nam nữ dùng để chia tay. Trần Cách Phi cho rằng chỉ có tới độ tuổi thích hợp mới có thể đặt “hợp hay không hợp” ở trước tình cảm.

Cô ta không nói thêm nữa, nhưng ý tứ trong miệng Tân Nhã khẳng định khác với cô ta nghĩ.

“Nghe đi hai nói, sinh nhật đi ấy em không thể có mặt?”

Tân Nhã vuốt chiếc nhẫn kim cương trên tay, nói: “Mẹ em cần nhẫn với chị? Đạo rồi em phải ra ngoài quay phim, công việc nhiều lắm. Không có cách nào.”

Trần Cách Phi chỉ cười cười.

Dựa theo thân phận hiện giờ của Tân Nhã, làm mẹ sao có thể thật sự cần nhẫn.

Bởi vì Tân Nhã còn có thông cáo phải đi, đã được trợ lý hộ tống đi trước rồi.

Trần Cách Phi ngồi một mình trong chốc lát, nhìn ly nước trên vị trí đối diện chưa hề được động tới, trề trề khoé miệng.

Có một số người rất cuộc thay đổi rất nhiều, hay là nói cô ta hoàn toàn không hề hiểu?

Trần Cách Phi cầm giỏ xách lên, rút ra vài tờ tiền trong giỏ, để lên bàn rồi đứng dậy rời đi.

Xe chạy trên đường phố sầm uất, điện thoại để trong giỏ vang lên. Trần Cách Phi lấy ra, thấy người gọi tới, mặt không biểu cảm tắt đi. Sau đó dừng xe bên cạnh một nhà thuốc.

Xuống xe, đi vào.

“Hoan nghênh đã đến, xin hỏi cần gì ạ?”

Trần Cách Phi nhìn quanh một vòng, để tiền lên quầy kính.

“Cho tôi một hộp thuốc ngừa thai.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Một bàn tay thon dài trắng nõn mở cửa kính ra, bên trong đặt mười chín bình thủy tinh màu nâu xếp thành hàng ngang. Trì Tịnh nhìn qua theo thứ tự, để thành viên mới số 20 của Perfectionist ở chỗ cuối cùng.

Mỗi một bình hương đều là tâm huyết của nhà điều chế hương. Nhưng cuối cùng được người ta ghi nhớ chỉ có một bình được tán thành nhất kia.

Trì Tịnh đóng cửa kính lại lần nữa, quay về bên bàn làm việc. Đưa tay lật lịch bàn.

Thời gian qua gần một nửa rồi.

Đồng Dao gõ xuống một chữ cuối cùng trên bàn phím, chà xát đầu ngón tay, quay đầu nhìn về phía Trì Tịnh đang nghịch di động.

“Giám đốc Trì, hương điều chế số 20 còn chưa đưa vào.”

Trì Tịnh nhìn di động, bên môi mang ý cười. Không chút để ý nói với Đồng Dao: “Bốn cái cuối cùng tôi điều chế xong rồi sẽ đưa cho cô.”

“... Được ạ.” Đồng Dao cụp mắt xuống. “Nhiều mùi hương như thế, giám đốc Trì vừa ý nhất là cái nào vậy?”

“Tò mò?” Trì Tịnh ngẩng đầu, nhìn cô ta một cái.

Đồng Dao cười cười: “Đúng vậy. Dù sao đều ra từ tay ngài. Cái nào cũng giống như đứa con của mình.”

Trì Tịnh từ trong photo album chọn ra vài tấm hình, chuyển cho một tài khoản QQ không có avatar.

“Trước mắt là số 8.” Cô vừa đánh chữ vừa nói. “Màu máu, tôi rất thích.”

Nói xong câu này, một hàng chữ trong di động cũng được gọi đi.

Nghe thấy trả lời của cô, ngón tay Đồng Dao đan lại, cũng nói ý nghĩ của mình: “Em thích nhất số 12. Mùi đó thật ngọt.”

Trì Tịnh cười cười, không nói.

Hương hoa có lẽ luôn là mùi phụ nữ yêu thích nhất.

Cùng thời gian, Thư Luật đang làm việc trong văn phòng tổng giám đốc, cầm lên di động đã rung vài cái. Mở khoá màn hình, thấy tài khoản QQ mới vừa đăng ký hôm qua có ba tin nhắn.

Anh để bút máy trong tay xuống, điểm mở cái icon màu xanh lục kia.

Hai cái đầu là hai bức ảnh.

Bức ảnh thứ nhất là anh mặc một bộ thường phục, bưng cái đĩa. Trên đầu bị photoshop một cặp tai thỏ, trước người cũng không hề may mắn thoát khỏi bị photoshop mang một tạp dề in đầu gấu.

Bức ảnh thứ hai là ngày hôm qua khi ăn cơm Trì Tịnh đã chụp.

Bọn họ ngồi sòng vai, có điều là mặt của anh và Trì Tịnh bị đổi chỗ. Diện mạo của anh biến thành một đầu tóc dài, nhìn thế nào cũng thấy quý dị; diện mạo của Trì Tịnh là vẻ mặt nghiêm túc phối với đầu tóc ngắn cùng thân hình cao lớn, ngược lại có vẻ khá soái.

Phía dưới hai bức ảnh kèm theo một câu: Thật sự là tuần nam nữ nha!

Thư Luật: “...” Nâng tay bóp bóp trán.

Sau một lúc lâu, đối với hành động tự phong danh hiệu nam chán này của Trì Tịnh anh đã sửa lại: Phải là nam mặc nữ lệ.*

** xuất phát từ “đàn ông im lặng đọc, phụ nữ vừa khóc vừa đọc” – là ngôn ngữ mạng bên TQ bắt đầu từ năm 2010 trên QQ, thường dùng làm tiêu đề của một bài viết liên hệ đến những vấn đề dễ xúc động để hấp dẫn sự chú ý của người đọc*

Lúc Trì Tịnh nhận được hồi âm này là đang uống nước. Tiếp đó, không phụ sự mong đợi của mọi người đã bị sặc.

Nam mặc nữ lệ...

Thì ra Thư tổng nhà cô cũng không phải là không lẫn lộn trên mạng nha!

Xé khăn giấy lau miệng, nụ cười trên môi Trì Tịnh làm thế nào cũng không nén xuống được.

—— Thư tổng, ngài thật sự có tài!

Sau khi Trần Cách Phi đi ra từ phòng tổng giám đốc, cầm văn kiện đi phòng trà nước.

Lần tranh luận không thoải mái đó dường như chỉ có một mình cô ta bị ảnh hưởng. Tâm trạng của Thư Luật nhìn có vẻ rất tốt, hoàn toàn khác với cô ta.

Bưng cà phê nóng hổi, Trần Cách Phi cười tự giễu.

Lúc này cửa phòng trà nước bị đẩy ra. Trần Cách Phi nâng mắt, khi thấy người vào thì vẻ mặt cứng đờ. Rất rõ ràng hơi mất tự nhiên.

Ngụy Dĩ Châu mặc âu phục mang giày da, thân hình cao gầy chắn kín cửa.

“Sao không nhận điện thoại của tôi? Trốn hữu dụng sao?”

“Trốn?” Trần Cách Phi nở nụ cười. “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Phải không?” Ngụy Dĩ Châu đi lên trước một bước. “Tốt nhất là như em nói.”

Trần Cách Phi không để ý đến anh ta nữa, cầm lấy đồ của mình định rời đi.

“Nhường một chút.”

Ngụy Dĩ Châu chẳng những không nhúc nhích mà còn đưa tay giữ lấy eo cô ta.

Trần Cách Phi nhú mồm: “Anh làm gì?”

“Tôi không có xem lần đó là 419*.” Anh ta nâng tay vuốt má cô ta. “Em cân nhắc đi.”

**là tiếng lóng chỉ tình một đêm*

“Anh đùa cái quái gì vậy!”

Trần Cách Phi tránh khỏi kèm chế của anh ta, cà phê trong tay bởi vì động tác quá lớn mà toàn bộ tạt ra ngoài. Đỉnh trên tay cô cùng áo vest của Ngụy Dĩ Châu.

Trong phòng trà nước chợt yên tĩnh lại. Trần Cách Phi nhìn một mảnh hỗn độn này trong mắt nảy lên một chút xấu hổ.

Cô ta không ngờ chuyện lại phát triển tới chiều hướng này. Hai người bọn họ chỉ là tình cờ gặp rồi uống với nhau thôi, có điều cuối cùng lại phát triển tới trên giường.

Ngụy Dĩ Châu lau cà phê dính trên áo vest, tiếp đó cứng rắn kéo Trần Cách Phi đến cạnh bồn rửa tay.

Nước lạnh ngắt làm dịu lại nóng bỏng trên tay Trần Cách Phi, cũng rửa đi cà phê dính bên trên.

Giọng của Ngụy Dĩ Châu lẫn với tiếng nước ào ào truyền vào trong tai Trần Cách Phi.

“Em là một người phụ nữ thông minh, hẳn nên biết chọn lựa như thế nào.” Ngụy Dĩ Châu buông tay cô ta ra. “Thư Luật là người đàn ông em vĩnh viễn không đạt được.”

Về mặt Trần Cách Phi nghiêm lại, dùng sức đẩy anh ta ra: “Có đạt được hay không, không có quan hệ với anh chút nào! Mọi người đều là người trưởng thành, bởi vì ngủ một lần mà giám đốc Ngụy liền bám dính như vậy, thái độ này cũng không coi là đẹp.”

“Phải không?” Ngụy Dĩ Châu dù bận vẫn ung dung nhìn cô ta, ánh mắt lạnh dần. “Xem ra sau này phải ngủ thêm vài lần.”

Vu Tiểu Mạn bỏ một quả nho Nam Phi đỏ không hạt vào miệng, vị chua ngọt lập tức khiến miệng cô ta chảy nước miếng.

Tháng càng lớn, tình trạng thân thể càng nhiều.

Gần đây tình trạng nôn nghén của Vu Tiểu Mạn rất thường xuyên, khiến cô ta khó mà chịu được chính là miệng như một cái giếng cạn, một chút vị giác cũng không có.

Không có vị giác thì dĩ nhiên không ngon miệng. Nhìn thấy cô ta không thích ăn cái gì cả Thư Dư Chính sốt ruột vô cùng, kêu bảo mẫu làm đồ ăn thay đổi đa dạng cho cô ta. Bản thân mình đương nhiên cũng không nhàn, nghĩ hết biện pháp thúc đẩy sự thèm ăn của cô ta.

Hiện giờ đãi ngộ của Vu Tiểu Mạn hoàn toàn như lão Phật gia.

“Cái bụng này của em, nhìn không giống như chỉ có một.”

Vu Nhã Tĩnh ngồi trên ghế sa lon đơn nhìn đánh giá bụng của em gái, nói một câu như vậy.

Lần này đến thăm tình hình của Vu Tiểu Mạn là một chuyện, cô ta còn nhận lệnh của lão thái quân ở nhà đến tìm hiểu chút chuyện.

“Đều nói là em bụng lớn.” Vu Tiểu Mạn dùng khăn tay thông thả lau ngón tay. “Thật ra chỉ là nước ối nhiều.”

Nếu thật sự là thai đôi, cửa nhà họ Thư này cô ta nhất định là vào được.

Từ lần trước sau khi trở về từ viện an dưỡng, Thư Dư Chính vẫn không chủ động đề cập đến chuyện này nữa. Vu Tiểu Mạn thử thăm dò ông ta vài câu, đều bị ông ta lấy cớ “Chờ ông cụ về rồi nói” cho qua chuyện.

Thái độ của ông ta thay đổi, không phải là Vu Tiểu Mạn không hề nhận thấy.

Ban đầu cùng Thư Dư Chính là bởi vì tính cách ông ta tuy ôn hoà nhưng đã vì cô ta mà phá vỡ không ít nguyên tắc. Dưới sự phản đối mãnh liệt vẫn khẳng khái muốn kết hôn với cô ta, điều này khiến Vu Tiểu Mạn cảm động rất nhiều, cũng thấy được Thư Dư Chính quyết đoán.

Mà bây giờ, không biết bởi vì ông ta lớn tuổi, hay vì hai người bọn họ ở với nhau hơn mười năm, Thư Dư Chính trở nên ngày càng tầm thường.

Ngoài ra, suy cho cùng chênh lệch nhau hơn hai mươi tuổi, chuyện phòng the giữa hai người cũng tồn tại không ít vấn đề.

Một khi nẩy sinh vết nứt, sẽ không tự chủ được sinh ra nghi ngờ.

Vu Tiểu Mạn cũng từng hỏi bản thân, hồi đó chọn Thư Dư Chính rốt cuộc có đúng hay không.

Nhưng những chuyện lộn xộn này cộng thêm vấn đề nhà họ Thư khiến cô ta khó chịu.

Vu Nhã Tĩnh không biết trong lòng Vu Tiểu Mạn trăm chuyện ngàn xoay. Bưng ly uống một ngụm nước, chậm rãi mở miệng: “Cùng nhà họ Thư... dạo này thế nào rồi?”

“Cửa nhà họ Thư em nhất định phải vào.” Vu Tiểu Mạn hừ lạnh. “Lão Thư lớn tuổi như vậy không thiếu cái gì cả, chị nói xem lão ấy còn có thể ham muốn cái gì?”

Tên Thư Luật kia là một con sói, nếu không phải không có người khác để trông cậy, Thư Nhược Chu sẽ cho hắn một mình nắm quyền? Thư Đông thì càng không cần nói, là một đứa đần độn, có thể có tiền đồ gì.

Thư Nhược Chu đã gần đất xa trời, làm cho nhà họ Thư hương khói thịnh vượng là chuyện ông ta có thể từ chối?

Cho nên nói, hiện giờ vấn đề lớn nhất của cô ta không phải là Thư Nhược Chu, mà là cái tên Thư Luật khó đối phó kia.

Nghe Vu Tiểu Mạn nói hết một hồi, Vu Nhã Tĩnh yên tâm không ít.

Thân là chị ruột, hy vọng Vu Tiểu Mạn sống tốt là đương nhiên. Huống chi có thể làm nữ chủ nhân của nhà họ Thư, đó lại là một cảnh tượng khác.

“Đường cho tốt, mẹ vừa nghe thấy em không ăn gì thì nóng ruột đến mức trực tiếp nổi giận.”

Vu Tiểu Mạn đáp lại: “Em biết rồi.”

Vu Nhã Tĩnh đi khỏi, Vu Tiểu Mạn kêu bảo mẫu đem cát đồ ở trên bàn. Định trở về phòng nằm.

Bình thường lúc Thư Dư Chính ở nhà, Vu Tiểu Mạn sẽ tắt máy và giấu di động dự bị. Lúc ông ta đi vắng, cô ta sẽ tùy ý.

Phòng ngủ chính tới tới lui lui chỉ có một mình cô ta.

Lấy ra di động từ vách kệp của chiếc bàn trang điểm chạm trổ hoa văn kiểu Âu, Vu Tiểu Mạn ấn khởi động máy.

Di động này không có bàn phím như smart phone, kiểu dáng tựa tựa Nokia 1100. Loại máy này ngoài để nhắn tin và gọi điện thoại ra thì không còn gì khác cả. Nhưng mà vô cùng an toàn.

Màn hình màu vàng sáng lên, chẳng mấy chốc có vài tin nhắn vào đến.

Vu Tiểu Mạn mở từng tin nhắn ra xem, ngón tay cái dừng lại trên một tin nhắn.

Nhìn kỹ xong, trên môi Vu Tiểu Mạn dần gợn lên một nụ cười. Sau đó xóa toàn bộ tin nhắn.

Trong bãi đậu xe ngầm của cao ốc Thư thị, Thư Luật cùng Trì Tịnh ngồi trên xe Bentley, một người sắc mặt âm u, một người mím môi không nói.

Trì Tịnh thật không ngờ cả ngày đều tốt đẹp, khi tan làm hai người lại nổi lên tranh chấp.

Thư Luật nhìn mặt đầy kháng cự của cô, hỏi: “Khăng định không đi?”

Trì Tịnh xoay mặt đi, không để ý tới anh.

“Tình huống mất ngủ của em bị anh bắt gặp không phải chỉ một hai lần.”

“Em đã tốt hơn rất nhiều rồi.” Trì Tịnh nhấn mạnh với anh. “Cũng không phải vấn đề gì lớn. Huống chi bị hỏi này hỏi kia không được tự nhiên.”

Thư Luật trầm ngâm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vài phần áp bức.

“Trì Tịnh, em có chuyện giấu diếm anh.”

Trì Tịnh ngập ngừng, mím môi không nói.

Hai người tranh chấp chưa xong, lúc này điện thoại của Nghiêm Hạo gọi đến.

Thư Luật lại nhìn Trì Tịnh một cái, đưa tay tiếp điện thoại. Không biết Nghiêm Hạo nói gì đó, Thư Luật đáp lại vài tiếng liền cúp điện thoại.

Thuận tay để di động sang một bên, Thư Luật trực tiếp đeo dây an toàn, chuẩn bị khởi động xe.

Tri Tịnh thấy động tác của anh liền biết anh thật sự tức giận. Cô quay đầu cầm lấy tay đặt trên tay lái của Thư Luật.

Động tác của Thư Luật chợt ngưng một chút, thân nhiên quét mắt nhìn cô.

“Tình hình của em bản thân em hiểu rõ nhất. Nếu nghiêm trọng em sẽ không trốn tránh.” Cô thu lại đôi mắt sáng nhìn anh. “Thư tổng, anh đừng tức giận mà!”

“Anh tức giận?” Thư Luật điềm tĩnh nhìn cô. “Thân thể là của em, anh giận cái gì?”

Tri Tịnh chu môi, thuận cột bò lên hoàn toàn như trước đây: “Không tức giận hả?” Cô cười tủm tỉm nhìn anh hỏi. “Vậy chuyện bọn anh đi xem cơ sở em có thể chen một chân vào không?”

Đưa Tri Tịnh đến trước cửa tiểu khu, Thư Luật không hề xuống xe, quay đầu chạy đi.

Tri Tịnh đứng tại chỗ trong chốc lát, đến khi nhìn không thấy bóng dáng xe mới quay người về nhà.

Khi Văn Mạc Sơn từ bệnh viện đi ra thì nhận được điện thoại của Tri Tịnh.

“Sư phụ, tuần này con về thăm thầy được không?”

“Cô đây là tham com chị Ngọc làm chứ gì?”

Tri Tịnh vẻ không vui: “Con là nhớ thầy mới trở về.”

Bước chân thông thả, Văn Mạc Sơn đi đến bên cạnh thùng rác, vò nát báo cáo xét nghiệm cầm trong tay rồi ném vào.

“Muốn ăn cái gì? Thầy kêu chị Ngọc chuẩn bị trước.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Cuối tuần Tri Tịnh trở về nhà.

Ánh mặt trời buổi sáng vừa đủ, lúc này Tri Tịnh đang kéo vòi nước tưới nước trong vườn hoa.

Cô mặc một chiếc áo đầm thắt lưng màu trắng, trên chân tùy tiện mang một đôi dép kẹp màu hồng nhạt. Miệng ngâm nga khúc hát, hơi nước phun ra dưới ánh mặt trời chiếu xuống hiện ra màu sắc sặc sỡ.

Nước không tiếng động rơi xuống, đánh vào trên đoá hoa, trong suốt lỏng lách.

Làm xong việc này, Tri Tịnh bỏ vòi xuống, tắt nước đi. Sau đó trở lại phòng.

Trong nhà luôn khá yên lặng. Chị Ngọc không nói được, Văn Mạc Sơn cũng là người tính tình thích yên tĩnh. Ngoài ngày lễ ngày tết khách đến thăm viếng, bình thường rất ít có người đến đây.

Nếu Tri Tịnh không ở nhà, hai người già này hoàn toàn là sống cuộc sống điền viên.

Văn Mạc Sơn khá kén ăn, yêu cầu đối với ẩm thực rất cao, cho nên mỗi ngày chị Ngọc sẽ bắt đầu chuẩn bị rất sớm.

Tri Tịnh rửa tay xong, đi đến trước phòng bếp, đứng ở cửa nhìn bóng lưng bận rộn của chị Ngọc.

Hồi đó trốn đi vì bị lừa bán, đến nay chị Ngọc đã theo sống cùng bọn họ hai mươi năm rồi.

Thời gian qua rất nhanh.

Tựa như có điều phát hiện, chị xoay người lại. Thấy Tri Tịnh thì vội vàng giơ tay ra dấu.

— Ở đây đầy khói dầu, em cách xa một chút.

Trì Tịnh thấy bộ dáng chị bận đến đồ mồ hôi, cười cười: “Chị Ngọc, hôm nào em theo chị học nấu cơm có được không?”

Chị Ngọc tùy tiện đáp lại một tiếng, hiển nhiên xem lời này là cao hứng nhất thời của Trì Tịnh.

Bởi Trì Tịnh trở về, cơm trưa thật phong phú. Ăn cơm xong, Trì Tịnh bầu bạn với Văn Mạc Sơn ngồi trong phòng khách ở lầu hai uống trà.

Hai người ngồi đối diện, trong không khí hương trà bay nhàn nhạt. Văn Mạc Sơn có niềm say mê đối với trà, Trì Tịnh từ nhỏ đã được ông hun đúc, cũng hiểu biết không ít.

“Đạo này ăn không ngon miệng sao?”

“Không có.”

Trì Tịnh: “Vậy sao hôm nay ăn ít thế?”

Văn Mạc Sơn nâng chung trà lên, thổi thổi lá trà nổi lên bềnh: “Trời nóng, ăn không vô.”

Đầu tháng chín, mùa thu đều sắp đến rồi. Có thể nóng bao nhiêu?

Trì Tịnh nghịch ẩm trà Từ Sa, không nói tiếp.

Văn Mạc Sơn nâng tay uống trà, len lén nhìn đánh giá Trì Tịnh.

Bộ dáng ngoan ngoãn, mặt mũi trở mã, nhưng tính tình nóng nảy. Trước kia ông cảm thấy đau đầu, bây giờ nhìn lại, sẽ không bị thua thiệt. Rất tốt.

Bỏ chung trà xuống, Văn Mạc Sơn từ túi áo lấy ra một thẻ ngân hàng đưa cho Trì Tịnh.

Cô nhìn, không nhận. Mắt mang nghi hoặc đối mặt với Văn Mạc Sơn.

“Thuê nhà dài hạn cũng không phải chuyện tốt gì, đi mua nhà đi.”

Ha. Giọng điệu này giống như đang nói mỗi ngày ăn bắp cải ngâm rồi, cô đi mua chút cà về ăn.

Hơn nữa, cũng đủ đột ngột.

“Con không cần.”

Trì Tịnh chìa ngón trỏ đẩy thẻ ngân hàng trở về: “Ngài tự giữ lại tiền này dưỡng già đi. Thật sự không có chỗ tiêu thì đi du lịch thế giới, hoặc là kiếm một mối tình xé bóng. Chỉ là đừng cho con.”

Văn Mạc Sơn bị lời vô lý của cô chọc cho mắt trừng lên: “Nếu tôi thật sự yêu, sớm muộn gì cũng đã đuổi cô ra rồi. Kêu cô cầm thì cầm đi!”

“Hi, còn có chuyện ép buộc người ta nhận tiền? Ngài già cũng đừng quên con bây giờ đang làm việc ở đâu. Lương một năm bao nhiêu không phải thầy không biết. Nhưng mà thật sự mua nhà, tự mình con cũng đủ khả năng.” Trì Tịnh nói. “Huống chi người đàn ông độc thân hoàng kim nhất thành phố S là của con, con có thể nào sẽ phải ăn ngủ đầu đường sao?”

Tưởng rằng Văn Mạc Sơn nghe xong lại muốn quở trách cô vài câu, không ngờ ông nhìn cô một hồi lâu sau thì chỉ hỏi một câu.

“Cô cùng Thư Luật có dự định kết hôn không?”

Trì Tịnh bị ông hỏi bí. Thư Luật có hay không cô không biết, nhưng trước mắt mà nói cô còn chưa có.

Nói cho cùng, yêu đương cùng hôn nhân là hai chuyện khác nhau. Cho dù nhận định anh, Trì Tịnh vẫn muốn tận hưởng nhiều, tận hưởng thời gian yêu đương.

Tương đối mà nói, bởi vì đây là khoảng thời gian không có gánh nặng nhất.

“Tạm thời không có. Chỉ là nhận định mà thôi.”

Buổi tối, không khí trên bàn cơm nhà họ Lương ngược lại rất thân thiện.

Một nhà bốn người ngồi ăn cơm cùng nhau, đối với ông bà Lương mà nói là một chuyện rất khó được.

Từ sau khi Dật Hương dưới sự quản lý của Lương Phình Đình càng ngày càng tốt, ông Lương đã hoàn toàn buông tay mặc kệ. Mỗi ngày chỉ đánh golf, uống trà. Bà Lương tuy rằng không phải là nữ cường nhân gì, nhưng mà có sự nghiệp riêng của mình. Lúc trước để cho Lương Duệ Tư xuất ngoại là lựa chọn của bà.

Bà muốn cho Lương Duệ Tư thay đổi hoàn cảnh, nhưng làm như vậy cũng giảm bớt thời gian sống chung với anh.

Cách giáo dục của bọn họ đối với Lương Phình Đình và Lương Duệ Tư là coi trọng dân chủ. Cho nên, chị em nhà họ Lương từ nhỏ đã có tự do tương đối, độc lập cũng sớm.

“Chị con mang thai, công ty đều là một mình anh rể con quản lý, dạo này nó bề bộn nhiều việc, thường hay đi sớm về trễ.”

Bà Lương nhìn Lương Duệ Tư, giải thích nguyên nhân hôm nay Hứa Mộ không có ở nhà.

Lương Duệ Tư nắm đũa, cười nhợt nhạt. Tựa như không quá để ý.

Trên thực tế, trước khi cưới Lương Phình Đình đã mang thai. Nhưng vì thường ngày cô ta bận quá, không có chú ý tới. Rồi sau đó đi bệnh viện kiểm tra, tình trạng không được coi là tốt mấy, cho nên mới bắt đầu đi ở nhà nghỉ ngơi.

May mà Hứa Mộ quản lý công ty đầu vào đấy. Lúc này mới khiến cô ta an tâm một chút.

Cơm chiều kết thúc, Lương Duệ Tư bị cha gọi vào phòng sách.

Thật ra anh trở về lâu như vậy, làm cha mẹ đều đã ghen một bụng muốn nói. Bị vợ nhờ vả, ông Lương bình thường quen nghiêm cẩn rồi cuộc đem một bụng muốn nói đơn giản hoá thành hai vấn đề.

“Có bạn gái chưa?”

Làm một người đàn ông hai mươi sáu tuổi, cho tới bây giờ ông Lương chưa hề nghe nói Lương Duệ Tư quen bạn gái. Tuy rằng ông chưa đến nỗi sốt ruột, nhưng vẫn vô cùng tò mò. Tại sao thằng con nhiều năm như vậy vẫn chưa yêu đương nhỉ?

Tính cách lãnh đạm ư?

Lương Duệ Tư chú ý tới cha cầm chung trà về mờ ám, mím môi lắc đầu.

—— Không có.

“Thật không có hả?” Ông Lương nhịp nhịp chung trà. “Vậy từ từ sẽ đến... Dù sao sốt ruột cũng vô dụng.” Lời này cũng không biết là đang an ủi ai.

Ông Lương cố gắng duy trì vẻ mặt, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một chút thất vọng. Bản thân ông không phát hiện, Lương Duệ Tư cũng không cảm giác ra được.

Vấn đề này liền trôi qua như vậy.

Nhắc tới thì cha và mẹ khác nhau. Lương Duệ Tư rũ mắt xuống, cảm thấy hơi may mắn hôm nay nói chuyện với anh là cha.

Nhà họ Lương có dân chủ thể nào đi nữa cũng không ngăn được lòng muốn ôm cháu nội của người già.

“Vậy trong thời gian ngắn sẽ không đi chứ? Ý của cha và mẹ con là, con có thể ở một khoảng thời gian lâu là tốt nhất. Con xem con đi ra ngoài mấy năm nay, càng ngày càng gầy...”

Ông Lương khụ một tiếng, có chút chịu không nổi mình ngoài thất vọng thì là oán trách. Chỉ bởi vì một khi Lương Duệ Tư đi, không phải là chuyện một năm hay nửa năm.

Trong thời gian rời đi năm năm này anh chỉ trở về một lần. Cho nên về chuyện này bọn họ cũng không thể nói là không hối hận.

—— Không đi.

Lương Duệ Tư ra dấu tay nói: Tạm thời, sẽ không đi.

“Vậy thì tốt... Vậy thì tốt.”

Lương Phình Đình ở phòng khách lầu một, bưng một đĩa trái cây vừa ăn vừa xem văn kiện đặt trên đùi.

Nghe thấy chỗ thang lầu truyền tới tiếng bước chân, cô ta buông đồ trong tay xuống, vẫy tay với Lương Duệ Tư.

“Thật không dọn về ở?”

Lương Duệ Tư gật đầu: Ở bên kia tiện hơn.

Đàn ông trưởng thành cần phải có không gian riêng tư. Lương Phình Đình nghĩ nghĩ, không khuyên thêm nữa. Duệ Tư luôn có ý nghĩ của mình.

“Hôm qua Nghiêm Hạo điện thoại nói chắc là cuối tuần sau tính đi thành phố Liễu. Tài liệu của miếng đất kia chị đã xem xong rồi, đại khái không có vấn đề gì.” Lương Phình Đình nhìn anh nói. “Cùng đi xem là để cho Nghiêm Hạo yên tâm. Thành phố Liễu là một thành phố du lịch, có biển có đảo, coi như em đi giải sầu đi.”

Lương Phình Đình nói xong mới phát hiện tật xấu của mình đối với Lương Duệ Tư lại tái phát.

Hiển nhiên Lương Duệ Tư cũng cảm giác được, cười cười: Thật ra em đúng là đi chơi.

Lương Phình Đình bật cười.

“Giải phẫu kia... Em thật sự suy nghĩ tốt rồi?”

— Đã hẹn thời gian rồi. Từ thành phố Liễu trở về liền đi làm.

“Tính khi nào nói cho cha mẹ biết?”

Lương Duệ Tư im lặng, ra dấu tay nói: Sau khi làm xong.

Trong phòng khách to như vậy chỉ còn lại một mình Lương Phình Đình. Cô đóng kín cửa lại khẽ thở dài.

Với phỏng đoán của cô, có lẽ Lương Duệ Tư hoàn toàn không định nói cho cha mẹ biết chuyện này. Giữa em ấy và bọn họ, thủy chung tồn tại ngăn cách không nhỏ.

Lương Duệ Tư đi ra cổng biệt thự, chỉ thấy trong sân bao phủ ánh đèn yếu ớt, từ bên ngoài chiếu vào một luồng ánh sáng mạnh.

Đèn xe chiếu chói mắt khiến Lương Duệ Tư híp mắt lại.

Người làm mở cổng ra, một chiếc Ferrari màu đỏ gào thét lái vào. Ngoặt một vòng lớn, đậu ở giữa sân.

Hứa Mộ từ trên xe bước xuống, một thân mùi rượu đậm đưa cái chìa khoá trong tay.

Lương Duệ Tư nhìn anh ta một cái, dời tầm mắt đi.

“Là Dật Tư à? Sao hôm nay có rảnh về nhà ăn cơm vậy?”

Hứa Mộ về mặt đường làm quan rộng mở, dừng bước đứng ở trước mặt Lương Duệ Tư.

Bề ngoài của Hứa Mộ này đẹp trai không thể nào nghi ngờ được, nhưng mà so với Lương Duệ Tư thì có thêm vài phần tục tằn và lỗ mãng.

Lương Duệ Tư đút hai tay vào túi quần, rũ mắt nhìn Hứa Mộ, nhàn nhạt gật đầu, sau đó cất bước rời đi.

Hứa Mộ lắc lắc đầu, nhìn bóng dáng Lương Duệ Tư dần dung nhập vào trong bóng đêm.

Người làm đóng cổng lại lần nữa, Hứa Mộ thu hồi ánh mắt, xuy một tiếng. Sau đó để ý tới tóc tai cùng áo sơ mi, đưa tay mở cửa.

“Bà xã, anh về rồi!”

Thành phố S trong khoảng thời gian này vẫn duy trì thời tiết tốt. Ánh mặt trời bao phủ vạn vật, chân trời xa xa mây cuộn thành cụm. Cổng sân bay thì vẫn dòng người thoi đưa.

Hà Nhuế mặc một cái đầm jeans hai dây vai rũ, lưng đeo ba lô, vô cùng buồn chán ngồi trên ghế da ở khu chờ VIP.

Chẳng mấy phút, Nghiêm Hạo cùng Lương Duệ Tư sóng vai vào đến. Hà Nhuế nhìn thấy, gỡ kính râm xuống vẫy tay về phía bọn họ.

Lương Duệ Tư nhìn thấy cô ta, cười một cái.

Hà Nhuế cũng rụt rè đáp lại một nụ cười vừa đúng.

Nghiêm Hạo thì trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô ta.

“Lại đổi kiểu tóc?”

“Đúng vậy. Đẹp không?”

Lần này Hà Nhuế chải một đầu tóc ngắn xinh đẹp, mặt trang điểm chải chuốt, lộ ra một đôi tai xinh xinh. Vài cái bông tai đính kim cương, sáng loá mắt. Nghiêm Hạo ngoéo ngoéo khoe miệng: “Cũng được.”

Lương Duệ Tư cúi đầu nhìn giờ, sau đó liền cảm giác được Hà Nhuế đứng lên. Phản ứng đầu tiên của anh là quay đầu nhìn về phía lối vào.

Trì Tịnh ăn mặc rất thoải mái. Áo sơ mi trắng phối với một chiếc váy ngắn da hươu, bên ngoài là một chiếc áo khoác kiểu sơ mi thân dài sọc đỏ và trắng. Từ xa đến gần, thông thả đi về phía bên này.

Đi theo sau lưng cô là Thư Luật một tay đang xách giỏ một tay gọi điện thoại.

Dáng người cao lớn, bước chân không nhanh không chậm.

Hai người bọn họ lại chỉ xách một cái giỏ như thế. Nghiêm Hạo liếc Lương Duệ Tư một cái, đứng dậy đi qua, chào hỏi cùng Thư Luật.

Lương Duệ Tư rũ mắt xuống, cũng đứng lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

So với người đang yêu đương, Hà Nhuế cho rằng làm một người đang ở trong khoảng thời gian chó độc thân, khứu giác của cô nhạy cảm rất nhiều.

Lần này gặp lại Lương Duệ Tư, cô cảm thấy anh ta xuất hiện một ít thay đổi. Cụ thể thì cô không thể nói rõ được, dù sao cũng không biểu biết nhiều lắm. Nhưng đối với khí chất mà nói, trên người Lương Duệ Tư giống như thêm vài phần u buồn.

Người đàn ông âm áp như ánh mặt trời biến u buồn thành soái ca, Hà Nhuế nghĩ thầm, vẫn sững mắt như trước.

Thế cho nên sau khi lên máy bay, Hà Nhuế từ chối đổi vé với Nghiêm Hạo.

“Tội tôi còn có chuyện muốn nói, cô làm ơn!”

Vì thế chỗ ngồi của Hà Nhuế từ bên cạnh Lương Duệ Tư biến thành ở đằng sau nhìn cái ót của anh ta.

Chỗ ngồi của Trì Tịnh và Thư Luật ở hàng khác, xéo phía trước.

Quay đầu nhìn thoáng qua đằng sau, Trì Tịnh thương lượng với Thư Luật: “Em đi chỗ Hà Nhuế ngồi nhé?”

Thư Luật lật tạp chí trên máy bay chuẩn bị, đáp lại: “Xuống máy bay hai người có rất nhiều thời gian với nhau.”

Đây là không đồng ý.

Anh ngồi ở bên ngoài, chân dài duỗi ra, Trì Tịnh muốn đi ra thật có chút khó khăn.

Trì Tịnh không có ép nữa. Có điều bỗng nhiên cảm thấy người nào đó hình như canh cô càng ngày càng chặt.

Máy bay cất cánh, Lương Duệ Tư tắt đi iPad trong tay, nhắm mắt lại. Sau đó, tầm mắt không tự chủ được dừng ở nơi nào đó.

Trì Tịnh tựa đầu vào trên vai Thư Luật, nhắm chán chơi PSP.

“Ông cụ Văn bỗng nhiên nói mua nhà cho em.”

“Em nói như thế nào?”

“Em kêu ông ấy cầm tiền đi tìm một phụ nữ đi.” Kẽ xấu trong màn hình bị đánh chết, Trì Tịnh exit giao diện. “Ông ấy thế mà còn không cảm kích.”

“Em ở trong nhà người khác mãi, ông Văn không thoải mái.”

“Nhưng tình hình hiện giờ em cảm thấy rất tốt.”

Thư Luật bỏ báo xuống, cụp mắt nhìn cô: “Thật ra mua nhà cũng thừa thôi.”

Tri Tịnh nhìn lại anh, thấy sự khẳng định còn có dấu vết ý cười từ trong mắt anh.

“Thừa thái ư?” Mua, thì chính là nhà của cô.

“Sau này cũng phải bỏ trống.”

“Vây cũng không chắc.”

Thư Luật bèn không cùng cô tranh luận vấn đề này nữa. Nhìn đôi mắt sáng ngời trắng đen rõ ràng của cô, cúi đầu, hôn lên môi cô. Lưỡi linh hoạt thò vào, mút lấy đầu lưỡi cô.

Tri Tịnh nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm anh gây cho mình đồng thời không nhận được nghĩ đến, người này thật sự ngày càng không kèm chế.

Có người đang thoải mái, cũng có người như đang đâm vào tim.

Lương Duệ Tư thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn tầng tầng mây trắng bên ngoài cửa sổ.

Sau một lúc lâu, hơi hít mắt lại.

Thật sự là cách càng gần càng cảm thấy chói mắt.

Hai tiếng rưỡi sau, máy bay an toàn hạ cánh ở sân bay thành phố Liễu.

Nhóm năm người ngồi trên một chiếc xe thương vụ đã sắp xếp, đi biệt thự của nhà họ Thư mua từ những năm trước.

Biệt thự nhìn ra biển, thuộc khu phát triển biệt thự cao cấp. Bên trong đều đầy đủ rừng cọ, hồ bơi, sân bóng.

Mua biệt thự ở chỗ này chủ yếu chuẩn bị cho các kỳ nghỉ. Hàng năm có một số khoảng trống thì cho khách du lịch thuê.

Căn biệt thự này nhà họ Thư cũng đã nhiều năm không đến. Tuy nhiên có sắp xếp nhân viên quét dọn trường kỳ, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề vệ sinh.

Biệt thự to lớn theo phong cách Âu, đứng sừng sững ở trung tâm vườn hoa. Người quản lý biệt thự đã sớm chờ ở ngoài cửa.

Xe thương vụ dừng lại, người quản lý âu phục phẩy phiu tiến lên vài bước, mở tung cửa xe ra.

“Tiên sinh, dọc đường vất vả.”

Thư Luật gật đầu, ra hiệu ông ta dẫn người vào trước.

“Các vị, mời vào trong.”

Biệt thự tổng cộng ba lầu. Lầu một tất cả phòng đều sửa thành phòng giải trí, không có người ở. Lầu hai có sáu gian phòng cho khách.

“Tự mình tìm phòng đi.” Thư Luật nói xong, đưa gió vẫn đang cầm trong tay cho Tri Tịnh. “Đề ở trong phòng trên lầu ba, gian bên trong cùng.”

Hai phòng ngủ chính thì nằm ở lầu ba.

Tri Tịnh nhận lấy giỏ, lôi kéo Hà Nhuế cùng đi lên. Cô nàng nháy nháy mắt với cô.

“Ngay cả tổng tài bá đạo cũng không bằng.”

“Nhà cậu đang ở cũng cỡ này chứ nhỉ?”

“Kém hơn nhiều!” Hà Nhuế đẩy ra cửa sổ bằng kính của phòng, một làn gió biển mang hơi ẩm phả vào mặt. “Nhà cánh biển này bao nhiêu cậu biết không? Đây là sự khác biệt cơ bản nhất của chất lượng cuộc sống.”

Tri Tịnh đảo mắt khinh thường.

“Sao không ăn thịt* vụn hả!”

** vào năm mất mùa, vị vua thứ hai của nhà Hán (210-188 BC) biết được dân chúng đào rễ cây, ăn đất sét trắng đỡ đói, và do đó có nhiều người chết đói, nên hỏi một câu ‘tại sao không ăn thịt?’. Về sau người ta dùng câu này nhằm chế nhạo, châm biếm những người không có kiến thức toàn diện về sự vật hoặc đề cập đến những người không có kinh nghiệm cá nhân bình luận hoặc gợi ý không đúng về tình hình hoặc hành vi của người khác.*

Nghiêm Hạo ngồi hút thuốc trong phòng khách, thấy Thư Luật đi đến một bên tiếp điện thoại thì đứng lên vỗ vai Lương Duệ Tư.

“Đem đồ đạc bỏ vào phòng trước đã.”

Lúc từ chỗ Lương Phình Đình biết được người cùng đi là Lương Duệ Tư, Nghiêm Hạo ít nhiều có chút kinh ngạc. Suy cho cùng Lương Duệ Tư chưa từng quản đến chuyện làm ăn của nhà họ Lương.

Sau kinh ngạc, Nghiêm Hạo lại cảm thấy cậu ta cùng đi là một chuyện không tồi. Có lẽ trong hai ngày qua suy nghĩ của Lương Duệ Tư đã có chút thay đổi.

Bất cứ chuyện gì khi tới rồi mới biết được nên làm như thế nào.

Cơm trưa rất thịnh soạn, có đồ ăn đặc sắc của thành phố Liễu, đồng thời nhà bếp cũng tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn của thành phố S. Thật dễ tâm đến khẩu vị của bọn họ.

“Anh phải ra ngoài một chuyến.”

Sau khi dùng xong cơm, Thư Luật đến cạnh Trì Tịnh nhẹ giọng nói cho cô biết.

Trì Tịnh ngồi trên xích đu cạnh cửa sổ sát đất, vừa đung đưa vừa đáp một tiếng.

“Đi bao lâu?”

Thư Luật đưa tay kéo dây thừng xích đu, khẽ đung đưa: “Rất nhanh sẽ trở lại.”

Thư Luật đi khỏi, còn lại bốn người nói không biết muốn làm cái gì.

“Vậy chúng ta làm gì bây giờ?” Hà Nhuế hỏi.

Nghiêm Hạo nói: “Vậy phải xem cô muốn đi ra ngoài hay là ở nhà.”

Cuối cùng, bốn người lập một bàn mặt chược.

Theo lý mà nói, ba người sống ở Pháp thời gian dài hẳn phải ngược tay mới đúng. Nhưng cái gã Nghiêm Hạo này không biết may mắn kiểu gì mà bài tốt quá trời quá đất.

Lương Duệ Tư cứ thua hoài thua hoài khiến Hà Nhuế không ngồi nhìn được nữa.

“Tôi nói anh đó, nương tay chút được không vậy? Nhìn bộ dáng của anh đi, anh ấy có phải là em ruột của anh không vậy?”

“Là em họ.” Nghiêm Hạo không biết xấu hổ nói.

Pháo và lửa gặp nhau chỉ có mức nổ tung. Trong lúc bọn họ cãi vã không ngớt, Trì Tịnh cho Lương Duệ Tư một ánh mắt. Hai người yên lặng đứng dậy đi ra, nhường sân cho bọn họ.

Trì Tịnh dựa vào lan can ban công, nhìn bờ biển mênh mông bát ngát, cảm thụ sự sáng khoái gió biển mang đến.

Lương Duệ Tư bùng hai ly cà phê, đi đến bên cạnh Trì Tịnh, đưa cho cô.

“Cảm ơn.”

Trì Tịnh nhận lấy, khẽ uống một ngụm.

“Không biết anh cũng đi, Nghiêm Hạo không có nhắc đến.”

Lương Duệ Tư để ly cà phê xuống, cười cười: Trong nhà anh là người nhàn rồi nhất.

“Chủ tịch Lương dạo này thế nào rồi?”

—— Mang thai, ở nhà dưỡng thai.

Thảo nào.

Trì Tịnh cười đáp: “Anh sắp làm cậu rồi. Chúc mừng nha.”

Lương Duệ Tư cụp mắt, như là tiếp nhận câu chúc mừng này của cô.

— Sau khi trở về anh sẽ rời khỏi thành phố S một khoảng thời gian.

Anh ta đột nhiên dùng tay ra dấu một câu như vậy.

“Quay về Pháp?” Trì Tĩnh nhìn anh ta hỏi.

Lương Duệ Tư lắc đầu: Đi nơi khác. Đi khoảng hai ba tháng. Có chuyện thì nhớ điện thoại liên lạc với anh.

“Vâng.”

Trì Tĩnh nhấp một ngụm cà phê, khoe mắt là khuôn mặt trầm tĩnh của Lương Duệ Tư. Cô vô thức phát hiện, dường như anh có một chút xú thay đổi.

Xe thương vụ màu đen dừng lại trong sân. Thư Luật xuống xe, người làm nhận lấy chiếc chìa khoá trong tay anh, giúp anh mở cửa.

Phòng khách lầu một không có ai, Thư Luật đi vào, ánh mắt dừng ở trên ban công ngoài cửa sổ sát đất.

Trì Tĩnh đã cởi áo khoác dài ra, một đôi chân thon dài thẳng tắp đạp trên lan can, đưa tay chỉ về phía xa. Miệng cô nói gì đó, Thư Luật nghe không rõ lắm. Nhưng tươi cười của Lương Duệ Tư rất rõ ràng.

Thư Luật cởi áo vest ra, tiện tay khoác lên trên sa lon. Đi qua.

Anh lướt qua Lương Duệ Tư, trực tiếp đứng phía sau Trì Tĩnh, giơ tay ôm lấy eo cô.

“Xuống dưới.”

“Anh đã về?” Trì Tĩnh nhìn anh, ý cười trong mắt còn chưa rút đi.

“Đừng đứng ở trên.”

Thư Luật dán vào sau lưng cô, nhàn nhạt nói.

Trì Tĩnh ờ một tiếng, nương theo lực cánh tay anh từ trên lan can nhảy xuống.

Thư Luật thuận thế ôm cô vào lòng.

“Vào thôi.”

Tay Trì Tĩnh bị Thư Luật dắt lấy đi vào trong phòng khách. Mà Lương Duệ Tư vẫn đứng nơi đó, trong tay cầm ly cà phê, hai cánh tay khoác lên trên lan can, ánh mắt nhìn ra xa.

“Muốn vào chưa?”

Lương Duệ Tư lắc đầu. Anh còn muốn nhìn một hồi nữa.

Buổi chiều, Hà Nhuê cùng Trì Tĩnh thay đồ tắm, bơi vài vòng trong hồ bơi của biệt thự. Nước hồ xanh trong, sân to như vậy chỉ có hai người các cô, dùng lời nói của Hà Nhuê chính là “rất con mẹ nó sáng khoái”.

Lương Duệ Tư ngồi trên xích đu ngoài ban công, nhìn ra xa không biết suy nghĩ cái gì.

Trong phòng khách, Nghiêm Hạo ngâm thuốc ngồi đối diện Thư Luật.

“Ngày mai đi qua nhìn xem?”

“Ừ.”

“Xem xong tiện thể đi chỗ nổi tiếng nhất của thành phố Liễu một chút.”

Chỗ nổi tiếng nhất mà Nghiêm Hạo nói khẳng định không phải là danh lam thắng cảnh linh tinh gì.

“Hoàng Đình?” Thư Luật lật tài liệu, tùy ý nói một cái tên.

Nghiêm Hạo cười ha ha: “Vẫn là anh em hiểu rõ tôi.”

Thành phố Liễu là một thành phố không ngủ. Cuộc sống về đêm ở một thành phố nổi tiếng về du lịch này là một phần quan trọng nhất.

Buổi tối, Hà Nhuế bỗng dưng thèm ăn muốn chết, bèn muốn ra ngoài tìm chút gì ăn. Mấy người đã làm tổ trong biệt thự cả ngày, cũng muốn đi ra ngoài một chút.

Công ty chi nhánh bên Pháp xảy ra chút vấn đề, Thư Luật nhận được điện thoại khẩn của Thư Nhục Chu, một mình ở lại trong biệt thự làm việc.

Khi hết bận thì đã mười rưỡi tối.

Anh rót ly cà phê, đi đến bên cửa sổ nhìn bóng đêm bên ngoài. Đêm đen như mực, chỉ sáng lên mấy ngọn đèn mờ nhạt.

Một ly cà phê thấy đầy, điện thoại để trên bàn vang lên.

Thư Luật đi qua, nhận điện thoại.

“Cậu không đến?”

Giọng cười của Nghiêm Hạo truyền đến. Âm thanh xung quanh vô cùng ồn ào.

Đầu chân mày Thư Luật chột nhứ: “Mấy người ở đâu?”

“Hoàng Đình.” Giọng của Nghiêm Hạo mang vài phần dung túng. “Tôi nói ngày mai tới đây, Hà Nhuế chớ không được nên đến đây trước. Cậu chắc chắn không đến? Trì Tịnh uống rượu người khác khuyên không được.”

Sắc mặt Thư Luật sầm xuống, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài: “Cô ấy mà say, cậu chờ tôi rút đầu tư đi.”

“Đừng.” Nghiêm Hạo cười đáp. “Tôi nói giỡn thôi. Chúng tôi chỉ mời tới, cậu mau đến đi. Không cậu không có ý nghĩa gì.”

Thư Luật lấy xe, một đường bảo tố tới Hoàng Đình. Sau khi đưa chìa khoá xe cho người phục vụ bãi đậu xe, xoay bước đi vào.

Tiếng nhạc âm ỉ, trên sân khấu uốn éo vòng eo. Dưới ánh đèn mờ tối, Thư Luật nhú mày, nhìn thoáng qua vẫn không ai trả lời điện thoại.

Anh chen qua đám người, đi một vòng, vẫn không thấy bóng dáng bốn người bọn họ.

Mãi đến khi vạt áo bỗng nhiên bị nắm lấy.

“Thư Luật...” Hà Nhuế thở hồng hộc xuất hiện ở trước mặt anh, trên mặt đã một mảnh nước mắt. “Thư Luật, anh mau đi giúp giúp bọn họ...”

Về mặt Thư Luật chột lạnh, nhanh bước đi qua.

Xa xa trông thấy ở chỗ hành lang sâu nhất, Trì Tịnh tóc tai hỗn loạn, cầm lấy tay của Lương Duệ Tư về mặt khăn trương đang hỏi cái gì đó. Mà hai người đàn ông kia thì rõ ràng bị thương chảy máu.

Thư Luật tiến lên, cầm lấy cổ tay Trì Tịnh.

“Xảy ra chuyện gì?”

Trì Tịnh như là không nghe thấy lời của anh, đôi mắt chỉ lo nhìn Lương Duệ Tư.

Ngón tay Thư Luật siết chặt, mạnh mẽ kéo cô đến bên người.

Trì Tịnh giống như mới lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Thư Luật có chút bất an.

Nhận thấy Trì Tịnh không thích hợp, ánh mắt Thư Luật lập tức nhìn chằm chằm: “Xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Thành phố Liễu được coi là thắng cảnh du lịch, chẳng những với phong cảnh đẹp nổi tiếng mà còn là căn cứ quay phim điện ảnh và truyền hình nổi tiếng trong và ngoài nước.

Ngay tối đó, Tân Nhã ngồi máy bay từ thành phố S tới sân bay thành phố Liễu.

Cô ta tiếp nhận một bộ phim cổ trang, ít ngày nữa khởi động máy.

Giá trị con người của Tân Nhã đã khác xưa. Đi lối đi VIP, năm sáu nhân viên theo hộ tống. Sau khi lên xe bảo mẫu, gỡ kính mát xuống, cô ta nói với người đại diện ở bên cạnh: “Các người về khách sạn đi, tôi muốn đi một chỗ khác.”

Dưới tình huống bình thường, thân là nghệ sĩ trong lúc làm việc thì không thể đi lung tung. Thế nhưng người đại diện Bùi Tà lại không có ngăn cản đối với yêu cầu “tùy hứng” này của Tân Nhã.

Giá trị hiện nay của Tân Nhã như thế nào, đoàn phim cổ trang này làm sao được tới tay, trong lòng bọn họ đều rõ ràng.

Đắc tội ai, cũng không thể đắc tội kim chủ được.

Vì thế xe bảo mẫu đưa Tân Nhã tới nơi dự định trước, rồi mới quay đầu đi khách sạn đã đặt trước.

“Ngày mai là nghỉ lễ khởi động máy, đừng đến trễ.” Trước khi xuống xe, Bùi Tà đặc biệt căn dặn một câu.

Tân Nhã đeo kính mát lên lại, trả lời, cầm thẻ vàng số lượng có hạn của Hoàng Đình lên thang máy chuyên dụng.

Đây là câu lạc bộ cao cấp nổi tiếng nhất ở thành phố Liễu, thuộc về hai anh em nhà họ Thẩm. Là nhân vật nổi danh của thành phố Liễu, hắc bạch đều thông cả.

Cái vị mà Tân Nhã bám vào kia chính là người tên Thẩm Tịnh – Thẩm nhị.

Khi đi vào, cô ta cho rằng sẽ đến phòng cao cấp của tầng cao nhất, không ngờ được đưa đến một gian phòng bao VIP.

Tân Nhã giờ tay vuốt vuốt tóc, đối mặt với cửa kính sáng choang đánh giá trang điểm của mình.

Trước khi xuống máy bay đã dặm lại trang điểm, phút chót vẫn sợ sơ suất cái gì rước lấy vị kia nhìn không vừa mắt.

Trong phòng bao bật mấy ngọn đèn mờ mờ. Tân Nhã đi vào, chỉ thấy bên cạnh Thẩm Tịnh ngồi một người phụ nữ. Mềm mại như không xương dán trên người anh ta. Đối diện hai người là người đàn ông ăn mặc trang trọng.

Trong lòng Tân Nhã hơi ngập ngừng, thận trọng đi qua.

Sự có mặt của cô ta cũng không dẫn tới chú ý gì. Mãi đến khi nói chuyện xong, người đàn ông ăn mặc trang trọng đứng dậy, rời khỏi phòng bao. Bấy giờ Thẩm Tịnh mới dừng tầm mắt ở trên người Tân Nhã. Đồng thời vỗ vỗ người phụ nữ bên cạnh, ý bảo cô ta rời đi.

Chiến trường của phụ nữ, có đôi khi chỉ cần một vẻ mặt khinh thường.

Cửa phòng bao đóng lại, Tân Nhã điều chỉnh cảm xúc. Bên kia giọng nam trầm thấp đã vang lên.

“Trễ vậy?”

Tân Nhã cười cười, lác mông đi qua: “Máy bay trễ giờ. Vừa đến là em liền ngựa không dừng vó tới gặp anh.”

Thẩm Tịnh nhìn gương mặt đẹp thanh khiết kia của cô ta, không khỏi có chút rục rịch. Nâng tay nắm lấy cằm của cô ta, nhìn tỉ mỉ.

Diện mạo của Thẩm Tịnh thiên về âm nhu*, đặc biệt nhất là cặp mắt xéch hẹp dài kia. Sự ngang ngược của gã là có tiếng ở thành phố Liễu.

**đẹp kiểu con gái*

So với anh trai Thẩm Úc, Thẩm Tịnh là một tay ăn chơi trác táng. Trên phố có rất nhiều phiên bản tin đồn về gã, nhưng tổng kết lại không ngoài thích nữ sắc, ra tay hào phóng. Thời điểm khoa trương nhất là hai ngày ngủ năm người phụ nữ.

Dù vậy, “người trước ngã xuống người sau tiếp tục” đối với gã vẫn nhiều vô số.

Không chiếm được người của gã thì được cái khác cũng đủ rồi.

Tân Nhã vẫn không nhúc nhích, mặc cho Thẩm Tịnh nắm cô ta như vậy. Đến khi gã buông tay, mới âm thầm thở ra, thân mật áp sát người mình qua.

“Em rất nhớ anh.”

Thẩm Tịnh cười, đưa tay kéo người tới trên người mình.

Sau khi kết thúc, Tân Nhã đi toilet một chuyến. Đối diện gương chỉnh sửa trang điểm lần nữa. Sau đó vốc nước vào miệng, súc súc miệng.

Với quan hệ của cô ta và Thẩm Tịnh, Tân Nhã không thể hỏi những vấn đề gì về gã. Không hỏi, nhưng không có nghĩa là không thêm đề ý.

Bên cạnh gã có những người phụ nữ khác là một chuyện, đung mắt trong lòng ghen khuấy lại là chuyện khác. Theo Thẩm Tịnh mấy tháng, Tân Nhã đã dò ra tính tình của gã được bảy tám phần. Nói trắng ra, là một thái tử gia, đặc biệt thích phụ nữ, chuyện hoang đường quả thật không ít.

Cái vẻ xấu xa không kiêng nể gì trên người gã kia, Tân Nhã yêu chết đi được.

Nhưng cô ta không hề có ý nghĩ viễn vông cho rằng mình có thể khống chế được gã. Cho nên, hưởng thụ khoái cảm cơ thể gã mang đến cùng nắm lấy cơ hội trên sự nghiệp là lựa chọn thông minh nhất.

Có một số việc nhất định là rất khéo như thế này, trên đường trở về phòng bao Tân Nhã gặp phải đám Tri Tịnh.

Bốn người, ba người từng có chuyện với cô ta, thật sự là khéo quá trời quá đất.

Tân Nhã nhếch nhếch môi, có câu nói như thế nào ấy nhỉ?

Phép vua thua lệ làng á!

Nghiêm Hạo vốn định mang mấy người vào phòng bao, nhưng Hà Nhuế lại đổi ý.

Đến đây, là để xem phong thổ tập quán, cho nên bọn họ không muốn lấy phòng bao, đổi lại đi đại sảnh lầu một.

Lầu một là quán bar của Hoàng Đình, tiếng nhạc thật lớn bên tai không dứt, tràn ngập cả tầng lầu.

Bọn họ mới từ thang lầu xuống dưới, đối diện lập tức đi đến năm sáu người đàn ông mặc âu phục đen. Người dẫn đầu vừa vận động vào Nghiêm Hạo.

“Mù à?”

Người theo ở phía sau nhìn Nghiêm Hạo, hùng hùng hổ hổ hỏi một câu.

Nghiêm Hạo liếc nhìn một cái, toét miệng cười: “Ngại quá.”

Nói xong vốn định trực tiếp đi qua, nào ngờ bị hai người ấn lên trên tường, mặt đột nhiên bị trúng một đấm.

“Không hiểu phép tắc?”

Ba người còn lại mơ hồ trong tích tắc, Hà Nhuế hô lên một câu: “Các người làm gì vậy!”

Lương Duệ Tư sắc mặt sầm xuống, xoay bước đi qua ngăn lại cái đám thứ hai sắp hạ xuống. Anh gạt cánh tay tên đó ra, không có đánh trả lại, chỉ che ở trước mặt Nghiêm Hạo.

“Người anh em, có ý gì.”

Những người này vừa nhìn là biết tay đám chuyên nghiệp. Hơn nữa, với tình hình trước mắt mà nói, bọn họ nhìn giống như đang cố ý gây sự.

Bọn chúng nhiều người, bên này lại có hai phụ nữ, đánh nhau không phải là hành động sáng suốt. Khoé miệng Nghiêm Hạo đã rỉ máu, anh dùng đầu lưỡi chọc chọc, cố gắng tìm hiểu đầu đuôi ngọn nguồn.

Nhưng rõ ràng là cố ý gây sự, sao sẽ như ý của anh?

Người đàn ông mặc âu phục nghe thấy lời của Nghiêm Hạo vẫn không hề có biểu cảm gì, đương nhiên cũng không có người trả lời.

Giằng co vài giây, bọn chúng bắt đầu định kéo Nghiêm Hạo cùng Lương Duệ Tư đến nơi khác.

Bỗng nhiên truyền đến một tiếng rên, tay Tri Tịnh bị một trong những tên đàn ông đó dùng sức vặn, đồng thời cướp đi điện thoại trong tay cô.

Ánh mắt Lương Duệ Tư hoàn toàn lạnh xuống. Anh nhìn Nghiêm Hạo một cái, sau đó vọt tới bên cạnh Tri Tịnh, nắm chặt lấy áo của tên đó, giơ tay đánh lên.

Đồng thời, Nghiêm Hạo cũng có hành động. Thừa dịp bọn chúng phân tâm đã gây khỏi kèm chế, sau đó cho Hà Nhuế một ánh mắt, rồi cũng bắt đầu phản kích.

Ý của Nghiêm Hạo là kêu các cô thừa cơ bỏ chạy, Hà Nhuế nhìn hiểu. Cố hết sức ổn định cảm xúc tìm cơ hội.

Đến bây giờ đầu óc cô ta vẫn mơ hồ, làm thế nào cũng không hiểu được tại sao chuyện lại biến thành như vậy.

Đối phương có tổng cộng sáu tên đàn ông, bao vây quanh Nghiêm Hạo cùng Lương Duệ Tư. Hai người bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Tuy trong quán bar nhiều người, nhưng chuyện như thế này không ai quản cả.

Ai cũng không muốn ôm chuyện vào mình.

Tri Tịnh ổn định tinh thần, ngẩng nháy mắt với Hà Nhuế. Không hề ngờ một tên đàn ông trong đám đi về phía cô. Bộ dáng âm trầm, nhìn có vẻ hơi đáng sợ.

Tri Tịnh lui về sau vài bước, chợt xoay người chạy về phía lối ra.

Gã đàn ông phản ứng cực nhanh, Tri Tịnh chạy được hai bước đã bị đuổi tới, một phát kéo lấy tóc cô từ phía sau, mạnh mẽ túm cô trở về.

“Con mẹ nó!”

Lo cái này mất cái kia, túm về Tri Tịnh, Hà Nhuế đã nhân cơ hội chạy ra hành lang. Gã đàn ông then quá hoá giận, kéo tóc Tri Tịnh bàn tay thì đánh lên trên mặt cô.

Tri Tịnh đau rên một tiếng, mặt bị đánh đến lệch sang bên.

Cách đó không xa, Lương Duệ Tư nhìn thấy thì hai mắt đỏ lên, thoát khỏi tên ở trước mặt, tiến lên đám một đám vào cầm gã đó.

Cái đám này dùng hết sức, đánh cho gã đó lao đảo một cái, đồng thời buông lỏng kèm chế đối với Tri Tịnh. Tiếp đó Lương Duệ Tư kéo lấy cổ áo gã, lắc liên tục vài cái. Về mặt trước sau sa sầm đến khiến người ta sợ hãi.

Nhưng mà ngay sau đó, một âm thanh khiến người ta sồn tóc gáy vang lên, nửa thanh gươm lớn giáng lên cánh tay Lương Duệ Tư bị gãy bay ra.

Sắc mặt anh nháy mắt trắng bệch. Chỉ cảm thấy cánh tay vừa đau vừa tê.

“Ivan!” Tri Tịnh sợ hãi kêu lên.

“F**k!” Nghiêm Hạo rống lên một tiếng, nhắc chân đá văng người trước mặt.

“Ivan, tay anh có sao không? Hả?” Tri Tịnh chạy tới bên cạnh Lương Duệ Tư, giọng căng thẳng hỏi.

Lương Duệ Tư nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô, miễn miễn cưỡng cưỡng nhếch lên một nụ cười.

Tri Tịnh lập tức đỏ hoe mắt.

Gã đàn ông quăng nửa thanh gươm cỡ cổ tay còn lại xuống đất, nhổ một ngụm. Nháy mắt với mấy tên khác, bắt đầu túm lấy Nghiêm Hạo cùng Lương Duệ Tư đánh đám.

Tri Tịnh bị một gã trong đó giữ chặt không thể động đậy, chỉ có thể run rẩy thờ nhìn hai người bọn họ bị đánh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai người giống như chỉ thoi thóp, mấy tên đó mới thu tay. Sau khi hùng hùng hổ hổ cảnh cáo vài câu, tên dẫn đầu nâng tay sửa sang lại âu phục một chút, vung tay lên, dẫn người thông thả rời đi.

Gã đàn ông vốn đang kèm chế Tri Tịnh, nắm chặt tóc cô dùng sức lắc hai cái. Cười lạnh một tiếng, ném cô ra, đi theo.

Tri Tịnh lung tung lau nước mắt một chút. Vội vàng chạy tới đỡ bọn họ dậy.

Nghiêm Hạo dựa vào vách tường ồ ồ thở hỗn hển, trên mặt sưng đỏ một mảnh. Lương Duệ Tư cũng không tốt hơn bao nhiêu, tuy nhiên chỉ mím môi, điều chỉnh tình trạng của mình.

Thấy anh như vậy, Tri Tịnh càng thêm khó chịu. Người bình thường bị đau ít ra còn có thể rên rỉ vài tiếng.

Tri Tịnh ổn lại hô hấp, tầm mắt dừng trên cánh tay anh.

Sao Lương Duệ Tư gặp cô liền xui xẻo như vậy?

Thư Luật rảo bước đi tới, theo sau là Hà Nhuế với vẻ mặt hoảng hốt. Nhìn thấy tình trạng cực kỳ thảm hại của bọn họ, khuôn mặt âm trầm của Thư Luật có thể nhỏ ra nước.

Mức độ bị thương của Nghiêm Hạo và Lương Duệ Tư khác nhau. Ban đầu Thư Luật tưởng rằng ít ra Trì Tĩnh không có sao. Mãi đến khi thấy trên má cô sưng đỏ thì khoé mắt giật mạnh.

“Người của Hoàng Đình đánh?”

“Hắn là tay chân của trong này.” Nghiêm Hạo chạm chạm khoé miệng, nhin không được chửi một câu, sau đó nói. “Cố ý kiếm chuyện.”

“... Cần báo cảnh sát không?” Hà Nhuế hỏi.

“Vô dụng thôi.” Nghiêm Hạo cười khẩy.

Chỗ như Hoàng Đình này, nói trắng ra là khu không ai quản lý. Nếu báo cảnh sát thật sự hữu dụng, bọn chúng sao lại dám can quấy gây chuyện như vậy ở chính nơi của mình?

“Đi về trước.”

Thư Luật lấy tay vén vén tóc Trì Tĩnh, một đôi con ngươi đen đối diện với cặp mắt đỏ bừng của cô.

“Thật xin lỗi, anh đã tới chậm.”

Trên đường trở về, Trì Tĩnh cùng Thư Luật ngồi một xe. Ba người kia đi chiếc xe đã lái đến.

Hai chiếc xe đều hết sức yên lặng. Trì Tĩnh ngồi ở ghế phó lái, càng nghĩ càng giận. Uất uất ức ức tố cáo với Thư Luật.

“... Bọn chúng đánh em, còn giật điện thoại của em.”

“Được.” Thư Luật nắm thật chặt tay lái. “Anh lấy lại cho em.”

Thư Luật nhìn phía trước, đưa tay bao lấy tay nhỏ bé hơi lạnh của Trì Tĩnh. Sau một hồi lâu anh điểm mở bluetooth, gọi một cú điện thoại.

“Tim bác sĩ đến, tôi còn khoảng hai mươi phút là về tới, kêu cậu ta mau mau đến.”

“Chuẩn bị chút đồ ăn, phải có sữa tươi.”

“Chút nữa kêu bác sĩ kiểm tra cẩn thận cánh tay của Lương Duệ Tư một chút.” Thư Luật cúp điện thoại, chợt nghe thấy tiếng rầu rĩ của Trì Tĩnh.

“... Ừm.” Anh đè nén cảm xúc. “Em không cần phải xem vào, tất cả giao cho anh.”

Bất kể đối phương là ai, đánh người của anh, chuyện này không thể để yên.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Xe lái vào trong sân, quần gia vội vàng ra đón. Đến khi nhìn thấy mấy người bị thương thì trong lòng cả kinh.

“Tiên sinh, đây...”

Thư Luật dắt Trì Tĩnh, vừa đi vừa hỏi: “Bác sĩ tới chưa?”

“Đến rồi đến rồi, chờ ở bên trong.”

Trong phòng khách, một người đàn ông tuổi còn trẻ mặc áo blouse trắng nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, đứng dậy. Nhìn Thư Luật đi ở phía trước, anh ta gật đầu ăn cần chào hỏi: “Thư tiên sinh.”

“Khám cho bọn họ một chút.”

Thư Luật vén tóc bên mặt Trì Tĩnh lên, nửa khuôn mặt bên trái đã sưng lên rõ rệt. Anh nhắm mắt lại, chậm rãi thả tóc cô xuống.

Bác sĩ trẻ kêu Trì Tĩnh đi qua, Trì Tĩnh vô thức xoay người nhìn đằng sau: “Bọn họ bị thương nghiêm trọng hơn. Khám xem tay của Ivan có bị thương hay

không trước đây.”

Thư Luật liếc cô một cái, gật đầu với bác sĩ. Sau đó đi qua một bên gọi điện thoại.

Ba người thay phiên nhau kiểm tra một lần, cũng may là đều bị thương ngoài da. Bác sĩ cho chút thuốc, rồi cẩn thận dặn dò vài câu.

Nghe thấy không có vấn đề, Trì Tịnh mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trên mặt Lương Duệ Tư đã khôi phục huyết sắc, nhận thấy được ánh mắt lo lắng của Trì Tịnh thì nghiêng đầu giương giương khoé môi với cô.

“Nếu lo lắng, tay của Lương tiên sinh có thể đi chụp X-ray thử. Cẩn thận kiểm tra xem có xuất hiện vấn đề nứt xương hay không.”

Bác sĩ đi khỏi, Trì Tịnh cầm thuốc mỡ đi tìm Thư Luật. Còn lại hai người, Hà Nhuế đang bận rộn giúp đỡ thuốc men.

Trong phòng sách thật yên lặng, giọng Thư Luật nói điện thoại cũng rất thấp. Khi Trì Tịnh đi vào, anh nâng mắt nhìn thoáng qua, sau vài câu liền cúp điện thoại.

“Lại đây.”

Trì Tịnh đi đến bên cạnh Thư Luật, bị anh kéo đến trên đùi.

Thư Luật ôm cô vào lòng, vén mái tóc dài của cô lên lần nữa, đầu ngón tay thật cẩn thận vuốt nhẹ má bị thương của cô.

“Thuốc đâu?” Anh khàn giọng hỏi.

Trì Tịnh đưa thuốc mỡ trong tay cho anh.

Hỗn hợp kem lạnh lạnh uơn ướt làm dịu làn da sưng đỏ của cô, trong thoải mái mang chút đau đớn. Bông gòn nhẹ nhàng lau trên mặt cô, Trì Tịnh khẽ nhếch miệng.

“Lớn như vậy lần đầu tiên có người bạt tai em.”

Thư Luật đẩy thuốc mỡ lại, đầu mũi anh đều là mùi thảo dược nhàn nhạt truyền đến từ trên mặt cô.

“Nhớ được bộ dáng người đánh em ra sao không?”

“Đương nhiên.” Trì Tịnh cúi đầu, nghịch ngón tay thon dài của anh. “Em nhớ được toàn bộ sáu người.”

“Tốt.”

Thư Luật nói “Tốt”, Trì Tịnh không nghĩ nhiều, chỉ như trút được gánh nặng nói với anh: “May là tay Ivan không sao.”

Bằng không, cô thật sự nợ anh ấy không góc đầu lên nổi.

Xử lý thương thế xong, đã gần hai giờ sáng. Trì Tịnh uống một ly sữa ấm, lăn qua lộn lại trên giường thật lâu mới dựa vào Thư Luật ngủ.

Khi ngủ đều vẫn cảm lấy cánh tay Thư Luật, hiển nhiên chuyện hôm nay khiến lòng cô còn sợ hãi.

Thế nhưng Thư Luật nhìn vào màn đêm đen như mực, làm sao cũng không cách nào ngủ được.

Xác định Trì Tịnh đã ngủ say, Thư Luật khe khẽ ngồi dậy, hôn xuống trán cô một nụ hôn. Xuống giường đi phòng khách lâu một.

Bên cửa sổ là một quầy rượu, đèn treo tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Cạnh quầy rượu, Nghiêm Hạo lắc lắc ly rượu trong tay, ngậm có ngậm không mà uống.

Thư Luật đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Từ trên giá để ly lấy xuống một cái ly thủy tinh, cầm lấy bình rượu còn phân nửa rót nửa ly.

“Ngủ không được?”

“Mặt đau.”

Thư Luật khẽ nhếch nhếch khoé miệng, ngửa đầu uống một ngụm.

“Tôi nói cậu đó, gần bắt kịp cảnh sát trong phim rồi. Chuyện xong xuôi hết cậu mới đến, bằng không thì anh em cũng không đến nỗi như thế này.”

Chuyện này, vừa kỳ lạ vừa khó hiểu.

Bọn họ đều là lần đầu tiên đến Hoàng Đình, hoàn toàn không có khả năng đắc tội những người đó. Còn là lúc Thư Luật không có mặt. Nếu không, với

bản lĩnh của anh, thật không đến mức thảm như vậy.

“Tay của em họ cậu bị thương thế nào?” Thư Luật nhìn chất lỏng màu hổ phách trong ly, sâu kín hỏi.

Nghiêm Hạo liếc anh một cái. Bỗng nhiên nghĩ tên này ngủ không được có phải là vẫn bị vấn đề này quẩn quít hay không.

Thật ra Thư Luật đề bụng phản ứng của Trì Tịnh cũng là bình thường. Nói cho cùng... quả thật có chút “quá đáng”.

“Thằng khốn kia muốn đánh Trì Tịnh, Dật Tư giúp can một cái.”

Nói xong câu này, hai người đàn ông im lặng một hồi lâu. Nghiêm Hạo lại rót một ly rượu cho mình, ngửa đầu uống ực một ngụm. Bỗng nhiên nở nụ cười.

“Đối với Trì Tịnh, cậu cũng đừng quá nhạy cảm. Phản ứng của cô ấy cũng rất bình thường.”

Thư Luật giương mắt nhìn cậu ta.

Nghiêm Hạo “chặc” một tiếng: “Nếu một người lúc trước vì cô ấy chấn một dao, lại vì cô ấy phế đi tay, cậu nói xem cô ấy có thể chịu được không?”

“Cậu nói cái gì?”

Thư Luật đề ly rượu xuống, cả người đều xoay về phía Nghiêm Hạo. Cảm xúc trong đôi mắt dường như đang quay cuồng mãnh liệt.

“Khi ở Pháp, Trì Tịnh từng bị cướp vào nhà, là thằng nhóc đó cứu cô ấy.”

Lương Duệ Tư cứ tay không tác sắc như vậy mà đánh với người ta, cuối cùng bị đâm một dao. May mắn là trong tay tên cướp kia không có súng, bằng không hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

“May mà Duệ Tư không bị thương đến chỗ hiểm, nằm viện vài ngày là không đáng ngại nữa. Nhưng ngược lại Trì Tịnh sau chuyện đó hình như từng đi khám bác sĩ vài lần.”

Thư Luật nghe xong, nhìn cậu ta không hề chớp mắt, khoé miệng mím chặt.

“Mất ngủ?”

“Ừ.” Nghiêm Hạo nắm ly rượu chậm rãi nói. “Trường hợp đó đừng nói là cô ấy, đến tôi cũng bị dọa chết khiếp.”

Lời bị ghen rất lâu, hôm nay rốt cuộc nói ra toàn bộ. Làm như vậy, Nghiêm Hạo không phải muốn vì Lương Duệ Tư đòi lại cái gì, chỉ là nảy sinh cảm xúc về chuyện ngày hôm nay.

Lương Duệ Tư rất thiện lương. Cậu ấy không muốn chuyện này trở thành gánh nặng của Trì Tịnh, cho nên vẫn coi như bạn bè bình thường mà đối xử với cô ấy. Nhưng Nghiêm Hạo cảm thấy rằng ít ra nên cho Thư Luật biết chuyện này.

Nói anh bao che khuyết điểm cũng được. Với cái nhìn của anh, nếu Lương Duệ Tư đã định trước không chiếm được tình cảm của Trì Tịnh, vậy thì tối thiểu tình cảm của cậu ấy không thể cứ im hơi lặng tiếng như thế.

Đồ ngốc như cậu ấy thật sự không mấy ai.

Thư Luật ngồi im chốc lát, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly. Chỉ cảm thấy từ yết hầu đến dạ dày như bị thiêu đốt, nóng rực kia khiến lục phủ ngũ tạng anh sinh đau.

Có lẽ Trì Tịnh vĩnh viễn không hề biết sau khi anh nghe được chuyện này tâm trạng đã như thế nào.

Nghiêm Hạo trở phòng mình, bên quầy rượu chỉ còn lại một bóng dáng cao lớn hơi có vẻ cô đơn.

Đêm càng sâu, càng yên tĩnh. Yên tĩnh đến ngay cả tiếng tim đập đều nghe rõ ràng. Thư Luật uống hết chút rượu cuối cùng trong bình, rốt cuộc đứng dậy lên lầu.

Người trên giường vẫn ngủ say, hít thở đều đều. Thư Luật đứng bên cạnh giường, nhìn hình dáng cô bó ở trong chăn, hồi lâu không hề động đậy.

Ngày hôm sau, là một ngày thời tiết tốt ánh nắng rực rỡ.

Trì Tịnh vươn tay đuổi người, thoải mái hừ vài tiếng. Mở mắt ra, liền thấy Thư Luật mặc quần áo ở nhà, nằm nghiêng ở bên cạnh, nhìn cô không chớp mắt.

Thư Luật xoay người, vươn ngón trỏ sờ lên cằm anh.

“Thư tổng, chào buổi sáng.”

Thư Luật mặc cho cô vuốt, giấy lát, cúi đầu hôn ở trên môi đỏ mọng của cô.

Đây là một nụ hôn kiểu Pháp vô cùng nóng bỏng. Trì Tịnh mới vừa mở mắt ra lại nhắm mắt lại lần nữa, hưởng thụ sự thân mật buổi sáng này.

Anh hiếm khi như vậy vào những lúc động tình nhất. Trì Tịnh bị anh ngậm lấy môi, khi nếm được hương vị tươi mát thường gặp trong khoang miệng anh thì khoé miệng giương lên.

“Sao hôm nay anh nhiệt tình vậy?”

“Thích không?”

Trì Tịnh chôn mặt ở cổ anh cọ cọ, giọng trả lời hơi nghèn nghẹt: “Thích muốn chết!”

Bữa sáng rất phong phú, trên bàn bày đủ loại đồ ăn thức uống kiểu Mỹ. Tuy nhiên trong cái nhìn của một số người, phong phú đâu chỉ là bữa sáng.

Hà Nhuế với cái vẻ cẩn thận tỉ mỉ giúp Nghiêm Hạo và Lương Duệ Tư chuyển thuốc men ngày hôm qua kia đã sớm không còn thấy bóng dáng. Lúc này nhìn thấy gương mặt màu sắc sặc sỡ của hai người thì sau khi lòng sợ hãi qua đi liền luôn có sự xúc động muốn cười.

Tuy nhiên, cô ta ngừng lại. Làm người phải phúc hậu.

Nhưng Nghiêm Hạo vẫn nhìn ra được suy nghĩ bằng vào khoé miệng giật giật của cô nàng.

“Người phụ nữ không có lương tâm.”

Hà Nhuế đang uống nước trái cây, nghe thấy câu này đột nhiên ho khan hai tiếng. Giữ cái khăn ăn lau lau miệng, lần đầu tiên không có đáp trả.

“Xin lỗi.”

Nghiêm Hạo ngẩn ra, cười cười nhìn cô.

“Hiếm thấy.”

Cô nàng cũng có lúc nhận lỗi. Thật hiếm thấy.

Ăn cơm xong, Thư Luật lại đi Hoàng Đình. Chỉ dẫn theo một mình Trì Tịnh. Có một số việc, nhiều người chưa chắc mạnh hơn ít người.

Sung đỏ trên mặt Trì Tịnh đã tan không ít, nhưng màu sắc trở nên bầm tím, càng khó nhìn.

Đi xe vào cổng chính của Hoàng Đình, Thư Luật nắm tay Trì Tịnh, đi vào đại sảnh.

Không lâu sau, một người mặc âu phục phẳng phiu từ trong thang máy đi ra. Trì Tịnh thấy, tay nắm Thư Luật chột siết chặt.

Người đó đi tới trước mặt hai người, thái độ vô cùng cung kính: “Thư tiên sinh, mời.”

Đi thang máy đến tầng cao nhất, Thư Luật và Trì Tịnh được dẫn tới phòng bên trong cùng.

Trang trí thuần kiểu Trung Quốc, phong cách hoàn toàn khác với những nơi khác của Hoàng Đình. Một người đàn ông mặc Đường trang màu tím ngồi trên sa lon bằng gỗ lim xa hoa. Một đôi mày kiếm xéch lên, cặp mắt hẹp dài và sắc bén.

Trì Tịnh liếc ông ta một cái, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Người đàn ông này rõ ràng diện mạo tuần tú, nhưng từ trong xương cốt lộ ra một vẻ âm u lạnh lẽo. Như là một con rắn độc đang chờ cơ hội.

Chờ đến khi Thư Luật cùng Trì Tịnh ngồi xuống, người đàn ông hơi nâng tay, mấy người mặc âu phục ở trong phòng đồng loạt xoay người, không tiếng động lui ra ngoài.

“Không ngờ lại gặp mặt nhanh như vậy.”

Người đàn ông mở miệng, giọng điệu thông thả, tiếng nói trong trẻo có từ tính. Khác cái là giọng của ông ta mang theo sự ảm áp.

Rất có cảm giác trái ngược.

Trên ngón cái tay phải ông ta đeo một chiếc nhẫn bạch ngọc chất lượng thượng hạng, bung ầm Tử Sa lên, rót hai chung trà.

“Mời dùng.”

Thư Luật cầm lên một chung đặt ở trước mặt Trì Tịnh trước rồi mới bung chung thứ hai lên, nói: “Cảm ơn.”

Thẩm Úc hứng thú nhìn Thư Luật, ánh mắt không hề điểm tĩnh giống như mới rồi: “Cậu cũng có hôm nay?”

Giọng điệu này... Hai người là người quen?

Thư Luật ngoéo ngoéo môi một cái: “Tự chuốc lấy.”

Thẩm Úc nghe xong, rớt cuộc nở nụ cười.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Sau khi được đáp lại, người tới đẩy cửa đi vào.

Khác với Thẩm Úc, Thẩm Tịnh trước đến nay đều là âu phục phẳng phiu. Một bộ dáng fan yuppies*. Gã đến gần, ánh mắt dừng ở trên người Trì Tịnh một chút, liền gấp chân ngồi ở bên cạnh Thẩm Úc.

**yuppies là một từ bắt chước theo từ hippies của Mỹ (hippies chỉ những người nổi loạn chống đối chiến tranh, chống đối chính phủ trong những thập niên sáu mươi ở Mỹ). Yuppies chỉ những người s ự nghi ệ p r ấ t thành c ô ng, t ự m ã n, kiêu ng ạo, s ố ng cu ộ c s ố ng xa hoa. Khác với hippies, yuppies kh ô ng có cảm xúc suy đồ ì, kh ô ng quan t â m đế n v ấ n đề chính tr ị và x ã h ộ i, ch ỉ quan t â m đế n vi ệ c ki ếm ti ề n, vi ệ c theo đ ư ồ i m ộ t cu ộ c s ố ng tho ả i mái.*

Tầm mắt Trì Tịnh còn dừng ở chỗ cửa. Người mới vừa rồi mở cửa cho Thẩm Tịnh chính là người dẫn đầu đã thương bọn họ.

Cho nên nói, chuyện này đúng là gã này sai sử?

“Thẩm Tịnh.”

Thẩm Úc bung chung trà, nhàn nhạt kêu tên gã một tiếng.

Người đàn ông tên Thẩm Tịnh giang tay dựa vào lưng ghế sa lon, bắt tréo chân, môi nhếch lên.

“Lão đại, em đã nói rồi, chuyện hôm qua chỉ là nhất thời nổi hứng, đồ người chơi thôi.”

Giọng điệu kiêu ngạo như thế này, đúng là hiếm thấy. Trì Tịnh không lộ ra vẻ mặt quá kinh ngạc, tuy nhiên tầm mắt vô thức nhìn nhìn về phía gã.

Lúc này Thẩm Tịnh cũng đang nhìn lại cô, trong mắt mang theo ý cười khó hiểu.

Thân thể Thư Luật cũng hơi ngã ra sau, một bộ dáng nhàn nhã. Trên mặt cũng mang theo ý cười.

“Thật khéo, sở thích của tôi và nhị thiếu lại có điểm giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Ánh mặt trời vàng nhạt xuyên qua tầng mây trắng bao phủ vạn vật. Cây cối cành lá xum xuê thỉnh thoảng bị gió nhẹ lay động, lá cây xanh tươi vang lên xào xạc.

Bầu trời trong xanh mênh mông bát ngát. Đây chắc chắn là một ngày thời tiết khá tốt. Tuy nhiên đối với chúng diễn viên mặc quần áo cổ trang mà nói cũng không hơn gì.

Tân Nhã vừa mới quay xong một cảnh phim, chịu không nổi thời tiết cực nóng này, kết thúc liền trốn về trên xe bảo mẫu thổi máy lạnh.

Uống một ngụm nước chanh tươi, Tân Nhã lấy điện thoại di động ra, lật lật photo album

Hình ảnh không rõ lắm, là từ trên camera theo dõi cắt xuống, cô ta xem xong tâm trạng thật tốt. Điểm mở danh bạ, đầu ngón tay chần chừ trên một dãy số mãi.

Cuối cùng vẫn không dám chủ động gọi tới.

Cắt điện thoại, Tân Nhã định ngủ bù. Lúc này cửa sổ bằng kính bị gõ nhẹ vài cái.

Cô ta bực mình nhú nhú mày, tưởng là nhân viên đoàn phim. Đến khi hạ cửa kính xuống, thấy người tới thì hơi sùng sốt.

Tim đập cực nhanh, Tân Nhã gắng hết sức khống chế biểu cảm trên mặt, ánh mắt cũng không ngừng nhìn xung quanh.

Đương nhiên là không có người cô ta muốn tìm.

“Các anh là người của nhệ thiếu?” Cô ta cong cong khoé miệng hỏi.

Sáu người đàn ông trước mặt, trang phục cùng khí chất đều giống với người bên cạnh Thẩm Tịnh. Tân Nhã thấy bọn họ, đương nhiên sẽ cho là người của gã.

Tuy ngoài mặt bình tĩnh, nhưng chỉ có bản thân cô ta biết giờ phút này tim mình đập nhanh bao nhiêu.

Người tới quét mắt nhìn cô ta một cái, không nói lời thừa, trực tiếp kéo mở cửa xe ra. Trong lúc Tân Nhã còn chưa phản ứng lại, một phát túm cô ta xuống xe.

Đột biến này quả thật khiến Tân Nhã mơ hồ. Cô ta bị xô đẩy vài cái, chân mang giày vải cũng thiếu chút nữa bị trật.

Vừa mới đứng vững, chợt nghe người dẫn đầu nói hai chữ: “Đạp hết!”

Bấy giờ Tân Nhã mới để ý tới trong tay bọn họ đều cầm gậy sắt thật dài. Chờ đến khi người đàn ông dẫn đầu lên tiếng, toàn bộ xông lên bắt đầu đạp xe.

“Các người làm gì!”

Cô ta trắng bệch nghiêm mặt hết lớn, hoàn toàn không thể tin chuyện lại biến thành như vậy. Những tiếng đạp phá mạnh hoà với tiếng kêu la của cô ta vang vọng bãi đậu xe. Tiếng vang thật lớn đã hấp dẫn một số người trong đoàn phim đến đây.

Bọn họ đều đứng ở khu vực an toàn cách mấy thước, dưới loại tình huống này không một ai dám tiến lên. Đạo diễn cũng đã tạm dừng quay, nghe tiếng chạy tới.

“Sao lại thế này?!”

Không ai có thể trả lời ông ta. Đương sự duy nhất cũng chỉ đứng ở bên kia nóng lòng đến độ không ngừng lau nước mắt.

Người đại diện Bùi Tả vốn đi lo liệu đồ ăn cho Tân Nhã, khi trở lại nhìn thấy cảnh này liền quăng đồ chạy nhanh đến.

Chiếc xe bảo mẫu gần một triệu mà công ty trang bị lúc này đã hoàn toàn thay đổi. Toàn bộ kính chắn gió bị vỡ, trên thân xe lộ ra vết lõm cùng lỗ thủng.

Sắc mặt Bùi Tả trắng bệch một mảnh, miệng thấp giọng cầu xin: “Các vị đại ca, đừng như vậy... Có chuyện từ từ nói.”

Người đàn ông mặc âu phục diện mạo hung dữ vung cánh tay, vứt cô ta ra thật xa: “Ít mẹ nó nói lời vô nghĩa đi! Không muốn bị đánh thì cút xa một chút!”

Bùi Tả bị vấy ra, lao đảo vài bước, giọng run rẩy thét lên: “Tân Nhã! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!”

“Tôi... Tôi không biết.”

Sao cô ta biết được chứ? Hôm qua Thẩm Tịnh còn đối với cô ta muốn ngừng mà không được, hôm nay lại phái người tới đạp xe của cô ta.

“Sao tôi biết được!” Tân Nhã sục đồ hét lên.

Động tác của mấy người đàn ông thật nhanh nhẹn, phút chốc đã huy xe bảo mẫu đến nỗi có thể đưa đi vừa phế liệu.

Sau một trận đạp tan tành, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn. Mấy người hùng hùng hổ hổ một hồi, trước khi đi còn cố ý cho Tân Nhã ánh mắt hết sức mang tính cảnh cáo.

Sau khi bọn họ rời đi, xung quanh thật yên tĩnh. Một số người xem náo nhiệt xong rồi, mang theo vẻ mặt quý dị rời đi. Một số người tốp năm tốp ba tụ lại với nhau nhỏ giọng đàm luận.

Tân Nhã nhìn xe bảo mẫu giống như đồng hoang tàn này, thật sự nghĩ mình có phải đang ban ngày nằm ác mộng hay không.

Nếu không, chuyện này nói như thế nào cho thông?!

Lấy lại tinh thần, không để ý đến truy vấn của Bùi Tả, Tân Nhã bước nhanh trở lại xe, cầm điện thoại lên gọi cho Thẩm Tịnh.

Không ngờ, bên kia nhanh chóng kết nối.

“Nhị thiếu... Chuyện hôm nay là ý gì?”

“À.” Thẩm Tịnh vậy mà còn cười. “Động tác của họ Thư cũng nhanh thiệt.”

Tìm Tân Nhã chợt nảy lên, giọng hơi căng thẳng: “Họ Thư? Thư Luật?!”

Trong loa truyền đến tiếng của Thẩm Tịnh, nhưng không phải đang nói với Tân Nhã. “Mars lại đây! Thịt bò tươi cũng không ăn, hửm?”

Tân Nhã nghe giọng điệu thờ ơ của bên kia, cả người căng thẳng như sắp bùng nổ. Cô ta cắn cắn môi, miễn cưỡng không chế cảm xúc của mình, chậm rãi mở miệng: “Nhị thiếu, Thư Luật đập xe của em, chuyện này ngài phải giúp em.”

Thẩm Tịnh đang lau tay, nghe thấy lời của Tân Nhã thì chợt nở nụ cười.

“Giúp?” Gã nhận lấy thuốc lá thủ hạ đưa tới, đốt lên hút mạnh một ngụm. “Chẳng phải hôm qua đã giúp rồi sao? Tân Nhã, đừng đùa hết sức như vậy.”

Sau khi nghe những lời này, trên mặt Tân Nhã lập tức tái lại. Nghe đồn tính tình Thẩm Tịnh thất thường, lúc được gã cưng chiều Tân Nhã còn chưa hoàn toàn cảm giác được. Thì ra gã quay lưng trở mặt như vậy.

“Điện thoại này về sau đừng gọi nữa, ngoan.”

Thẩm Tịnh cúp điện thoại. Tân Nhã nghe tiếng máy bận bên tai, lập tức sụp đổ. Cô ta nghiến răng hung hăng ném điện thoại, những mảnh vỡ vụn rơi rớt ở bên chân cô ta.

“Đồ đều! Đồ con mẹ nó là đồ đều!”

Hành trình nguyên bản đã bị xáo trộn, Nghiêm Hạo cũng không có hứng thú mang khuôn mặt như băng pha màu đi đây đó. Đoàn người nghỉ ngơi một ngày sau liền trở về thành phố S.

Tri Tịnh cảm thấy Thư Luật trở nên im lặng hơn so với lúc đi.

Trở lại chỗ ở của anh, Thư Luật kêu cô đi tắm rửa trước.

Khi Tri Tịnh đi ra thì lại thấy anh đang dựa lưng vào ghế sa lon, khói trắng lượn lờ bốc lên từ đầu ngón tay anh.

Hút thuốc ở nhà, hiếm thấy nha.

Thư Luật nghe thấy tiếng bước chân liền dụi thuốc vào gạt tàn thuốc. Sau màn khói mờ mờ lung, đôi mắt trắng đen rõ ràng kia nhìn Tri Tịnh vô cùng chuyên chú.

“Lại đây ngồi.”

“Thư tổng, anh mượn thuốc giải sầu há?”

Thư Luật ngoéo ngoéo khoe miệng, chợt nói: “Dọn lại đây ở cùng đi. Xem có cái gì muốn lấy thì ngày mai trở về dọn.”

Tri Tịnh giật mình. Tựa như không ngờ đề tài lại chuyển tới đây.

Nghĩ lại chuyện xảy ra ở thành phố Liễu, Tri Tịnh do dự một lát. Cô không tin Tân Nhã còn có thể có hành động gì. Nhưng nếu có thể khiến cho người bên cạnh yên tâm thì cũng không sao.

“Được. Ngày mai dọn đi.”

Đêm khuya, căn phòng mờ tối một mảnh kiêu diễm. Tri Tịnh bị Thư Luật đặt ở dưới thân, dần có chút không chịu nổi sự mạnh mẽ của anh.

Tiếng vang dần ngừng lại, Tri Tịnh đã buồn ngủ đến dụi cả mắt. Khuôn mặt cô trong bóng đêm mờ mờ lung có vẻ hết sức dịu dàng.

Thư Luật ôm cô cúi đầu thở hổn hển. Anh siết chặt cánh tay, làm cho Tri Tịnh dính sát vào người anh, không chừa lại một khe hở nào.

Đã đợi lâu như vậy, anh tuyệt đối không cho phép cô nhìn người khác một cái nào nữa.

Ngày hôm sau, Trì Tịnh bị giữ ở nhà nghỉ ngơi. Ý của Thư Luật là chờ mặt cô hoàn toàn khỏi thì lại đi công ty. Vì thế Trì Tịnh quyết định một mình về nhà thu dọn đồ của mình.

Lúc này, Thư Luật đang xử lý đồng văn kiện ở trên bàn làm việc. Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Là Trần Cách Phi giẫm lên giày cao gót vội vã đi vào.

Hồng Đông Đồng nhìn bộ dáng hùng hổ này của cô ta, không khỏi thoáng nhìn về phía Thư Luật. Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trần Cách Phi đứng trước bàn làm việc, điều chỉnh tốt cảm xúc, đi thẳng vào chủ đề.

“Cho Tân Nhã một con đường sống, được không?”

Chữ ký cứng cáp có lực dừng ở dưới góc phải văn kiện, Thư Luật thu bút, không hề ngẩng đầu: “Tôi không có chạm vào một đầu ngón tay của cô ta.”

Trần Cách Phi nở nụ cười.

Đúng là không chạm vào người Tân Nhã, nhưng mà công việc của cô ta bị hủy, còn phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, ngay cả chiếc xe kia của công ty cũng tính trên đầu cô ta.

Nếu Tân Nhã không tìm cô khóc lóc kể lể, đến bây giờ Trần Cách Phi cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Chuyện bị đập xe ở thành phố Liễu không có một nhà truyền thông nào đưa tin ra, những nhân viên liên quan với đoàn phim cũng không người nào đứng ra tố thái độ. Bộ phim mới nhận của Tân Nhã đã bị thay đổi, công ty quảng cáo cũng biết tin tức, đều muốn đổi người đại diện phát ngôn.

Trạng thái tinh thần của Tân Nhã gần như sụp đổ. Mọi thứ đạt được đều giống như bọt biển, còn chưa kịp đọng vào đã vỡ tan.

“Cô ấy... tuổi còn nhỏ, dễ làm sai chuyện.” Trần Cách Phi vận vận ngón tay, mềm giọng nói với Thư Luật. “Anh bỏ qua cho cô ấy một lần này...”

“Người khác không có nghĩa vụ trả giá cho sự không hiểu chuyện của cô ta.” Thư Luật nâng mắt, ánh mắt nhìn Trần Cách Phi vô cùng lãnh đạm. “Nếu giám đốc Trần không có công chuyện gì khác thì trở về đi.”

“Thư Luật!” Trần Cách Phi nhắm mắt lại, thấp giọng khàn cầu. “Nhìn vào tôi đã tận tâm tận lực với Thư thị nhiều năm như vậy, có thể nể mặt tôi một lần hay không?”

Có thể nói ra như thế, Trần Cách Phi cũng thật sự đã bị bức đến sứt ruột.

Cho dù có vết xe đổ, cô ta vẫn không cách nào chấp nhận Thư Luật không hợp tình người đối với cô ta như vậy. Trong lòng có một người, luôn sẽ vô thức cho rằng mình ở trong lòng người đó cũng có một chút khác biệt.

Nhưng sự thật là mặt mũi bên trong hay bên ngoài ở trước mặt anh đều đã sớm không còn lại chút nào.

“Chuyện Tân Nhã xúi giục đánh người hoàn toàn có thể quậy đến cục cảnh sát.”

Thư Luật không hề nói nhiều lời. Ý của những lời này Trần Cách Phi nghe đã hiểu.

Nếu muốn hủy diệt Tân Nhã hoàn toàn càng có nhiều thủ đoạn hơn. Bây giờ chẳng qua chỉ chặt đứt thứ cô ta muốn để dạy dỗ một bài học mà thôi.

Ha.

Quả nhiên là tác phong của Thư Luật. Trị người ta nhưng lại nói với họ: Tôi đã ra tay nhân nhượng rồi.

Trần Cách Phi suy sụp xuống trong nháy mắt.

Văn phòng khôi phục lại yên lặng, Thư Luật lại cầm bút lên bắt đầu ký văn kiện. Trần Cách Phi đứng ở trước bàn giám đốc, chợt có loại cảm giác không chỗ nào giấu mình.

Cả nửa ngày, rốt cuộc thẳng lưng xoay người rời đi.

Người đàn ông này có một mặt ám áp mà cô ta dường như vĩnh viễn cũng không thể nghiệm được.

Buổi tối, Thư Luật đi xe đến nhà Trì Tịnh. Ở trước cửa bấm chuông hồi lâu cũng không có trả lời.

Anh đứng một lát, sau đó toét ra một nụ cười, lập tức xoay người xuống lầu.

Trong nhà bếp to lớn, mùi thơm từ trong nồi dần dần toả ra, Trì Tịnh cảm sạn xào xào hai cái, hài lòng cong khoẻ miệng, múc đồ ăn vào trong đĩa.

Tiếp đó, cô so sánh với hình ảnh của sách dạy nấu ăn trong di động một chút.

“Photoshop một cái là không kém bao nhiêu ấy mà.”

Thư Luật vào cửa, liếc mắt một cái liền thấy được va ly hành lý dựng ở trong phòng khách. Anh đi vào, đúng lúc Trì Tịnh bung đồ ăn từ phòng bếp đi ra.

“Anh về rồi? Rửa tay ăn cơm.”

“...Ừ.”

“Em đi lấy canh.”

Khi xoay người, cổ tay bỗng dưng bị Thư Luật giữ chặt. Tiếp theo, người bị anh áp lên cửa kính phòng bếp.

“Đều dọn hết rồi?” Giọng anh trầm thấp.

“Cỡ đó.”

Thư Luật cúi đầu, hôn lên môi cô: “Ngoan.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Bên bàn thức ăn ngon, Trì Tịnh cùng Thư Luật ngồi đối diện nhau, im lặng ăn bữa tối.

Trong ấn tượng, đây dường như là lần đầu tiên Thư Luật ăn cơm cô làm hoàn chỉnh.

Mấy năm trước, khi hai người yêu cuồng nhiệt, Trì Tịnh cũng giống như phụ nữ bình thường, nóng lòng muốn thử việc đút cho dạ dày bạn trai ăn no. Nhưng mà sự thật tàn khốc, tay nghề kia của cô thật khiến người ta không dám khen tặng.

Trải qua rèn luyện nhiều năm, rốt cuộc như có chút bộ dáng.

“Sau này có thời gian em sẽ về học chị Ngọc bản lĩnh.” Trì Tịnh nhìn Thư Luật cười nói. “Thư tổng, anh về sau có lộc ăn nha.”

Thư Luật để tôm đã lột vỏ vào trong chén cô, dùng khăn ăn lau tay.

“Muốn làm thì làm, không muốn làm thì mời một người về làm.”

“Được.”

Mỗi ngày nấu cơm thế này quả thật không có khả năng, tuy nhiên chuyện sau này thì sau này hãy nói.

Cơm nước xong, Trì Tịnh bỏ chén đĩa vào máy rửa chén, sau đó bị Thư Luật kêu qua thoa thuốc.

Thật ra trên mặt đã tốt lên không ít. Chỉ có một chút dấu vết mờ nhạt. Có điều bộ dáng dịu dàng này của Thư Luật, Trì Tịnh vẫn rất hưởng thụ.

Cô đứng ở trước mặt Thư Luật, cảm nhận được sự mềm mại và độ ấm của đầu ngón tay anh.

Ánh mắt anh chuyên chú và sâu thẳm, khiến Trì Tịnh cảm thấy rằng đời này cứ tiếp tục như vậy là một chuyện không thể nào tốt hơn nữa.

Trì Tịnh chọn phòng đối diện với cửa Thư Luật, cẩn thận sắp xếp hành lý lại cho tốt.

Thư Luật dựa ở cạnh cửa, nhìn Trì Tịnh cảm từng bộ từng bộ quần áo treo vào tủ, khoẻ miệng dần cong lên một độ cong.

Cũng đã vào ở rồi, chuyện khác... tương lai còn dài.

Lát sau, hai người lần đầu tiên ngồi trong phòng khách xem ti vi một hồi. Diễn xuất của tuần nam mỹ nữ thua xa với dung mạo của bọn họ, Trì Tịnh xem

cảm thấy không có hứng thú gì.

Từ từ, tiêu điểm liền dời đến trên người Thư Luật.

Hormone nam tính thật sự là một thứ thần kỳ, nó chẳng những tăng thêm sức quyến rũ của đàn ông, mà còn mê hoặc tâm trí của phụ nữ.

Tri Tịnh nhìn độ cong đẹp đẽ của chiếc cằm, không khỏi lòng có chút rạo rực.

“Thư tổng.”

Thư Luật cụp mắt nhìn cô.

Tri Tịnh vươn ngón tay xoa cằm anh: “Anh nên cạo râu.”

Ánh đèn trắng bao phủ phía trên. Thư Luật mặc đồ ở nhà màu xanh dương đậm ngồi bên cạnh bồn tắm lớn, trên người còn có mùi thơm vừa tắm rửa xong. Chân dài của anh hơi duỗi ra trước, hai tay chống ở hai bên, cứ như vậy nhìn Tri Tịnh chậm chậm hướng đến anh.

“Anh yên tâm, chiếc cằm đẹp như vậy em không nỡ làm bị thương đâu.”

Thư Luật ngoéo ngoéo khoé miệng: “Làm phiền, giám đốc Tri.”

Tri Tịnh khom lưng, trét kem cạo râu lên chiếc cằm kiên nghị của anh. Nhìn bọt trắng như tuyết, Tri Tịnh cong cong môi.

Cái bóng bị kéo dài chiếu trên vách tường, đan vào với nhau, thoạt nhìn tựa như hai người đang triền miên hôn môi.

Xát kem cạo râu xong, Tri Tịnh xoay người đi lấy dao cạo râu đang ngâm trong nước ấm, không ngờ cánh tay bị Thư Luật kéo một cái, thân thể trực tiếp đổ vào trong lòng anh.

Bốn cánh môi lập tức dán vào nhau, hơi thở giao hoà. Tri Tịnh vỗ vỗ vai anh, Thư Luật cười khê hai tiếng buông cô ra.

Trong gương, Tri Tịnh nhìn thấy bọt trắng dính vào bên miệng, giương giương môi.

Người này hôm nay nhìn có vẻ tâm trạng thật vô cùng tốt!

Hai ngày sau, Tri Tịnh để Perfectionist số 24 vào tủ. Nhìn những cái bình màu nâu xếp thành một hàng trước mắt, trong lòng Tri Tịnh cảm thấy vô cùng vi diệu.

Sản phẩm mới của Zing, đối với cô mà nói là tác phẩm đầu tay sắp được ra đời, thành bại ở hành động lần này.

Tri Tịnh đóng cửa kính lại, mỗi một mùi hương bên trong đều là minh chứng cho hai mươi mấy năm học điều chế hương của cô.

Đồng Dao giống như chuyên chú nhìn màn hình máy tính, nhưng lực chú ý đã sớm bị Tri Tịnh hấp dẫn qua.

Tuy rằng toàn bộ hai mươi bốn số của Perfectionist đã điều chế xong, nhưng Đồng Dao biết Tri Tịnh không hề thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì, phần quan trọng còn ở phía sau.

“Pha chế hương số 20 đến số 24, bây giờ cô đưa hết vào máy tính đi.”

Đồng Dao nhìn công thức viết tay Tri Tịnh đưa qua, vắn vắn ngóng tay.

“Được ạ.” Cô ta vươn tay, đặt tờ giấy A4 nhìn có vẻ lộn xộn ở phía dưới bàn phím.

“...Giám đốc Tri, chị cảm thấy nhà phê bình hương sẽ chọn số nào?”

Tri Tịnh nhìn cô ta một cái, xòe tay: “Có trời mới biết.”

Đồng Dao trề trề khoé miệng.

Cùng thời gian, Lương Duệ Tư một mình tới sân bay thành phố S. Tất cả mọi người đều mới biết được tin hôm nay anh phải rời đi, bao gồm Tri Tịnh lúc này đang nhìn tin nhắn.

—— Tạm thời rời khỏi thành phố S, trở về sẽ gặp.

Những con chữ thân nhiên, chiếm không đến một hàng trên màn hình, vô cùng phù hợp với tính cách ngắn gọn của anh.

Trì Tịnh im lặng, hồi âm cho anh: Lên đường bình an.

Lương Duệ Tư nhìn bốn chữ này, trong mắt một mảnh trầm tĩnh. Trong đầu hồi tưởng lại khoảng thời gian kia, Trì Tịnh tỉ mỉ cùng dụ dàng trắng đêm không ngủ canh giữ trước giường bệnh.

Ánh mắt chuyển qua cái icon microphone nhỏ, Lương Duệ Tư đưa tay điểm mở. Không có kỷ lục cuộc gọi.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời vẫn chói mắt, giống như cho người ta hy vọng vô tận. Lương Duệ Tư híp mắt lại, đứng dậy kéo hành lý bắt đầu đăng ký.

Khi quay trở về, hy vọng thế giới của anh sẽ không chỉ có một mảnh im lìm

Ít nhất, có thể nghe được giọng nói của cô ấy.

Phim tuyên truyền của Perfectionist đã đi vào giai đoạn cắt nối biên tập. Đối với tác phẩm này, Nghiêm Hạo nhắc tới là miệng có thể toét đến mang tai.

Duối thất lưng một cái, anh ta từ ghế đứng lên, ra khỏi phòng biên tập đi thang máy đến văn phòng tổng giám đốc.

Trong phòng máy điều hoà từ từ thổi, dáng người cao lớn của Thư Luật đứng bên cửa sổ, sóng vai cùng Nghiêm Hạo nhìn ra xa.

“Buổi tối tụ họp? Tôi mời.”

Nói thật, lần này trở về Nghiêm Hạo cảm thấy như Thư Luật ngoại trừ chuyện công việc thì quả thật đã biến thành một trạch nam. Mấy tháng nay, những khi gọi được cậu ta ra ngoài uống một chút đều có thể đếm trên một bàn tay.

“Không được. Về nhà ăn cơm.”

“Đệt!” Nghiêm Hạo nghiêng nghiêng răng hàm. “Có làm hay không vậy!”

“Không.” Thư Luật cười bồi thêm một câu. “Có người làm cho.”

Nghiêm Hạo: “...”

Chẳng phải có bạn gái thôi ư, đâu cần phải khoe khoang như vậy?

Anh ta hừ một tiếng, đảo đảo hai tròng mắt: “Vậy ừm, có để ý thêm một bộ chén đĩa không hả?”

Trong mắt Thư Luật mang vẻ cười, giọng điệu lại vô cùng kiên định: “Để ý.”

Rốt cuộc, vẫn là ba người cùng ra ngoài ăn một bữa.

Cơm rượu no đủ, từ nhà hàng đi ra thì vừa mới lên đèn rực rỡ. Nghiêm Hạo mẫn nguyện, trong lòng cũng thoải mái không ít.

Trì Tịnh đi bên cạnh Thư Luật, cũng cùng nghe Nghiêm Hạo tán gẫu.

Đi đến bãi đậu xe, bọn họ chạm mặt với mấy người đàn ông.

Nghiêm Hạo nhìn dò xét một cái, thu hồi tươi cười, hừ lạnh một tiếng.

“Đi trước đi.” Anh khoát tay với hai người, xoay người đi vào trong xe.

Một ngày trước cuối tuần, Trì Tịnh đang cầm một quyển tiểu thuyết tổng tài bá đạo xem với vẻ rất hứng thú, Thư Luật bận việc xong từ phòng sách đi ra, đi đến bên cạnh, vuốt vuốt tóc dài của cô.

“Cuối tuần về thăm lão Văn.”

Trì Tịnh đang bị nội dung quyển tiểu thuyết hấp dẫn, không hề nghĩ nhiều tùy tiện gật đầu: “Được.”

Thứ bảy đó, hai người trở về trấn Nam Hoài, lần này thái độ của Văn Mặc Sơn đối với Thư Luật hoà nhã rất nhiều. Trì Tịnh đã nhận định như thế rồi, ông còn làm mặt làm mày thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trì Tịnh nhìn tỉ mỉ ông hơn nửa ngày, nhũn mày hỏi: “Sao thầy giống như là gầy đi?”

Trong khoảng thời gian này Văn Mạc Sơn vẫn không hề ngon miệng, quả thật gầy một ít. Ông cũng không phản bác, đỡ phải chọc cho con bé sinh lòng nghi ngờ.

“Đang ăn kiêng.”

Tri Tịnh tưởng là ông ấy đang cố tình không chế cân nặng, bèn nhắc nhở: “Dinh dưỡng phải đầy đủ.”

Một bữa cơm trưa ăn rất thoải mái. Văn Mạc Sơn hỏi một ít chuyện về Perfectionist, được câu trả lời thì khá hài lòng.

“Nhưng tóm lại là cô vừa nhậm chức, mọi chuyện vẫn phải cẩn thận chút.”

Những lời này của Văn Mạc Sơn nói cho ai nghe, trong lòng mọi người đều có suy nghĩ. Thư thị tiếng tăm lớn, mẫu thuẫn nội bộ cũng không ít. Cẩn thận thì dùng thuyền được vạn năm.

Tri Tịnh liếc Thư Luật một cái, cười đáp lại Văn Mạc Sơn: “Ngài yên tâm đi.”

Thư Luật để chung trà xuống, khoe môi nhếch lên ý cười mờ nhạt: “Ông Văn muốn chơi cờ không?”

Văn Mạc Sơn trầm ngâm một lát, mắt mang thâm ý liếc Thư Luật một cái, đứng dậy: “Đi phòng sách.”

Trên chiếc bàn bằng gỗ lim bên cửa sổ phòng sách bày một bàn cờ tướng vuông. Bên trên còn có ván cờ chưa xong. Văn Mạc Sơn ngồi xuống, cũng không kêu Thư Luật đối cờ, chỉ thông thả cầm lên tự mình chơi.

Thư Luật không hề để ý, đi đến ngồi xuống đối diện ông.

“Nói đi.”

Văn Mạc Sơn đi một nước trên bàn cờ.

Thư Luật cười, nói đơn giản vài chữ: “Tri Tịnh đổi chỗ ở.”

Tay Văn Mạc Sơn chợt ngừng một chút: “Sao nó không tự nói?”

“Bởi vì là cháu kêu cô ấy dọn.” Thư Luật ngắm nghía một con cờ trong tay, nói. “Bây giờ cô ấy đang ở chung với cháu.”

Lúc Thư Luật mở miệng nói câu đầu tiên là Văn Mạc Sơn đã đoán được bảy tám phần. Có điều bây giờ nghe anh nói thẳng ra như vậy, trong lòng ông cụ Văn vô thức hơi khó chịu.

Ông tặng nhà con bé kia cũng không cần, quay người liền dọn vào ở chung với người đàn ông khác.

Cái ý gì?

Có để ông vào mắt hay không?

Con gái lớn rồi không giữ được!!!

Văn Mạc Sơn miễn cưỡng dập đi chướng ngại trong lòng, trực tiếp hỏi: “Cậu có dự định gì không?”

Thư Luật bỏ con cờ trong tay xuống, thái độ cẩn thận và nghiêm túc: “Trong khoảng thời gian này bận quá, chờ sau khi phát hành xong, cháu sẽ cầu hôn với cô ấy.”

Đáp án này, Văn Mạc Sơn hài lòng. Có điều chút khúc mắc trong lòng kia khiến ông vẫn không thoải mái.

“Nhưng mà lần trước tôi hỏi Tri Tịnh, con bé nói tạm thời không có ý định kết hôn.” Quân cờ hạ xuống, phát ra một tiếng vang nhỏ. “Chẳng lẽ là Thư tổng tự mình đa tình.”

“Kết hay không kết, không phải do cô ấy nói.”

Có một số thời điểm, cứng rắn chút mới là phương pháp đúng đắn. Thư Luật rất am hiểu đạo lý này.

Quả nhiên Văn Mạc Sơn nghe xong những lời này, sắc mặt dịu lại một chút. Nhìn tàn cục giải cả nửa đời vẫn chưa gỡ được này, ông biết, có một số việc vừa mở đầu liền đã định trước kết cục.

“Thư Luật, về sau cậu là người thân duy nhất của con bé, đối với nó tốt một chút.”

Văn Mạc Sơn dùng từ “người thân” này, thật sự đã đánh trúng yếu điểm của Thư Luật. Từ này, đối với anh mà nói cũng vô cùng quý giá.

“Nhất định.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Sau khi cuộc họp quan trọng nhất về Perfectionist kết thúc, những gì về Perfectionist đều đã trở thành kết cục chắc chắn.

Perfectionist số 8 sẽ được ra mắt là mùi hương mới của hiệu Zing ngay cùng ngày với lễ Giáng Sinh.

Gần đây mấy Phòng có thể nói là bận đến tối tăm mặt mày. Kế hoạch quảng cáo, sản xuất bao bì, mùi hương gia công thành phẩm. . . Những việc này khiến cho nhân viên của Thư thị vô cùng hưng phấn.

Bởi vì Perfectionist được ra mắt có nghĩa là cách thời gian bọn họ cảm tiền thưởng cuối năm cũng không xa.

Trì Tịnh ngồi bên bàn điều chế hương, trong tay là tài liệu hoàn chỉnh của Perfectionist. Chai nước hoa Perfectionist in ở trên trang bìa, thiết kế tinh xảo làm nổi bật sự xinh đẹp lung linh của nó. Lật đến trang thứ nhất, phía bên phải là giới thiệu cá nhân của Trì Tịnh, là nhà điều chế hương độc quyền của Thư thị, tuổi trẻ nhưng kinh nghiệm phong phú, Phòng quảng cáo đương nhiên là đặt cô ở nơi đầu tiên để làm tuyên truyền.

Trang đầu tiên của văn bản, bắt đầu giới thiệu Perfectionist số 8. Bên trong giới thiệu các loại thông tin về hương thơm này, tuy nhiên chỉ sơ lược qua thành phần và quá trình điều chế, để làm sâu sắc trình độ hiểu biết của khách hàng đối với sản phẩm.

Trì Tịnh đưa tay khẽ vuốt ve, cảm giác trong lòng có chút vi diệu.

Thành hay bại, có lẽ không ai để ý hơn so với cô.

Bên kia, Đồng Dao im lặng ngồi ở vị trí, mặt không biểu cảm ngăn người đối diện với máy tính.

Giữa trưa Thư Luật có việc phải làm, cho nên Trì Tịnh đi căn tin đã lâu không đến để lấp bụng. Cô đi đến cạnh cửa, thấy Đồng Dao còn ngồi tại chỗ không nhúc nhích thì nhủ vậy.

“Không đi ăn cơm à?”

“... Giờ đi đây.”

Hai người đang đi thang máy đến căn tin, Đồng Dao bỗng nhiên ngượng ngùng nói: “Giám đốc Trì, em quên mang theo thẻ cơm, phải quay lại lấy...”

Trì Tịnh buồn cười liếc cô ta một cái, đi trước gọi cơm.

Đồng Dao trở lại văn phòng lấy thẻ cơm ra, nhìn chăm chăm bàn làm việc của Trì Tịnh ngây ngốc hồi lâu. Cuối cùng, cô ta run rẩy thờ đưa tay kéo mở ngăn kéo...

Lúc này Vu Tiểu Mạn đang ở bệnh viện kiểm tra tìm thai. Cô ta nằm ở trên giường, vô cùng buồn chán dùng điện thoại lướt tin tức thì nghe thấy chiếc điện thoại vừa mở máy nằm ở trong giỏ truyền ra một tiếng nhỏ.

Vu Tiểu Mạn lấy điện thoại ra, thấy tin nhắn được gửi đến từ một số vô danh.

Bị ảnh hưởng bởi tư liệu chuyển phát khẩn cho mình lần trước, Đồng Dao trở nên rất cẩn thận.

Ban đầu tìm tới Đồng Dao là bởi vì cô ta cần tiền gấp. Em trai cô ta bị bệnh phải chữa trị, không thoát khỏi mấy trăm ngàn như chơi. Vì thế Vu Tiểu Mạn quyết định thử một lần.

Cô ta không hề đánh giá thấp trình độ hấp dẫn của tiền bạc đối với con người, huống chi là một con bé vừa mới ra đời. Kết quả không hề khiến cô ta bất ngờ.

Vài lần tiếp xúc, Đồng Dao làm việc gọn gàng khiến Vu Tiểu Mạn có chút nhìn với con mắt khác.

Nhưng nghĩ một chút cũng hiểu, hoàn cảnh tạo nên người. Không hơn.

Vu Tiểu Mạn xóa bỏ tin nhắn, tắt di động. Cảm giác được cái thai đang “đắm tay đá chân” trong bụng, cô ta bật cười.

“Cục cưng, lấy tên gì cho con mới tốt đây?”

Thời tiết luân chuyển, nhật nguyệt quay vòng. Thời gian giống như trôi qua trong chớp mắt. Nhanh đến khiến người ta có chút trở tay không kịp.

Lúc Trì Tịnh gặp lại Lương Duệ Tư là đã hai tháng sau.

Cuối tháng mười một, thành phố S tiến vào mùa đông. Tuyết cũng liên tục rơi mấy trận, hoặc lớn hoặc nhỏ, khiến cả thành phố như được bao phủ một mảnh bạc.

Lúc tới gần giữa trưa, Trì Tịnh đang tựa vào bên hệ thống sưởi ở cửa sổ uống cà phê nóng.

Áo len cashmere màu hồng cánh sen khiến sắc mặt cô xinh tươi mềm mại, quần tây màu đen làm cho cặp chân thon dài thẳng tắp càng thêm dài. Đường như không hề bị mặt đường trơn trượt gây trở ngại, trên chân vẫn là một đôi giày da đế cao tám phân.

Cà phê thấy đầy, tiếng chuông vui tai truyền đến từ chỗ bàn điều chế hương.

Trì Tịnh đi qua để ly xuống, thấy điện thoại gọi đến biểu hiện trên màn hình thì trong lòng hơi có chút kinh ngạc.

Cuối cùng, cô bắt máy. Mới vừa thông thì bên kia lại ngắt.

Ngay sau đó Trì Tịnh hiểu, có lẽ là Lương Duệ Tư sợ cô không nghe được tiếng tin nhắn cho nên dùng điện thoại để nhắc nhở cô.

Tiếp theo, tin nhắn của anh vào đến.

Ivan: Anh ở quán cà phê dưới lầu, có thời gian xuống dưới không?

Trì Tịnh cười hồi âm: Được.

Khoảng thời gian này Thư Luật đều bận vô cùng. Cửa ải cuối năm buông xuống, bất kể là nội bộ công ty hay là thảo luận hợp tác, dường như đều muốn trước năm mới được điềm tốt. Anh làm người quản lý đều phải lo hai bên, cho nên thời gian Trì Tịnh “độc thân” ngày càng nhiều.

Trì Tịnh vào thang máy, nghĩ thầm hôm nay có lẽ không cần ăn một mình ở căn tin nữa.

Đi tới chỗ quán cà phê Lương Duệ Tư đang đợi, từ xa Trì Tịnh đã thấy một bóng dáng cao thẳng như tùng đứng ở trước cửa.

Anh mặc áo bành tô cashmere màu nâu nhạt, quần tây đen, trên chân là đôi giày da sáng bóng như mới. Khí chất vẫn sạch sẽ ôn hoà.

Nhìn thấy anh, trong lòng Trì Tịnh có vài phần vui mừng. Cô đi qua, cười toe toét: “Trở về hồi nào?”

Lương Duệ Tư đưa đồ ở trong tay cho cô, mới nâng hai tay lên ra dấu: Sáng nay.

Anh cắt tóc rất ngắn, lộ ra vàng trắng trơn bóng. Kiểu tóc này làm nổi lên đường nét gương mặt anh, khiến nhìn anh có vẻ thêm vài phần khoẻ khoắn.

Trì Tịnh cảm ơn quà tặng của anh, nói: “Bên ngoài rất lạnh, đi vào trước đã.”

Ai ngờ Lương Duệ Tư lắc lắc đầu, nói với cô: Vừa mới nhận được tin nhắn, trong nhà có chuyện. Bây giờ anh phải về.

Com, lần sau lại ăn?

Trì Tịnh không hề để bụng: “Mau đi đi, đừng chậm trễ chuyện. Lần sau lại hẹn cũng được.”

Ánh mắt trong trẻo của Lương Duệ Tư lưu luyến trên mặt cô một hồi, chìa ngón tay ra khều cái ruy băng của hộp quà một cái.

Trì Tịnh ngẩng đầu, chỉ thấy Lương Duệ Tư chỉ chỉ cái lỗ tai.

—— Nhớ nghe.

Anh “nói”.

Buổi tối Trì Tịnh về đến nhà, vẫn là một phòng tối tăm. Chỉ có ánh trăng mờ nhạt từ cửa sổ chiếu vào.

Bật đèn lên, cô vào phòng thay quần áo ở nhà, sau đó ngồi trên giường, mở quà Lương Duệ Tư tặng.

Bên trong là một bộ headphone.

Trì Tịnh hơi bất ngờ.

Sau một lúc lâu, cô mở chốt ra, đeo lên đầu.

Điệu nhạc du dương chậm rãi chảy vào trong tai, nháy mắt đã đuổi đi chút bức dọc trong lòng. Trì Tịnh nằm trên giường nhìn trần nhà, im lặng nghe, tâm trạng từ từ thả lỏng. Thế cho nên khi Thư Luật đi vào cô cũng không nhận ra.

Mãi đến khi nệm sụp xuống.

Trì Tịnh quay đầu, thấy Thư Luật ngồi ở bên cạnh đang chăm chú nhìn cô.

Hai người lẳng lặng đối diện nhau, ánh mắt Trì Tịnh mang cười, ánh mắt Thư Luật âm ỉ cuộn cuộn.

Cô gỡ headphone xuống, ngồi dậy: “Bữa tiệc kết thúc sớm?”

Thư Luật không đáp, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Đang nghe cái gì vậy?”

“Nhạc giao hưởng.”

Nhạc giao hưởng của Down by the Salley Gardens. Một khúc nhạc vô cùng dễ nghe.

“Headphone này ở đâu ra vậy?” Ngón tay Thư Luật khều khều dây headphone.

“Của bạn tặng.” Trì Tịnh nâng tay sờ mặt anh. “Anh ăn no chưa, muốn em làm cho anh một chút gì hay không?”

Vào đã mấy phút rồi dường như còn chưa khiến cho Thư Luật ấm lại. Làn da dưới lòng bàn tay vẫn mang theo chút cảm giác lạnh lạnh.

Hai người ngồi đối diện, cách rất gần, chớp mũi đều là hơi thở của đối phương. Áo bành tô cashmere màu đen trên người Thư Luật còn chưa cởi ra, cả vạt âu phục ở bên trong đã bị anh rút xuống.

Trong hơi thở, Trì Tịnh ngửi thấy được mùi rượu nhàn nhạt trên người anh. Mà Thư Luật cứ nhìn cô chăm chú như vậy, cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Trì Tịnh lơ mơ cảm thấy tâm trạng anh hôm nay dường như không tốt lắm.

“Em đi rót cho anh ly nước.”

Đang định xuống giường, Thư Luật bỗng giờ tay ấn Trì Tịnh lại trên giường, khom người phủ lên.

Trì Tịnh bị anh đặt ở dưới thân, sức nặng trên người khiến cô lập tức hít thở có chút khó khăn. Headphone cắn ở sau lưng, đau đớn rất nhỏ khiến cô nhúu mày.

“Giúp anh.”

Thư Luật cởi áo bành tô cùng áo vest ra tùy tiện ném đi, ngón tay thon dài bắt đầu cởi nút áo sơ mi. Giữa chừng lại đem tay của Trì Tịnh đặt lên trên khoá dây nịt.

Khuôn ngực rắn chắc hoàn toàn lộ ra, thấy động tác của Trì Tịnh vẫn chậm chạp, Thư Luật hơi có chút mất kiên nhẫn. Anh liền chạm tay cô, rút dây nịt ra, kéo khoá kéo xuống.

Trì Tịnh cảm thấy Thư Luật không giống bình thường lắm, lần này dường như đặc biệt nôn nóng hấp tấp. Hai người quần áo đều còn chưa cởi hết xuống, anh đã khí thế to lớn mà xông vào.

Cô nhin không được rên một tiếng, Thư Luật ti mĩ hôn khoé miệng của cô, động tác càng thêm mãnh liệt.

Ánh mặt trời sáng sớm phá cửa sổ mà vào, biến bên trong thành một tầng vàng kim. Trì Tịnh nhúu nhúu đầu chân mày, chậm rãi mở mắt ra.

Dưới ánh sáng trong suốt, đập vào mắt là bóng lưng cao lớn của Thư Luật ở bên cửa sổ. Anh mặc quần áo ở nhà, đứng ở nơi đó đang gọi điện thoại.

Tựa như cảm giác được động tĩnh phía sau, Thư Luật quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng còn buồn ngủ của Trì Tịnh, nhàn nhạt ngoéo khoé miệng.

Cúp điện thoại, Thư Luật quay về bên giường. Kéo cô vào trong lòng, nằm trở lại trên giường lần nữa.

“Hôm nay muốn làm cái gì?”

Trì Tịnh làm tổ ở bên cổ anh, hít thở đều đều. Thò tay ôm lưng anh, lười biếng hỏi một câu: “Hôm nay anh không bận?”

“Ừ.” Thư Luật cúi đầu, hôn lên trán cô. “Ở nhà với em.”

Tri Tịnh híp mắt, vênh vênh khoe miệng: “Tuyệt.”

Cùng Thư Luật ở bên nhau lâu như vậy, Tri Tịnh cũng không phải là không thích những hình thức màu mè ấy, nhưng tương đối mà nói, cô bây giờ đang hưởng thụ trạng thái ổn định.

Vô luận ở đâu, làm cái gì, chỉ cần có anh bên cạnh là đủ rồi.

Nhưng buổi sáng Thư Luật vẫn mang Tri Tịnh đi xe đến một nơi.

Tri Tịnh xuống xe, trước mặt là một cửa hàng 4S*.

**là một cửa hàng bán xe và dịch vụ hậu mãi (Automobile Sales Service shop 4S). 4 S bao gồm: Sale-bán xe; Spare parts-bán phụ tùng xe; Service-dịch vụ sau khi bán; Survey-những thông tin ý kiến phản hồi)*

Cô lơ mơ đoán được ý của Thư Luật. Tuy nhiên sau khi vào cửa cô phát hiện mình đã đoán sai. Thư Luật không phải mang cô đến mua xe, mà là lấy xe.

Không biết anh đã chọn xong xe hồi nào.

Từ trong cửa hàng đi ra, Thư Luật đưa cái chìa khoá cho cô, trong mắt mang ý cười: “Tự mình lái về đi.”

Tri Tịnh nhìn chìa khoá xe hiệu Porsche, nhận lấy.

“Mua hồi nào vậy?”

Thư Luật không đáp, chỉ nói: “Cái khác sau này bổ sung.”

“Cái khác” dĩ nhiên chỉ sinh lễ.

Tri Tịnh nghe hiểu, trên mặt vô thức nóng lên.

Đồng thời cảm thấy có chút bẽ mặt. Hình thức màu mè y như lòng cô thích.

Hôm nay có lẽ là Thư Luật muốn dựa theo quy trình hẹn hò làm tới cuối cùng. Giữa trưa mang Tri Tịnh đi nhà hàng com tây ở đường Kim Chung.

Trang trí lịch sự tao nhã, môi trường yên tĩnh. Nhìn mặt mày người đàn ông nhiều thêm vài phần dịu dàng, tâm trạng Tri Tịnh vô cùng tốt.

Trong lúc đó Hà Nhuế gọi điện thoại đến. Hai người tán gẫu vài câu, khi cúp điện thoại thì di động bật ra một nhắc nhở có tin tức mới.

—— Đầu tư thất bại, công ty cổ phần hữu hạn Dật Hương xuất hiện nguy cơ to lớn!

Tri Tịnh xem, dần dần thu lại tươi cười. Tay cầm điện thoại cũng vô thức siết chặt.

“Làm sao vậy?” Thư Luật nhíu mày hỏi.

Thư Luật ngẩng đầu, chậm nửa nhịp mới đáp lại: “Nhà họ Lương... đã xảy ra chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Dật Hương đối mặt với tin tức phá sản, trải qua một đêm lên men đã trở thành đề tài nóng bỏng nhất ở thành phố S.

Độ bàn tán cao như vậy, có quan hệ rất lớn với cách xử sự khoáng đạt của Hứa Mộ lúc trước.

Tình cảnh hiện giờ của nhà họ Lương rất xấu hổ. Sau khi tin tức lòi ra, Lương Phình Đình trước hết ra phát biểu thanh minh, bày tỏ sẽ mau chóng xử lý tốt nguy cơ lần này.

Trên hình ảnh HD, cô ta không có đánh phấn trang điểm, bởi vì mang thai nên mặt lên không ít, nhưng trên mặt không có vẻ hồng hào phụ nữ mang thai bình thường nên có.

Trên người cô ta là bộ đầm bầu, cái bụng nhô lên đã dần nhìn ra hình dạng. Tin tức gắn mác cho Lương Phình Đình bốn chữ——Hoa hồng leng keng*.

** dùng để miêu tả người phụ nữ Trung Hoa hiện đại, vừa xinh đẹp, độc lập, yêu tự do, có nghị lực vừa dịu dàng, tế nhị, có những đức tính truyền thống của phụ nữ Á đông.*

Có bao nhiêu người không sinh sự không gây chuyện chỉ là vì bọn họ yên lặng chờ bạn từ đỉnh cao rơi xuống, ngã đến mọi thứ vỡ vụn và hỗn loạn. Sau đó trao đổi với nhau nụ cười mang ý sâu xa.

Trên đời này không thiếu nhất là hiệp sĩ bàn phím bỏ đá xuống giếng. Trì Tịnh quét sơ qua khu bình luận vài lần, thật cảm thấy không có cách nào xem nữa, nghiêm mặt lạnh lùng đóng cập nhật của khách hàng lại.

Từ hôm qua sau khi biết được tin tức, Trì Tịnh liền gửi tin nhắn cho Lương Duệ Tư. Nhưng hai mươi bốn giờ đã qua, bên kia vẫn không có hồi âm.

Áp suất trong phòng làm việc rất thấp, Đồng Dao yên lặng ngồi tại vị trí, không dám thở mạnh chút nào. Thông tin chuyển khoản trong đi động càng khiến tim cô ta nhảy mạnh lên vài cái.

Giữa trưa, Trì Tịnh đi văn phòng tổng giám đốc.

Khu nghỉ ngơi đã được dọn xong cơm trưa của Thư Luật và cô. Thấy cô đi vào, Thư Luật ngừng công việc trong tay, mặt mày lập tức nhu hoà xuống.

Cùng nhau ăn cơm ở văn phòng, vẫn là lần đầu tiên.

“Hai giờ anh phải ra ngoài, chỉ có thể cùng em một tiếng rưỡi.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, Thư Luật luôn không tiếng động bởi thường cô. Trước kia, anh cho rằng bận rộn công việc là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Bằng không bọn họ cũng đã không xa nhau ba năm.

Mà hiện tại, Trì Tịnh phát hiện anh cố gắng hết sức tìm điểm cân bằng giữa công việc và cô. Đối với một người coi trọng sự nghiệp mà nói, đây là một chuyện không dễ dàng gì.

Tuy nhiên dường như Thư Luật đã quên, trong lúc anh thay đổi thì Trì Tịnh cũng thế. Ba năm trước đây chuyện cô không hiểu được, bây giờ lại cho rằng là đương nhiên. Sự phù hợp giữa bọn họ sớm đã từ đơn thuần là thân thể phát triển đến mặt tinh thần. Cuộc sống không có cãi vã có thể sẽ buồn tẻ, nhưng yên bình.

Ăn xong cơm trưa, Thư Luật còn có tám bầu bạn cùng Trì Tịnh xem một bộ phim điện ảnh trên màn hình lớn một hồi. Khi kim đồng hồ chỉ đến hai giờ, Trì Tịnh đã dựa vào anh ngủ mất.

Thư Luật nhìn về mặt khi ngủ của cô, cảm xúc phức tạp trong mắt chợt loé lên rồi biến mất. Sau một lúc lâu, đứng dậy ôm Trì Tịnh vào trong phòng nghỉ.

Đứng ở bên giường nhìn cô một hồi, Thư Luật đóng cửa lại, rời đi.

Sau khi Trì Tịnh tỉnh giấc, trong đầu có chút hỗn độn. Một hồi mới phản ứng lại nhớ tới mình ở đâu.

Cô ngồi dậy, lẩy di động ra nhìn thoáng qua thời gian—— hai rưỡi chiều.

Lập tức một cái tin nhắn chưa đọc lọt vào mắt. Điểm mở, Trì Tịnh thấy là tin nhắn Lương Duệ Tư hồi âm. Thời gian là nửa tiếng trước.

Cái tin nhắn cô gửi đi ngày hôm qua hiển thị ở phía trên—— Tình hình thế nào?

Tin nhắn Lương Duệ Tư mới vừa hồi âm là: Có thể đưa chút thuốc lại đây giúp anh không?

Thuốc gì anh cũng chẳng nói, là bị thương hay là bị bệnh cũng không nói tới. Trì Tịnh nhíu nhíu mày, hồi âm lại: Cần thuốc gì?

Thật lâu sau không có nhận được trả lời. Trì Tịnh đành phải gọi điện thoại cho Nghiêm Hạo.

Lúc này Nghiêm Hạo đang đội nắng ở một thành phố phía nam khảo sát phim trường. Anh ta nhìn điện thoại gọi đến, đi qua một bên nhận. Nghe một hồi mới hiểu được ý của Trì Tịnh.

Nghiêm Hạo nhếch nhếch khoé miệng, trên mặt lại không có ý cười gì.

“Hôm qua Duệ Tư cùng anh rể cậu ấy đánh lộn. Bây giờ nhà họ Lương lật trời đều là con khi Hứa Mộ kia gây họa. Hiện tại tôi không về kịp, cô đi xem cậu ấy đi, thuốc trị thương, phát sốt cảm mạo đều mang một ít. Làm phiền cô.”

Trì Tịnh ở bên kia im lặng nghe, cuối cùng lên tiếng: “Được.”

“Còn nữa.” Nghiêm Hạo nói tiếp. “Cô đi thăm cậu ấy, cậu ấy chắc chắn vui về. Nhưng mà... có vài lời không thích hợp nói, còn làm phiền cô nhin một chút.”

Trì Tịnh đoán ý của Nghiêm Hạo có lẽ là sợ mặt mũi Lương Duệ Tư mông, liền thân nhiên “Ừ” một tiếng.

Từ Thư thị đi ra là ba giờ, Trì Tịnh lái chiếc xe mới của cô đi nhà thuốc, rồi mua cháo cùng chút đồ ăn nhẹ. Lúc đến nhà Lương Duệ Tư là đúng ba rưỡi.

Lần trước anh để lại địa chỉ chi tiết, không ngờ lúc này lại hữu dụng.

Môi trường của tiểu khu rất tốt, yên tĩnh tao nhã.

Trì Tịnh đi thang máy lên lầu, giờ tay nhấn chuông cửa, tiếp đó chợt bừng tỉnh nhận ra Lương Duệ Tư hoàn toàn không nghe được. Vì thế cô dựa vào tường bắt đầu gọi tin nhắn cho anh.

Không lâu sau, hành lang yên tĩnh vang lên một tiếng “lạch cạch”.

Cánh cửa vừa dày vừa nặng bị đẩy ra từ bên trong, Lương Duệ Tư mặc quần áo ở nhà màu trắng xuất hiện trong tầm mắt Trì Tịnh.

Tình trạng của anh nhìn có vẻ hơi tệ. Sắc mặt trắng hơn bình thường, nhưng lại mang theo ửng đỏ không bình thường. Chẳng biết có phải bởi vì mới vừa tỉnh ngủ hay không, trong mắt lộ ra một chút mơ màng, như là còn chưa tỉnh táo lại.

Quần áo ở nhà màu trắng mềm rũ, khiến vết bầm trên mặt anh càng chói mắt hơn.

Hai người đối mặt nhau ở trước cửa một lát, con ngời đen tuyền trầm tĩnh của Lương Duệ Tư như có cái gì lưu chuyển, sau đó buông cửa ra, nhếch môi cười.

—— Vào đi.

Đường như đàn ông đều thích phong cách trang trí đơn giản. Nơi này của Lương Duệ Tư cũng vậy. Đường nét lưu loát cùng phong cách ẩn tượng, lộ ra một vẻ đàn ông độc thân nhanh nhẹn gọn gàng.

Chỗ lối vào, dép đã bày ra ngay ngắn. Lương Duệ Tư nhận lấy đồ trong tay Trì Tịnh, ánh mắt vô thức nhu hoà xuống.

“Anh ăn chưa? Em có mua cháo.”

Lương Duệ Tư lắc đầu, ra dấu nói cho cô biết: Phát sốt, mặt lại biến thành cái dạng này, không muốn động.

“Ăn com trước rồi uống thuốc.”

Hai người đi phòng ăn, Trì Tịnh lấy cháo còn ấm trong giỏ ra trước, rồi bày mấy món nhẹ tới trước mặt anh.

“Không nhiều lắm, đều ăn hết nhé.”

Dứt lời, cô xoay người đi phòng bếp. Đứng ở bên trong không khỏi bật cười, thật sự là sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Đun nước xong, Trì Tịnh trở lại bàn ăn, nhìn thấy chén cháo đã được Lương Duệ Tư ăn một nửa.

Cô không có vội vàng hỏi về chuyện của Dật Hương, Lương Duệ Tư muốn nói tự nhiên sẽ nói cho cô biết.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Trì Tịnh không biết Lương Duệ Tư gần như đang kéo dài thời gian ăn. Không ai biết anh quý trọng loại ẩm áp trộm có này biết bao nhiêu.

Dưới sự giám sát của Trì Tịnh, Lương Duệ Tư ăn hết tất cả đồ ăn. Trì Tịnh đi dọn dẹp, bị anh cản lại. Sau đó một mình thu dọn hộp com.

Ngồi im trong phòng khách một hồi, Lương Duệ Tư vẫn không mở miệng đề cập đến chuyện của Dật Hương.

Xảy ra chuyện như thế này, không mở miệng cũng là bình thường. Tuy nhiên tính cách vốn trầm tĩnh của anh giống như càng trở nên lặng lẽ.

Trì Tịnh lấy thuốc ra từ trong giỏ, dựa vào hướng dẫn trút ra hai viên ở trong lòng bàn tay anh.

“Nghỉ ngơi cho tốt, sau khi xuất mồ hôi thì tắm rửa một cái. Ngày mai nếu còn chưa muốn ra ngoài, muốn ăn gì thì em làm giúp anh.”

Tất cả lời an ủi vào lúc này Trì Tịnh thấy đều là dư thừa. Cô giúp không được gì, cũng không muốn dùng lời nói suông tỏ vẻ mình quan tâm.

Lương Duệ Tư rũ mắt nhìn viên thuốc màu trắng trong lòng bàn tay, cảm thấy có cái gì đó không thể khống chế được đang bóp trái tim anh. Sau một lúc lâu, anh ngẩng đầu lên trực tiếp nuốt thuốc xuống.

Người này đang phân cao thấp với bản thân mình.

Tri Tịnh nhủ mày theo. Thuốc này đắng bao nhiêu, hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Đưa tay đẩy ly nước tới trước mặt anh.

“Uống chút nước đi, để tiêu hoá cho mau.”

Lương Duệ Tư nhếch môi, lắc đầu.

—— Thế này rất tốt.

Lúc bận rộn thời gian luôn qua rất nhanh. Đã năm giờ rồi, Thư Luật còn chưa biết cô tạm thời ra ngoài, Tri Tịnh thấy Lương Duệ Tư không có gì đáng ngại liền định đi trước.

“Có chuyện gì đều có thể liên lạc với em.” Chuyện lớn không giúp được gì, ra sức nhỏ thì không thiếu.

Lương Duệ Tư cup mắt suy nghĩ, hồi lâu, gật gật đầu.

Chỗ lối vào, Lương Duệ Tư cầm cái giỏ của Tri Tịnh, nhìn cô xoay người đổi giày. Ánh mắt thâm trầm.

“Nghỉ ngơi cho tốt.”

Tri Tịnh nhận lấy giỏ không khỏi dấn dò một câu, sau đó xoay người mở cửa.

Nhưng tay còn chưa chạm đến cửa thì thân thể bỗng dưng bị một đôi cánh tay ôm lấy.

Phía sau là lồng ngực rắn chắc, dày rộng kiên định của đàn ông. Nhiệt độ rất cao của cơ thể truyền tới sau lưng Tri Tịnh, nhưng lại khiến cô vô thức rùng mình một cái. Hơi thở nóng rực của Lương Duệ Tư phả vào bên tai Tri Tịnh, tựa như tất cả tình ý trào ra, rõ ràng vô cùng.

Anh siết chặt cánh tay, không tiếng động nói cho cô biết anh không muốn để cô đi.

Tri Tịnh nắm nắm tay đang buông thõng hai bên người sau đó nhẹ nhàng, dè dặt vỗ vỗ lên mu bàn tay đặt ở trên eo cô.

Dáng vẻ này mang theo chút trấn an.

Lương Duệ Tư cảm giác được xúc cảm mềm mại trên mu bàn tay mình, anh nhắm mắt lại, tay nắm ngược lại tay phải của cô một cái, theo ý cô chậm rãi buông ra.

Tri Tịnh xoay người đối diện với anh. Giờ phút này tình cảm nồng đậm trong mắt anh có thể nhìn thấy được rõ ràng. Tri Tịnh nhanh chóng dời mắt đi, ổn định cảm xúc, tiếp đó, lui về sau một bước.

Lương Duệ Tư mím môi, ánh mắt tối sầm xuống.

“Tất cả đều sẽ tốt lên.” Cô nói. “Đừng để bị thương nữa.”

Từ nhà Lương Duệ Tư đi ra, Tri Tịnh mới giật mình hiểu được ý của Nghiêm Hạo.

Anh ta thật đúng là... phòng ngừa chu đáo.

Khi Thư Luật trở lại văn phòng thì phát hiện Tri Tịnh đã đi rồi.

Trên giường trong phòng nghỉ còn có dấu vết cô từng ngủ, chăn lông cũng không có xếp, xem ra có vẻ đi hơi vội. Thư Luật dựa vào bên cửa đứng trong chốc lát, đi ra xuống phòng điều chế hương dưới lầu.

Đồng Dao nghe thấy tiếng gõ cửa, tay xoá tin nhắn run lên. Vội vàng bỏ đi động xuống.

“Tổng giám đốc Thư.” Cô ta giật mình rõ ràng, sau khi thấy Thư Luật thì vội đứng dậy, giọng cũng gấp hơn một chút.

“Giám đốc Tri đi vắng?”

“Chị ấy có việc đi trước.”

Đầu chân mày Thư Luật chột nhứ lại: “Đi hồi nào?”

Đồng Dao dè dặt nhìn về mặt của anh, đoán đo nói: “Đi khoảng ba giờ.”

Về mặt Thư Luật hơi lạnh xuống, liền thả cửa ra xoay người rời đi.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Hồng Đông Đồng đang cầm một phần văn kiện tìm Thư Luật ký tên. Nhìn thấy phòng không có một bóng người, Trợ lý Hồng trong nháy mắt ù ù cạc cạc.

Vừa rồi còn ở đây, sao giờ lại không thấy bóng người?

Đang do dự, Thư Luật đẩy cửa đi vào.

Hồng Đông Đồng quay đầu qua nhìn, chỉ thấy anh mặt mày lạnh lùng, môi mỏng mím thành một đường thẳng. Áp suất toàn thân rất thấp.

Ánh mắt của Trợ lý Hồng tựa như keo dán, di chuyển theo chuyển động của Thư Luật.

Thư Luật ngồi vào ghế, thân nhiên quét nhìn cậu ta một cái.

Hồng Đông Đồng nghiêng đầu, ho khẽ một tiếng. Tựa như không có việc gì đặt văn kiện tới trước mặt anh.

Bút rơi ở trên giấy phát ra tiếng vang “sàn sạt”. Tiếng bút dừng lại, Thư Luật đóng văn kiện, nâng mắt nhìn Hồng Đông Đồng.

“Đi tìm hiểu tình hình của Dật Hương một chút.”

Hồng Đông Đồng đáp lời, cẩn thận dè dặt hỏi: “Ngài là muốn...”

Thư Luật quăng bút lên bàn, giống như trong nháy mắt này phóng ra toàn bộ khó chịu. Giọng anh trong trẻo nhưng lạnh lùng thốt ra bốn chữ chữ.

“Sổ sách rõ ràng!”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Tình hình của nhà họ Lương hiện giờ có thể dùng sứt đầu mẻ trán để hình dung.

Hứa Mộ gây họa, cả người đều tiêu ngấu ừ ừ, cụp đuôi đi theo phía sau Lương Phinh Đình.

Người mà đi quá nhanh quá cao, có đôi khi sẽ bị lạc phương hướng trước mặt. Thời gian Hứa Mộ ở Dật Hương không ngắn, có thể nói là một tay Lương Phinh Đình đề bạt lên. Con người anh ta có năng lực làm việc, xử sự khéo đưa đẩy, cũng có thể nói là biết nói chuyện. Công việc được đề bạt, đồng thời cũng cầu tới tay Lương Phinh Đình.

Xem như sự nghiệp và tình trường đều đắc ý. Nhưng mà chuyện hỏng là ở chỗ đắc ý.

Sau khi Lương Phinh Đình có thai, công ty là do Hứa Mộ tiếp nhận, mấy hạng mục làm đều có thành tích. Dần dà lâu ngày, cẩn thận cũng từ từ bốc hơi bay mất, cảm thấy mình mất tình trường độc đáo, cho đến khi rơi vào bẫy mới há hốc mồm.

Giờ đây tài chính đồ vỡ, khoản vay ngân hàng lâm vào thế bí, Lương Phinh Đình mấy ngày trước hai má còn đầy đà bây giờ đã ồm xuống một vòng.

Sau ngày ấy Lương Duệ Tư cũng không có xuất hiện nữa.

Cái nhà này dường như ngoài cô ta ra thì không ai để ý Hứa Mộ cả. Tuy nhiên âm lạnh tự biết, Hứa Mộ ngoại trừ con người nông cạn một chút, nhưng đối xử với cô ta thì đúng là không có gì để bói móc.

Lương Phinh Đình luôn cảm thấy ở tuổi này của cô ta có thể gặp được người đối xử thiệt tình với mình thì sẽ không cần cầu gì nữa. Tóm lại là ngoại trừ người như vậy, cô ta không thiếu cái gì cả.

Sau khi chuyện xảy ra, cô ta đã suy ngẫm, cuối cùng vẫn không có quá mức oán giận đối với Hứa Mộ. Nhưng mà không ngờ Lương Duệ Tư luôn tốt tính nhìn thấy Hứa Mộ thì không nói hai lời đã bắt đầu đánh.

Lương Phinh Đình biết, trong lòng Dật Tư đau cho tâm huyết của cha. Cơ nghiệp này nhà họ Lương đạt được không dễ, chẳng ngờ lại gãy trong tay của người ngoài.

Giờ phút này Lương Phình Đình ngồi trong văn phòng rộng lớn, nhìn một đồng văn kiện mở ra trên bàn, trị số buồn bực đã đạt tới đỉnh. Quảng văn kiện đến trên bàn, tiếng vang chói tai khiến Hứa Mộ ngồi ở bên kia rụt vai lại.

Dè dặt liếc nhìn Lương Phình Đình, thấy sắc mặt cô ta khó coi, Hứa Mộ cuối cùng vẫn không dám đi qua.

Chợt vang lên tiếng chuông xé rách bầu không khí căng thẳng. Lương Phình Đình nhìn chăm chăm điện thoại một hồi mới thờ dài một hơi cảm ổng nghe lên.

“Xin chào, cho hỏi Chủ tịch Lương có ở đó không?”

“Tôi là Lương Phình Đình.”

Bên kia điện thoại là Hồng Đông Đồng. Cậu ta vô cùng không hiểu ý nghĩ của Thư Luật, nhưng vẫn tuân lệnh gọi cuộc điện thoại này.

“Xin chào Chủ tịch Lương, là Tổng giám đốc Thư kêu tôi liên hệ ngài. Về chuyện của Dật Hương, anh ấy muốn thảo luận với các người một chút.”

Lương Phình Đình ngồi thẳng người lên, nắm chặt điện thoại trong tay xác nhận lại: “Tổng giám đốc Thư?”

“Đúng vậy.” Hồng Đông Đồng duy trì giọng điệu giải quyết việc chung. “Tổng giám đốc Thư có ý tương trợ, nhưng anh ấy yêu cầu gặp mặt cùng Lương Duệ Tư tiên sinh bàn bạc chi tiết.”

“Lương Duệ Tư?” Lương Phình Đình nghi ngờ mình đã nghe lầm. “Tổng giám đốc Thư muốn bàn bạc với cậu ấy?”

Hồng Đông Đồng đáp lại câu trả lời khẳng định: “Đúng vậy.”

Trong ổng nghe chỉ còn lại tiếng tí tít, nhưng tư thế Lương Phình Đình vẫn ngồi ngay ngắn, vẻ mặt có chút sững sờ.

Cô ta bất ngờ vì Thư Luật sẽ nhúng tay vào chuyện này, cũng không biết tại sao anh lại đề nghị bàn bạc cùng người không để ý đến chuyện của công ty như Lương Duệ Tư.

Nhưng đây là một tia hy vọng, cô ta không thể bỏ qua.

Lương Phình Đình đứng dậy lấy chìa khoá xe định đi tìm người.

Thấy cô ta động, Hứa Mộ sợ nhảy dựng lên, vội vàng đi tới, cup mi thuận mắt hỏi: “Bà xã, em muốn đi đâu?”

Liếc anh ta một cái, Lương Phình Đình lãnh đạm nói: “Đừng đi theo.”

Bên kia, Hồng Đông Đồng đang báo cáo toàn bộ quá trình với Thư Luật.

Thư Luật dựa vào ghế, ánh mắt nhìn chăm chú vào ánh chiều tà ngoài cửa sổ. Ánh chiều tà trong mùa đông rét lạnh cũng có thể thêm một chút ấm áp.

Hồng Đông Đồng dứt lời, anh không có phản ứng gì. Nhưng mà Hồng Đông Đồng lại không nhận được nói.

“Thư tổng, ngài thật sự định giúp đỡ Dật Hương vô điều kiện à?”

Theo Hồng Đông Đồng hiểu biết, Thư thị cùng Dật Hương không có lui tới làm ăn, Thư Luật và nhà họ Lương cũng không có quan hệ cá nhân qua lại gì. Xảy ra chuyện này, cậu ta vô cùng không hiểu nổi.

Thư Luật bắt tréo chân, nghe thấy câu hỏi của Trợ lý Hồng thì thoáng nở nụ cười.

Hôm đó Trì Tịnh rời công ty sớm đi nơi nào, anh không hề hỏi một câu. Không hỏi, là bởi vì đã khẳng định. Biết cô đi đâu, gặp ai.

Thư Luật thu hồi ánh mắt dừng ở ngoài cửa sổ, trong mắt giống như bị rặng mây đỏ tiếm nhiễm.

Vô điều kiện?

Ha. Anh sẽ cắt thịt từ trong lòng người nào đó.

Buổi tối, khi Trì Tịnh biết được tin này cũng khá ngạc nhiên. Suy nghĩ trong lòng cô không khác gì với của Hồng Đông Đồng.

Nhưng ngoài suy nghĩ đó, cô đúng là vui mừng.

Suy cho cùng bởi vì đủ chuyện lúc trước, với Lương Duệ Tư cô bất kể như thế nào đều hy vọng anh được tốt. Cho nên Dật Hương có thể vượt qua gặp ghềnh này, trong lòng Trì Tịnh cũng lặng lẽ chờ đợi nhẹ nhõm một hơi.

Ánh sáng ngoài xe khi sáng khi tối lướt qua cửa kính xe, Trì Tịnh ngồi ở ghế phó lái, ngăn người nhìn một cửa tiệm đối diện bên kia đường.

Xe bị đèn giao thông cản lại, Thư Luật theo tầm mắt Trì Tịnh nhìn qua, ánh mắt cùng dừng một hướng với của cô.

Xe lại chạy, Trì Tịnh phát hiện hướng đi thay đổi.

Quay đầu hỏi anh: “Đi đâu vậy?”

Thư Luật không đáp, dừng xe, một mình đi vào tiệm kia. Chẳng mấy chút lập tức đi ra.

Quần áo đi làm của anh luôn kín đáo bảo thủ. Áo bành tô cashmere màu tím bao lấy thân hình to lớn của anh, vạt áo mở rộng lộ ra âu phục phẳng phiu.

Bộ dáng cao ngạo như vậy, trong tay lại không hề thích hợp cầm một cốc kem. Kem thật cao cầm ở trước ngực, đỉnh gần như đụng vào cằm anh.

Trì Tịnh ngồi ở trong xe, cười đến híp cả mắt.

Hiếm thấy anh còn nhớ rõ.

Đẩy cửa xuống xe, Trì Tịnh đón nhận kem trong tay anh. Giương mặt ngưỡng lên bị ánh đèn lò mờ che phủ, đôi mắt mềm mại như nước.

“Cao thế này, không cách nào ăn ở trên xe.”

“Vừa đi vừa ăn.”

Vì thế trong trời đông tuyết phủ, xe Bentley bị vút ở một bên. Một cặp nam nữ trưởng thành, bộ dạng cùng trang phục đều rất bắt mắt, cầm một cốc kem thật cao sóng vai mà đi.

Trong hơi thở đều là khói trắng, Trì Tịnh liếm một ngụm kem, cảm thấy được vị ngọt từ cổ họng kéo dài vào trong lòng.

Về đến nhà, không tránh khỏi lại triển miên một phen.

Bất tri bất giác, Trì Tịnh đã liên tục ngủ ở phòng chính hơn một tháng. Chuyện ngủ cùng giường đã là sự thật không thể chối từ lâu.

Sau vận động kịch liệt, Trì Tịnh làm ỏ trong khuỷu tay Thư Luật, hít thở hơi có chút mất trật tự. Bàn tay ấm áp của Thư Luật khẽ vuốt ve đường cong của lưng cô. Xúc cảm mịn màng đầy đầu ngón tay, khiến anh quẩn luyến không rời.

Bên trong vô cùng yên lặng. Cảm giác triển miên qua đi, đầu óc Trì Tịnh khôi phục tỉnh táo, câu hỏi canh cánh trong lòng lại nổi lên.

Sau lưng tay vẫn chậm rãi vuốt ve. Thư Luật thì nhắm mắt lại, im lặng chờ câu hỏi của cô.

“Nghĩ sao mà muốn giúp Dật Hương vậy?”

Theo Trì Tịnh thấy, lý do hợp lý duy nhất là nể mặt Nghiêm Hạo. Nhưng cái này cũng quá gượng ép. Dù sao cũng chỉ là vài mối quan hệ.

Đầu ngón tay Thư Luật dừng lại, mở mắt nhìn cô. Khoảng cách gần trong gang tấc, trong mắt Trì Tịnh phản chiếu bóng dáng của anh rõ ràng.

Tay thon dài trượt dọc theo xương quai xanh của Trì Tịnh, dần dần di chuyển xuống, cuối cùng dừng ở trên vị trí trái tim cô.

Anh nói: “Đây là ân tình nên trả.”

Sống trên đời, khó nhất là trả hết nợ ân tình. Một dao kia, dùng toàn bộ an nguy của Dật Hương đến trả, không đến nỗi chênh lệch nhiều lắm.

Trả hết nợ, tính toán rõ ràng, mới có thể kết thúc. Mới có thể nhổ tận gốc cái rễ ở trong lòng này.

Trì Tịnh dường như nghe hiểu ý ngầm của anh, than nhẹ: “Đó là em thiếu.”

Thư Luật cúi đầu hôn trên môi cô.

Chờ trả hết toàn bộ nợ, từ nay về sau cô không nợ người khác, chỉ nợ anh!

Mà tất cả của anh, đều là của cô.

Đêm mùa đông luôn tới rất sớm. Chưa đến sáu giờ, đô thị phồn hoa đã bị ánh đèn rực rỡ thấp sáng một mảnh.

Trong phòng khách không có bật đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình ti vi chiếu ra lúc sáng lúc tối.

Lương Duệ Tư mặt không biểu cảm nhìn, đáy lòng dần sinh ra một nỗi khó chịu chưa bao giờ có. Dứt khoát ấn xuống điều khiển từ xa, tắt ti vi đi.

Không có nguồn sáng, chung quanh giống như hoàn toàn yên tĩnh lại. Lương Duệ Tư nằm xuống trên sa lon, tầm mắt rơi vào túi thuốc ở trên bàn trà hình vuông.

Giữa cánh tay tựa như còn lưu lại độ ấm của cô ấy.

Anh nâng tay, vân vê mũi.

Chuyện hôm đó, có thể không chế nhưng anh không hề muốn không chế. Tất cả cảm xúc đều bùng nổ khi nhìn thấy bóng lưng sắp rời đi của Tri Tịnh. Lời của cô ấy xuyên qua màng nhĩ tiến vào trong tai, như là lông chim quét nhẹ trong lòng. Từng lời khiến anh run rẩy.

Cho nên bản năng anh muốn giữ cô ấy lại.

Nhưng mà hiện giờ, trước mắt lại đều là động tác lui về sau cùng ánh mắt với thái độ rõ ràng của cô ấy.

Lương Duệ Tư nâng cánh tay lên, đặt trên mí mắt run rẩy.

Chấn động liên tục đột nhiên tới đã kéo về suy nghĩ của anh. Lương Duệ Tư cảm lên di động đặt ở phía trên đầu, thấy được tin nhắn của Lương Phình Đình gửi tới.

Khi mở cửa, Lương Phình Đình đang định gọi đi tin nhắn thứ hai. Tiếp đó, liền thấy Lương Duệ Tư với vẻ hơi suy sụp.

Hai chị em đối diện nhau ở cửa một lát, Lương Duệ Tư nghiêng người, ý bảo cô ta đi vào.

Đèn tắt cả ngày, lúc này rốt cuộc bắt đầu công dụng của mình.

“Vết thương đều tốt rồi?”

Lương Duệ Tư trề môi, gật gật đầu.

Lời tình cảm giữa chị em, Lương Phình Đình sẽ không nói nhiều. Hỏi xong câu này, chỉ hỏi vài câu đối với tình hình gần đây của Lương Duệ Tư, sau đó khai báo tình hình dạo này của Dật Hương.

Lương Duệ Tư lắng lắng nghe, vẻ mặt trầm tĩnh.

Lương Phình Đình nắm ly nước, thật lâu sau chuyển lời tới trên người Thư Luật.

“Chị... Hôm nay nhận được một cú điện thoại, đối phương có ý định muốn giúp Dật Hương. Không có nói là nhập cổ phần hay là vay tiền tạm thời.”

Lương Duệ Tư vô cùng tỉnh táo: Công ty nào?

“Thư thị.” Lương Phình Đình nhìn anh nói. “Trợ lý của Tổng giám đốc Thư gọi điện tới, yêu cầu gặp mặt thảo luận với em.”

Những lời này hiển nhiên khiến Lương Duệ Tư cảm thấy bất ngờ. Anh rũ mắt suy nghĩ, bỗng nhiên trề trề môi. Vẻ mặt không phải là nghe được tin vui gì, mà là châm chọc.

“Em cùng Tổng giám đốc Thư rất quen?”

Những lời này rõ ràng dư thừa. Trong tiệc cưới, quan hệ giữa anh và Thư Luật đã sáng tỏ rõ ràng.

Lương Duệ Tư trầm ngâm hồi lâu sau mới chậm rãi gợn tay ra dấu với Lương Phình Đình: Em sẽ đi. Hẹn thời gian với anh ta đi.

Theo bản năng, Lương Phình Đình thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. “Có vấn đề gì liên lạc với chị.”

Sau đó lại tán gẫu vài câu, Lương Phình Đình liền rời đi. Mà Lương Duệ Tư như là pho tượng, duy trì một tư thế ngồi trên sa lon, rất lâu cũng không hề nhúc nhích.

Loại người như Thư Luật, chủ động đưa ra giúp Dật Hương thoát nguy, anh an tâm cái quái gì?

Lương Duệ Tư bật cười.

Đứng dậy, cầm lên túi thuốc kia nhắm ngay thùng rác. Nhưng mà tay giờ cả nửa ngày vẫn không ném được.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Từ hừng đông tuyết đã bắt đầu lác đác rơi. Đến khi bình minh lên thì mặt đường đã phủ một lớp tuyết trắng.

Trần Cách Phi đứng bên cửa sổ nhìn một mảnh trời đất màu trắng bạc, trong lòng nghĩ năm nay hình như tuyết đặc biệt nhiều.

Cầm ly cà phê đã thấy đầy đi trở về bàn làm việc. Cửa khép kín bị đẩy ra từ bên ngoài, Ngụy Dĩ Châu cầm văn kiện trên tay, sai bước đi vào phòng.

Trần Cách Phi lãnh đạm nhìn anh ta: “Giám đốc Ngụy đã quên gõ cửa.”

Ngụy Dĩ Châu cười hai tiếng, kéo ghế ra ngồi vào đối diện cô ta.

“Tôi thật hoài nghi em ở trên giường cùng em ở văn phòng không phải là một người.”

“Có việc thì nói!”

Bộ dáng vô lại kia của anh ta khiến cho Trần Cách Phi vô cùng khó chịu. Chỉ một lần đó, nhưng lại không có lúc nào không nhắc nhở cô.

Mà đối với thái độ của cô ta, Ngụy Dĩ Châu ngược lại không để ý. Sau khi đưa văn kiện cho Trần Cách Phi, anh ta lờ đi mà ý nhiều nói: “Năm sau tôi định rời khỏi Thụ thị.”

Tay ký tên chợt ngừng, Trần Cách Phi ngẩng mạnh đầu nhìn anh ta.

Ngụy Dĩ Châu đã thu lại tươi cười: “Em, có muốn đi cùng tôi hay không?”

“... Anh giỡn cái gì?”

“Ở lại Thụ thị uất ức cho em” Ngụy Dĩ Châu vô cùng nghiêm túc nhìn cô ta. “Thật sự định treo cổ ở đây?”

Cây là chết người là sống, hướng chỉ quan hệ hiện nay giữa Trần Cách Phi và Thụ Luật đã gần như tới điểm đóng băng rồi.

Vốn cô ta ở lại Thụ thị làm việc là vì cái tên Thụ Luật này, bây giờ cả hai bên đều không vừa ý, cô ta còn cần phải ở lại chỗ này sao?

Trần Cách Phi im lặng không nói.

“Một người bạn mới mở công ty, em đi theo tôi trực tiếp làm cấp cao.” Ngụy Dĩ Châu đứng dậy, thân trên hơi nghiêng, lấy lại văn kiện ở trước mặt cô. “Em suy nghĩ kỹ đi.”

Trần Cách Phi dựa lưng vào ghế, kéo ra khoảng cách quá gần với anh ta: “Tại sao muốn kéo tôi đi?”

“Dù sao cũng từng ngủ với nhau.” Anh ta đứng thẳng người lên, trong mắt mang theo trêu đùa. “Ăn tùy biết vị.”

Sau này, còn muốn ngủ thêm nhiều lần.

Đúng giữa trưa, Nghiêm Hạo mang theo phim quảng cáo đã thành phẩm của Perfectionist đến tìm Thụ Luật.

Bên trong bên ngoài một nóng một lạnh, bông tuyết dính trên quần áo phút chốc hoá thành giọt nước li ti. Nghiêm Hạo cởi áo bành tô ra khoác lên cánh tay, đến gần bàn giám đốc.

“Bạn à?”

Thụ Luật liếc nhìn đồ trong tay anh ta, hỏi: “Làm xong trước thời hạn?”

Nghiêm Hạo ngồi vào đối diện anh, nói: “Chẳng phải vội vã tìm lãnh đạo khen ngợi sao!”

Thụ Luật không để ý tới anh ta, đi đến trước quầy rượu rót hai ly.

Nghiêm Hạo khoác áo bành tô lên lưng ghế, đứng dậy đi đến ngồi xuống bên quầy rượu. Bưng ly, nhấp một ngụm.

“Thật định quản chuyện của Dật Hương?”

“Đã hẹn xong thời gian.”

Về mặt Thư Luật lạnh nhạt, Nghiêm Hạo nhìn không ra cái gì. Nhưng chung quy cũng có thể đoán được vài phần.

Nếu thật sự là nguyên nhân kia, anh ta không hề bất ngờ. Đồng thời cũng thấy may là mình đã nói chuyện đó cho Thư Luật biết.

Cái tên Thư Luật này, không thích nhất là thiếu nợ ân tình, huống chi, bây giờ lại là tình huống thế này. Trên mặt không hiện ra, nhưng trong lòng anh ta không chừng để ý nhiều.

Bất luận thế nào, Nghiêm Hạo cũng cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nếu không, nhà họ Lương thật sự sẽ bại trong tay con khi Hứa Mộ kia.

Cù cưa vài câu, Thư Luật đã nhìn ra. Hôm nay Nghiêm Hạo đến, đưa cuộn phim là giả, tìm hiểu mới là thật.

Quả nhiên vẫn lo lắng.

Ngồi một hồi Nghiêm Hạo tính đi. Từ chỗ Thư Luật biết được đáp án, anh ta không tiện hỏi thêm nhiều.

Ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, trong hành lang yên tĩnh không có một bóng người. Nghiêm Hạo dựa theo đường đến mà đi trở về, ở cửa thang máy gặp Hồng Đông Đồng.

“Nghiêm tiên sinh phải đi rồi?”

Nghiêm Hạo gật đầu, khi khoé mắt quét đến người phía sau cậu ta thì hơi sững sốt.

Lương Duệ Tư gặp được anh ta cũng cảm thấy bất ngờ, lập tức cười yếu ớt.

“Tôi trò chuyện với cậu ấy vài câu.” Nghiêm Hạo nói với Hồng Đông Đồng.

Trợ lý Hồng cũng thức thời, sau khi tỉ mỉ chỉ đường cho Lương Duệ Tư liền để lại không gian cho hai người.

Nghiêm Hạo cùng Lương Duệ Tư đứng đối diện nhau, nhất thời im lặng bao phủ.

“Cậu tới làm gì?”

Thấy anh hỏi, Lương Duệ Tư lấy tay ra khỏi túi quần, ra dấu: Bàn chuyện của Dật Hương.

“Cậu bàn?” Chân mày Nghiêm Hạo đều nhướn lên. “Thư Luật kêu cậu tới?”

Lương Duệ Tư trẻ trẻ khoe miệng.

Im lặng một lát, Nghiêm Hạo lại nói: “Cậu có biết ý của anh ta là gì không?”

Lương Duệ Tư gật đầu: Không khó đoán.

Mà khiến cho anh bất đắc dĩ chính là biết rõ dụng ý của Thư Luật, anh không muốn đi cũng phải đi.

Nghiêm Hạo không nói.

Sau một hồi lâu im lặng, Lương Duệ Tư ra dấu: Về đi, em đi đây. Để người ta chờ lâu rất thất lễ.

“... Ừ. Cậu đi đi.”

Lương Duệ Tư lách người, sau vài bước thì bóng dáng biến mất ở chỗ ngoặt.

Nghiêm Hạo thu hồi ánh mắt vài giây sau, ấn nút thang máy. Cửa i nóc phản chiếu gương mặt không biểu cảm của anh ta.

Hành lang trải thảm dày, đi lên giống như không có cảm giác gì. Cuối tầng xa, Trợ lý Hồng đã tận tụy đứng đó, tựa như đợi rất lâu rồi.

Bước chân Lương Duệ Tư thông thả, đi đến trước cửa gỗ lim.

Hồng Đông Đồng đưa tay kéo cửa ra: “Lương tiên sinh, mời vào.”

Một chùm ánh sáng từ cửa sổ sát đất ở đối diện đổ vào, chiếu sáng cả văn phòng.

Lương Duệ Tư không có để ý đến trang trí bên trong. Sau khi vào cửa thì tầm mắt anh trực tiếp dừng ở trên người đàn ông sau bàn giám đốc. Cách đó không xa, ánh mắt bình thản cùng sắc bén kia cũng trực tiếp nhìn lại.

Nhìn thấy người tới, Thư Luật đứng dậy, vẻ mặt cũng lãnh đạm.

“Lương tiên sinh, mời ngồi.”

Chào hỏi khách sáo đều có vẻ dư thừa giữa hai người bọn họ. Đối phương ở trong lòng mỗi người như thế nào bọn họ đều rõ ràng. Nếu không phải bởi vì chuyện bất đắc dĩ này, có lẽ bọn họ vĩnh viễn cũng không thể nào đối mặt nói chuyện với nhau như vậy.

Hai bên bàn giám đốc, hai người đàn ông cao lớn ngang nhau, nhưng dung mạo và khí chất thì khác xa nhau.

Lương Duệ Tư mặc áo bành tô màu trắng, bên trong là một chiếc áo len cashmere cao cổ. Màu sắc tinh khiết cùng khí chất tao nhã của anh càng bổ sung cho nhau.

Mà Thư Luật, thì hoàn toàn tương phản với Lương Duệ Tư.

Anh vẫn thiên về tông màu sậm, trên người mặc âu phục màu xanh dương đậm, kín đáo bảo thủ trước sau như một.

Bọn họ lúc này đây tựa như hai thái cực.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Hồng Đông Đồng hợp thời bùng một ly cà phê vào, cung kính để tới trước mặt Lương Duệ Tư, rồi sau đó lui ra ngoài.

Bên trong im lặng trong chốc lát, Lương Duệ Tư nhìn thoáng qua cà phê, không động vào. Dừng ánh mắt ở trên người Thư Luật.

Hôm nay anh không có đeo ốc tai nhân tạo, chỉ bởi mỗi nguyên nhân anh vô thức bài xích nó.

Sự việc ngay từ đầu anh đã ở thế bị động, lúc này đây hoàn toàn không ngại bị động đến cùng. Cho nên Lương Duệ Tư lẳng lặng chờ Thư Luật mở miệng.

“Ngày mai, khoản tiền sẽ vào tài khoản của công ty Dật Hương. Tôi không cần cổ phần công ty, tiền thì coi như tôi cho mượn đi.”

Mắt Lương Duệ Tư khẽ động.

“Không lợi tức, thời gian trả lại vô kỳ hạn” Thư Luật gần từng tiếng. “Chi tiết cụ thể, ngày mai tôi sẽ phái Trợ lý Hồng đi quý công ty thảo luận. Về sau Dật Hương có vấn đề gì, đều có thể liên hệ tôi.”

Loại hứa hẹn này, vô hình đã đem Dật Hương bảo hộ dưới cánh của mình. Về sau lại có vấn đề gì khác, Thư thị chính là hậu thuẫn của Dật Hương.

“Sức yếu, coi như là cảm tạ Lương tiên sinh đã đỡ một dao kia cho Trì Tĩnh.”

Hít thở của Lương Duệ Tư chợt ngưng lại, cuối cùng rút điện thoại ra, đánh vài chữ trên màn hình: Vì cô ấy tôi cam tâm tình nguyện. Huống chi trong lúc bị thương đã được Trì Tĩnh chăm sóc không ít.

Những chữ này in vào trong mắt Thư Luật, rõ ràng vô cùng. Anh dời tầm mắt đi, trở lại vấn đề: “Bất kể thế nào, tôi hy vọng Lương tiên sinh nhận phần tình này. Cũng coi như giúp cô ấy giảm bớt gánh nặng trong lòng.”

Mấy chữ “gánh nặng trong lòng” như là một hòn đá thật lớn nện thật mạnh ở trong lòng. Lương Duệ Tư nghe xong, không nói nữa.

Trì Tĩnh có loại tâm lý này, cuối cùng vẫn là vì không thể đáp lại tình cảm của anh.

Sau im lặng ngắn ngủi, Thư Luật hỏi một câu cuối cùng: “Về chuyện của Dật Hương, Lương tiên sinh còn có yêu cầu gì khác không?”

Yêu cầu khác?

Lương Duệ Tư nở nụ cười.

Không có đi lý giải nụ cười của anh ta, Thư Luật dựa người vào lưng ghế, tư thế thêm vài phần tùy tiện.

“Lương tiên sinh không có? Vậy được, nhưng tôi ngược lại có một yêu cầu quá đáng.”

Lương Duệ Tư rũ mắt xuống, tay thả lỏng dần dần nắm lại.

Đây là lợi thế của anh ta.

Lúc trước Nghiêm Hạo từng nói: Cùng một chuyện, với anh mà nói là gông xiềng, nhưng Thư Luật lại có thể biến nó thành lợi thế.

Một câu thành sấm

Hôm nay trở thành sự thật.

Bên trong khôi phục im lặng. Thư Luật lại ngồi trở về bên quầy rượu, thong thả uống từng ngụm từng ngụm rượu trong ly thủy tinh.

Thấy Lương Duệ Tư đi xa, Hồng Đông Đồng mới gõ cửa tiến vào.

Ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ sát đất, phủ hoàn toàn lên người Thư Luật. Trong ánh sáng mờ tối, đường nét của anh tựa như thêm vài phần cô độc và cao ngạo.

Hồng Đông Đồng tới gần anh, thoáng có chút thấp thòm.

Cậu ta còn tưởng rằng...

“Sao vẻ mặt như thế?”

Chớp mắt vài cái, Hồng Đông Đồng cẩn thận nói: “Thảo luận rất tốt?”

Thấy bộ dáng co đầu rút cổ của cậu ta, Thư Luật cười lên tiếng: “Tốt.”

Hồng Đông Đồng không dám cười.

Trạng thái này của Thư Luật có chút... giống với anh của mấy năm trước.

Khi đó tuy rằng tính tình anh cũng ổn định, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, có đôi khi cũng sẽ không khống chế được, vui vẻ thì sẽ thả lỏng mình.

Không giống như bây giờ, không lộ ra một dấu vết nào.

Hôm nay trong văn phòng này đã xảy ra cái gì, Hồng Đông Đồng không thể biết được, nhưng mà nhìn thấy Thư Luật như vậy, cậu ta biết chuyện nhất định đã đi theo kế hoạch của anh.

Hồng Đông Đồng không hề hỏi nhiều, nhìn bình rượu sắp rỗng thì khuyên: “Uống ít chút. Lát nữa cáo già còn muốn tới đây.”

Cáo già là chỉ Thư Trữ Khái. Yên phận một khoảng thời gian, lại bắt đầu rục rịch.

Thư Luật buồn cười nhìn cậu ta: “Bà thím.”

Hồng Đông Đồng: “...”

Lương Duệ Tư cảm thấy rất khéo.

Lúc tới thì gặp Nghiêm Hạo, định đi về thì cũng cùng một nơi lại gặp được Trì Tịnh.

Cô từ thang máy đi ra, thấy anh, đẩy mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

“... Chuẩn bị về à?” Trì Tịnh chợt nhớ ra tại sao anh ở chỗ này.

Lương Duệ Tư cười, gật đầu: Đưa anh xuống?

Trì Tịnh thò tay nhấn thang máy: “Đi thôi.”

Hai người đi xuống lầu đến quán cà phê đã hẹn lần trước.

Trì Tịnh thuận thực gọi thức uống cho hai người. Khoé miệng Lương Duệ Tư vẫn nhợt nhạt lộ vẻ cô độc.

Nhân viên phục vụ đi khỏi, anh chậm rãi thu hồi tầm mắt, dừng ở trên mặt bàn màu gỗ đào.

Không lâu sau, ly cà phê thơm nồng được bung lên. Trì Tịnh cười nói: “Lần trước thiếu anh một chén, hôm nay bổ sung.”

Tay Lương Duệ Tư bung ly hơi ngừng một chút, sau đó tựa như không có việc gì uống một ngụm.

—— Qua khoảng thời gian, anh định đi xung quanh một chút.

Anh nói cho Trì Tịnh biết.

“Đi đâu?”

Lương Duệ Tư lắc đầu, tỏ ý tạm thời chưa quyết định.

Tri Tịnh cười: “Anh còn có kiểu này?”

Dáng tươi cười thoải mái của cô dường như đâm vào đầu dây thần kinh của Lương Duệ Tư. Tựa như không nỡ lòng nhìn, anh rũ mắt xuống, khẽ uống một ngụm cà phê.

Vị đắng nháy mắt tràn đầy giữa răng môi anh.

—— Ngày về cũng không định.

Anh để tách sứ xuống, chậm rãi ra dấu: Đến lúc đó em tới tiễn anh được không? Anh sẽ gọi bưu thiếp cho em.

Tri Tịnh vuốt ve cái tách, chậm rãi đáp lại: “Khi nào đi thì nói cho em biết, bưu thiếp... thì không cần.”

Lương Duệ Tư nặng nề nhìn cô, cuối cùng cười gật đầu: Được.

Giữa bọn họ rốt cuộc đã có cái gì đó trở nên khác đi.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Cuối năm, một chuyện tiếp nối một chuyện kéo đến.

Dật Hương có bước ngoặt mới, tình hình đang dần chuyển biến tốt. Chuyện này trôi qua, Lương Phình Đình lại nắm mọi quyền hành lần nữa, Hứa Mộ làm đương gia mấy tháng lại chuyển thành người hầu nhỏ của cô ta.

Mà bên phía Thư thị, tất cả về Perfectionist đều đã sẵn sàng, chỉ thiếu một cuộc hội nghị ra mắt đem nó chiêu cáo thiên hạ.

Tri Tịnh từng đồng ý với Đồng Dao, chờ sau khi Perfectionist điều chế xong thì bắt đầu dạy cô ta điều chế hương. Không ngờ hôm nay nói ra, cô nhận được lại là thư từ chức của Đồng Dao.

“Bên cạnh em trai cần người chăm sóc, mẹ em dạo này thân thể không tốt, cho nên em chỉ có thể nghỉ việc.”

Đồng Dao cúi đầu, không có nhìn về mặt của Tri Tịnh. Trong tay vẫn về thư từ chức, đưa ra lý do thoái thác đã chuẩn bị tốt.

“Đã nghĩ kỹ rồi?”

Tri Tịnh tưởng là tình hình gia đình Đồng Dao như vậy thì cô ta càng quý trọng công việc này hơn.

“Vâng. Đã nghĩ kỹ rồi.” Cô ta chậm rãi nói.

Tri Tịnh nhận lấy phong thư màu trắng, nhìn ba chữ trên mặt: “Nghĩ kỹ là được.”

“Trong khoảng thời gian này cảm ơn ngài đã chiếu cố.”

Tri Tịnh gật đầu, ngoéo môi một cái. Những lời khách sáo rập khuôn, người nói không có lòng, người nghe cũng sẽ mặc kệ.

Giữa trưa, Tri Tịnh ngồi bên cửa sổ, trên người phủ ánh mặt trời ấm áp. Môi trường yên tĩnh nên có chút buồn ngủ.

“Lười biếng hả?”

Bỗng dưng bên tai truyền đến một câu như vậy, Tri Tịnh chợt giật mình một cái. Xoay người nhìn thấy người tới, ánh mắt cô lập tức trợn trừng.

Văn Mặc Sơn mặc áo lông vừa dày vừa nặng, đứng ở cạnh cửa nhìn cô. Cửa kính bị buông ra còn đang đong đưa qua lại. Áo lông phồng lên khiến cả người ông tròn một cục, nhìn có vẻ phúc hậu không ít.

“Không cần làm việc à?” Ánh mắt ông chuyển từ người Trì Tịnh đến trên bàn điều chế hương không một bóng người.

Trì Tịnh đứng mạnh lên, đi đến bên cạnh ông. Đến gần rồi cô mới có chút cảm giác chân thật.

“Sao ngài đến đây?”

Câu “lười biếng hà” mới vừa rồi kia khiến Trì Tịnh đang buồn ngủ giật mình cho rằng cô đang ở trong phòng điều chế hương ở nhà, lúc làm biếng bị Văn Mạc Sơn bắt gặp.

Hiện giờ đã qua nhiều năm, cảm giác kia vẫn không hề phai.

Văn Mạc Sơn nhìn quanh chỗ từng làm việc bảy năm, tầm mắt lại dừng ở trên người Trì Tịnh lần nữa. Thật lâu sau, ông đi đến trước bàn điều chế hương, ngồi xuống.

Đồng Dao đi bệnh viện, ngược lại đã cho bọn họ không gian. Văn Mạc Sơn bưng trà Trì Tịnh pha, uống một ngụm.

“Ráng uống chút, tầng này của con ít người thích uống trà.”

Trà ngon phải đi lên mấy tầng lấy, tới lui sợ Văn Mạc Sơn chờ lâu.

“Bầu không khí không đúng.” Văn Mạc Sơn thân nhiên liếc Trì Tịnh một cái. Rõ ràng khi có ông ở đây thì trà nước không ngừng, uống hoài không hết.

Trì Tịnh chống cằm nhìn ông, không nói lại.

Nhìn hồi lâu mới giật mình nhận ra, thì ra sự phụ của cô đã già như vậy.

Tóc hai bên thái dương đã sớm nhuộm sương, trên mặt lộ ra dấu vết năm tháng nông sâu không đồng đều. Duy nhất không đổi chính là cặp mắt sắc bén kia, đó là bộ phận không thể bị bỏ qua nhất trong ngũ quan của ông. Cũng khiến ông thoát nhìn rất có tinh thần.

Cái bóng dưới ánh mặt trời đã thay đổi mấy lần, trà nóng thấy đáy, Văn Mạc Sơn từ túi áo lông lấy ra một chuỗi chìa khoá, thả lên trên bàn điều chế hương.

“1801, toà nhà số 12, đường Thủy Thành, khu Cảnh Thiên Sơn. Đây là nhà mới của cô.”

Trì Tịnh nhìn nhìn cái chìa khoá, rồi lại nhìn về phía Văn Mạc Sơn. Về mặt lộ ra kinh ngạc rõ ràng. Ông cụ này thế mà tự mình mua nhà sau lưng cô? Trì Tịnh không biết nên giận hay nên cười.

“Thầy nhiều tiền à?” Không tiêu không thoải mái ư?

“Đúng là rất nhiều.” Văn Mạc Sơn cho Trì Tịnh một kích hiểu biết. “Dựa theo mức lương năm hiện giờ của cô, chắc đòi được mấy lần.”

Trì Tịnh: “...”

“Sẵn sàng tìm Thư Luật âm ỉ?” Về mặt ông là một bộ tán thành. “Nhớ âm ỉ lợi hại một chút.”

... Người gì đây chứ hả!

Trì Tịnh nghiêng răng nghiêng lợi: “Con sẽ không!”

“Quả nhiên là nữ sinh hướng ngoại.”

Ông già này gần đây sao ngày càng thích cay độc với cô!

“Cầm cái chìa khoá đi, coi như là thầy cho cô đồ cưới. Nhà họ Thư gia đại nghiệp đại, thầy không so cùng được, nhưng nên có thì cũng không thể thiếu. Thầy lớn tuổi rồi, mua cho cô thầy cũng yên tâm.”

“Con còn chưa định lập gia đình. Đồ cưới này có phải ngài chuẩn bị quá sớm hay không? Không thể chờ ngày con kết hôn thì giao đến tay con sao.”

Văn Mạc Sơn hừ đáp lại: “Có người chịu cưới cô thì phải tranh thủ đi. Ngày nay không có nhiều kẻ đàn độn đâu.”

Trì Tịnh đứng dậy, định tiễn khách.

Nói hai câu đã bị si nhục, quả nhiên không phải là con ruột mà.

Sự bùng nổ của cô dường như khiến Văn Mạc Sơn vui vẻ, ông cụ cười hai tiếng, rất có ý thêm dầu vào lửa. Sau đó kéo Trì Tịnh lại, ra hiệu cô ngồi xuống.

“Biết lão Thư khi nào trở về không?”

Danh xưng “Lão Thư” này Tri Tịnh ngần ra một hồi mới đáp lại: “Không rõ lắm.”

Thời điểm người này chủ động nhắc tới Thư Nhược Chu cũng không nhiều.

Văn Mạc Sơn nhủ mảy, đổi lại nói với Tri Tịnh: “Hôm nào hỏi Thư Luật thử xem.”

“Ngài tìm ông ấy làm gì?”

Trước đây đụng tới đề tài liên quan đến Thư Nhược Chu, ông cụ Văn luôn một bộ dáng rất ghét bỏ. Bây giờ sao lại chủ động hỏi đến ông ta vậy.

Thế nhưng câu trả lời của Văn Mạc Sơn lại thật giả khó phân biệt.

Ông hừ một tiếng: “Ông già kia còn thiếu thầy một châu rượu, thầy phải đòi lại.”

Châu rượu này đúng là đã thiếu mấy chục năm. Nếu không phải vì Tri Tịnh, ông quyết chí để cho lão Thư thiếu cả đời.

Không phải ông không tin Thư Luật, nhưng mà sau này khi ông mất, Tri Tịnh sẽ không có chỗ để dựa vào. Văn Mạc Sơn làm thế nào cũng phải trước khi xuống mồ đem lời nói cho rõ ràng với Thư Nhược Chu.

Con bé của ông, không thể mặc cho người ta bắt nạt.

Khi tan tầm, Tri Tịnh nói với Thư Luật chuyện này.

Thư Luật chồm người qua giúp cô đeo dây an toàn, vừa lắng nghe ngón tay thon dài vừa cài khoá lại.

“Vây đi xem thử trước.”

Thật ra Tri Tịnh cũng có ý này, liền khẽ “Ừ” một tiếng.

Vị trí địa lý của đường Thủy Thành khu Cảnh Thiên Sơn rất tốt, thuộc khu đất vàng của thành phố S. Xung quanh làm đồng bộ vô cùng hoàn chỉnh, giá nhà thì khỏi phải nói nhiều.

Tri Tịnh cầm chìa khoá mở cửa ra, phong cách trang trí mang vẻ lịch sự tao nhã rơi vào trong mắt.

Nhà Văn Mạc Sơn mua là nhà mẫu, không biết là vì để bớt việc hay là sốt ruột. Nhưng phong cách trang trí là kiểu Tri Tịnh thích.

Tri Tịnh đứng trước, Thư Luật đứng sau, cùng đi nguyên một vòng ở bên trong. Sau đó hai người đứng ở phòng khách, vẫn duy trì im lặng.

“Ông cụ Văn nói đây là đồ cưới cho em.” Tri Tịnh giương mắt nhìn trần nhà. “Ông ấy đây là ra cả vốn.”

Hơn hai trăm mét vuông một trệt một lầu, dựa theo giá nhà hiện nay ở thành phố S, thật được xem như là món quà vĩ đại.

Thư Luật “Ừ” một tiếng, giọng nhàn nhạt hỏi cô: “Vây em tính khi nào thì dùng tới?”

Không đợi Tri Tịnh trả lời, Thư Luật nói tiếp: “Dựa theo trình tự kết hôn sinh con, nhanh nhất là lúc anh ba mươi ba tuổi mới được ẵm đứa đầu tiên.”

Khi anh nói chuyện về mặt như thường. Nhưng không hiểu sao Tri Tịnh lại cảm thấy mang theo chút mùi vị u oán.

“Anh muốn làm cha?” Đòi mắt cô đầy ý cười.

Thư Luật nắm tay cô kéo vào trong lòng. Giọng trầm thấp vang lên bên tai cô: “Anh đang nghĩ muốn nhập em vào họ khẩu.”

Rồi tiếp đó sinh mấy đứa con. Như vậy, bọn họ liền có một gia đình hoàn chỉnh.

Lời nói ra, Thư Luật mới phát hiện thì ra mình đã gấp rút như vậy. Điều này trái ngược với tính cách làm việc gì đều phải nghĩ sâu tính kỹ của anh trước đây.

Tuy nhiên, luôn có một người khiến cho bạn cam tâm tình nguyện phá vỡ nguyên tắc, lặng im không một tiếng động mà thay đổi bản thân mình.

Đứng ở trong “đồ cưới” của cô, dường như hết thảy đều hợp lẽ như thế.

Tri Tịnh dựa vào người anh, khẽ thở dài. Đưa tay ôm chặt eo anh.

“Qua cuối năm nhé? Chờ chuyện của Perfectionist kết thúc, chúng ta đi lãnh chứng nhận.

Thư Luật siết chặt tay, hầu kết trượt lên xuống, giọng không hiểu sao khàn khàn: “Quyết định.”

“Ừm. Liên quyết định như vậy.”

Trì Tịnh cười trả lời, trong đôi mắt là hình bóng anh. Thư Luật cũng cười, cúi đầu, trán蹭 với trán cô.

Trên đời này cũng luôn có một người như vậy, cô ở đâu nơi đó chính là nhà. Cho dù đưa toàn bộ thế giới cũng không đổi được.

Hôm đó Lương Duệ Tư rời đi là một ngày nắng. Tựa như ông trời cũng cho người đàn ông này sự tốt đẹp, ngay cả nhiệt độ cũng tăng lên mấy độ.

Trì Tịnh nhận được tin nhắn anh phải đi là vào buổi tối hôm trước. Đã đồng ý ngày hôm sau sẽ đi tiễn anh. Thư Luật biết nhưng không hề nhiều lời. Chỉ dặn một câu trên đường chú ý an toàn.

Lương Duệ Tư vẫn khí chất trong sáng, mặc áo bành tô màu nhạt, bên tay dựng cái va li hành lý nho nhỏ, lặng yên nhìn chiếc Porsche màu đỏ dừng ở trước mặt.

Trì Tịnh quay cửa kính xe xuống, ngoắc tay với anh: “Lên xe.”

Trong xe tuôn ra tiếng nhạc êm dịu, radio đang mở bản Downby the Salley Gardens kia. Trì Tịnh khe khẽ ngâm nga theo, không hề chú ý tới tầm mắt Lương Duệ Tư vốn nhìn ra ngoài cửa sổ đã sớm chuyển tới trên người cô.

Anh đeo một khối lập thể tinh xảo ản sâu. Ánh mắt nhìn Trì Tịnh vừa dịu dàng vừa tỏ hứng thú rất rõ ràng.

Sau đó, anh thấy Trì Tịnh tiếp một cú điện thoại. Cô nghe bằng loa ngoài, khoe miệng khẽ cong, toàn bộ vẻ mặt gần như là dịu dàng xuống trong nháy mắt.

Thật lâu sau cô mới cúp điện thoại. Quay đầu cho anh một ánh mắt xin lỗi.

Lương Duệ Tư cười yếu ớt.

Tối sân bay, ở lối vào bước chân Lương Duệ Tư chột dừng một chút, sau đó mới kéo va li hành lý đi vào. Bước chân anh bước rất chậm, đang tận lực phối hợp với bước chân của Trì Tịnh.

Khoảng cách không dài, nhưng dần sẽ nhanh chóng dài thôi.

Bên ngoài phòng chờ VIP, Trì Tịnh dừng bước, đứng đối diện với Lương Duệ Tư.

“Lên đường bình an.”

Lương Duệ Tư gật đầu.

Vẻ trầm tĩnh của anh khiến Trì Tịnh không biết nói gì nữa. Giống như nói cái gì cũng không thích hợp.

——Về đi.

Anh nâng tay lên, ra dấu với Trì Tịnh: Có rảnh liên lạc.

“Vâng.”

Lương Duệ Tư chụm ngón tay, nói thêm: Khi kết hôn đừng quên nói cho anh biết, anh đã chuẩn bị xong một món quà lớn.

Trì Tịnh kéo dài giọng: “Sẽ không quên.”

Trong loa phát thanh vang lên thông tin chuyến bay, Lương Duệ Tư cười cười: Về đi. Anh nhìn em đi ra.

“Hẹn gặp lại, Ivan.”

Trì Tịnh nhìn anh, chậm rãi xoay người. Giống với khi đến, bước chân của cô vẫn chậm như vậy.

Khoé mắt Lương Duệ Tư ửng đỏ, nhìn cô từng bước một đi xa. Bỗng nhiên buông va li hành lý trong tay ra, chạy nhanh về phía Trì Tịnh.

Anh đứng ở trước mặt cô, giơ tay ôm chặt cô vào lòng.

“Tri... Tình, gặp... lại”

Bốn chữ nói chậm vô cùng, nhưng từng chữ rõ ràng. Không biết đã luyện qua bao nhiêu lần. Tri Tình cứ lẳng lặng đứng như vậy, mãi đến khi Lương Duệ Tư buông cô ra, biến mất trong tầm mắt cô.

Chóp chóp mắt hơi ẩm ướt, Tri Tình xoay người nhìn lại, bên kia đã không còn bóng dáng của Lương Duệ Tư.

Gặp lại, sợ là rất khó đi?

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Phiên ngoại Lương Duệ Tư

Sáng sớm, mặt trời dần vượt qua đường chân trời, một viên lửa đỏ treo ở trên không.

Lương Duệ Tư đứng bên bờ, cúi đầu nhìn chằm chằm hình bóng anh phản chiếu ở bên trong. Chợt ngoéo khoé miệng một cái.

Nhật nguyệt luân chuyển, nhìn đường giao giới giữa trời và biển kia, anh giật mình phát hiện mình đã rời khỏi thành phố S ba tháng rồi.

Trong ba tháng này, anh đi khắp nơi không mục đích, trời nam biển bắc đã đi rất nhiều chỗ. Thật sự là nhàn tản tự do.

Trời sáng hẳn, Lương Duệ Tư lưng đeo ba lô, cầm lấy vé tàu đã mua đi bến tàu.

Vị trí hiện tại của anh là ở một thành phố nhỏ phía nam. Có núi có nước, khí hậu thích hợp. Ở mấy ngày, Lương Duệ Tư phát hiện nơi này thật thích hợp ở lại.

Thiếu sự hỗn loạn của thành phố, thêm sự thoải mái cùng tự do.

Anh lên tàu, không có vào khoang mà là đứng ở trên boong tàu, dựa vào lan can, đón gió ngấm cánh.

Gió buổi sáng mạnh, thổi lật vạt áo khoác của anh. Lương Duệ Tư không để ý lắm, chỉ ngậy người nhìn nước từ trên núi chảy xuống ở đằng xa.

Bỗng dưng, cánh tay đặt trên lan can bị kéo nhẹ một cái. Anh quay đầu lại, thấy người trước mặt thì rõ ràng ngắn ra.

“Thấy bóng lưng giống anh, không ngờ thật đúng là anh.”

Người phụ nữ dáng cao gầy, ngũ quan xinh xắn, là dạng gương mặt đẹp ngọt ngào. Tóc xoắn thả ở sau lưng bị gió thổi bay bay, váy dài phong cách Bohemian đong đưa theo gió. Một đôi mắt cong như trăng non nhìn Lương Duệ Tư.

Lương Duệ Tư đứng thẳng người lên, cười yếu ớt: Thật khéo.

“Anh không định nói chuyện với tôi?”

Cô ta đi tới trước vài bước đến bên cạnh Lương Duệ Tư, cũng dựa vào trên lan can.

Lương Duệ Tư trừng mắt nhìn, không hề đáp lại.

Người phụ nữ trước mặt này anh không quen mấy, nhưng cũng không xa lạ. Tên cô ta là Mạch Tuệ, làm nghề y tá. Về phần sao Lương Duệ Tư lại biết cô ta, bởi vì Mạch Tuệ là người phụ trách chăm sóc anh mỗi ngày khi anh nằm viện giải phẫu ốc tai nhân tạo.

Trừ lần đó ra, vào nửa tháng trước bọn họ cũng từng gặp mặt.

Khi đó Lương Duệ Tư còn đang dạo chơi xung quanh một thành phố núi, hai người tình cờ gặp nhau ở một cửa hàng vật phẩm trang sức. Thế mà sau khi đi loanh quanh qua mấy nơi lại gặp được ở đây.

Thật đúng là khéo.

Khoảng nửa giờ sau, tàu cập bờ.

Mạch Tuệ đi theo phía sau Lương Duệ Tư cùng nhau rời tàu. Cô mặc váy dài, động tác chậm, sau khi xuống tới thì phát hiện Lương Duệ Tư vậy mà vẫn đang chờ cô.

Mạch Tuệ không khỏi cong cong khoé miệng.

Lương Duệ Tư đưa điện thoại di động tới trước mặt cô, trên màn hình có một hàng chữ: Tôi phải đi rồi, cô chú ý an toàn.

Thì ra là đang chờ nói lời tạm biệt với cô.

Con người Mạch Tuệ khẽ động: “Không ngại thêm một người bạn đồng hành chứ?”

Lương Duệ Tư nhìn cô, một hồi không đáp.

“Độc đường này tôi đều một mình, thật sự rất chán. Tôi thấy anh cũng cỡ đó, kết bạn đồng hành một chuyến không tốt sao?”

Nếu quen biết, từ chối đề nghị như thế này không khỏi có vẻ keo kiệt. Nhìn mắt to trắng đen rõ ràng của cô, Lương Duệ Tư khẽ gật đầu một cái: Đi thôi.

Từ bến tàu đi ra, hai người đứng một chốc. Cuối cùng tùy tiện chọn một con đường đi tiếp.

Thời gian vẫn còn sớm, bọn họ ăn sáng ở một quán ven đường trước, sau đó dựa theo lộ trình đã định ra thông thả đi dạo.

Mạch Tuệ vô cùng yên tĩnh, bình thường đều là thấy gì đó hiếm lạ mới tán gẫu vài câu với anh. Mà khi cô nói chuyện, vẻ mặt trong nháy mắt sinh động hẳn lên.

Mấy giờ trôi qua, Lương Duệ Tư cũng đã quen với sự tồn tại của cô.

Buổi tối, bọn họ vào ở khách sạn đã đặt trước. Cùng tầng, một phòng ở đầu, một phòng ở cuối.

Đề đề đặc xuống, Lương Duệ Tư từ phòng đi ra thì thấy Mạch Tuệ vẻ mặt nhăn nhó đứng ở trước cửa anh.

“Không có số điện thoại của anh, tôi gõ cửa này đến tận hai mươi phút rồi. Tìm anh ăn một bữa cơm còn khó hơn so với yết kiến nữa!”

Lương Duệ Tư bị cô ta nói đến dở khóc dở cười, mím mím môi xoay người ra hiệu cô ta đi theo.

Cả ngày hôm nay bọn họ đều chơi rất tùy ý, nhưng bữa cơm tối này Mạch Tuệ lại vô cùng chú ý.

Hai người đi một nhà hàng cơm tây, Mạch Tuệ đưa thực đơn cho Lương Duệ Tư: “Bữa này tôi mời. Cảm ơn anh đã chiếu cố một ngày.”

Lương Duệ Tư lắc đầu, đẩy đến trước mặt cô: Cô gọi đi. Cái gì cũng được.

Một bữa cơm tối xong, Lương Duệ Tư có nhận thức mới đối với Mạch Tuệ.

Cô ta không thể động vào chút rượu nào, một khi uống vào là cái gì cũng huyền thuyên nói ra. Cũng bởi thế Lương Duệ Tư đã biết lần này Mạch Tuệ ra ngoài là vì bức bối gia đình, trốn tránh xem mắt.

“Có một số việc như ‘mẹ anh đánh anh không hề có lý do’. Tôi chính là ghét những người đó cũng không hề có lý do, hết cách thôi!”

Cô ta còn nói: “Thật ra nhìn lại anh cũng không vui vẻ. Bởi vì ánh mắt của anh nhìn cái gì cũng có vẻ trống rỗng, không có linh hồn.”

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Lương Duệ Tư liền rời giường rửa mặt, tỉnh rồi khỏi nơi này đi nơi tiếp theo.

Trong gương phản chiếu gương mặt tuần tú của anh. Anh nhìn, không khỏi hơi khom người về phía trước một chút. Khoảng cách gần nhìn chăm chú vào con người của mình.

Trống rỗng ư? Anh chẳng hề cảm thấy. Nơi này chỉ vì đã nhìn chăm chú một người rất lâu, cần thời gian để tiếp nhận thay đổi mà thôi.

Thu dọn lại tất cả, Lương Duệ Tư mở cửa ra, không ngờ bị bóng dáng ngồi chồm hóm ở trước cửa làm cho hoảng sợ.

Chỗ dựa sau lưng đột nhiên biến mất, thân thể Mạch Tuệ chợt xiêu vẹo, suýt nữa ngã ngửa ra. Giây tiếp theo, một đôi tay đỡ lấy cô.

Cô ngáp một cái, đứng lên. Mặt mang vẻ buồn ngủ lộ ra một nụ cười.

“Đoán được anh muốn đi.”

Lương Duệ Tư cong môi, gật đầu.

Mạch Tuệ nhìn gương mặt trong sáng của anh, chợt nhắc tới: “Hôm qua có phải tôi nói rất nhiều lời không nên nói với anh không?”

Lương Duệ Tư cười yếu ớt: Còn tốt

“Tôi nói cái gì, tôi nhớ rõ.” Cô lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách của hai người, ánh mắt sáng ngời nhìn anh. “Tuy nhiên có một việc lại quên nói tới.”

——Cái gì?

Mạch Tuệ nhìn chằm chằm lỗ tai anh, thả chậm tốc độ nói: “Lần sau gặp lại, anh có thể nói chuyện với tôi hay không?”

Lương Duệ Tư xiết chặt thẻ phòng, chẳng ừ hừ gì cả.

Mạch Tuệ thở dài một tiếng: “Anh thật sự nghĩ có tình cờ gặp mặt lần thứ hai lần thứ ba khéo vậy sao?” Cô tiến lên một bước. “Lương Duệ Tư, tôi thích anh.”

Cho nên, những người đó đều không vào mắt cô được.

Anh không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ mấp máy môi, không tiếng động nói với cô: Thật xin lỗi.

Sau đó lướt qua cô, rời khỏi nơi này.

Mạch Tuệ đứng tại chỗ, mím môi nhìn bóng dáng anh xa dần.

“Chúng ta chờ xem!”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời gian càng không ngừng trôi. Đã nhanh chóng tới cuối tháng mười hai.

Hôm nay sau khi kết thúc cuộc họp, Trần Cách Phi không trực tiếp quay về văn phòng mà là theo Thư Luật đi văn phòng tổng giám đốc.

Giữa hai người là bàn giám đốc, Thư Luật dường như biết cô ta có việc, tạm thời không nói chuyện. Mà Trần Cách Phi nhìn anh, trong lòng nghĩ bọn họ cách nhau đâu chỉ là khoảng cách cái bàn này.

Cô cúi đầu rút ra một phong thư màu trắng từ trong kẹp văn kiện đưa tới trước mặt Thư Luật.

“Sang năm tôi định từ chức.”

Thư Luật cầm lấy phong thư, quét mắt nhìn ba chữ trên mặt, rồi thả lên trên bàn.

“Muốn đi đâu?”

“Tạm thời chưa quyết định.”

Với cô mà nói, rời Thư thị đi chỗ nào cũng đều như nhau.

Ba mươi tuổi, sự nghiệp có thể nói là thành công, sau cái này, cô cũng khát vọng có một đoạn tình cảm. Không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần một bữa rau dưa, thức dậy có anh ta.

Thứ đơn giản như vậy, Trần Cách Phi chờ mong từ người ở trước mắt này bảy năm, nhưng trước sau cầu mà không được. Giờ đây cô lựa chọn đi, là không muốn treo cổ trên cái cây này. Chỉ vì chết quá khó coi.

Thư Luật gật đầu: “Chúc may mắn.”

Song, lý trí cùng tình cảm vẫn không thể nhập làm một mà nói. Tuy Trần Cách Phi đã quyết định, nhưng vẫn bị thái độ lãnh đạm của Thư Luật đá kích không nhẹ.

“Anh không có gì muốn hỏi tôi sao? Một câu cũng không có?”

Đừng nói cùng nhau phấn đấu bảy năm, cho dù là một đồng nghiệp bình thường, thời gian lâu như vậy cũng sẽ không chỉ đổi lấy ba chữ không mặn không nhạt như thế.

Trần Cách Phi nhìn về mặt bình thần của anh, trong lòng càng cảm thấy tủi thân. Mỗi một biểu hiện của Thư Luật đối với cô đều vô cùng lãnh đạm. Mà càng khiến cô không thể chấp nhận là hai chữ nhẹ bồng này.

Giờ phút này cô chỉ cảm thấy lòng hết sức nguội lạnh.

Thư Luật thấy cảm xúc của cô đột nhiên kích động, im lặng, đưa hộp khăn giấy bên tay tới trước mặt cô. Dời mắt đi, để cho cô sửa sang lại nhếch nhác của mình.

“Bất kể cô tin hay không, tôi rất vui cô đã tới Thư thị.”

Khăn giấy nắm trong tay chợt dừng, Trần Cách Phi như sững sốt. Dù sao Thư Luật chưa từng thẳng thắn thành khẩn hoan nghênh cô như vậy.

“Tuy nhiên thời gian lâu, đổi hoàn cảnh làm việc không hẳn là một chuyện tồi.”

Bất kể ở nơi nào, thời gian quá dài đều sẽ xuất hiện cảm giác chán nản. Huống chi nhiều chuyện đã qua như vậy, trong lòng Trần Cách Phi không thể nào không có chút khúc mắc.

“Anh cái tên này...” Thờ dài một tiếng, Trần Cách Phi không biết nói cái gì.

Thấy cảm xúc cô đã khôi phục, Thư Luật trề trề môi: “Nhưng một trận cuối cùng này còn hy vọng giám đốc Trần làm cho đẹp chút.”

Như thế, cô rời đi mới sẽ không bị người chỉ trích. Những điều này bọn họ đều hiểu rõ.

Thôi. Cô còn có thể nói cái gì? Cái ngọn núi Thư Luật này cô vĩnh viễn cũng không trèo lên được. Chẳng thà đứng xa chút, còn có thể nhìn đến nơi cao hơn.

Trần Cách Phi lộ ra một nụ cười, thẳng lưng lên, nâng cằm đối diện Thư Luật: “Thư tổng yên tâm, đây là dĩ nhiên.”

Trong phòng thoáng chốc chỉ còn một mình Thư Luật. Ngày ấy sau khi Lương Duệ Tư rời đi, anh từng nói một câu với Hồng Đông Đồng: Buông tha một người không thuộc về mình, đây là cách làm thông minh. Người biết cân nhắc lợi hại sẽ lựa chọn như vậy. Đây cũng là bản năng của con người.

Trong ngày lễ Giáng Sinh, phố lớn ngõ nhỏ đều tràn ngập không khí lễ hội.

Trước cửa các tiệm trưng đủ kiểu đủ loại cây thông Noel, ánh đèn chớp tắt, màu sắc rực rỡ. Hình ông già Noel dán trên cửa sổ bằng kính cũng khiến cho không khí vui mừng của ngày hội tăng lên.

Bất kể đi đến đâu đều có thể nghe được giai điệu vui vẻ quen thuộc kia.

Hiện giờ, đại sảnh tiệc ở cao ốc Thư thị cũng là cảnh tượng này.

Hôm nay là ngày cử hành hội nghị ra mắt “Perfectionist”. Đại sảnh tiệc to như vậy tụ tập không ít nhân viên công tác.

Hồng Đông Đồng mặc bộ âu phục tinh xảo, cầm trong tay tài liệu cuốn thành ống, đang dùng bộ đàm căn dặn đối phương những việc chú ý.

Bên kia, Trần Cách Phi mặc bộ vest màu xanh ngọc cũng đã đến hội trường rất sớm. Ra mắt hôm nay sẽ có gần trăm nhà truyền thông tới hội trường, Trần Cách Phi thân là giám đốc quan hệ xã hội, dĩ nhiên mỗi vị đều phải tiếp đón một hồi.

Ở cửa, hai người đón khách mặc sườn xám màu đỏ tươi cười đứng mức, kiên nhẫn chỉ đường cho từng người đến.

Hội trường tuy lớn, nhưng nhân viên Thư thị vẫn trước sau làm rất gọn gàng ngăn nắp, không thấy một chút bối rối nào. Đối với mỗi người đến đều có thể tiếp đón tốt nhất.

Bên này vừa ngồi, bên kia trà nước điểm tâm liền đưa lên. Khiến người ta không thể moi ra nửa khuyết điểm nào.

Hội nghị ra mắt sản phẩm mới của Thư thị luôn có địa vị vô cùng quan trọng trong ngành. Mà đối với mấy nhà truyền thông đến tham gia hội nghị ra mắt mà nói, có thể bắt được tin tức của Perfectionist trước tiên không hề nghi ngờ gì là một chuyện khá quan trọng.

Đúng mười giờ năm mươi tám phút, sau lời mở đầu ngắn gọn của Trần Cách Phi, đáng người cao ngất của Thư Luật xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đèn flash chớp loé cực nhanh trên người anh, chúng truyền thông giờ camera ống kính dài nhắm vào anh vội vã bấm.

Khoé môi Thư Luật nhếch lên nụ cười thân nhiên, giọng trầm thấp xuyên qua microphone vang vọng hội trường: “Thật vui vì mọi người tới tham gia hội nghị ra mắt lần này. Perfectionist là nước hoa được chế tạo đặc biệt nhất từ trước đến nay của hiệu Zing. Nó thoát ra khỏi quy tắc của Zing, thành lập phong cách của riêng mình, xem như là một đột phá của nước hoa Zing.”

Đôi mắt anh sáng ngời, tầm mắt chậm rãi dừng ở một nơi dưới hội trường: “Xin mời nhà điều chế hương của ‘Perfectionist’ ở bên dưới, cô Trì, lên giới thiệu tỉ mỉ cho mọi người.”

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung. Trì Tịnh đáp lại Thư Luật một nụ cười, rồi sau đó đứng dậy thong thả đi đến trên đài.

Cô mặc một bộ lễ phục tuyệt đẹp màu trắng, tóc dài cuộn ở sau đầu. Thiết kế cổ chữ V phô bày trọn vẹn đường nét duyên dáng của chiếc cổ. Làn váy thả nhẹ nhàng ở đằng sau. Cô như vậy nhìn giống như một con thiên nga tao nhã.

Trên đài, Trì Tịnh đưa tay điều chỉnh microphone một chút. Khoé miệng giương lên nụ cười thích hợp: “Xin chào quý vị, tôi là Trì Tịnh, nhà điều chế hương của Perfectionist. Perfectionist tồn tại gần nửa năm, hôm nay rất cuộc có thể ra mắt cùng mọi người. Đối với việc này, tôi vô cùng vinh hạnh. Tiếp theo đây tôi sẽ giới thiệu đến mọi người nước hoa mới nhất của Zing.”

Cô tiếp viên bung nham từ phía bên đi lên, dừng bước bên cạnh Trì Tịnh.

Trì Tịnh nhìn chăm chú, đưa tay đặt trên vai đỏ.

Vào 11:00 ngày 25 tháng 12 năm 2016*, “Perfectionist” – nước hoa mới nhất của Zing ở trước mặt mọi người được giờ chiếc khăn che.

**Nguyên văn của tác giả là “11:00 ngày 11 tháng 5 năm 2017”, Cat đoán là ngày tác giả viết chương này, nhưng Cat thấy không thích hợp với thời gian trong truyện (là ngày Giáng Sinh vào cuối năm) nên đã mạo phép đổi lại cho thích hợp*

Thư Luật ngồi ở phía dưới, nghe tiếng vỗ tay sấm dậy, tầm mắt vẫn không hề rời khỏi người Trì Tịnh. Giờ phút này, cô ở trên đài tựa như một vật phát sáng.

Người phụ nữ anh yêu, rốt cuộc mang theo tác phẩm khiến cô kiêu ngạo đứng ở trước mặt mọi người.

Qua nhiều năm sau, hình ảnh này vẫn luôn lưu lại trong đầu Thư Luật, sống động giống như hôm nay.

Hội nghị ra mắt chấm dứt viên mãn, toàn thể nhân viên bắt đầu vui chơi hết mình mừng ngày Chúa giáng sinh. Chẳng phân biệt chức vị, chẳng phân biệt cấp bậc, tiếng ồn ào náo động thật lớn như muốn chọc thủng mái nhà. Tất cả mọi người cùng điên như nhau.

Trì Tịnh ngồi ở bên cạnh Thư Luật, cảm thấy anh hình như cũng điên rồi.

Người đến kính rượu không cự tuyệt ai cả. Chỉ có cô ở bên cạnh lo lắng suông. Nhiều lần muốn giúp anh cản rượu, nhưng bị anh cho một ánh mắt ngăn lại. Cho tới bây giờ Thư Luật làm việc đều có cân nhắc, qua vài lần Trì Tịnh bèn từ bỏ.

Bên kia, Ngụy Dĩ Châu rót đầy một ly rượu, đứng dậy, tiện đường kéo Trần Cách Phi lên: “Đi, kính ông chủ một ly.”

Trần Cách Phi nhìn anh ta một cái, giẫy tay, bung lên một ly rượu dẫn đầu đi đến trước mặt Thư Luật.

Những gì nên nói lúc trước đều đã nói xong. Nói thêm gì nữa thì có vẻ làm kiêu.

“Thư tổng, Giáng Sinh vui vẻ.”

Dứt lời, Trần Cách Phi nâng ly uống một hơi cạn sạch.

Thư Luật cũng không chậm hơn cô ta tạo nào, vài giây ly đã thấy đáy. “Giáng Sinh vui vẻ.”

Ngụy Dĩ Châu đứng bên cạnh, ngậm cười nhìn bọn họ tương tác, khi thấy Thư Luật rót ly rượu thứ hai thì đột nhiên mở miệng: “Nếu Cách Phi đã kính Thư tổng, vậy ly này tôi kính giám đốc Trì.”

Đối với cái gã Ngụy Dĩ Châu này, Trì Tịnh không hề muốn tiếp chiêu. Tựa như Thư Luật đối với Trần Cách Phi, Ngụy Dĩ Châu đối với cô cũng không khách sáo mấy. Tuy nhiên vì để cho Thư Luật uống ít chút, Trì Tịnh vẫn nên bung ly rượu này.

Thư Luật liếc nhìn Ngụy Dĩ Châu một cái, thấy Trì Tịnh đứng dậy thì dằn dò một câu: “Uống chậm chút.”

Giọng không lớn không nhỏ, vừa đủ ba người khác nghe được. Ngụy Dĩ Châu nhìn ra trường hợp này Thư Luật không thích hợp ngăn cản, Thư Luật cũng quả thật không làm như vậy. Chỉ gián tiếp biểu đạt thái độ của mình.

“Được, tôi cạn, giám đốc Trì tùy ý.”

Nói xong, Ngụy Dĩ Châu một ngụm uống sạch rượu trong ly. Trì Tịnh cũng rất cho anh ta mặt mũi, kêu cô tùy ý cô liền nhấp môi một cái.

Trần Cách Phi buồn cười liếc Ngụy Dĩ Châu một cái, xoay người đi khỏi.

“Nghe nói anh ta muốn từ chức?” Trì Tĩnh khẽ hỏi ở bên tai Thư Luật.

“Ừ.”

“Oh, thật sự là nhấm nhấm làm ngo.”

Đêm khuya, Thư Luật làm ông chủ lớn rời khỏi hội trường trước tiên. Những người còn lại phóng chừng muốn điên đến hừng đông.

Trì Tĩnh kéo cánh tay anh băng qua hành lang, vào thang máy. Không ngờ tới lâu một Thư Luật kéo cô lại, ấn xuống nút đi lên lần nữa.

“... Uống quá nhiều?”

“Rất tỉnh táo.” Thư Luật cười đến phóng đảng. “Huống chi, uống say sao làm được?”

Trong thang máy ngoài bọn họ ra cũng không có người nào khác. Lúc Thư Luật nói những lời này cũng không cố ý nhỏ tiếng.

Hoàn cảnh bức chế, trên mặt Trì Tĩnh nóng lên.

Hôm nay anh cao hứng, cô biết.

Chuyện về Perfectionist kết thúc, hứa hẹn của cô sẽ được thực hiện.

Nhanh chóng tới lầu năm mươi hai.

Hai người ra khỏi thang máy, theo hành lang đi đến cuối. Tới trước cửa, Thư Luật thuận thực nhấn mật mã, khóa cửa “lụp cụp” vang hai tiếng, tự động mở ra.

Động tác của Thư Luật không hề dịu dàng, thậm chí còn thêm vài phần hấp tấp vội vàng. Lưng Trì Tĩnh dán trên nệm mềm mại, bị xúc cảm lạnh lẽo ở mặt trên kích thích đến rùng mình một cái.

Trong phòng không có bật đèn, bọn họ chỉ có thể nương theo bóng đêm mờ tối để thấy nhau. Nhưng mà không cần cố ý nhìn, Trì Tĩnh cũng ngửi ra cô nằm trên một đồng cánh hoa hồng.

Thư Luật hôn môi cô, bàn tay nóng rực dao động trên người cô. Trong không gian yên tĩnh tiếng hít thở hỗn loạn có thể nghe rõ rệt.

Bên tai bị nhồi vào tiếng từng món từng món quần áo rơi xuống đất. Anh, cũng nhồi cô.

Trì Tĩnh nhin không được rên rỉ vài tiếng. Tay bị Thư Luật cầm lấy hôn lên từng ngón từng ngón. Khoái cảm đến tận xương nhanh chóng ăn mòn ý thức của cô.

“Còn nhớ đã đồng ý với anh cái gì không?” Anh khom người, kề vào tai cô hỏi.

Trì Tĩnh há miệng thờ dốt, muốn đáp lại nhưng nói không ra. Dưới thân lại bị va chạm mãnh liệt.

“Hửm?”

Mồ hôi của anh từ cằm nhỏ xuống bên tai cô.

“Nhớ... nhớ rõ.”

Sau hội nghị ra mắt Perfectionist sẽ đi lãnh chứng nhận, cô nhớ rõ.

“Ngoan.”

Trả lời của cô khiến Thư Luật vô cùng hài lòng. Những nụ hôn tình tế dày đặc rơi vào trên môi trên cổ cô, dây dưa khiến cô càng ham muốn nhiều hơn.

Trong lúc lơ đãng, Trì Tĩnh cảm thấy giữa ngón tay chọt lạnh, còn chưa kịp phản ứng liền bị Thư Luật mang vào cánh kiêu diễm.

Sao mờ trắng sáng, trên ngón tay kia phản chiếu ánh trắng, hơi phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Tối hôm qua bọn họ trải qua một buổi tối cực kỳ điên cuồng—— Đây là phản ứng đầu tiên khi Trì Tĩnh thức dậy vào hôm sau cảm lên cái váy kia.

Trên mặt vải trắng như tuyết nhuộm lấm tẩm màu đỏ hoa hồng, hỗn độn loang lổ. Thoáng nhìn có chút giống di cã vùi đến. Chỗ đây kéo hoàn toàn sứt chỉ, có thể tưởng tượng hôm qua nó gặp phải bạo lực cỡ nào.

Nhìn tổng thể là một chữ—— Thảm.

Trì Tĩnh cầm trong tay giữ giữ hai cái, để “miếng vải rách” này sang một bên. Bên cạnh không có quần áo nào khác để mặc, cô đành phải quần chắn lại.

Thư Luật bụng mâm ăn đi vào, khi liếc đến Trì Tĩnh đang trượt vào trong chắn, anh ngoéo khoé môi một cái, vẻ mặt sung sướng, thoát nhìn tâm trạng vô cùng khoan khoái.

“Thay quần áo trước hay là ăn cơm trước?”

Trì Tĩnh quần chắn, nhìn mâm ăn nói: “Không muốn động đây. Liên ăn như thế này đi.”

“Ừ.” Thư Luật đặt mâm ăn tới trên đùi cô, cười cười.

Trì Tĩnh cầm cái nĩa lên: “Cười cái gì?”

“Sắc đẹp thay cơm, cười không được sao?”

Sáng sớm mà đã bắt đầu phóng túng.

Cô xiên một miếng bacon bỏ vào miệng: “Vây anh nhìn thêm vài lần đi.”

Trong mắt Thư Luật trước sau đều mang ý cười: “Ăn mau.”

Giống như bị anh lây nhiễm, tâm trạng của Trì Tĩnh cũng vô cùng tốt. Khoé miệng khẽ cong, yên lặng tăng tốc độ ăn.

Ăn sáng xong, Trì Tĩnh thay quần áo phục vụ đưa tới, cùng Thư Luật tay trong tay đi ra khách sạn.

Dường như nhiệt độ lại giảm, trên bầu trời lằng đằng bông tuyết, mặt trời cũng u ám núp vào. Xe Bentley phun khói, lưu lại một đường vết bánh xe trên mặt đất.

Bên trong xe hơi ẩm trần đầy, Trì Tĩnh cời áo bành tô ôm ở trên tay. Khoé mắt nhìn thoáng qua chiếc nhẫn Thư Luật đeo lên cho cô tối qua.

“Đây chẳng phải là thiết kế của Daniel sao?”

Năm ngón tay cô khẽ vênh lên, “vương miện” trên ngón áp út sáng loá mắt.

“Em biết?” Thư Luật vẻ bất ngờ liếc cô một cái.

“Đoán.”

Daniel từ lúc ban đầu luôn theo chân cha làm nhà thiết kế châu báu của Thư thị. Sau đó con nối nghiệp cha, nhiều năm qua đã sớm là chiêu bài của Thư thị.

Đây cũng chứng minh, Thư Luật hẳn là đã lên kế hoạch từ lâu đối với việc kết hôn. Khoé miệng Trì Tĩnh giương lên vài độ.

Thư Luật gián tiếp thừa nhận suy đoán của Trì Tĩnh: “Nhẫn này đã làm xong từ rất lâu rồi.”

Nhưng mà bây giờ mới có cơ hội đeo đến trên tay cô.

Rất nhanh đã tới cục dân chính. Xe lái vào bãi đậu xe, hai người ngồi ở trên xe đều không nhúc nhích.

Tâm trạng vội vã khi tới đây thì ngược lại bình tĩnh xuống. Chỉ còn lại cảm giác thả lỏng như chuyện đã định rồi. Bọn họ dùng thời gian bảy năm đi đến một bước này, dài đằng đẵng nhưng cũng bất thành linh.

Nếu không phải phần “đồ cưới” kia của ông cụ Văn, chuyện kết hôn này sẽ không cứ như thế mà được đề cập tới trong kế hoạch.

Tuy nhiên tất cả những bản khoản do dự trước kia khi tới đây rồi thì đều không thành vấn đề.

Tri Tịnh thăm thò phào nhẹ nhõm: “Đi chưa?”

Thư Luật không nói, trực tiếp xuống xe đi nhanh sang bên cô, mở cửa xe ra. Sau đó dắt tay cô đi vào bên trong.

Bước chân lớn đến nỗi Tri Tịnh suýt không theo kịp.

Sau hôm lễ Giáng Sinh, người chờ lãnh chứng nhận dường như đặc biệt nhiều. Hai người dựa theo quy trình chụp ảnh điền đơn, vội làm xong những chuyện vụn vặt này còn phải xếp hàng lãnh chứng nhận.

Trai trai gái gái muôn hình muôn vẻ, trên mặt đều mang vẻ vui sướng. Nơi này thật sự là trại ngược chó*.

**aka chó độc thân*

Thư Luật cùng Tri Tịnh ngồi trên ghế trong hành lang dài, yên lặng chờ gọi tên.

“Sau này ly hôn cũng phải phiền phức như vậy?”

Không biết có ai bởi vì quá nhiều người, không kiên nhẫn chờ nên đôi ý không ly hôn hay không?

Thư Luật nghe xong, lấy mắt quét cô: “Đó không phải là chuyện em nên quan tâm.”

Vừa nói xong, di động trong túi áo bành tô vang lên. Âm thanh liên tục không ngừng, có vẻ vô cùng gấp rút.

Thư Luật nhận điện thoại. Trong vài giây, vẻ dịu dàng trong mắt anh biến mất không thấy tăm hơi.

Trong loa truyền tới giọng khản thiết của Hồng Đông Đồng ở bên kia: “Thư tổng, đã xảy ra chuyện!”

Sau khi Hồng Đông Đồng gọi điện nói chuyện với Thư Luật xong thì tạm thời ngắt điện thoại di động cùng toàn bộ điện thoại văn phòng. Rồi sau đó dùng điện thoại tư gọi cho Trần Cách Phi.

Làm xong những việc này, trong lòng cậu ta vẫn như có ngựa chạy, làm sao cũng không tĩnh tâm xuống được.

Càng xem càng thấy hoang đường.

Tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần, Trần Cách Phi hơi thở khẽ hỗn loạn, hiển nhiên cũng vô cùng sốt ruột.

“Tại sao có thể như vậy?!” Cô ta thở hổn hển, hỏi Hồng Đông Đồng. “Thư tổng nói thế nào?”

“Bây giờ cô phải đi liên hệ với các nhà truyền thông, trước tiên chúng ta phải cho ra câu trả lời. Thư tổng lập tức trở lại, anh ấy sẽ đích thân chủ trì họp báo.”

Trần Cách Phi gật đầu, với tình hình trước mắt mà nói, hoá bị động thành chủ động là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên cô ta vẫn cần tiến hành xác nhận chuyện này trước. Cho nên dù biết đây không phải là một câu hỏi tốt, cô ta vẫn phải hỏi.

“Khẳng định là kẻ khác tự tư tự lợi?”

Đối phó với những nhà truyền thông ra sao đều phải dựa vào ứng khẩu, cho nên cô ta cần biết tình hình thật.

Tuy rằng không có ác ý, nhưng lời này nghe không thoải mái. Ở Thư thị bấy nhiêu năm, trước khi rời đi còn gặp phải chuyện như vậy, trong lòng Trần Cách Phi đại khái ít nhiều có chút khó chịu. Nhưng Hồng Đông Đồng không có trả lời cô ta “Phải” hay “Không phải”, chỉ vẻ mặt nghiêm lại nói một câu: “Lời này đừng để cho Thư tổng nghe thấy.”

Cùng thời gian, Vu Tiểu Mạn đang ưỡn bụng dựa vào trên sa lon kiểu Âu xa hoa xem cập nhật tin mới nhất của khách hàng.

Chuyên “Perfectionist, nước hoa mới đưa ra của Thư thị dụng mùi với một nước hoa được thiết kế trước đó của công ty Tâm Hải, thiết kế bao bì rất giống” hiện giờ dĩ nhiên trở thành đề tài đứng đầu của các khách hàng.

Bất kể ai cũng đều không nghĩ ra, tác phẩm tâm huyết mới nhất của hiệu Zing hôm qua còn nở mày nở mặt xuất hiện trước mắt mọi người, hôm sau liền bị đội lên danh hiệu sao chép.

Công ty Tâm Hải bị dụng mùi chọn thời gian chuẩn xuất hiện khốc liệt kể lể. Bày tỏ mùi hương này lúc ấy khi thiết kế đã bị chết dờ, không ngờ bây giờ lại

xuất hiện chuyện như thế này. Bọn họ đặt mình vào vị trí kẻ yếu, nói tuy rằng mình là kiến càng lay cỏ thụ cũng muốn làm cho rõ ràng chuyện này.

Tiếp đó lại đưa ra mọi chứng cứ, cho ra hai bản so sánh chỉ ra chỗ tương tự của Perfectionist. Bất luận là bao bì hay là thành phần pha chế hương, hai hương thơm này đều tương tự đến kỳ diệu.

Những thông tin này tựa như đá lớn ném vào trong nước, dần dần nước văng đầy trời. Bình luận trên mạng đổi hướng gió dưới sự dẫn dắt của người có tâm. Công ty nhỏ PK trầm thương nghiệp, trong phút chốc chiếm đủ ánh mắt. Công ty Tâm Hải cũng bởi vậy mà bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thanh danh của Thư thị trong thời gian một đêm xuất hiện rất nhiều tiếng chất vấn. Có một số người thậm chí dùng giọng điệu châm biếm đề nghị tốt nhất là đào bới sâu một chút các tác phẩm trước kia.

Mà Trì Tịnh là nhà điều chế hương càng bị dân mạng liên tục lóc da. Ngay cả quan hệ của cô cùng Thư Luật cũng bị bung ra không kém chút nào.

Điều này khiến cho một đám “quần chúng vây xem” phấn khởi. Cao triều thay nhau nổi lên. Ngôn luận trở nên ngày càng vi diệu.

Vu Tiểu Mạn nhìn tin tức bay đầy trời, ngay cả bản thân cô ta cũng muốn tin chuyện này. Tồn tiền cho Thủy Quân, thật đúng là tận tụy với công việc.

Nhón một miếng mứt mặn bỏ vào miệng, cô ta thoải mái híp mắt lại.

Thư Dư Chính đang từ trong phòng đi ra, nhìn về mặt cũng là đã biết được tin tức. Vu Tiểu Mạn nhở hột mặn ra, chìa tay về phía Thư Dư Chính.

“Kéo em một cái, em muốn về phòng nằm một chút.”

Thư Dư Chính đi tới, yêu thương vuốt ve bụng nhô lên của cô ta. Sau đó chậm rãi nâng lưng, đỡ cô ta dậy.

Vu Tiểu Mạn ưỡn bụng, kéo Thư Dư Chính đi về phòng.

“Mệt rồi thì ngủ một chút đi.”

“Cả ngày ngủ, xem em như heo mà nuôi à?”

Thư Dư Chính cười cười, không trả lời. Chờ cô ta lên giường xong, cầm lấy di động định đi ra ngoài.

“Anh đi đâu?”

Vu Tiểu Mạn dùng chân quét đùi ông ta một cái.

Thư Dư Chính cảm chân cô ta, dịu dàng đặt vào trên giường: “Anh đi gọi điện thoại cái. Sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Nếu em là anh, lúc này sẽ không đi thêm phiền.” Vu Tiểu Mạn kéo lấy tay áo ông ta, khuyên nhủ. “Bây giờ khẳng định Thư Luật bận đến không thể phân thân. Anh đi lúc này không được tốt đâu.”

Thư Dư Chính bị cô ta kéo đến trên giường, thuận thế dựa nghiêng vào đầu giường.

“Em biết rồi?”

Vu Tiểu Mạn vuốt ve cổ áo sơ mi của ông ta, nói chung chung: “Thư thị xảy ra chuyện lớn như vậy, ai mà không biết?”

Hiện giờ Thư thị quả thật vội thành một núi. Nhưng không có sứt đầu mẻ trán như trong tưởng tượng của Vu Tiểu Mạn.

Người đi theo bên cạnh Thư Luật năng lực làm việc đều thuộc hàng đầu. Ngay sau khi được mệnh lệnh từ miệng Hồng Đông Đồng đã nhanh chóng triển khai công việc.

Trần Cách Phi dùng thời gian nhanh nhất liên hệ toàn bộ truyền thông. Phòng tuyên truyền đã thảo xong trước lời phát biểu. Hết thầy được sắp xếp sẵn sàng trong khoảng thời gian ngắn, chỉ chờ Thư Luật chỉ thị bước tiếp theo.

Kết thúc cuộc điện thoại, Thư Luật và Trì Tịnh đi xe trở lại công ty. Hai người cùng lên tầng ba mươi tám.

Hồng Đông Đồng đang đi qua đi lại ở trước cửa văn phòng nhìn thấy người, vội vàng đi lên đón. Báo cáo rõ ràng ngắn gọn với Thư Luật.

“Tư liệu của đối phương đâu?”

Hồng Đông Đồng điểm mở iPad đưa đến trước mặt Thư Luật: “Đây là nước hoa của đối phương.”

Trì Tịnh thấy thiết kế trên màn hình nhìn có vẻ quen mắt, về mặt sa sầm xuống.

“Không biết xấu hổ!”

Ngày nay làm ăn cướp đều càn rỡ như vậy?!

Thư Luật nhận lấy iPad phóng đại hình ảnh lên, nhìn tỉ mỉ. Ánh mắt càng ngày càng lạnh.

“Bọn họ vô cùng xảo quyệt, chỉ nói tương tự, không nói sao chép. Rõ ràng là đang giữ cho mình đường lui.” Hồng Đông Đồng nhìn chăm chăm màn hình nói.

“Đi thăm dò bối cảnh cùng tin tức cụ thể của nước hoa.” Thư Luật tắt trang web, phân phó Hồng Đông Đồng.

Đột nhiên tiếng chuông vang lên trong không gian yên tĩnh có vẻ đặc biệt chói tai. Thư Luật liếc nhìn hiển thị gọi đến, đi tới bên cửa sổ nhận điện thoại.

“Ông muốn cháu cho ông một giải thích hợp lý nhất! Bằng không cái cô Trì Tĩnh này cháu đừng nghĩ muốn che chở nữa!”

Thư Nhược Chu hồn hên gào lên, hiển nhiên là đã giận tới cực điểm.

“Hợp báo kết thúc cháu sẽ qua đón ông.” Thư Luật nắm điện thoại, bình tĩnh nói. “Bất luận như thế nào, cháu sẽ cho ông một câu trả lời hài lòng.”

Không đợi Thư Nhược Chu đáp lại, Thư Luật cúp điện thoại trước. Sau đó nhấn tắt máy.

“Hợp báo mấy giờ bắt đầu?”

“Ba giờ chiều.” Hồng Đông Đồng trả lời. “Bản thảo lời phát biểu bên Phòng tuyên truyền mới vừa đưa tới, tôi đi lấy cho ngài.”

“Không cần.” Thư Luật khoát tay. “Tư liệu mà tôi nói phải dùng thời gian nhanh nhất tra được.”

“Tôi đi liền.” Hồng Đông Đồng nhìn Thư Luật, lại nhìn Trì Tĩnh, đóng cửa rồi đi.

“Tốc độ chuyện này nổ ra quá nhanh. Đối phương đã có chuẩn bị mà đến.”

Hội nghị ra mắt sản phẩm mới vừa chấm dứt liền nổ ra sự kiện đùng mù, hiển nhiên là đang cố ý ăn ké độ nóng. Chỉ sợ người ta không biết.

“Hợp báo buổi chiều, em không cần tham dự.” Trì Tĩnh bị anh kéo vào lòng, nghe anh dặn từng cái từng cái một. “Qua vài ngày nữa anh phải đi Paris một chuyến, đón ông cụ về.”

“Ông cụ có khoẻ không?”

Thư Luật cười hai tiếng: “Bị chọc giận.”

Thư thị phát triển đến nay chưa từng xảy ra vụ tai tiếng như “Sao chép”. Hướng chi, lần này xảy ra trên nước hoa Thư Nhược Chu vừa ý nhất. Tức giận là không thể tránh khỏi.

Xem ra chuyện của bọn họ, Thư Nhược Chu ở bên kia đều biết hết.

“Nếu bởi vì chuyện này mà ông cụ ép anh lấy người khác, anh cũng phải ngàn vạn lần chịu đựng nha!”

Giọng điệu thoải mái, điều hoà bầu không khí nặng nề.

Thư Luật khẽ vuốt ve hai má Trì Tĩnh, nửa thật nửa giả đáp lại: “Ừ. Nhất định chịu đựng.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Ba giờ chiều, hợp báo đúng giờ tiến hành.

Tuy rằng tổ chức vội vàng, nhưng chỗ nên làm Thư thị không có một chút sơ sẩy nào.

Hội trường to như vậy ngồi đầy người của giới truyền thông. So với hội nghị ra mắt mà nói, hợp báo lần này rõ ràng cũng có lực hấp dẫn đối với bọn họ.

Mặc kệ sự kiện “Sao chép” là thật hay giả, với bọn họ mà nói, có tin tức là đủ rồi.

Tiếng ồn ào dần biến mất trong lời mở đầu của Trần Cách Phi. Đèn flash dồn hết sức lực chiếu trên người cô ta, bầu không khí hiện trường không hề thoải mái.

“Cảm ơn quý vị rút ra thời gian tới tham gia họp báo liên quan đến Zing. Tiếp theo đây xin mời tổng giám đốc Thư lên đài giải đáp cho mọi người.”

Trần Cách Phi lui xuống sau vài câu mở đầu ngắn gọn. Thư Luật vững bước đi đến trên đài, cho câu trả lời cuối cùng đối với “sự kiện Perfectionist sao chép”.

Ánh mắt sắc bén của anh quét qua toàn hội trường, âu phục trên người tinh tế phẳng phiu, dưới ánh đèn flash phát ra quang sáng lạnh lạnh.

Về điểm tĩnh của anh tựa như một viên thuốc an thần, như không có chuyện gì mà người đàn ông này không giải quyết được.

Thư Luật nâng tay điều chỉnh microphone một chút, chậm rãi mở miệng: “Hiệu Zing từ khi thành lập tới nay thái độ vẫn luôn thành tín. Nhiều năm qua không có một vết đen nào, có vẻ vô sỗ phạm. Những sự thật này tin rằng tất cả mọi người đều thấy ở trong mắt.”

“Như vậy về chuyện sao chép, Thư tổng giải thích thế nào?”

“Theo như lời của Thư tổng, tại sao họp báo lần này giám đốc Trì là nhà điều chế hương trốn tránh không gặp?”

“Chúng tôi không cần lời nói hình thức, chỉ cần sự thật. Mời Thư tổng trả lời!”

Họp báo được trực tiếp, sau khi Thư Luật đi khỏi Trì Tịnh vẫn ở lại trong văn phòng công ty. Lúc này nhìn màn hình lớn, cả trái tim dao động thất thường.

Câu hỏi của phóng viên liên tiếp, mỗi câu đều sắc bén, không chút qua loa nào. Không ở hiện trường nhưng cũng có thể cảm giác được bầu không khí căng thẳng.

Nhìn người đàn ông đơn độc ở trên đài hăng hái chiến đấu, trong lòng Trì Tịnh có chút khó chịu.

Đột nhiên vang lên tiếng tin nhắn dọa cô giật nảy mình. Cầm lên điện thoại lật xem, bất ngờ khi thấy là tin nhắn Lương Duệ Tư gửi tới.

Từ sau khi anh ta rời đi, đây là lần đầu tiên hai người liên lạc.

Trên màn hình chỉ có ba chữ: Vẫn tốt chứ?

Quả nhiên tất cả mọi người đã biết.

Mới trước đó, Trì Tịnh nhận được điện thoại của Hà Nhuế và Văn Mạc Sơn.

Với tính tình của Hà Nhuế dĩ nhiên là giúp cô mắng cái kẻ cơ hội kia, rồi sau đó an ủi vài câu dỗ cô vui.

Mà Văn Mạc Sơn lại hoàn toàn không nhắc tới chuyện này. Chỉ bảo khi cô có thời gian thì về nhà, đừng có lòng bông lêu như thế. Nói vài câu việc nhà liền kết thúc điện thoại.

Muốn nói Văn Mạc Sơn không biết chuyện này là không có khả năng. Ông ấy không hỏi, có lẽ là cảm thấy dư thừa.

Thứ nhất là, hoàn toàn không có khả năng Trì Tịnh sao chép.

Thứ hai là, có chuyện gì cũng đều có Thư Luật che chở ở đằng trước.

Theo góc độ khác mà nói, Văn Mạc Sơn không quan tâm tới cũng là vì muốn nhìn xem Thư Luật xử lý chuyện này như thế nào.

Trao đi con bé nhà mình, Văn Mạc Sơn âm thầm vận dụng không ít tâm.

Trì Tịnh thấy tin nhắn của Lương Duệ Tư, nhanh chóng gõ vài chữ hồi âm: Không cần lo lắng, không có việc gì.

Thư Luật, sẽ không để cho cô xảy ra chuyện gì.

Sau những chất vấn liên tiếp của phóng viên, trong hội trường đột nhiên yên tĩnh lại. Phần đông người truyền thông giờ cây microphone dài chờ Thư Luật trả lời.

Camera càng không ngừng hoạt động, ống kính chiếu lên trên đài.

Thư Luật hai tay chống hai bên mép bàn, lần lượt trả lời những câu hỏi vừa rồi của phóng viên——

“Công ty nào đó chỉ ra rằng Perfectionist đựng mùi với nước hoa được thiết kế bởi công ty đó, bao bì cũng khá giống, là chuyện không có thật. Thư thị không thừa nhận. Về vấn đề này, chúng tôi sẽ áp dụng biện pháp tương quan để giải quyết.”

Ánh mắt anh kiên định, không tránh né, từ đầu đến cuối bình tĩnh như thường.

“Ngoài ra, giám đốc Trì không xuất hiện trong hợp báo là vì tôi ngăn cản.” Nói đến đây, trong mắt Thư Luật lại mang chút ý cười. “Suy cho cùng nam chủ ngoại nữ chủ nội. Tôi chặn ở phía trước vợ tôi chẳng phải nên thế sao?”

Đối với Thư Luật tự giễu cợt mình, đa số người của truyền thông đều về mặt bất ngờ. Thư Luật đối ngoại luôn là vẻ khiêm tốn nghiêm cẩn, đùa giỡn ở nơi công cộng như thế này đúng là hiếm thấy.

Song cái câu “vợ tôi” kia tựa như một quả bom ném vào trong đám phóng viên ở bên dưới. Chuyện Thư Luật-người nắm quyền đương nhiệm của Thư thị còn độc thân, không mấy ai là không biết. Danh hiệu người đàn ông độc thân hoàng kim này vẫn luôn theo anh mấy năm nay.

Những lời mới vừa rồi kia tương đương với tin tuyên bố kết hôn trá hình.

Tiếng bấm máy “tách tách”, toàn bộ ánh đèn flash xuất hiện cùng lúc. Tất cả mọi người không ngờ rằng, “hợp báo làm sáng tỏ” lần này lại có thu hoạch bất ngờ.

“Theo ý giải thích của Thư tổng, người kia là kẻ cơ hội? Nhưng mà hiện giờ tất cả chứng cứ đều chỉ vào Perfectionist là một tác phẩm sao chép.” Một vị phóng viên giữ vững lý trí hỏi ra câu hỏi mấu chốt.

Thư Luật nhắm ánh mắt ngay anh ta, khoe miệng nhếch lên một cái: “Nếu đối phương khản cấp muốn một lời giải thích, là đen hay trắng, chúng tôi sẽ trong thời gian ngắn nhất cho ra một câu trả lời.” Dừng một chút. “Tin rằng sẽ không khiến mọi người thất vọng.”

Hình ảnh dừng lại trên nụ cười cuối cùng của Thư Luật. Thư Trữ Khải hừ một tiếng, tắt ti vi đi.

“Chuyện này quá đáng.” Thư Hàng ngậm thuốc lá, không nặng không nhẹ nói một câu.

“Quá đáng cái rắm!” Thư Trữ Khải ném xuống điều khiển từ xa trong tay, cười khẩy. “Anh cho rằng Thư Luật không có đầu óc như anh sao?”

Thư Hàng về không vui: “Cha nói chuyện thì nói, công kích người thân làm gì?!”

“Ngu còn không chịu đối diện?” Thư Trữ Khải tức giận nhìn anh ta. “Nhiều năm qua, tính cách của Thư Luật anh còn không hiểu? Nó là cái loại người đánh không cảm thấy đau như anh sao?!”

“...Đó chẳng phải là tình huống đột phát sao!”

Thư Trữ Khải uống trà, không đáp lại Thư Hàng nữa.

Xây ra chuyện này, ông ta không thể nói là hả giận nhiều, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ.

Chuyện Thư Luật làm mấy năm nay đều khiến ông ta hận đến ngứa răng. Lúc này có người hất nước bắn lên người anh, cục giận này của Thư Trữ Khải nuốt trôi không ít.

Trong buổi họp báo, bất kể câu trả lời của Thư Luật là thật hay giả, đều truyền ra một tin tức—— Chuyện này Thư thị muốn truy cứu tới cùng.

Rõ ràng không đứng ở vị trí có lợi, nhưng anh lại biểu hiện đã nắm chắc thắng lợi. Tâm lý chiến của Thư Luật dường như chưa bao giờ thua ai.

Thư Trữ Khải nhấp trà, lạnh lùng hừ một tiếng.

Vẫn hy vọng đối phương có thể tiếp được thủ đoạn của nó!

Trong bệnh viện, Đồng Dao cũng tắt ti vi sau buổi họp báo.

Tuy nhiên khác với Thư Trữ Khải xem náo nhiệt, vẻ mặt cô ta khản trương, tay cầm điều khiển từ xa cũng run rẩy.

“Ăn táo.”

Bà Đồng đưa táo tới trước mặt Đồng Dao, dịu dàng nhìn cô ta.

Lần này Đồng Niên vào bệnh viện, nếu không có Đồng Dao sợ là đã xảy ra chuyện lớn.

Ngay từ đầu bà ta từng nảy sinh nghi ngờ đối với tiền Đồng Dao lấy ra. Hồi vài lần, Đồng Dao đều tuyên bố là mượn, bà liền không hỏi nữa.

Đồng Niên cần dùng tiền gấp, cho nên tất cả những cái khác đều không quan trọng.

Đồng Dao nhìn trái táo vừa to vừa đỏ ở trước mặt, mũi dần bắt đầu lên men. Xem xong hộp báo rút cuộc biết mình đã chọn ra bao nhiêu phiền toái.

Cô ta cúi đầu nhận lấy trái táo. Mới vừa rửa qua, còn ướt nước lạnh lạnh. Để táo lên bàn, Đồng Dao bật đứng dậy.

“... Con đi toilet rửa tay trước đã.”

Đứng trong toilet ở cách vách, Đồng Dao lấy từ trong túi ra cái sim điện thoại vô danh kia, tay run rẩy ném vào giỏ rác. Nhìn chòng chọc vài giây, sau đó ngồi xổm xuống đất thấp giọng khóc lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thư Luật đi công ty trước, dặn dò Trợ lý Hồng một số việc. Sau đó đích thân đi Phòng quan hệ xã hội.

Trần Cách Phi nghe thấy có người gõ cửa, lên tiếng đáp lại. Đến khi thấy Thư Luật thì ngẩn ra rõ rệt.

“Thư tổng?”

Thư Luật đón ánh nắng đi vào, ngồi đối diện cô ta, nói thẳng vào vấn đề: “Mấy ngày tới tôi đi vắng, có chuyện gì không liên lạc được với tôi thì trực tiếp tìm Trợ lý Hồng.”

Đi vắng lúc này?

Trần Cách Phi hơi kinh ngạc. Nhưng nghĩ lại Thư Luật làm chuyện gì đều có suy tính của mình, nên không hỏi nhiều.

“Chuyện gì mà không thể dặn dò trong điện thoại, còn phải đích thân đi một chuyến.”

Thư Luật nở nụ cười: “Có một số việc gặp mặt nói mới tỏ ra có thành ý.”

Trần Cách Phi nhướn mày.

“Mấy năm nay vất vả, cảm ơn.”

Thư Luật đã đi khỏi. Trần Cách Phi ngồi ngẩn ra tại chỗ.

Tháng một sang năm, cô sẽ rời khỏi Thư thị, rời khỏi nơi đã làm việc gần bảy năm. Vốn cô nghĩ cứ như vậy, nhưng không ngờ trước khi đi lại có thể được một câu cảm ơn của Thư Luật.

Trần Cách Phi cúi đầu, bật cười.

Cái tên Thư Luật này, cô e là không thể nào hận nổi.

Giữa trưa, Thư Luật mang Trì Tịnh đi ăn ở một quán com làm đồ ăn Giang Thành ở phía nam thành phố.

Giang Thành là thành phố Trì Tịnh sống đến năm năm tuổi. Viện phúc lợi xã hội ở chỗ này.

Mấy món trên bàn đều là món ăn đặc sắc của Giang Thành, khiến người ta chảy nước miếng.

“Lâu lắm rồi, không ngờ còn rất hoài niệm đối với hương vị này.”

Thư Luật nghe xong thoải mái cười, giúp cô thêm một chén canh.

“Thích thì sau này thường đến.”

Giữa chừng Hồng Đồng Đồng gọi tư liệu tới. Trì Tịnh ngồi đối diện Thư Luật im lặng dùng com, thấy anh chỉ quét mắt qua vài lần ngẩn ngui.

Từ quán com đi ra, xe chạy thẳng về hướng trấn Nam Hoài.

Tuyết đọng trên đường đã được dọn sạch sẽ. Xe chạy tốc độ đều đều, hơn nửa giờ sau, xe Bentley dừng lại trước cổng.

Khác với bên ngoài, trong sân chỉ có một lối nhỏ sạch sẽ. Hai bên bậc thang, trên chậu hoa còn bị tuyết bao phủ. Qua thời gian dài, tuyết trắng biến

thành tuyết xám

Tri Tịnh đẩy cổng ra, hai người sóng vai đi vào.

Vào phòng khách lầu một, một luồng hơi ấm phả vào mặt. Tri Tịnh gỡ khăn quàng cổ xuống, kéo Thư Luật lên lầu hai.

Mành cửa sổ sát đất kéo một nửa, ngăn không được ánh mặt trời không mời mà đến. Trong lòng Văn Mạc Sơn ôm một quyển sách, tựa vào trên sa lon đang ngủ.

Hai người nhìn nhau.

“Nếu không thì anh đi trước đi. Phía ông cụ em nói một tiếng là được.”

Thư Luật trầm ngâm, gật đầu đồng ý.

Dù sao thì sau này có cả đồng cơ hội.

Trở lại bên cạnh xe, Thư Luật đưa tay túm túm áo bành tô cho Tri Tịnh.

“Đừng thêm đề ý trên mạng, cũng đừng đi xem. Đỡ phải ảnh hưởng tâm trạng.”

“Ừm.” Tri Tịnh giữ chặt tay anh. “Em ở ngay trong nhà, chờ anh trở về.”

“Giải quyết xong chuyện này, tất cả nên bỏ sung đều sẽ bỏ sung.”

Ngày lãnh chứng nhận hôm đó, mắt thấy đã sắp đến lượt bọn họ rồi, lại bị cú điện thoại của Hồng Đông Đồng quấy rầy. Hai người đến bây giờ còn mang thân phận “Chưa cưới”.

Nói vài câu, thấy thời gian cũng sắp rồi, Tri Tịnh bèn thúc giục Thư Luật rời đi.

“Em vào đây. Đọc đường chú ý an toàn.”

Thư Luật hôn lên môi cô một cái: “Chờ anh trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Sau khi ra khỏi trấn Nam Hoài, Thư Luật đi xe thẳng đến sân bay thành phố S.

Hồng Đông Đồng đang đứng ở lối vào, trông thấy dáng cao ngất của Thư Luật từ xa đến gần. Anh mặc quần áo màu sậm, chỉ mang theo một va li xách tay.

Thư Luật đưa chìa khoá xe cho cậu ta, rồi từ trong túi lấy ra một danh thiếp đưa tới trước mặt cậu ta.

“Người này sắp tới hẳn là sẽ liên lạc với cậu. Đến lúc đó anh ta yêu cầu cái gì, cậu làm theo là được.”

Hồng Đông Đồng nhìn danh thiếp chỉ in tên cùng số điện thoại, trong phút chốc có chút không chắc ý của anh.

“Làm theo toàn bộ?”

Thư Luật nhìn cậu ta một cái, nở nụ cười: “Cậu sợ cái gì?”

Hồng Đông Đồng khụ một tiếng: “Không...”

“Ồ đây giao cho cậu, tôi đi đây.”

Hồng Đông Đồng nắm trong tay tấm danh thiếp đứng tại chỗ một hồi lâu, đến khi không nhìn thấy bóng dáng Thư Luật nữa mới xoay người đi bãi đậu xe.

Trong xe trên ghế phó lái, cậu thấy được túi văn kiện Thư Luật để lại.

Rút tư liệu ra xem tí mĩ xong, Hồng Đông Đồng giật mình hiểu được ý tứ của Thư Luật.

Phút chốc, cậu ta huyết sáo, lái xe rời khỏi sân bay.

Về đến trong nhà, tất cả nhịp điệu dường như đều biến chậm

Vì trong lòng có việc, sáng sớm Tri Tịnh đã thức dậy. Ăn xong điểm tâm, cô nhìn con đường nhỏ trong sân, lần đầu tiên cảm cái xéng đi xúc tuyết một hồi.

Khi Văn Mạc Sơn đi ra, chỉ thấy một khoảnh kia như chó gặm cùng cái xéng ném ở một bên, cái người nói muốn xúc tuyết đang khom lưng đắp người tuyết.

Còn có thể trông cậy vào con bé đó chút nào hay không?!

Ông cụ Văn nhìn hồi lâu, cuối cùng thở dài, xoay người vào nhà.

Tối gần giữa trưa, Tri Tịnh thay quần áo đi phòng bếp lâu một.

Bây giờ ngoại trừ bữa sáng, mỗi khi chị Ngọc nấu cơm thì Tri Tịnh đều đi theo bên cạnh học.

Giúp lật rau thái đồ ăn, khi chị Ngọc khuấy cái muối thì cô ở ngay bên cạnh giúp tay.

Ngày thứ hai trở về, bữa trưa này Tri Tịnh đặc biệt chọn làm hai món ăn Văn Mạc Sơn thích. Hương vị tuy không bằng chị Ngọc, nhưng dùng lời nói của Văn Mạc Sơn chính là: “Tạm được, không coi là khó ăn.”

Tri Tịnh tức giận nhìn ông, chỉ bằng dùng khen!

Cơm rượu no đủ, ông cụ Văn hân hoan đi lên lầu uống trà.

“Không ngờ rằng lúc còn sống thầy còn có thể ăn được cơm cô làm.”

“Phi phi phi!” Tri Tịnh trừng ông. “Thầy bị làm cảm ả? Cái gì mà lúc còn sống?”

Văn Mạc Sơn cười hai tiếng. Giọng hùng hậu, tràn đầy sức lực.

“Được được được, không nói.” Ông chỉ vào sa lon kêu cô ngồi xuống. “Sau khi giải quyết chuyện Perfectionist xong, chuyện vui của hai đứa có phải nên làm hay không?”

Tri Tịnh bóc một hạt pitaschio ném vào miệng, nhai vang rạo rạo: “Hai ngày trước tụi con đi lãnh chứng nhận.”

Văn Mạc Sơn vừa nghe được, sắc mặt khế biến: “Cô không hiểu chuyện, Thư Luật cũng vậy sao?!”

Chuyện quan trọng như thế lại không ai thông báo cho ông biết!

“Ngài đừng nóng vội ả! Đó chẳng phải là lãnh không thành sao!” Tri Tịnh thêm cho ông một ly trà, vuốt giận ông cụ. “Con chỉ là muốn nói cho thầy biết, chuyện đám cưới đã lên kế hoạch rồi. Chuyện lãnh chứng nhận không nói cho thầy biết còn chẳng phải là muốn cho ngài một sự ngạc nhiên?”

Văn Mạc Sơn hừ hừ, mặt vẫn xụ xuống.

“Nhưng mà...” Tri Tịnh nói ra lo lắng của mình. “Hiện giờ Perfectionist xảy ra chuyện như vậy, chẳng biết phía ông cụ Thư có thể có ý kiến hay không.”

Văn Mạc Sơn trừng mắt: “Lão dám!”

Nói thì nói thế, lời của Tri Tịnh thật sự là không phải không có khả năng. Với tính tình nóng nảy của lão Thư kia...

Văn Mạc Sơn quyết định, chờ lão già kia trở về ông nhất định phải đi gặp ông ta!

Trưa ngày hôm sau, khi Văn Mạc Sơn lại ăn đồ ăn Tri Tịnh làm, vẻ mặt rõ ràng tốt rất nhiều.

Con bé này nếu chịu học chuyện gì thì nhất định sẽ học rất nhanh. Để khích lệ, ông ăn nhiều hơn bình thường một chút.

Cơm trưa xong, Văn Mạc Sơn mặc vào áo lông đi ở trong sân một hồi, sau đó trở lại phòng ngủ.

Tri Tịnh quần thảm lông, làm tổ trên sa lon trong phòng khách xem ti vi.

Tình trạng hiện tại của cô thật sự là hoàn toàn đang nghỉ dưỡng ở nhà.

Điện thoại chấn động vù vù, Trì Tĩnh theo tiếng nhìn, là di động của Văn Mặc Sơn đặt trên bàn. Cô thấy một dây số không biết nên không nhận.

Điện thoại yên tĩnh lại, Trì Tĩnh giờ tay chụp selfie, tự mình xem cả nửa ngày, cuối cùng lưu vào trong photo album của di động.

Hai ngày nay cô chịu đựng không liên lạc với Thư Luật. Anh ngoại trừ gọi tới một cú điện thoại báo bình an, rồi không hề gọi cô nữa.

Xem tình hình này, phía bên Thư Nhược Chu dường như không mấy lạc quan.

Mọi chuyện đều là tung tin vịt dễ, làm sáng tỏ khó. Có một số người chỉ theo dõi náo nhiệt ban đầu trong chốc lát, bọn họ hoàn toàn không quan tâm đến kết cục. Cuối cùng, ấn tượng của chuyện này lưu lại trong đầu bọn họ là những gì bọn họ tự nghĩ.

Trì Tĩnh không nhận được lượt cập nhật của khách hàng, chuyện của Perfectionist vẫn còn nằm trên đầu sóng. Cô dứt khoát bỏ di động xuống, nhắm mắt ngủ.

Trong mộng lung luôn cảm thấy bên tai có tiếng ồn. Trì Tĩnh cau mày trở mình một cái, quên là đang ngủ trên sa lon đôi, thiếu chút nữa từ trên lăn xuống.

Mở mắt ra, đụng phải ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Trì Tĩnh hí mắt lại, cầm lên di động ở bên cạnh, thấy hai cuộc gọi nhỡ của Hồng Đông Đông và một tin nhắn.

Tin nhắn cũng đến từ Hồng Đông Đông, chỉ gọi bốn chữ: mau xem tin tức.

Trì Tĩnh thông thả gọi đi một cú điện thoại.

“Cô Trì?”

“Ừ.” Mới vừa tỉnh ngủ, giọng của cô còn hơi khàn khàn. “Hai ngày nay có liên lạc với Thư Luật không?”

“Mấy phút trước mới nói điện thoại.”

Im lặng một lát, Trì Tĩnh hỏi: “Biết khi nào anh ấy trở về không?”

“Rất nhanh. Dù sao thì bên này còn có việc.” Dừng một chút, Hồng Đông Đông nói. “Cô Trì, cô đừng lo lắng, chuyện này sẽ nhanh chóng giải quyết.”

Trì Tĩnh hơi nhướn mày, sau khi cúp điện thoại thì điểm mở cập nhật khách hàng. Sau đó mới phát hiện trong vòng một tiếng đồng hồ này đã xảy ra chuyện lớn.

Trong thời gian mấy chục phút ngắn ngủi, sự kiện “Perfectionist sao chép” đã không còn là đầu đề. Chiếm lấy chính là một tin tức lên án vi phạm bản quyền.

Kẻ bị lên án không ai khác, chính là cái người bạn thân mến đã chỉ trích “Perfectionist đụng mùi” kia——Công ty Tâm Hải.

Thì ra đối phương chỉ trích hoa văn trên bình nước hoa Tâm Hải “thiết kế” nghi ngờ là đã vi phạm bản quyền.

Tuyên cáo truy trách nhiệm vô cùng ngắn gọn súc tích—— Trên mọi nẻo đường*: Tôi có cho phép các anh dùng chưa mà anh cứ dùng?!

**là một tên nick trên mạng*

Bên dưới kèm theo hình ảnh.

Tầm thứ nhất là hình ảnh phóng đại của bình nước hoa mà công ty Tâm Hải tuyên bố mình thiết kế; một tấm khác là hình chiếc bình sứ của “Trên mọi nẻo đường” cung cấp. So sánh hai bên, độ tương tự của hoa văn giống như đúc.

Trừ cái đó ra, còn có hai tấm với góc khác nhau của tài liệu đăng ký bản quyền.

Trên tuyên cáo giải thích tỉ mỉ, hoa văn trên bình sứ này đã được đăng ký thiết kế độc quyền. Công ty Tâm Hải tự mình sử dụng kinh doanh là hành vi thuộc loại vi phạm bản quyền.

Đối với chuyện này, “Trên mọi nẻo đường” bày tỏ sẽ truy cứu đến cùng. Trực tiếp biểu lộ rõ công ty Tâm Hải chờ nhận thư của luật sư.

Những hành động “truy cứu trách nhiệm” liên tiếp này đã đẩy lên hồi kỳ không nhỏ. Bao gồm người trong giới, các nhà truyền thông, còn có đồng đạo quần chúng sôi nổi bắt đầu xếp hàng.

Công ty hữu hạn Dật Hương lại nói thẳng loại hành vi này của công ty Tâm Hải là không biết xấu hổ.

Duy chỉ bên phía công ty Tâm Hải lại im như thóc, đến bây giờ vẫn không có đáp lại.

Tri Tịnh xem kỹ hết toàn bộ nội dung, ở chỗ ký tên của nguyên cáo tìm thấy tên của Lục Diễm.

Lập tức sững sốt.

Cô dừng lại một chút, để di động xuống, soát logic từ đầu tới cuối một lần.

Hoa văn trên cái bình nước hoa kia chứng tỏ Tâm Hải đã dựa theo của Perfectionist mà đạo ra một cái giống nhau như đúc. Nếu là bọn họ vi phạm bản quyền, vậy Perfectionist...

Bỗng dưng, Tri Tịnh nhớ tới lời của Fournier. Ngồi mạnh xuống, gọi cho Hồng Đông Đồng một cú điện thoại.

Vài phút sau, Tri Tịnh nhìn tin nhắn cậu ta gửi tới, tim treo lên rồi cuộc đã để xuống.

Gần đây những con co thất giả càng tới nhiều, ngày dự sinh càng tới gần, tâm trạng Vu Tiểu Mạn cũng tốt hơn nhiều.

Thứ nhất là vì sắp làm mẹ, đối với sự trông mong nhiều năm của cô ta mà nói là nỗi hạnh phúc không thể giải thích được. Thứ hai là, nghe nói Thư Nhược Chu sắp trở về.

Đương nhiên, càng khiến cho cô ta thoải mái nhất định là chuyện “Perfectionist sao chép”.

Vu Tiểu Mạn không ngờ, đã lợi dụng tất cả mọi khía cạnh. Nói đựng mùi, bao bì giống nhau, đều là tung hoành mù.

Mục đích chính của cô ta là, nếu Thư Luật ngáng chân không cho cô ta vào cửa nhà họ Thư, như vậy anh ta cũng đừng nghĩ thuận thuận lợi lợi mà tiếp nhận công ty.

Một mình cô ta kéo cả Thư thị xuống nước, không lỗ.

Loại chuyện “cơ hội” này rất nhiều. Đừng nói bất không được nhược điểm của cô ta, cho dù bất được, còn có thể làm gì đối với người phụ nữ vừa vào thời kỳ nuôi con bằng sữa mẹ?

Bồi thường chút tiền?

Vu Tiểu Mạn hừ một tiếng.

Máu chốt là, Thư Nhược Chu coi trọng sản nghiệp nước hoa như thế, xuất hiện loại chuyện này khẳng định phải nổi trận lôi đình.

Ôm loại tâm trạng này qua vài ngày, Vu Tiểu Mạn không ngờ rằng lại đảo ngược nhanh như vậy.

—— Chuyện này coi như xong. Thăng nhóc kia quá nham hiểm. Im hơi lặng tiếng cho một kích như vậy, chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ của nó.

Nhìn tin nhắn Lý Tâm Hải gửi đến này, Vu Tiểu Mạn suýt nữa ghen thờ. Cô ta liếc nhìn Thư Dư Chính trên sa lon một cái, xoay người trở về phòng ngủ.

Vu Tiểu Mạn nắm chặt di động, lạnh mặt hỏi âm: Tính toán kiểu gì vậy? Làm sao mà khinh địch như thế?

Lý Tâm Hải không phải ai khác, chính là mối tình đầu của Vu Tiểu Mạn. Hồi đó hai người u u mê mê ở bên nhau, sau đó lại mơ mơ hồ hồ chia tay. Khoe khoang mà nói thì chính là quan hệ nốt ruồi son và ánh trăng sáng*.

**từ cuốn tiểu thuyết “Hoa hồng đỏ hoa hồng trắng” (Red Rose White Rose) của nhà văn Trương Ái Linh (TQ) – mô tả sắc sảo, thực tế về đàn ông và đàn bà, về sự đứng núi này trông núi nọ của đàn ông và cái muôn mặt trong người đàn bà. Truyện này được dựng thành phim năm 1994. Tham khảo thêm về cuộc đời của nhà văn Trương Ái Linh: https://vi.wikipedia.org/wiki/Trương_Ái_Linh*

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vu Tiểu Mạn không sợ ngã ngựa. Tiền cùng tình đều đầu vào đó, cô ta yên tâm.

Lý Tâm Hải: Em hãy kèm chế chút đi. Đừng có xôi hồng bóng không.

Bị anh ta nói như vậy, trong nháy mắt Vu Tiểu Mạn cảm thấy như ghen ở chỗ hòng. Nhưng mà chuyện tới đây cô ta có thể làm gì bây giờ? Tự mình đánh vào mặt mình ư?!

Sau một lúc lâu, cô ta đáp lại một câu: Anh chờ tin của em.

Ngồi ở góc giường, Vu Tiểu Mạn cố gắng bình lại cảm xúc. Chiếc điện thoại trong tay bị cô ta siết chặt vang lên răng rắc.

Thật là giỏi!

Vu Tiểu Mạn cười khẩy, hôm nay xem như cô ta mở mang kiến thức đối với lòng dạ của Thư Luật. Thảo nào trong buổi họp báo anh ta nói như vậy, rõ ràng là đã đào trước một cái hố, chờ xem cô ta nhảy vào hay không.

“Mẹ nó!”

Thư Dư Chính bung trong tay một đĩa trái cây đã cắt xong vào đến, liếc mắt một cái liền nhìn ra sắc mặt Vu Tiểu Mạn không đúng lắm.

Đỡ cái đĩa xuống, ông ta vội vàng đi đến trước mặt cô ta: “Làm sao vậy? Sao mặt tái thế?”

Vu Tiểu Mạn trừng mắt nhìn ông ta, thịnh nộ trong mắt gần như sắp tràn ra. Cô ta nghiêng răng, giờ tay đập điện thoại vào mặt ông ta, giận dữ nói: “Sao tôi lại theo cái đồ vô dụng như ông vậy!”

Cái đập này Thư Dư Chính hoàn toàn ù ừ cạc cạc. Nhíu mày đang tính răn dạy vài câu, lại thấy Vu Tiểu Mạn ôm bụng đau đến mặt mũi co rúm thành một cục.

“Tiểu Mạn!” Thư Dư Chính vội đỡ lấy cô ta, la lên. “Làm sao vậy? Chỗ nào không ổn vậy?”

“Đi... Bệnh viện.” Vu Tiểu Mạn mặt trắng bệch, thở hổn hển nói. “Em có thể... sắp sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Buổi chiều, sau khi Văn Mạc Sơn thức dậy thì chậm chạp dạo một vòng ở lầu hai. Khi không tìm ra bóng dáng của Trì Tịnh thì lại đi xuống phòng bếp dưới lầu.

Mùi thơm từ trong cửa bay ra, Văn Mạc Sơn nhìn xuyên qua cửa kính vào bên trong, chỉ có một mình chị Ngọc.

Ông lắc đầu, xoay người lên lầu.

Mãi đến giờ cơm chiều Trì Tịnh mới xuất hiện. Mặc áo bành tô, miệng thờ hổn hển, vẻ mặt ứng hồng. Trông thấy Văn Mạc Sơn cũng không nói lời nào, trực tiếp rửa tay ngồi vào bàn im lặng ăn cơm.

Văn Mạc Sơn liếc cô một cái, nghĩ thầm con bé này bị ai làm mất lòng rồi, đã lâu chưa hề thấy giờ tính tình như vậy.

“Cô vừa đi xúc tuyết?”

Trước đây không hề thấy chịu khó như thế, xem ra là thật nhàn rồi.

Thấy cô làm lơ, Văn Mạc Sơn nhíu mày: “Cô làm cái mặt này với thầy có ích gì? Thầy đã sớm nói cho cô biết là nhà họ Thư là một vùng thối rửa. Cùng Thư Luật ở bên nhau cô phải có chút tâm lý chuẩn bị.”

Trì Tịnh vẫn cúi đầu tiếp tục ăn cơm, giống như không nghe thấy lời ông nói.

Văn Mạc Sơn thấy cô như vậy, thở dài, quay đầu nhìn chị Ngọc: “Đã lâu không làm một ly. Đi lấy bình rượu kia lại đây, tôi cùng con bé uống một chút.”

Chị Ngọc gật đầu, đang tính đứng dậy thì thấy Trì Tịnh đặt đũa xuống thật mạnh, ngẩng phắt đầu nhìn Văn Mạc Sơn.

“Có cái gì tốt mà uống?!” Dứt lời, nước mắt thoáng cái chảy xuống.

Trì Tịnh nâng tay lau một cái, từ trong túi lấy di động ra để tới trước mặt ông.

Văn Mạc Sơn cứng đờ, sau một lúc lâu mới hô một tiếng: “... Tiểu Tịnh.”

“Thầy tính làm sao đây?” Trì Tịnh đỏ mắt nhìn chằm chằm ông.

Văn Mạc Sơn trong phút chốc không trả lời. Cầm lấy di động, lật lại kỷ lục gọi điện thoại, sau đó thở dài bắt đầu đi.

“Thầy già rồi, không muốn giày vò.”

Sống chẳng được mấy năm, chỉ bằng giữ lại một bộ thể xác tốt, khi xuống mồ còn có thể diện chút.

Nghe xong lời này, Trì Tịnh đứng bật dậy, đi lên lầu không hề quay đầu nhìn ông.

Chị Ngọc ở một bên gấp đến nổi tay chân luống cuống. Bộ dáng hai người giương cung bạt kiếm như vậy cho tới bây giờ chị chưa từng thấy qua. Trong phút chốc không biết nên thế nào cho phải.

Văn Mặc Sơn cầm đũa lên, khoé mắt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Ăn trước đi, chừa lại chút cho con bé.”

Trên lầu, Trì Tịnh đứng yên bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn bóng đêm đen như mực.

Buổi chiều, sau khi xem xong chuyện về Perfectionist thì điện thoại của Văn Mặc Sơn lại vang lên hai lần nữa. Trì Tịnh nghĩ là đối phương có thể có chuyện gấp gì, liền trả lời điện thoại trước. Không ngờ lại nhận được một quả bom.

Đối phương là người bạn quen trước kia của Văn Mặc Sơn, cũng là bác sĩ của bệnh viện Thành phố.

Lời của ông ấy thật tàn nhẫn, cùng mang theo thương xót.

“Ung thư phổi thời kỳ cuối... Lão Văn không muốn điều trị.”

“Cô là con gái của ông ấy phải không? Lão Văn thường nói đến cô. Cô khuyên ông ấy đi, tìm một thời gian tới kiểm tra lại.”

Cúp điện thoại, đầu óc Trì Tịnh vẫn còn mơ hồ, nghĩ chỉ qua một buổi chiều mà sao lại biến thành như thế này.

Cô đỡ đầu đi đến trước cửa phòng Văn Mặc Sơn, đứng yên lâu thật lâu. Sau đó cắn răng chạy ra sân. Cô thật sự sợ không kiềm chế được mà dựng ông ấy dậy từ trên giường chất ván một phen.

Nhưng đến khi Văn Mặc Sơn thức dậy, vẫn là bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái kia. Không có ý muốn nói cho cô biết một chút nào.

Trong lòng Trì Tịnh bùng lửa.

Lúc này di động bỗng rung vang lên. Cô quay đầu, nhìn điện thoại trên giường hồi lâu mới cầm lên.

Nghe thấy giọng Thư Luật, Trì Tịnh liên tục hít thở sâu mấy cái: “Anh về rồi?”

“Ngày mai về đến.”

“Ừm.” Cô mở to mắt, gọi anh. “Thư Luật...”

“Em sao vậy?” Thư Luật nhú mày, nhanh chóng nhận ra sự khác thường.

“Em... muốn ở đây thêm vài ngày, chờ sau khi chuyện bên anh kết thúc thì em trở lại.”

Im lặng một lát, bên kia truyền tới giọng trầm thấp của anh: “Cũng được, em ở nhà bầu bạn với ông cụ Văn thêm nhiều.”

Khoé mắt Trì Tịnh đỏ lên, ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Em nhớ anh, trở về gặp.”

Cúp điện thoại, Thư Luật cảm di động trầm ngâm một hồi, đi trở lại bên cạnh Thư Nhược Chu, khom lưng nói: “Nên đi đăng ký rồi.”

Thư Nhược Chu mặc bộ âu phục kiểu Anh, trừ bỏ chút không vui trên mặt thì cả người nhìn có vẻ phơi phới.

Ông đứng dậy, không nói một lời, dẫn đầu cất bước đi về phía cửa đăng ký.

Thư Luật lại nhìn thoáng qua di động, cất bước đi theo.

Cúp điện thoại, Trì Tịnh lẳng lặng ngồi trong chốc lát rồi đứng dậy đi phòng của Văn Mặc Sơn.

Sau khi biết chuyện này, tất cả tình hình khác thường gần đây của Văn Mặc Sơn đều có thể lý giải được.

Trì Tịnh nhìn hình dáng ngày càng gầy của ông, tim đau xót như bị ai nhéo mấy cái. Trong đầu ngổ ngàng, ánh mắt mờ mịt nhìn vào một nơi trống không. Đi đâu, đi tiếp như thế nào, cô hoàn toàn không thể nào biết được.

Văn Mặc Sơn ngồi trên ghế mát xa, nhìn cô đi vào, vẫy vẫy tay về phía cô.

So với tinh thần sa sút cùng âm ảm của Trì Tịnh, Văn Mặc Sơn trước sau đều bình tĩnh như thường. Giống như đây là một chuyện nhỏ vô thưởng vô

phạt.

“Người giận rồi?”

Tri Tịnh mím môi: “... Con không có giận.”

“Vậy thì tốt.” Văn Mặc Sơn làm như thở dài nhẹ nhõm “Cô cái con bé già mồm lại khó đỡ này. Không giận là tốt nhất.”

Tri Tịnh quay mặt đi, không nhìn ông.

Văn Mặc Sơn cười cười, nói rõ ngon ngành với cô: “Cả đời này của thầy ngoại trừ không có được Mai Phương Hoa thì không còn chuyện gì tiếc nuối. Sống hơn nửa đời người, có pha chế hương, có đứa con gái là cô theo bầu bạn đã đủ rồi. Cô đã biết thầy bị bệnh, cũng đừng mỗi ngày lo lắng chuyện này. Sau này cô gả cho Thư Luật thì cũng phải xa thầy. Chẳng phải là vấn đề sớm muộn sao.”

Con người trên đời này sẽ từng người tiếp từng người mất đi, khác nhau chỉ là sớm muộn mà thôi. Sau con đau ngắn ngủi, sẽ phai nhạt đi, rồi sẽ có sinh mệnh mới ra đời. Xấu hay tốt luôn có người đến thay thế.

Chấp niệm quá mức, đó là cho bản thân mình gông xiềng.

“Thầy đừng khuyên con. Chuyện này con không bỏ xuống được.”

Tri Tịnh khịt khịt mũi, nói tiếp: “Con không bỏ xuống được, nhưng con tôn trọng cách làm của thầy.” Cô mở to một đôi mắt thô nhìn Văn Mặc Sơn. “Thầy cứ việc làm sao để vui vẻ là được.”

Trước kia đều là Văn Mặc Sơn lo lắng cho cô, lần này rốt cuộc đến phiên cô lo lắng một lần, nhưng không ngờ đau như róc xương rút gân.

“Nhưng thầy cũng đừng quá bá đạo, ngay cả con nghĩ như thế nào thầy cũng muốn quản. Thầy muốn quản cũng không phải là không được...” Giọng cô hơi nghẹn, có chút nói năng lộn xộn. “Thầy khoẻ mạnh còn mạnh hơn ngàn lần so với khuyên con.”

Bên trong phút chốc không ai nói nữa. Hai mắt trừng của Văn Mặc Sơn bị ánh đèn làm sáng lên. Sau một lúc lâu, ông nghiêng đầu qua, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Khàn khàn nói ba chữ: “Đứa bé ngoan.”

Vu Tiểu Mạn đau bụng sinh nguyên một đêm, sáng sớm hôm sau mới được đẩy vào phòng sinh.

Người nhà mẹ đẻ đến một đống, mồm năm miệng mười nói chuyện tình huống của cô ta. Thư Dư Chính ngồi một mình trên ghế, mặt mũi chờ đợi.

Đi theo chịu đựng một đêm, ông ta nhìn có vẻ như già đi mười tuổi. Trạng thái không giống như đang đón chào chuyện vui chút nào.

Giờ phút này trong đầu ông ta đều lặp đi lặp lại bộ dáng Vu Tiểu Mạn nổi bão với ông ta đêm hôm qua.

Ngay trước đó đã xảy ra cái gì?

Rốt cuộc gần tới giữa trưa, y tá đi ra báo tin vui. Chẳng mấy chốc Vu Tiểu Mạn cùng em bé được đẩy ra.

Trông thấy đứa con trai mũm mĩm, Thư Dư Chính không chú ý nữa, vội vàng tiến lên xem xét tình hình của vợ.

Người nhà mẹ đẻ như ong vỡ tổ ủa đến, đẩy sản phụ trở về phòng. Mẹ Vu Tiểu Mạn kêu Vu Nhã Tinh trông nom giúp, gọi một mình Thư Dư Chính đến hành lang.

Ý của mẹ vợ rất rõ ràng: “Đứa bé cũng đã sinh rồi, thế nào đi nữa cũng phải cho ông cụ nhìn xem.”

Thư Dư Chính im lặng phút chốc, gạt đầu đồng ý.

Mẹ vợ hài lòng, về phòng bệnh trước. Thư Dư Chính đi sau một bước lại bất ngờ nhận được điện thoại của Thư Nhược Chu.

Đề nghị của ông cụ không hẹn mà trùng với của ông ta: “Ngày mai trở về một chuyến.” Dừng một chút, bổ sung một câu. “Một mình anh.”

Thư Dư Chính vội vàng đồng ý, lại nói: “Ba... Tiểu Mạn đã sinh.”

Bên kia yên lặng một lát rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Trong lòng Thư Dư Chính chợt ngưng một cái, cuối cùng xoay người vào phòng nói tin tức nói cho Vu Tiểu Mạn biết.

“Anh lập tức về sửa soạn chút đi, chỗ này có chị em theo giúp rồi, anh không cần lo lắng.”

Thư Dư Chính bị đuổi đi, còn chưa có nhìn con trai mấy phút đã phải đi về.

Ngay lúc Vu Tiểu Mạn hưởng thụ hạnh phúc lần đầu tiên làm mẹ, Thư thị lại cho cô ta một cái trở tay không kịp.

Hôm qua Lục Diễm trách công ty Tâm Hải vi phạm bản quyền, thế nhưng chuyện còn chưa hết, buổi chiều Thư thị đột nhiên công bố phát biểu, bày ra hai bản hợp đồng. Trên mặt đúng là nội dung Lục Diễm trao quyền cho Perfectionist dùng hoa văn làm trang trí bao bì.

Ra là mấy tháng trước, khi Thư Luật đi thành phố J tìm Lục Diễm mua bình hoa sứ thì đã ký bản hợp đồng này với anh ta. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lục Diễm chỉ trích công ty Tâm Hải vi phạm bản quyền mà không đề cập tới Thư thị chút nào.

Như thế vừa nhìn đã thấy công ty Tâm Hải chỉ trích Perfectionist sao chép rõ ràng là không có lập trường.

Cùng thời gian, Hồng Đông Đồng đại diện Thư thị lên tiếng, đối với chuyện “vu tội” lần này, công ty sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng.

Tâm Hải là một công ty miệt vườn nhỏ nhoi kinh doanh đồ trang điểm, cùng Vu Tiểu Mạn giờ thủ đoạn này là tính dựa vào tiếng tăm của Thư thị mà kiếm chút sự chú ý cho mình. Nhưng không ngờ rằng bây giờ bị người ta cắn ngược lại một cái.

Làm rũa đen rẹt đầu hồi lâu, cuối cùng Tâm Hải hoảng sợ. Dưới tình huống không còn cách nào, rốt cuộc trời lên giải thích đây là hành vi tự gây chú ý, hơn nữa nhấn mạnh thiết kế này bọn họ không có kiếm lời một đồng nào.

Tuy nhiên đối với giải thích của bọn họ, không ai thêm chấp nhận.

Hôm sau Thư Dư Chính đúng hẹn về nhà họ Thư. Lâu rồi không trở về, cảm thấy nơi này xa lạ rất nhiều.

Thư Luật đang ngồi trong phòng khách, lười biếng uống trà. Nhìn thấy ông ta thì khách sáo giống như người xa lạ.

“Ông nội trong phòng sách trên lầu.”

Thư Dư Chính muốn nói lại thôi, chỉ gật gật đầu, lên lầu.

Thư Luật ngồi trở lại trên sa lon, lắng nghe tiếng bước chân phía sau, ánh mắt sa sầm xuống từng chút một.

Thư phòng trang trí thuần kiểu Trung Quốc, phong cách tựa như tính tình của con người Thư Nhượng Chu, vừa lạnh vừa cứng.

Thư Dư Chính gõ cửa đi vào, chỉ thấy Thư Nhượng Chu ngồi nghiêm chỉnh sau bàn làm việc bằng gỗ lim, hai mắt sắc bén nhìn ông ta.

“Dạo này thân thể ngài khỏe không?” Thư Dư Chính ngồi xuống, quan tâm hỏi.

Nhận lấy một trận im lặng khiến người ta bất an. Thư Nhượng Chu rõ ràng không cảm kích. Chỉ thấy ông rút ra từ trong ngăn kéo một phần văn kiện vút tới trước mặt Thư Dư Chính: “Ký đi.”

Thư Dư Chính cầm lên nhìn một cái, về mặt cả kính: “Cha?”

Ông ta nắm văn kiện trong tay, giật mình hiểu ra Thư Nhượng Chu luôn nhớ rõ ràng lời ông ta từng nói. Im lặng nhiều năm như vậy giống như đang chờ ngày hôm nay.

Cho dù ông ta hối hận muốn bắt đầu lại, Thư Nhượng Chu cũng sẽ không cho ông ta cơ hội này.

Đời này của ông ta bị cha đè đầu, nhưng cũng không đầu lại Thư Luật -đứa con khiến ông ta kiêu ngạo.

“Cha, con... Tiểu Mạn mới vừa sinh con, việc này có thể từ từ hay không?” Giọng nói chuyện của Thư Dư Chính run rẩy.

Thư Nhượng Chu không nhúc nhích một lúc.

Giờ phút này, ông cảm thấy vô cùng may mắn Thư Dư Chính đã lựa chọn học thuật mà không phải kinh doanh. Vừa vô trách nhiệm lại không quá quyết, đàn ông nhà họ Thư cũng chỉ có một người như thế này.

Thật lâu sau, ông ném cho Thư Dư Chính cây bút, dứt khoát nói: “Anh chết tâm đi. Đứa bé kia, tôi sẽ không thừa nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Ba ngày sau.

Sau hôm Văn Mạc Sơn cùng Trì Tịnh nói chuyện thông suốt thì trải qua hai ngày điềm nhiên như không.

Trì Tịnh quả thật giống như cô nói, tôn trọng lựa chọn của Văn Mạc Sơn, không hề có một biểu hiện cố sức đón ý nói hòa ông, nhưng trên gương mặt kia lại luôn do dự. Mãi đến hôm nay, Trì Tịnh lơ mờ nhận thấy Văn Mạc Sơn không thích hợp. Ép hỏi mới biết được ông đang đau đớn đến khó chịu.

Trì Tịnh lập tức hối hận cái lời chớ má gì mà tôn trọng ông. Nản lòng thoái chí cô chỉ nói một câu: “Ít ra khi còn sống phải sống thoải mái chút.”

Vì thế hai người đến bệnh viện Thành phố.

Người bạn tốt kiêm bác sĩ của Văn Mạc Sơn vừa qua tuổi bốn mươi, là một người đàn ông rất nho nhã. Hai người để Trì Tịnh ở lại bên ngoài, nói chuyện trong văn phòng hơn một tiếng đồng hồ. Khi Văn Mạc Sơn đi ra thì trạng thái đã tốt hơn rất nhiều.

Đi thang máy xuống lầu, một đường yên lặng. Sắc mặt trắng bệch kia của Văn Mạc Sơn ép tới Trì Tịnh không nói nên một lời nào.

Khi đi ngang qua đại sảnh, Văn Mạc Sơn ngừng bước, vỗ vỗ cánh tay Trì Tịnh; Trì Tịnh ngẩng đầu, nhìn theo hướng ngón tay của ông.

Trong ti vi, Thư Luật mặc âu phục phẳng phiu, đang phát biểu.

“Động tác của lão già kia thật mau. Hồi nữa sẽ còn có hành động.”

Trong màn hình, Thư Luật cùng Thư Nhược Chu sóng vai đứng, một già một trẻ đều mang theo dáng vẻ tự nhiên vốn có. Đèn flash tận hết sức lực nhắm vào trên người bọn họ, ghi lại giây phút quan trọng này.

Toàn thân Thư Luật là âu phục màu đen trang trọng, vừa chín chắn lại dạn dĩ. Mỗi một động tác đều lộ ra tu dưỡng hoàn hảo. Vào lúc Thư Nhược Chu nói xong, anh vươn hai tay tiếp nhận thư hiệp nghị chuyển nhượng.

Hôm nay là ngày Thư thị cử hành nghi thức giao nhận. Thư Nhược Chu thực hiện hứa hẹn của ông ta, từ hôm nay trở đi Thư Luật chính thức trở thành Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn.

“Nhà họ Thư đạo này thật đúng là xuất ra hết nổi trời.” Văn Mạc Sơn hừ một tiếng, quay đầu nhìn Trì Tịnh. “Chúng ta về nhà trễ chút.”

“... Thầy muốn làm gì?”

Ông cụ Văn nghiêm khuôn mặt nhọt nhọt, cười: “Thông gia gặp nhau.”

Như Văn Mạc Sơn nói, sau khi Thư Nhược Chu trở về hoàn toàn không nhận rồi.

Giải quyết xong Thư Dư Chính, ngày hôm sau trực tiếp đi công ty mở hội nghị cổ đông. Rồi sau đó liên hệ truyền thông, tổ chức nghi thức giao nhận hôm nay.

Từ bệnh viện đi ra, Văn Mạc Sơn trực tiếp mang Trì Tịnh đi cao ốc Thư thị. Vì vậy bọn họ đều không biết sau nghi thức Thư Nhược Chu còn công bố một chuyện.

Nhưng Vu Tiểu Mạn xuất viện về nhà ở cứ lại đang nhìn chăm chăm ti vi xem toàn bộ quá trình.

Lúc này Thư Dư Chính đang ở trong phòng trẻ sơ sinh dễ con, bỗng dưng nghe thấy phòng ngủ chính truyền đến tiếng vang lớn liên tiếp. Chân mày ông chột nhú lại, giao đứa bé cho chị Nguyệt, sai bước đi về phòng.

Điều khiển từ xa bị rơi vỡ tan tành, com chị Nguyệt vừa đưa tới bị đánh đổ đầy đất, mấy thứ trên bàn trang điểm cũng không may mắn thoát khỏi.

Thư Dư Chính đứng ở cửa trong chốc lát, quanh qua đồng hồ bữa bãi kia, đi đến bên cạnh Vu Tiểu Mạn một phát giữ chặt cô ta lại.

“Em điên à?!”

Vu Tiểu Mạn chột vung tay lên, giẫy tay ông ta ra: “Tôi điên ư?! Tôi thấy anh con mẹ nó mới điên rồi!”

Cô ta trừng Thư Dư Chính, dáng vẻ điên cuồng kéo áo ông ta chất vấn: “Hôm đó anh quay về nhà họ Thư đã làm cái gì?! Anh nói đi, ông ta đã dùng cái gì ép anh đồng ý?”

Ở bên cạnh, màn hình ti vi đã nứt một lỗ, góc độ vừa vặn ngay giữa bọn họ. Thư Dư Chính nhắm mắt lại, kèm tay cô ta nói: “Ông cụ không có ép anh, là tự anh đồng ý.”

“Anh nói láo! Anh có biết vừa rồi xảy ra cái gì không? Hà?” Áo đã bị cô ta kéo đến biến dạng, trên tay Vu Tiểu Mạn siết chặt đến nỗi gân xanh nổi lên. Cô ta như bệnh tâm thần hét lên với Thư Dư Chính. “Vừa rồi Thư Nhược Chu tuyên bố phân chia tài sản, ngoài toà biệt thự ông ta đang ở ra, toàn bộ những cái khác đều thuộc về Thư Luật cùng Thư Đông! Anh có biết điều này đại biểu cái gì không? Tôi cực cực khổ khổ đi tranh thủ, anh con mẹ nó ngược lại chủ động buông ra quyền thừa kế! Anh bảo con chúng ta sau này làm sao bây giờ?!”

Mắt Vu Tiểu Mạn đỏ bừng, ánh mắt nhìn Thư Dư Chính giống như muốn nuốt trọn ông ta. Bộ dáng tóc tai bù xù càng giống như bà điên.

“Dựa vào cái gì con của tôi cũng chảy dòng máu họ Thư nhưng lại không chiếm được gì cả?” Cô ta mức nở thét lên. “Sao anh vô dụng như vậy?!”

“Bản thân cô làm cái gì còn cần người khác nói sao?”

Giọng Thư Dư Chính lạnh lùng trước nay chưa hề có. Ông ta giẫy tay Vu Tiểu Mạn ra, tơ máu trong mắt đỏ đến nhìn thấy mà giật mình.

“Tôi làm cái gì?!” Cô ta nghênh cổ cười gằn. “Tôi có thể nào cũng không lòng lang dạ sói như họ Thư các người! Nhấn tâm đến ngay cả cháu nội trai cũng không nhận!”

Cái gì gọi là nản lòng thoái chí, Thư Dư Chính xem như chân chính cảm nhận được. Ông ta không biết người vợ xinh đẹp trong mắt mình từ khi nào đã bắt đầu biến thành như vậy. Giống như một con quỷ hút máu chỉ nhận biết lợi ích không có tình cảm.

Mà căn nhà hỗn độn đầy đất cũng không giống là nhà, mà là một vực sâu không đáy. Ông ta mất mùi tim mùi, cho đến khi rơi vào tầng tối tăm nhất mới nhìn rõ hết thấy.

“Đừng, tôi vô dụng, tôi chỉ là một thầy giáo, không cho được cuộc sống cô mong muốn.”

Qua tuổi năm mươi, Thư Dư Chính không ngờ rằng về già lại có một ngày cùng đường. Cũng không ngờ rằng người vợ ông ta luôn yêu thương lại sinh lòng hãm hại con ông.

“Cô đi tìm người tốt đi.”

Vu Tiểu Mạn biến sắc, nhìn chằm chằm ông ta hỏi: “Anh có ý gì?”

Thư Dư Chính chán nản ngồi vào bên giường, giờ phút này về già nua hiện rõ hết: “Đời này của tôi sẽ cứ như vậy, bất cứ tài sản gì của nhà họ Thư cũng không có một chút quan hệ nào với tôi và cô. Nếu cô cảm thấy uất ức không tiếp tục được thì chúng ta có thể ly hôn.”

“Không có khả năng!” Nghe thấy những lời này, Vu Tiểu Mạn gần như súp đổ. Mắt cô ta muốn nứt ra, lạnh lùng gằn từng tiếng, nói. “Thư Dư Chính, anh nghe rõ cho tôi! Không có khả năng! Tôi tuyệt đối không ly hôn!”

Khi Trì Tịnh cùng Văn Mạc Sơn đến cao ốc Thư thị, nghi thức giao nhận còn chưa kết thúc.

Trì Tịnh trước tiên gửi một tin nhắn cho Hồng Đông Đông, sau đó trở lại phòng điều chế hương, nhìn Văn Mạc Sơn uống thuốc giảm đau.

Sau khi Perfectionist ra mắt, trong phòng điều chế hương dường như quanh què không ít. Trì Tịnh nhìn nhìn chỗ của Đồng Dao, nghĩ thầm năm sau còn phải làm phiên Hồng Đông Đông tuyển gấp một trợ lý.

Ngồi không bao lâu, điện thoại trong túi Trì Tịnh vang lên. Hồng Đông Đông ở bên kia nói cho cô biết bây giờ cậu ta lập tức đến đón bọn họ.

“Đã quay lại rồi?” Văn Mạc Sơn hỏi.

Trì Tịnh gật đầu: “Vâng.”

Không đến vài phút, Hồng Đông Đông đẩy cửa bước vào. Trời nóng đầu đầy mồ hôi nhưng cũng không kịp lau, hấp tấp đi đến trước mặt Văn Mạc Sơn, cung kính nói: “Ông Văn đã đợi lâu.”

Văn Mạc Sơn đứng dậy, gật đầu: “Đi thôi.”

Ba người băng qua hành lang, Trì Tịnh đi ở sau cùng, điện thoại trong tay lại rung.

Mở ra thì thấy là một tin nhắn Đồng Dao gửi tới. Chỉ có ba chữ: Thật xin lỗi.

Trì Tịnh chỉ nhìn chốc lát, trực tiếp xóa đi.

Thang máy tới tầng cao nhất, cửa vừa mở ra, Trì Tịnh liếc một cái là thấy bóng dáng mặc âu phục đen.

Thư Luật nhìn cô một cái, lập tức đi tới trước người Văn Mạc Sơn: “Đang chuẩn bị đi xuống đón ngài.”

Tầng cao nhất của cao ốc Thư thị là nơi Văn Mạc Sơn không thích tới nhất. Môi trường lạnh lẽo tĩnh mịch, còn ngồi một người khiến trong lòng ông canh cánh mấy chục năm.

Ngoài lần đó vào bảy năm trước, đây là lần thứ hai sau mấy chục năm hai ông cụ mặt đối mặt nói chuyện.

Sau khi Thư Luật dẫn người vào phòng khách thì cùng Trì Tịnh lui ra ngoài. Lúc này trong không gian to như vậy chỉ có hai người Văn Mạc Sơn và Thư Nhượng Chu.

Hương trà bốn phía, nhất thời không tiếng động.

Trải qua nhiều năm, hai người đàn ông tuổi gần ba phần tư thế kỷ ngồi lại với nhau đều có loại cảm giác dường như đã mấy đời. Văn Mạc Sơn nhấp một ngụm trà, nhũn mày ghét bỏ: “Khẩu vị này của ông bao nhiêu năm nay cũng không đổi.”

Thư Nhượng Chu hừ khê: “Còn không phải ông cũng vẫn uống không quen trà đại hồng bào ư.”

“Đúng vậy. Lúc trước ở Pháp, bao trà uống đầu tiên là mao tiên của Phương Hoa tặng tôi. Hương vị kia đến nay tôi còn nhớ rõ.”

Thư Nhượng Chu cũng nói: “Tôi uống trà bà ấy pha cả đời cũng không thấy hương vị nào tốt hơn cái này.”

Khoẻo khoẻo như vậy vẫn luôn có thể đâm thẳng vào trái tim già nua của Văn Mạc Sơn. Mí mắt ông chớp một cái, tự động loại bỏ đoạn lời thoại này.

Đồng thời trở lại vấn đề, nói ra mục đích hôm nay tới.

“Ông từng đồng ý một chuyện với tôi, không quên chứ?”

Hỏi đó bởi vì Thư Nhượng Chu quen Văn Mạc Sơn, rồi sau đó mới đi đến cùng Mai Phương Hoa ở bên nhau. Cũng bởi điều này mà trong lòng áy náy, Thư Nhượng Chu từng nói lời đại loại như muốn cảm tạ ông.

Thời gian qua nhiều năm, Văn Mạc Sơn nhắc lại quả thật khiến Thư Nhượng Chu hơi sùng sốt. Tiếp đó ông nhanh chóng phản ứng lại.

“Nhớ rõ.”

Văn Mạc Sơn gạt đầu, làm như vui vẻ yên tâm: “Vậy chuyện này liền làm phiền ông quan tâm nhiều.”

Sau khi Văn Mạc Sơn vào phòng khách, Hồng Đông Đông vô cùng có mặt mà rời đi trước.

Thư Luật nắm tay Trì Tịnh, trực tiếp mang cô vào phòng nghỉ kế bên.

Bên trong, màn được kéo lại, ánh sáng mờ tối. Trì Tịnh bị áp lên ván cửa, chớp mũi đều là mùi trên người anh.

Thư Luật yêu thương sờ sờ má cô, cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Xa nhau vài ngày, bây giờ vừa dính vào rất có cảm giác không thể vãn hồi. Trì Tịnh bị môi cùng tay anh châm nóng, suýt chút liền như vậy mà rơi vào tay giặc.

Mãi đến thân dưới truyền đến xúc cảm, cô mới miễn cưỡng tỉnh táo vài phần.

“Em... có chuyện muốn nói với anh.”

“Em nói đi.”

Thư Luật ôm sát Trì Tịnh, cảm để trên đỉnh đầu cô. Tựa vào lòng anh, Trì Tịnh nghe rõ ràng tiếng hít thở hơi hỗn loạn của anh. Đưa tay ôm lại eo anh.

“Mai chúng ta đi lãnh chứng nhận được không?”

Thư Luật nhất thời không đáp. Ôm cô đứng trong chốc lát, mang người đến cạnh sa lon, ôm ở trên đùi.

“Chuyện cưới hỏi anh đã nói với ông nội. Năm sau chúng ta sẽ làm hôn lễ.”

Thư Luật tự nhận không phải tính cách vội vàng xao động. Tuy nhiên về chuyện này anh lại không cách nào chờ thêm nữa. Mà Thư Nhượng Chu đối với việc anh muốn cưới Trì Tịnh quả thật có chút ngầm chống đối. Thứ nhất là vì chuyện Perfectionist, thứ hai là vì Văn Mạc Sơn.

Ông luôn cảm thấy rằng quanh tới quanh lui nhà họ Thư vẫn không thoát khỏi quan hệ với lão Văn. Tiếc rằng Thư Luật cố tình giẫm lên huyết chết của

ông, quấy đến Thư Nhược Chu không thể không thoả hiệp.

Nói trắng ra, ông cũng không có gì bất mãn đối với Trì Tịnh, chỉ là chút cố chấp trong xương đang quấy phá mà thôi.

“Em không muốn chờ lâu như vậy.” Cô mím môi, ngập ngừng nói. “... Ông ấy bị bệnh. Là ung thư phổi.”

Thư Luật lập tức ngẩn ra. Không cần suy nghĩ nhiều, “ông ấy” khẳng định là chỉ Văn Mạc Sơn.

Giọng Trì Tịnh chậm lại, khoé mắt ửng đỏ: “Chuyện kết hôn ông ấy đã hỏi em vài lần. Em... sợ ông ấy không đợi được lâu như vậy.”

Nhà họ Thư làm chuyện cưới hỏi, từng cái ly chén khách khứa dùng đều phải chú trọng. Toàn bộ chuẩn bị tốt phải cần vài tháng. Nhưng mà chờ càng lâu, lòng Trì Tịnh càng bất an. Tựa như có cái gì đang trôi đi, khiến cô sợ hãi.

“Ngày mai.” Thư Luật hôn trán cô. “Ngày mai liền đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Đi lãnh chứng nhận lần thứ hai thuận lợi hơn lần đầu rất nhiều. Có điều bây giờ tờ giấy đỏ tới tay, trong lòng Trì Tịnh lại một mảnh mờ mịt.

Tết dương lịch, Trì Tịnh cùng Văn Mạc Sơn ăn cơm tối ở nhà họ Thư, Thư Luật cũng đón Thư Đông về, năm người ngồi bên bàn ăn dài kiểu Mỹ, ngược lại có thêm vài phần náo nhiệt.

Nhưng Văn Mạc Sơn vẫn không thể sống qua mùa đông này.

Sau năm mới không lâu, tình trạng thân thể ông đột nhiên chuyển biến bất ngờ, đến khi mất đi cũng chỉ là chuyện hơn một tháng.

Trong toà nhà ở trấn Nam Hoài, Trì Tịnh một mình ở trong phòng ông sắp xếp lại di vật.

Cô đã thay mới tấm trải giường cùng vỏ chăn cho ông, rồi sắp xếp lại quần áo trong tủ, treo từng cái từng cái lên. Phòng được cô quét dọn đến không dính một hạt bụi. Ánh sáng trong vắt xuyên qua cửa sổ, rơi rải trong phòng một tầng vàng óng.

“Hôm nay ánh mặt trời thật rực rỡ.” Trì Tịnh vừa đổi áo gối vừa lẩm bẩm. “Vận may của ngài thật đúng là không tốt.”

Hôm Văn Mạc Sơn đi, cả thành phố S tuyết lớn bay tán loạn. Tuyết như lông ngỗng ánh vào khiến mắt người ta hoa lên.

“Không biết hôm đó thầy có thấy rõ đường phía trước không?”

Bao gói xong, lúc thả lại chỗ cũ thì Trì Tịnh phát hiện một tấm ảnh ở bên cạnh nệm.

Là tấm ảnh ngày ấy cô và Thư Luật lãnh chứng nhận kết hôn xong đưa cho Văn Mạc Sơn xem, ông yêu cầu bọn họ cùng nhau chụp.

Trong ảnh cô và Thư Luật một trái một phải, Văn Mạc Sơn ngồi ở giữa cười đến vô cùng vui sướng. Đây có lẽ là chuyện cô làm khiến Văn Mạc Sơn vừa lòng nhất trong nhiều năm qua.

Trì Tịnh nhẹ nhàng vuốt tấm ảnh, khoe mắt mờ hồ nóng lên. Cô cất tấm ảnh đi, ở mặt sau lại thấy được một hàng chữ sắc sảo theo lối viết thảo——con gái và con rể của tôi.

Bức ảnh bị cô nắm đến nhăn lại, sau khi Trì Tịnh nhìn những lời này thì cảm xúc trào lên gần như không khống chế được.

Thư Luật lặng yên đứng ở cửa một lát, đi vào, đưa tay ôm lấy cô.

Thật lâu sau, Trì Tịnh nghẹn giọng nói: “Minh về nhà đi.”

“Được.” Thư Luật hôn lên trán cô. “Minh về nhà.”

Tối lâu một, chị Ngọc đang ôm một bó hoa cúc mới hái đi vào, nhìn thấy bọn họ thì vội để hoa xuống, hỏi: Phải đi rồi?

Trì Tịnh gật đầu: “Chị thật sự không đi cùng em sao?”

Chị Ngọc khoát tay: Chị giữ nhà cho ông cụ. Sau này em sinh em bé thì chị đi cũng không muộn.

Thái độ chị Ngọc kiên quyết, căn nhà này quả thật cũng không thể thiếu hơi người, Trì Tịnh liền không miễn cưỡng nữa.

Hai người đi xe trở lại trong thành phố, khi về đến nhà thì Trì Tịnh ngã đầu ngủ liền. Trong khoảng thời gian này cô gần như không có một ngày ngủ yên giấc.

Thư Luật bung một ly sữa ấm đi vào, thấy gương mặt ngủ say của cô thì lập tức cảm xúc khó nói. Đặt ly trên tủ đầu giường, Thư Luật nhẹ nhàng xốc chân lên, cánh tay dài thật cẩn thận vắt lên eo cô.

Anh cúi đầu hôn đôi mắt nhắm của Trì Tịnh, rồi cứ như vậy ôm cô cùng nhau ngủ.

Lượng tiêu thụ toàn cầu của Perfectionist tốt bất ngờ. Không chỉ được hoan nghênh ở thị trường Âu Mỹ và khu vực Trung Đông, ngay cả lượng tiêu thụ ở trong nước cũng lớn tương đương.

Tên của Trì Tịnh cũng bởi vậy mà được thường xuyên nhắc tới ở trong giới.

Đối với điểm này, Thư Nhược Chu cảm thấy bất ngờ. Ông không nghĩ rằng hiệu Zing lại lên đỉnh cao lần thứ hai bởi một người chưa tới ba mươi tuổi. Nhưng sự thật đã chứng minh tất cả, ông cũng không nói cái gì nữa.

Hôm nay sau cơm chiều, Thư Nhược Chu nhắc tới hôn lễ của bọn họ. Bởi vì chuyện Văn Mạc Sơn, nhà họ Thư đã kéo dài thời hạn cử hành hôn lễ đến nửa năm sau. Hồi ý kiến của Trì Tịnh, cô chỉ gật gật đầu, nói như thế nào cũng được.

Bộ dáng hứng thú rã rời của cô khiến Thư Luật khẽ nhíu mày.

Mãi đến vài ngày sau, Thư Luật phát hiện một thư mời điện tử trong máy tính. Xem từ đầu tới cuối xong, anh liền có quyết định.

Buổi tối lúc lên giường, Trì Tịnh nhìn ra Thư Luật có lời muốn nói. Bèn tìm vị trí thoải mái nằm xuống, chờ anh mở miệng.

“Muốn đi hay không?”

Trì Tịnh ngập ngừng, hiểu rõ anh chỉ cái gì.

“... Em còn chưa nghĩ ra.”

“Đi đi.” Thư Luật nói. “Anh đi cùng em.”

Thư kia là thư mời của hội triển lãm nước hoa do Brisbane gọi tới.

Người tổ chức là nhãn hiệu “Farrell” dẫn đầu trong giới thời trang thế giới. Hội triển lãm mỗi hai năm một lần, được mời đều là những nhà điều chế hương hàng đầu thế giới cùng những doanh nhân nổi tiếng. Đó là nơi người bình thường không bắt kịp.

“Anh có thời gian à?” Trì Tịnh nâng mắt nhìn anh.

Thư Luật cười cười: “Đều giao cho Hồng Đông Đồng.”

Hai ngày sau, trong nụ cười đau khổ của Hồng Đông Đồng, Thư Luật cùng Trì Tịnh đáp chuyến bay đi Paris.

Có lẽ là rời đi đã lâu, càng tới gần kinh đô ánh sáng trong lòng Trì Tịnh càng hưng phấn.

Dọc đường này, cô kể cho Thư Luật nghe rất nhiều chuyện xảy ra ở đây lúc trước. Thư Luật nghe, trong mắt là hình ảnh gương mặt xinh đẹp của cô, nhất thời cảm xúc phức tạp.

Sau khi xuống máy bay, trước tiên hai người vào ở khách sạn đã đặt trước. Tối hôm sau cùng nhau đi dự hội triển lãm.

Hội trường xa hoa lộng lẫy, quần là áo lượt, yến tiệc linh đình. Trì Tịnh mặc một bộ lễ phục khâu gọi màu đen, tay vắt lên cánh tay Thư Luật, cùng anh sóng vai đi vào hội trường.

Rất nhiều người ở đây Trì Tịnh đều có nghe thấy. Trước kia đi theo bên cạnh Brisbane cũng được may mắn gặp qua vài vị.

Lúc này Brisbane cùng bạn lâu năm đang vui vẻ trò chuyện. Khi thoáng nhìn thấy bóng dáng Trì Tịnh thì tươi cười càng không giấu được.

Trì Tịnh bung một ly rượu vang, đi tới trước mặt ông ta.

“Thầy Brisbane, dạo này có khỏe không?”

“Jing. Không ngờ em thật sự đến.” Brisbane vui vẻ ôm cô một cái.

“Ngài mời, không dám không đồng ý.” Dứt lời, Trì Tịnh giới thiệu với ông ta. “Đây là chồng em, Thư Luật.”

“Chào ông.”

Nghe tin Trì Tịnh đã kết hôn Brisbane đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó bắt tay Thư Luật vươn ra, cười đáp: “Gần đây hiệu Zing thật là náo động. Không ngờ Thư tiên sinh sẽ cùng tôi tham gia hội triển lãm. Lần này kêu Jing đến cũng là vì rất nhiều người cảm thấy tò mò đối với nhà điều chế hương xinh đẹp trẻ tuổi này.”

Trì Tịnh nghe xong xoe tay: “Em còn nghĩ là kêu em tới bởi vì thấy nhớ em.”

Brisbane cười to, trò chuyện một hồi, ông mang hai người đi vào trong. Liên tiếp giới thiệu Trì Tịnh với mấy nhà điều chế hương lớn. Ngay cả người phụ trách của nhà tổ chức “Farrell” nhìn thấy Trì Tịnh cũng cười chào mời.

“Nếu cô Trì có hứng thú, Farrell vô cùng hoan nghênh cô.”

Rất nhiều nhà điều chế hương hàng đầu làm việc cho nhiều nhãn hiệu nổi tiếng cùng một lúc. Farrell như vậy cũng không coi là độc khoét nền tảng. Điều này ngược lại xác minh giá trị của Trì Tịnh.

Thư Luật nghe xong, gờ ly lên, tựa như nói đùa đáp lại: “Thật xin lỗi, cô ấy là của tôi.”

“Vậy thật đúng là một điều đáng tiếc.”

Trì Tịnh đứng ở bên cạnh, khoé miệng trước sau đều mang ý cười. Đôi mắt nhìn Thư Luật sáng như sao.

Đây là kinh đô của thời trang, ban đêm xinh đẹp như một bức tranh điêu khắc tỉ mỉ. Có lẽ bởi vì ngửi được hơi thở của “đồng loại”, tâm trạng của Trì Tịnh suốt buổi tối đều rất tốt.

Mà lần này đến lại là một chuyến đi không tệ. Trẻ tuổi như thế đã đạt được nhà điều chế hương thành công, gương mặt phương Đông này của Trì Tịnh không ngờ được mọi người ghi nhớ. Hơn nữa, lời mời như của “Farrell” sau đó lại xuất hiện thêm vài lần.

Sau khi hội triển lãm kết thúc, Brisbane nói lời chào tạm biệt với bọn họ ở trước cửa. Sau đêm nay đã khiến ông ta càng thêm xác định ý tưởng trong lòng.

“Tôi đó giờ nghĩ rằng em nên ở lại Pháp. Jing, ngành sản xuất nước hoa ở Trung Quốc, thậm chí Châu Á, căn bản không thể thỏa mãn em. Em phải biết rằng, nguyên liệu tốt nhất cùng nhà điều chế hương hàng đầu đều ở đây.” Trong đôi mắt màu lam của Brisbane tràn đầy chân thành. “Nếu em muốn đi lên đỉnh cao thế giới, nơi này là con đường em nhất định trải qua. Tôi tin rằng Văn ở thiên đường cũng nghĩ vậy.”

Trì Tịnh nghe, nhất thời không nói gì.

“Anh nghĩ sao, Thư tiên sinh?” Brisbane hy vọng Thư Luật có thể đứng ở góc độ của ông ta suy nghĩ một chút.

“Muộn rồi, ngài về trước đi. Tôi sẽ tìm thời gian đi phòng làm việc thăm ngài.”

Tránh né của Trì Tịnh không phải là Brisbane không nhận thấy. Tiệc nuôi trong mắt ông ta vô cùng rõ ràng. Sau một lúc lâu thì thở dài, lái xe rời đi.

Thư Luật nhìn Brisbane lên xe, chuyển ánh mắt đến trên người Trì Tịnh. Trong mắt như có gì đó đang áp ứ.

“Mệt quá, mình về đi.”

Tiếp đó, một đường im lặng. Ánh sáng ven đường xuyên qua cửa kính xe lơ mơ đánh vào trên người bọn họ, ánh lên vẻ mặt khác nhau.

Sau khi trở lại khách sạn, Thư Luật một tay kéo cà vạt, không nói một lời kéo Trì Tịnh vào phòng tắm.

“Thư tiên sinh, anh muốn làm gì?”

Trì Tịnh bị anh ôm đến trên bồn tắm lớn, chân giẫm lên mép bồn tắm, cánh tay ôm lấy cổ anh. Ái muội kẻ vào lỗ tai anh hỏi.

Thư Luật đưa tay chậm rãi gạt mở khoá kéo áo đầm của cô: “Thoả mãn em.”

Đôi môi hồng, ham muốn trong thân thể giống như phá vỡ trạng thái bình thường, biến thành hồng thủy mãnh thú.

Lăn qua lăn lại đến nửa đêm, Trì Tịnh đã sớm mê man. Trong ánh sáng mờ tối, dung nhan ngủ của cô xinh đẹp và trầm tĩnh. Thư Luật nằm bên cạnh cô trong chốc lát, xoay người xuống giường.

Phòng khách vang lên tiếng “sột soạt” rất nhỏ, anh ngâm đầu thuốc, nằm trên sa lon, im lặng nhìn trần nhà.

Từ thành phố S đến Paris, thay đổi của Trì Tịnh rất rõ ràng. Tựa như một động vật hoang dã sau khi bị nuôi nhốt mấy năm được trở về với núi rừng, bộ dáng vui vẻ cùng hưng phấn hoàn toàn không thể che giấu.

Thư Luật dụi thuốc trong tay, ngồi bật dậy. Phút chốc, một tiếng cười khẽ vang lên trong đêm tối đen.

Anh cắt thịt trong tim người khác bây giờ lại muốn cắt của mình, đây con mẹ nó rốt cuộc là đang làm cái gì?!

Ngày hôm sau, mưa dầm rả rích.

Thành phố Paris này tựa như mang nhãn “ấm ức”. Tâm trạng tốt không có mấy khi, cây dù là vật cần thiết lúc ra cửa.

Buổi chiều mưa có xu hướng dần tạnh lại. Hai người bèn kêu xe, định đi ra ngoài một chút.

Quảng trường De Gaulle là một nơi thần kỳ. Nó có thể nói là bốn phương thông suốt, ba trăm sáu mươi độ, có thể đi tất cả mọi hướng.

Đứng một hồi lâu dưới Khải Hoàn Môn, Trì Tịnh vẫn chọn đi về hướng quảng trường Concorde. Đây chính là đại lộ Champs-Élysées* nổi tiếng nhất của Paris.

**là con đường dài 1,9km, rộng 70m, nằm giữa hai quảng trường De Gaulle và Concorde, nơi có Arc de Triomphe (Khải Hoàn Môn)*

Con phố rộng rãi, lưa thưa đám người, và với thời tiết của Paris này, tất cả đều tận hết sức bày ra vẻ đẹp quyến rũ của ngoại quốc.

Trong tay Thư Luật giờ một cây dù màu đen, bước chân thong thả, giống như có thể cùng người bên cạnh đi đến tận cùng thời gian.

Cảnh đường phố chậm rãi xẹt qua trước mắt, dù chậm dù lướt qua cùng người xa lạ. Tất cả nơi đây không thuộc về bọn họ, nhưng đối với một số người mà nói, có một loại cảm giác thuộc về.

Bởi vì thành phố Paris này là hàng đầu về thời trang. Và có một số người nên tới nơi này.

Bọn họ đi ngang qua quảng trường Concorde, đi lên con đường Rivoli, cuối cùng dừng lại trước một tiệm nước hoa ở quảng trường Bandado.

Ánh mắt Trì Tịnh dừng ở bên kia, nói: “Tới rồi.”

“Ừm.”

“Đi vào nhìn một cái?”

Thư Luật gấp dù lại, nhưng bước chân không nhúc nhích.

Bên hông, logo Zing ngắn gọn được khảm trên cửa tiệm xa hoa, vô cùng bắt mắt.

Thư Luật chống dù trên đất, tay kia thì dùng sức giữ yên Trì Tịnh.

“Thấy rõ không? Đây là tiệm chuyên doanh của Zing ở Paris.”

Trong lòng Trì Tịnh không hiểu sao chợt căng thẳng: “Đương nhiên.”

“Trì Tịnh.” Thư Luật buông dù ra, ôm cô vào trong ngực. “Đề nghị của Brisbane em có nghĩ qua chưa?”

Trì Tịnh ngẩng phắt đầu lên, mưa bụi li ti rơi ở trên mặt, làm ướt lông mi cô.

“Có nghĩ qua.” Cô lặp lại lần nữa. “Có nghĩ qua, nhưng trước mắt không được.”

Thư Luật nở nụ cười, cúi đầu ngâm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Tựa như muốn thông qua nụ hôn này nhấn nhá cô suy nghĩ của mình.

Lời của anh pha với tiếng mưa rơi, cùng nhau tiến vào trong tai cô.

“Nếu cuối cùng em bởi vì anh mà vứt bỏ đam mê, vậy tất cả những nền tảng anh làm trước kia đều vô ích.” Mưa thấm ướt mái tóc đen của anh, cũng ướt lòng bàn tay anh. “Coi bỏ hiệu Zing, em cũng có thể đứng trên đỉnh cao thế giới. Vô luận em đi bất cứ đâu, bất cứ khi nào, Thư thị và anh đều là hậu thuẫn của em.”

Bầu trời xanh xám bao phủ phía trên, anh đang dùng năng lực của mình vì cô dựng lên một toà hải đăng.

Tri Tịnh ngẩng ngốc nhìn anh, chỉ cảm thấy mưa lọt vào trong mắt trướng đến nóng lên. Cô mở to mắt, không biết từ khoé mắt chảy ra là nước mưa hay nước mắt.

“Em cần phải sống vì mình, không cần lo lắng những cái khác. Bởi vì em phải tin tưởng, anh có đủ năng lực để cho em đi.”

Sau này một bước lên trời cũng được, đầu rơi máu chảy cũng được, đều có anh ở dưới đỡ lấy.

Thư Luật vuốt tóc cô, nói tiếp: “Em nghe rõ rồi, vậy chúng ta đi vào xem một chút.”

Tri Tịnh nắm tay anh, ngập ngừng, đè nén cảm xúc nói: “Em không thể để cho anh đợi nữa.”

Trước đó bọn họ đã lãng phí ba năm thời gian, mà sau khi Văn Mặc Sơn qua đời thì càng khiến Tri Tịnh lĩnh ngộ được, khi còn sống phải nên quý trọng người bên cạnh mình thật tốt. Như vậy, nhiều năm về sau có nhớ lại, cảm giác đầu tiên ở trong lòng mới sẽ không là tiếc nuối.

“Anh không muốn sau này em hối hận.” Thư Luật nhếch khoé miệng. “Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất. Tri Tịnh, em phải tin anh. Bao lâu anh cũng chờ được.”

Bởi vì anh biết, em thủy chung sẽ không đi xa, lần này nhất định còn có thể trở lại bên cạnh anh.

Giọng cô chột nghẹn ngào: “... Anh đều nói hết rồi, còn kêu em nói cái gì?”

Anh vẫn cười như trước: “Vây mi một cái, thế nào?”

Tri Tịnh nhìn vào mắt sâu thẳm của anh. Trong đó tất cả đều là hình dáng của cô. Người đàn ông này chứng kiến sự trưởng thành của cô, biến cô trở thành phụ nữ, cũng là anh khiến cô ý thức được mình cần trở nên ưu tú hơn. Anh xâu lại tất cả giai đoạn khác nhau của cô, hoàn thành hình dáng cô của hôm nay.

Tri Tịnh nhón chân lên, ôm lấy cổ Thư Luật, đặt môi mình lên môi anh. Ánh mắt dịu dàng lên án, mềm mại như nước: “Thư tổng à, anh soái đến khiến em muốn sinh khí con cho anh!”

Trong mưa, nụ cười của anh nhẹ nhàng ấm áp: “Anh luôn luôn soái, cho nên, em chuẩn bị sẵn sàng sinh vài đứa đi.”

Tri Tịnh: “...”

Xúc động là ma quỷ... Cô đôi ý còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phiên ngoại

Hai năm sau.

Một chiếc xe hơi màu đen dừng bên đường trước một cửa tiệm ở Paris. Cửa xe bên phía người lái bị đẩy ra, Tri Tịnh một tay cầm giỏ một tay nghe điện thoại đang từ trên xe bước xuống.

Toàn thân là bộ đồ vest chuyên nghiệp, trên chân là đôi giày cao gót nổi tiếng mới tậu về ngày hôm trước. Cách ăn mặc này khiến cô thêm vài phần sắc bén cùng giỏi giang.

Cô lắng nghe tiếng đầu bên kia, chau mày: “Mối làm ăn của ông ta tôi không làm, kêu ông ta đi mời nhân tài khác đi.”

“Ngại quá, tôi chính là bảo thủ như vậy. Bà Brown, nếu bà muốn, trước hết xin mời đưa ngực của bà cho ông ta kiểm tra, sau đó thì coi như không có việc gì mà tiếp tục làm việc cho ông ta!”

Cúp điện thoại, Tri Tịnh đã vào tới phòng làm việc. Trợ lý thấy sắc mặt cô không tốt, cười cười hỏi: “Lại là lão già háo sắc kia muốn kéo chị qua?”

Tri Tịnh đáp lại cô ta một ánh mắt “Nói đúng rồi”.

Hai năm trước đến Paris, Tri Tịnh không hề đi bất cứ phòng điều chế hương nào, mà tự mở phòng làm việc của mình. Rồi sau đó cô liên hệ với người phụ trách của “Farrell”, bằng vào danh tiếng sự thành công của phát pháo đầu tiên, hiện giờ ở Paris cô đồng thời là nhà điều chế hương của Zing và Farrell.

Thân phận tăng gấp đôi khiến danh tiếng văn phòng SC của Tri Tịnh nổi như cồn. Thời gian hai năm, lần lượt từng tác phẩm xuất sắc ra đời từ tay cô.

Cô rất tự hào, nhiều hơn nữa là may mắn.

Tiếng gõ cửa vang lên, trợ lý bung một ly cà phê mới pha đi vào. Để lên trên bàn làm việc.

“Bà chủ, hôm nay lại là một ngày đẹp.”

Tri Tịnh giương giương môi: “Cảm ơn.”

Trợ lý rời đi, Tri Tịnh mở máy tính ra, bung ly cà phê lên khẽ uống một ngụm. Sau đó nhú mảy.

Nén xuống sự không thoải mái trong dạ dày, Tri Tịnh đi đến phòng trà nước, đổ cà phê đi, thay một ly nước ấm.

Trở lại phòng làm việc, theo thường lệ gọi đi một tấm ảnh selfie. Chỉ vài giây, bên kia liền hiển thị “Đã đọc”.

Tri Tịnh nhìn thấy, cong khoé miệng cười.

Kết thúc một ngày làm việc, tâm trạng Tri Tịnh quả thật tốt lên không ít. Từ chối lời mời buổi tối, một mình cô đi quán cơm Trung Quốc mà mình hay đến, tùy tiện ăn một chút.

Không ngờ, đồ ăn lần một vòng trong dạ dày, về đến nhà thì ói ra toàn bộ.

Tri Tịnh súc miệng xong, nhìn khoé mắt bị ói đến đỏ bừng của mình ở trong gương, lò mớ ý thức được gì đó.

Cô tựa vào cạnh bồn rửa tay tính tính thời gian, cầm lên chìa khoá cùng ví tiền ra cửa.

Bộ phim đã kế hoạch rất lâu của Nghiêm Hạo rốt cuộc được như cậu ta mong muốn, một lần là nổi tiếng. Lãnh xong giải Đạo diễn tốt nhất, Nghiêm Hạo ngựa không dừng vó chạy về thành phố S, kêu Thư Luật ra ngoài uống say một bữa.

Trong quán bar ồn ào, hai người đàn ông tìm một góc khuất, một ly tiếp một ly uống không dứt.

“Anh mày cuối cùng đã nở mày nở mặt một lần. Cậu có biết tôi muốn khiến cho ông bà già nhà tôi cảm miệng tốn bao lâu không?”

Dưới ánh đèn mờ, Thư Luật thấy hốc mắt cậu ta từ từ đỏ lên.

Anh không tiếp lời, rót cho Nghiêm Hạo thêm một ly rượu. Sau đó đứng dậy, nói: “Tôi đi gọi điện thoại cái.”

Chờ Thư Luật đi khỏi, Nghiêm Hạo mới nâng tay lau mắt. Sau đó lấy điện thoại ra, ấn xuống một dãy số.

“Giải thưởng đã giành được, tôi em cũng đã ngủ rồi. Tôi bảo này họ Hà, chừng nào thì em theo ông đây?”

Thư Luật vốn muốn giữ mặt mũi cho Nghiêm Hạo, không ngờ vừa ra đến hành lang thì điện thoại của Tri Tịnh liền đến.

“Anh đang ở đâu vậy?” Giọng mềm mại của cô xuyên qua ống nghe truyền vào trong tai.

Nụ cười bên môi Thư Luật càng sâu thêm: “Ra ngoài uống rượu cùng Nghiêm Hạo.”

Tri Tịnh “À” một tiếng: “Vậy bây giờ anh có tỉnh táo hay không?”

“Em nói đi?”

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, lời của cô như lông chim quét ngứa lỗ tai Thư Luật: “Anh tới thăm em đi. Em chợt nhớ anh vô cùng. Đến nhanh được không?”

Hai năm này, tần suất hai người gặp nhau được khổng chế hai tháng một lần. Ngoài hôn lễ vào năm trước thì đều là Thư Luật đi Paris. Tri Tịnh trực tiếp yêu cầu như vậy vẫn là lần đầu.

Hầu kết của Thư Luật chuyển động, nói một câu: “Được. Em chờ anh.”

Bên bàn, Nghiêm Hạo còn đang uống. Thư Luật nhét danh thiếp của Hồng Đồng Đồng cho cậu ta, bảo cậu ta uống xong thì gọi Trợ lý Hồng tới đón.

“Không phải chứ? Cậu muốn đi trước?”

“Lát nữa tôi phải đi Paris.”

Nghiêm Hạo ngẩn ra: “Sao không nói sớm?”

Thư Luật nhếch môi: “Vừa mới quyết định.”

“Tôi nhờ vào, có tiền giỏi lắm à!”

Thư Luật vẫy tay, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở cửa.

Trên thực tế, sau khi Trì Tịnh gọi cú điện thoại này xong thì cảm thấy mình có chút kích động. Lúc ấy đầu óc nóng lên, hoàn toàn không cách nào nghĩ nhiều như vậy, tất cả hành động đều là phản ứng theo bản năng.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Thư Luật thì cô biết mình đã làm đúng. Nhìn thấy anh, tâm cô lập tức tĩnh lại.

Chạng vạng, lúc từ phòng làm việc đi ra, Trì Tịnh trông thấy người đứng ở cạnh xe thì đầu tiên là sững sốt. Sau đó hai ba bước vọt tới trước mặt anh, giơ tay ôm lấy anh.

“Sao tới nhanh vậy?”

Thư Luật ôm lại cô: “Anh còn cảm thấy chậm.”

Cơm tối xong, hai người ngồi trên xích đu ở ban công thưởng thức cảnh đêm của Paris. Từ từ, Trì Tịnh đã bị Thư Luật ôm đến trên đùi, dịu dàng tỉ mỉ hôn môi.

Trì Tịnh ngửa đầu, giọng nói có chút căng thẳng khó nhận thấy: “Lần này anh có thể ở lại mấy ngày?”

“Khoảng chừng bốn năm ngày.” Đã lâu như vậy, tình huống của Thư Luật không hề tốt hơn cô bao nhiêu, giọng khàn đến không thích hợp.

“... Có thể chờ thêm vài ngày hay không?”

Thư Luật nâng mắt nhìn cô: “Có việc à?”

Trì Tịnh dừng một chút, nói: “Chờ em bàn giao xong chuyện bên này, chúng ta cùng nhau trở về.”

Dứt lời, tay đặt ở trên lưng cô chợt siết chặt: “... Em nói thật?”

Trì Tịnh cúi đầu, hôn xuống khoé miệng anh: “Ông xã, em cảm thấy em nên về nhà.”

Trì Tịnh mang thai.

Hơn nửa đêm, Thư Luật vì một tin tức mà mất ngủ.

Anh ngồi mãi không nhúc nhích trong phòng khách, tựa như một pho tượng. Khi Trì Tịnh dậy đi toilet thì thấy ông xã của cô một mình đối với bóng đêm trống không cười ngây ngốc.

Đứng một hồi, cô lặng im trở về phòng.

Trên giường mềm mại, trong đầu Trì Tịnh lặp đi lặp lại đều là bộ dáng của Thư Luật trong phòng khách. Giống như con thú đã một mình lang bạc rất lâu, rốt cuộc tìm được nơi dừng chân.

Gia đình của bọn họ rốt cuộc hoàn chỉnh.

Mấy ngày tiếp theo, Trì Tịnh dùng tốc độ nhanh nhất bàn giao hết công việc trong tay. Sản phẩm mới của Zing cũng bởi một câu của Thư Luật mà tạm dừng.

Về việc này Trì Tịnh không có ý kiến. Hiện giờ đối với cô mà nói, quan trọng nhất chỉ có Thư Luật và đứa con chưa ra đời.

Một tuần sau, Trì Tịnh tạm biệt Farrell cùng Zing, chuẩn bị về nước toàn tâm toàn ý chờ sinh.

Hai ngày trước khi trở về, Trì Tịnh tỏ ý lần tới quay lại không biết là đến khi nào, bèn đề nghị với Thư Luật ăn một bữa cơm cùng bạn bè.

Đề nghị như thế này dĩ nhiên là Thư Luật đồng ý. Vì thế anh đặt nhà hàng trước, chuẩn bị thịnh tình mời bạn bè của Trì Tịnh.

Kết quả, ngày hôm sau khi tới nhà hàng thì Thư Luật bất ngờ gặp được một vị “người quen”.

Người đó áo trắng quần đen, bộ dáng tao nhã giống như hồi trước, đi đến bên cạnh bàn, đầu tiên là lộ ra một nụ cười yếu ớt với Trì Tĩnh, rồi sau đó thân nhiên gật đầu với Thư Luật.

Thư Luật nhìn Lương Duệ Tư ngồi ở đối diện bọn họ, một hồi sau khoé miệng gợn lên một độ cong.

“Lương tiên sinh, rất vui gặp lại anh.”

Trên bàn nhất thời không tiếng động, mãi đến khi một cô gái xuất hiện.

Cô ta mặc váy dài trắng, nụ cười rạng rỡ như ướp mật. Cách hai bàn vẫy tay với Trì Tĩnh.

Trì Tĩnh vẫy tay về phía cô ta, rồi sau đó nhỏ giọng nói với Thư Luật: “Đi cùng.”

Mạch Tuệ nhanh chóng đi tới, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lương Duệ Tư, nhìn anh ta vài lần rồi mới miễn cưỡng thu hồi ánh mắt. Lương Duệ Tư vẫn như thường, ánh mắt bình tĩnh ôn hoà.

Mạch Tuệ chưa từng gặp Thư Luật, Trì Tĩnh giới thiệu hai người với nhau, từ đấy mở ra đề tài.

Ăn một hồi, không khí coi như không tồi. Tuy nhiên Trì Tĩnh mơ hồ cảm thấy hai người đối diện có điểm không thích hợp.

Quả nhiên, trong toilet Mạch Tuệ miễn cưỡng căng môi cười nói với cô: “Không ngờ khéo như vậy, tôi có thể ngồi cùng chuyến bay với hai người.”

“Cô muốn về nước?”

“Ừ.” Mạch Tuệ chớp chớp mắt, tự giễu. “Lúc trước đến là vì anh ấy. Bây giờ rời đi cũng là vì anh. Cô nói xem tôi như vậy có phải rất không có tiền đồ hay không?”

Trì Tĩnh im lặng một lát, nói: “Chẳng phải hai người đã ở bên nhau sao, có chuyện gì không thể nói cho tốt?”

“Đúng vậy, ở bên nhau. Nhưng mà hình như tôi trước sau cũng không thể nào đi vào lòng anh ấy được.”

“Anh ấy...” Trì Tĩnh ngừng một chút, cuối cùng vẫn nuốt lời trở vào.

Mạch Tuệ cười cười, một bộ dáng thoải mái: “Cho nên, tôi sẽ chia tay trở về trước. Cũng coi như có trước có sau đi.”

Ngày về nước hôm đó là một ngày thời tiết tốt.

Trì Tĩnh ngồi trong xe nhìn Thư Luật bỏ từng va li hành lý vào cốp xe. Tay đặt trên bụng khẽ vuốt ve, trên mặt vô thức lộ ra nụ cười.

Hà Nhué biết cô sắp về nước thì mừng như điên. Nói đồ dùng cho con gái nuôi cô nàng đều bao hết. Lần nữa một hồi mới nói ra một tin sét đánh: “Ngày mười một mình định cùng Nghiêm Hạo trốn buộc nhau.”

Nói thì nói thế, có điều giọng điệu nghe không ra chút miễn cưỡng nào.

Thư Luật lên xe, thấy tươi cười trên mặt Trì Tĩnh thì chồm người qua hôn lên môi cô một cái.

“Về nhà.” Anh nói.

Cuộc sống tha hương của bọn họ rốt cuộc đã kết thúc.

Hơn một tiếng đồng hồ sau tới sân bay. Tài xế đưa hành lý đi gửi vận chuyển, Thư Luật ôm cả người Trì Tĩnh tránh né đám người, chậm rãi đi vào bên trong.

Lúc này lại thấy một bóng dáng quen thuộc vọt vào cửa. Khi nhìn thấy Trì Tĩnh thì thở dài nhẹ nhõm rất rõ ràng.

Thư Luật trông thấy Lương Duệ Tư, tay đang choàng trên eo Trì Tĩnh vô thức siết chặt. Đã thấy Lương Duệ Tư cười với bọn họ, xoay người chạy vào bên trong.

“Gặp lại với Lương Duệ Tư là bởi vì Mạch Tuệ đến chỗ em đặt chế nước hoa.”

Lúc cô ấy đưa ra yêu cầu thì Trì Tĩnh liền không hiểu sao cảm thấy có một cỡ cảm giác quen thuộc, không ngờ rằng khéo như vậy, nước hoa kia là đưa cho Lương Duệ Tư.

Chuyện giữa hai người bọn họ Trì Tịnh không hề tìm hiểu nhiều. Chỉ biết là Mạch Tuệ theo đuổi từ trong nước tới nước ngoài. Hai tháng trước bọn họ mới ở bên nhau.

Nhưng nhìn vào sự lo được lo mất của Mạch Tuệ, giữa hai người bọn họ chắc là tồn tại một ít vấn đề.

Thư Luật không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng, ôm cô tiếp tục đi vào trong.

Bên ngoài phòng chờ, Lương Duệ Tư ôm chặt người vào trong lòng không buông tay. Mạch Tuệ giả dựa tựa lưng vào cái, nhìn thấy Trì Tịnh từ xa đi tới thì lộ ra một nụ cười chiến thắng, còn lên ra dấu tay chữ V.

Lương Duệ Tư đứng đưa lưng lại dường như không có phát hiện, hai tay đang ôm lấy mặt Mạch Tuệ, cúi đầu hôn lên.

“Cùng em... ở bên nhau, là bởi vì... anh thích em.” Giọng anh ngập ngừng, nói ở bên tai cô. “Đừng đi... đừng đi, ở lại với anh.”

Đây là lời nói dài nhất Lương Duệ Tư từng nói trong hơn hai năm qua.

Mạch Tuệ nắm áo sơ mi của anh lau lau mặt, cắn môi xác nhận lại: “Anh nói thật? Không gạt em?”

“Thật.”

“Được.” Cô nói. “Vậy anh hôn em một cái nữa.”

Lương Duệ Tư nở nụ cười, cánh tay dùng sức nhấc cô lên. Khom người ngậm lấy môi cô.

Rốt cuộc, Mạch Tuệ có chút ngượng ngùng. Cô liếm liếm cánh môi, nhin không được cười lên: “Nể tình anh thức thoi như vậy, em sẽ ở lại.”

Cách đó không xa, khoe miệng Trì Tịnh mang ý cười, hỏi Thư Luật: “Anh thấy chưa?”

Thư Luật rũ mắt xuống, không đáp.

Trì Tịnh nhón chân lên, hôn ở trên cằm anh một cái: “Sau này đừng có đánh đồ bình giấm nữa nhé.”

“Anh có sao?”

“Thì ra không có à. Sắp lên máy bay rồi, em đến ôm nói lời tạm biệt với bọn họ cái đã.”

Nói xong liền đi qua. Mới vừa bước được hai bước, cổ tay chợt bị siết chặt.

“Em ôm anh lâu như vậy tay không mỏi sao?” Thư Luật dắt lấy cô đi vào trong phòng chờ. “Cẩn thận coi chừng đụng cục cưng.”

Trì Tịnh: “...”

Bên kia, Mạch Tuệ tựa vào lòng Lương Duệ Tư hướng về phía cô vẫy vẫy tay tạm biệt. Lương Duệ Tư cũng tươi cười đưa mắt tiễn bọn họ.

Gặp được đúng người mới biết người ấy là quà tặng ông trời ban cho bạn, mà may mắn chính là, ngày đó bạn không có bụng dù.

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Hương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.